

চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী

চিলাপথাৰ, ধেমাজি

২০২১-২২ বৰ্ষ

তত্ত্বাবধায়ক
দেৱীনা পামেগাম পেণ্ড
ড° জোনালী চেতিয়া

সম্পাদক
মনোৰঞ্জন কুলি

Prof. L.K. Nath, M.Pharm, Ph.D.
Vice-Chancellor i/c

DIBRUGARH UNIVERSITY
DIBRUGARH ◆ PIN 786004 ◆ ASSAM
Phone : 0373-2370239 (Off)
Mobile: 9435476382
Fax : 0373-2370323
emai. : VC@dibru.ac.in

MESSAGE

I am extremely delighted to know that Silapathar College is going to publish the annual college magazine in coming days.

I am sure the magazine shall provide a platform for presenting the vast creative and innovative potentials of the students which would enhance the overall academic excellence of the College. I hope the magazine will carry a culture that will inspire knowledge in the service of society.

I take the opportunity to complement the members of the Editorial Team and the College for successful accomplishment of their creative venture. May their collective effort bear an excellent fruit.

With best wishes.

22/3/2022
(Prof. L.K. Nath)

কৃতজ্ঞতা জনাইছো—

- ☞ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ তথা সম্পাদনা সমিতিৰ মুখ্য উপদেষ্টা ড° লক্ষীনাথ পেগু ছাৰলৈ
- ☞ মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ তথা সম্পাদনা সমিতিৰ উপদেষ্টা ললিত চন্দ্ৰ দলে ছাৰলৈ
- ☞ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ বাবে শুভেচ্ছাবাণী প্ৰেৰণ কৰি আমাক উৎসাহিত কৰা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত উপাচার্য প্ৰাধ্যাপক এম.কে. নাথ ছাৰলৈ
- ☞ আলোচনীখনৰ তত্ত্বাৱধায়ক দেবীণা পামেগাম পেগু বাইদেউ আৰু ড° জোনালী চেতিয়া বাইদেউলৈ
- ☞ আলোচনীখনৰ সম্পাদনা সমিতিৰ সমূহ সদস্যলৈ
- ☞ আলোচনীখনৰ লগত প্ৰত্যক্ষ আৰু পৰোক্ষভাৱে জড়িত সকলো শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ
- ☞ আলোচনীখনলৈ লেখনিৰে বৰঙণি আগবঢ়াই আলোচনীখন প্ৰকাশত সহায় কৰা শ্ৰদ্ধেয় শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগতে জ্যেষ্ঠ-কনিষ্ঠ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ
- ☞ আলোচনীখনৰ সম্পাদনা সমিতিৰ ছাত্ৰ সদস্য, পৰন দলে আৰু ভৱেশ বৰুৱালৈ
- ☞ আলোচনীখন প্ৰকাশত বিশেষভাৱে সহায় কৰা প্ৰাঞ্জল দাস ছাৰলৈ
- ☞ আলোচনীখনৰ বিভিন্ন কাম কাজত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা কাৰ্যালয়ৰ সকলো সদস্যলৈ
- ☞ বেটুপাত অংকন কৰি দিয়া চিত্ৰশিল্পী হোমেন শইকীয়া দাদালৈ
- ☞ ইউ. দী. কম্পিউপ্ৰিন্টচ্ স্বত্বাধিকাৰী আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ
- ☞ চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ লগত প্ৰত্যক্ষ আৰু পৰোক্ষভাৱে জড়িত প্ৰতিজন ব্যক্তিলৈ

মনোৰঞ্জন কুলি

আলোচনী সম্পাদক

চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০২১-২০২২ বৰ্ষ

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি ...

মৃত্যুটো এটা শিল্প

জীৱনৰ কঠিন শিল্পত কটা

নিৰ্গোভ ভাস্কৰ্য ...

৭ চেপ্তেম্বৰ, ২০২১ তাৰিখটো চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে এটা দুৰ্ভাগ্যজনক দিন
কিয়নো সেই দিনটোতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমাজতত্ত্ব বিভাগৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত সহযোগী অধ্যাপক
বিদ্যেশ্বৰ দলে দেৱৰ আকস্মিক মৃত্যু হয়।
তেখেতৰ মৃত্যুত চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০২১-২০২২ বৰ্ষৰ তৰফৰপৰা গভীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

প্ৰয়াত বিদ্যেশ্বৰ দলে

জন্ম : ০১/১১/১৯৫৭

মৃত্যু : ০৭/০৯/২০২১

উৰ্ছগা —

ক'ৰণা মহামাৰীৰ সময়ত নিৰন্তৰে নিজৰ কৰ্ম কৰি যোৱা স্বাস্থ্যকৰ্মী আৰু অন্যান্য
আগশাৰীৰ কৰ্মীসকলে ২০২১-২২ বৰ্ষৰ চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনীখন
উৰ্ছগা কৰিলোঁ।

— সম্পাদনা সমিতি —

সম্পাদকীয় ...

সাম্প্রতিক প্ৰেক্ষাপটত নৈতিক মূল্যবোধৰ প্ৰয়োজনীয়তা

আজিৰ বিশ্বায়নৰ প্ৰেক্ষাপটত মূল্যবোধৰ ধাৰণা আৰু শিক্ষাৰে সমাজ এখনক আদৰ্শমান কৰি তোলাটোও খুব জৰুৰী হৈ পৰিছে। আদৰ্শমান সমাজ গঢ়ি তুলিবৰ বাবে নাগৰিক সকলক শিশু অৱস্থাতে পৰা উপযুক্ত শিক্ষা দিয়াৰ প্ৰয়োজন। পাঠ্যপুথিৰ বাহিৰতো নৈতিক মূল্যবোধৰ শিক্ষা দিয়াটো অত্যন্ত দৰকাৰী।

মূল্যবোধেই শিশু এটিক সামাজিক ভাৱে পৰিপূৰ্ণ কৰি তোলে তথা সমাজক আলোকিত কৰাত সহায় কৰে। মূল্যবোধে মানুহক সহনশীলতা, মমতাময় আৰু পৰিপূৰ্ণ জ্ঞানী হোৱাত সহায় কৰে। মূল্যবোধে ব্যক্তিৰ জীৱনক আদৰ্শ জীৱনলৈ উদ্ধৃত কৰে, কিন্তু আধুনিক সমাজ ব্যৱস্থা আৰু সভ্যতা যিমানে আগবাঢ়ি গৈ আছে সিমানে নৈতিক মূল্যবোধৰ অৱক্ষয় বাঢ়ি গৈ আছে।

নৈতিক মূল্যবোধহীন সমাজ, বৰ্বৰতাৰ দিশে ধাওঁতি মেলে। যাৰ বাবে সঘনাই হত্যা, সন্ত্ৰাস, অপহৰণ, ধৰ্ষণ, দুৰ্নীতি আদি ঘটনাবোৰ দিনকদিনে ঘটিব লৈছে। মানুহৰ নৈতিক মূল্যবোধৰ কিমান অৱক্ষয় হৈছে সেয়া প্ৰতিদিনে ওচৰে পাৰ্জৰে, বৈদ্যুতিক গণ মাধ্যম, বাতৰি কাকত আদি চালেই বুজা যায়। শিশু-মাতৃক বলাৎকাৰ কৰি পেলাই থৈ গৈছে, বৃদ্ধ মা দেউতাক সন্তানে ৰাস্তাত পেলাই থৈ গৈছে। অচিনাকী দুৰ্বিক্তই মানুহক গুলিয়াই হত্যা কৰিলে, অমুক বিষয়াই ঘোচ লৈ ধৰা পৰিল, অমুক নেতাৰ সম্পত্তিৰ পাহাৰ... ইত্যাদি ইত্যাদি বিফালেই চোৱা যায় মাথোঁ মানৱতাৰ নৈতিক স্বলন।

আমাৰ সমাজত পুৰুষপতিৰ বিস্তাৰ, যান্ত্ৰিকতা, স্বাৰ্থপৰতা, শিক্ষিত বা সমাজৰ উচ্চ স্থানৰ মানুহৰ দুৰ্নীতিৰ প্ৰভাৱ নতুন প্ৰজন্মক প্ৰভাৱিত কৰে, দুৰ্নীতিগ্ৰস্থ অভিভৱৰ প্ৰভাৱ, নিৰক্ষৰতা আৰু দৰিদ্ৰতা, ইয়াৰ উপৰিও শিশুৰ নৈতিক মূল্যবোধৰ শিক্ষা নিদিয়াকৈ পাঠ্যপুঠিৰ শিক্ষা সৰ্বোচ্চ নম্বৰ পাবলৈ উৎসাহিত কৰা বা যন্ত্ৰত পৰিণত কৰা বৰ্তমান সময়ৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ কাৰণ নৈতিক মূল্যবোধ স্বলনৰ। যাৰ পৰিণতিত দেখা যায় শিশুটি ডাঙৰ হৈ টকা ঘটা যন্ত্ৰ হৈ পৰে লাগিলে সেয়া দুৰ্নীতি কৰিয়েই নহওঁক কিয়। আমাৰ সমাজবোৰক নিচা জাতীয় দ্ৰব্যই পশু কৰি গৈছে। যাৰ ফলত যুৱ সমাজৰ মাজত উশৃঙ্খলতা বৃদ্ধি হৈছে। নিচা সেৱনৰ বাবেই হত্যা, চুৰি-ডকাইতি আদিৰ দৰে জঘন্য কাণ্ড এতিয়া নিত্য নৈমিত্য ঘটনাত পৰিণত হৈছে। ধৰ্মৰ নামত বিভাজন, হিংসা, হত্যা ইত্যাদি লক্ষ্য কৰিলেই বুজিব পাৰি আমাৰ সমাজ কিমান কুলঘিত হৈছে। সমাজ বা জাতি এটাই যেতিয়ালৈকে নৈতিক মূল্যবোধেৰে আগবাঢ়ি যাব নোৱাৰে তেতিয়ালৈ সেই সমাজ অনগ্ৰসৰতাই পিছফালে টানি ধৰি থাকে। নৈতিক মূল্যবোধেৰে আগবাঢ়ি যাব পাৰিলেহে সমাজ বা জাতিয়ে সৰ্বোত্তম মূৰ দাঙি থিয় দিব পাৰে।

বিভিন্ন জাতিৰ গঠিত দেশ এখন এক্যবদ্ধ ভাৱে মূৰ দাঙি থিয় দিলেহে বিশ্বৰ বুকুত সেই দেশ গৌৰৱোজ্বল চানেকি দাঙি ধৰিবলৈ সক্ষম হয়। আমাৰ ভাৰত এখন গণতান্ত্ৰিক দেশ, যদিও বৰ্তমান গণতন্ত্ৰৰ নামত ভেকো ভাওঁনাই চলা দেখা গৈছে। গণতন্ত্ৰৰ মৰ্যাদা কোনেও দিব পৰা নাই। কেন্দ্ৰৰ পৰা ৰাজ্যলৈ, সংসদৰ পৰা বিধান সভালৈ, প্ৰশাসনৰ পৰা প্ৰশাসকলৈ, শিক্ষা অনুষ্ঠানৰ পৰা শিক্ষক শিক্ষয়েত্ৰীলৈ সকলোৰ মাজতে দুৰ্নীতি। সেয়েহে এই গতিশীলতাৰ সতে সমাজৰ নৈতিক মূল্যবোধ জাগ্ৰত কৰিব নোৱাৰিলে আমাৰ সভ্যতাক সময়ে উপহাস কৰিব। নৈতিক মূল্যবোধৰ শিক্ষা দিলেহে সমাজৰ নানা কুৰ্ম ৰোধ হ'ব। যাৰ মনত নৈতিক মূল্যবোধৰ পোহৰ থাকে সি কেতিয়াও অন্যায় কৰিব নোৱাৰে। নৈতিক মূল্যবোধে মানুহক বিবেকবান, ন্যায়বান হ'বলৈ শিকায়। মানুহ আৰু মানৱতাৰ হকে মঙ্গলজনক কাম কৰিবলৈ উৎসাহিত কৰে।

তহাবধায়কৰ একলম

পোনপ্ৰথমে সকলোলৈ নমস্কাৰ জনাইছো। চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী প্ৰকাশৰ পথত। আলোচনীখন প্ৰকাশৰ দায়িত্ব অৰ্পন কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড° লক্ষীনাথ পেগু ছাৰক অশেষ ধন্যবাদ জনাইছো। দায়িত্বটো বহুত গধুৰ যদিও কৰিব পাৰিম বুলি মনত সাহস গোটাই আগবাঢ়িলো। লেখা গোটেৱাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সম্পাদনা সমিতিৰ লগত হোৱা প্ৰতিখন বৈঠকৰ আয়োজন কৰালৈ সকলো কাম নিয়াৰিকৈ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। এই ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰী বৃন্দই প্ৰতিটো পদতে সহায় কৰা দেখি অভিভূত হ'লো। অৱশ্যে এই ক্ষেত্ৰত বহুতো সৰু সুৰা প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন নোহোৱাও নহয়। ধনাত্মক-ঋণাত্মক সকলোবোৰ একেলগে সামৰি কামটো আগবঢ়ালো। পাঠদানৰ লগতে আলোচনীখনৰ কাম নিয়াৰিকৈ কৰি গৈছিলো, আলোচনীখন প্ৰকাশৰ লগত জড়িত সকলো কামৰ লগত প্ৰত্যক্ষভাৱে সহায় কৰিলে প্ৰাঞ্জল দাস আৰু ড° শ্ৰীময়ী ফুকনে। তেওঁলোকৰ কথা আৰু সহযোগত সাহস পোৱাৰ দৰে লাগে।

বিভিন্ন পৰামৰ্শৰে সহযোগ কৰা মহাবিদ্যালয় উপাধ্যক্ষ ললিত চন্দ্ৰ দলে ছাৰক অশেষ ধন্যবাদ। সম্পাদনা সমিতিৰ প্ৰতিজন লেখক সদস্য তুলতুল ফুকন বাইদেউ, প্ৰাঞ্জল দাস, ড° নৱনীতা বৰুৱা, মধুস্মিতা দেৱী, ড° সুকন্যা বৰুৱা, ড° শ্ৰীময়ী ফুকন সকলোকে মনৰ পৰা অশেষ ধন্যবাদ।

ছাত্ৰ সদস্য- পৱন দলে আৰু ভবেশ বৰুৱা দুয়োজন ছাত্ৰই যেতিয়াই প্ৰয়োজন হৈছিল তেতিয়াই সহায় সহযোগ কৰিছিল। তোমালোক দুজনক অশেষ ধন্যবাদ। আলোচনীখন প্ৰকাশত নিৰন্তৰভাৱে জড়িত থকা উৎপল দাক এই মুহূৰ্ততে ধন্যবাদ জনাব বিচাৰিছো। উৎপল দাক একান্ত প্ৰচেষ্টাৰে আলোচনীখন বৰ্তমান প্ৰকাশৰ পথত। আলোচনীখনৰ বেটুপাতটো ইমান ধুনীয়াকৈ সজাই দিয়াৰ বাবে হোমেন শইকীয়ালৈও থাকিল অশেষ ধন্যবাদ।

সদৌ শেষত, সকলোলৈ ধন্যবাদ জনাই তহাবধায়কৰ একলম ইয়াতে সামৰিলো।

○ সূচীপত্ৰ ○

|| চিন্তা বিচিত্ৰা ||

- ভাৰতবৰ্ষত নতুন শিক্ষা নীতিৰ প্ৰৱৰ্তন /১/ ▶ ৰুবুল পছুঙী
- Crisis and us: finding ways to deal and to succeed /২/
▶ Dr. Upasana Borthakur
- Aatmanirbhar Bharat Abhiyan: A Nation Marching Towards Self Reliance /৩/
▶ Anindita Chakravarty
- ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দৃষ্টিত মহামাৰীৰ সময়ত অনলাইন শিক্ষাৰ ভূমিকা /৫/
- The mimicking menace: Endocrine Disrupting Chemicals (EDCs) /১১/
▶ Dr. Merina Narah
- শ্ৰী শ্ৰী মাধৱদেৱ/১২/ ▶ গীতাঞ্জলী খাখলাৰী
- Who I am? /১৩/ ▶ Kalyan Malakar
- প্লিজ ষ্টপ দ্যা ৰেপ /১৪/ ▶ বিদ্যুত কুলি
- Clean India Campaign or Swachh Bharat Abhiyan /১৫/ ▶ Nabajyoti Missong
- Role of college week in the upliftment of students /১৬/ ▶ Nishi Deori
- বিকল্প চিন্তাধাৰা (সুখ লাভৰ উপায় - প্ৰথম খণ্ড) /১৭/ ▶ নিউটন পেণ্ড
- মিচিং জনজাতীয় সমাজত উপাধিয়ে আনে ভাতৃভবোধৰ মহানুভৱতা /১৮/
▶ দেৱীনা পামেগাম পেণ্ড
- মিচিং জনজাতি মহিলাসকলৰ বয়ন শিল্পৰ নিপুণতা /২০/ ▶ অমিলতা টায়ে মিলি
- স্বাধীন ভাৰত @75 : সত্যনিষ্ঠাৰ সৈতে আত্মনিৰ্ভৰশীলতা /২২/ ▶ প্ৰিয়া কুমাৰী চাহ
- ভাৰত বৰ্ষ এখন ধৰ্মনিৰপেক্ষ ৰাষ্ট্ৰ কিন্তু ধৰ্মনিৰপেক্ষ সমাজ নহয় /২৩/ ▶ পৱন দলে

|| অতিথি চ'ৰা ||

- মাথো আধা ঘণ্টা! /২৪/ ▶ জুবী বৰা বৰগোহাঞি
- পচন্দ, ৰুচি, অনুসৰণ ইত্যাদি /২৬/ ▶ ভাস্কৰ বৰদলৈ
- **How to avoid sports injuries in your career** /৩৫/
▶ Dr. Prasenjit Bhattacharyya, Dr. Santosh Rajak
- ধেমাজি জিলাৰ জীৱ-বৈচিত্ৰ : সংকট আৰু সম্ভাৱনা /৩৮/ ▶ মানস প্ৰতিম দত্ত
- গুণগত শিক্ষা, শিক্ষক, সমাজ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী /৪৩/ ▶ দেৱানন্দ পেণ্ড
- **You are not your qualities but your choices** /৪৬/ ▶ Shri Rixon Boro
- ভাৰতবৰ্ষৰ আইন ব্যৱস্থাত মহিলাৰ সুৰক্ষা /৪৭/
▶ ড° গৌতমী দত্ত, ড° ৰোহিণীকান্ত বৰুৱা

|| আলোচনা/সমালোচনা ||

- নীলমণি ফুকনৰ কবিতা : এক আলোচনা /৪৯/ ▶ লুইচ গগৈ

|| গ্ৰন্থ আলোচনা ||

- গীতালি বৰাৰ অন্তৰতম : এক বিশ্লেষণ /৫০/ ▶ বিনীতা দেৱী

○ সূচীপত্ৰ ○

|| বিজ্ঞান বিচিত্ৰা ||

- **Permafrost: THE TIMEBOMB /৫৪/**
▶ Manash Pratim Dutta
- **Neutrinos: The ghost particles that could unravel mysteries of the universe /৫৬/**
▶ Dr. Happy Borgohain
- **Ramanujan and his contribution to Mathematics /৫৮/**
▶ Binod Jimey
- **Molecule /৬০/** ▶ Himanta Newar
- **ISRO /৬১/** ▶ Kajal Das
- **Microbes could help future Mars explorers make rocket fuel and oxygen on the Red Planet /৬২/**
▶ Hirashmoy Saikia

|| জৈৱ বৈচিত্ৰ ||

- **বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণৰ তাৎপৰ্য্য /৬৩/** ▶ লক্ষীন্দ্ৰ বৰপাত্ৰ গোহাঁই
- **পৰা বনাঞ্চল /৬৪/** ▶ নিলন পেগু
- **Vegetation within the Silapathar College Campus /৬৫/**
▶ Dr. Upen Deka, Dr. Junali Chutia, Dr. Lipika Lakhar

|| গল্প ||

- **উচ্চাকাঙ্ক্ষা /৬৬/** ▶ তুলতুল ফুকন
- **জোনাকীৰ পোহৰ /৬৮/** ▶ জোনালী চেতিয়া

|| সংগীত ||

- **ছাত্ৰ জীৱনত সংগীতৰ ভূমিকা /৭০/** ▶ কাজল দাস

|| অনুভৱী গদ্য ||

- **অনুভৱ /৭১/** ▶ মণি কুমাৰ কাদৰ্দ্ং

|| আলাপ ||

- **সাক্ষাৎকাৰ /৭২/**

|| গীত ||

- **ৰাংকাৰ /৭৭/** ▶ জুনীয়ৰ বৰি

○ সূচীপত্ৰ ○

|| কবিতা ||

- লিমাৰিক ... /৭৭/ ▶ সত্যজিত চুতীয়া
- আঘোৰৰ সুরাস /৭৮/ ▶ অমিলতা টায়ে মিলি
- আমাৰ সোণালী পথাৰ /৭৮/ ▶ চন্দ্ৰ মোহন পেগু
- স্বীকাৰোক্তি /৭৯/ ▶ দীপ্তি টকবিপি
- আমি নতুন ভাৰত গঢ়িম /৭৯/ ▶ জুৰাটিক কুটুম
- মৃত্যুৰ বৃক্ষ /৮০/ ▶ সোণালী ৰাজবংশী
- মই আজিৰ ডেকা ল'ৰা /৮০/ ▶ নিউটন পেগু
- অপেক্ষা তোমাৰ বাবে /৮১/ ▶ দীপ্তি টকবিপি
- অব্যক্ত হৃদয়ৰ বেদনা /৮১/ ▶ মনোৰঞ্জন কুলি
- সুখ-দুখ /৮২/ ▶ মিনালী চুতীয়া
- মহাবীৰ চিলাৰায় /৮২/ ▶ সোণালী ৰাজবংশী
- আকৌ আলি আয়ে লুগাং /৮৩/ ▶ নবজ্যোতি মিছং
- ছয় ঋতু /৮৩/ ▶ প্ৰিয়ংকা সৰকাৰ
- ব'হাগৰ গীত /৮৪/ ▶ ভৱানী মিলি
- বৰ্তমান যুগত নাৰী /৮৪/ ▶ মণিকা দেৱী
- শেৱালি /৮৫/ ▶ পৰন দলে
- স্মৃতি /৮৫/ ▶ মন্দিৰা পেগু
- যান্ত্ৰিক এই জীৱন /৮৬/ ▶ ভৱেশ বৰুৱা
- ম' /৮৬/ ▶ Julie Gupta
- My Dad/৮৭/ ▶ Nishi Deori
- Yesterday/৮৭/ ▶ Lakhan Dutta
- Parents bond with children/৮৮/ ▶ Dhiraj Dhakal
- My Empty Notes/৮৮/ ▶ Surya Bahadur Chetry
- An ode to the old farmer/৮৯/ ▶ Dr. Sukanya Boruah
- Memories/৮৯/ ▶ Monjoy Pegu

|| ধাৰাবাহিক বিশেষ লেখা ||

- ভাল ছাত্ৰ হ'ব নোৱাৰিলোঁ (৫) /৯০/ ▶ ৰবীন কুলি

|| অনুপ্ৰেৰণামূলক লেখা ||

- Gungan Saxena: Reality of Women in Armies /৯৯/
▶ Madhusmita Devi
- মেৰী স্কুলড'ক্টাৰ কুৰীৰ জীৱন আৰু বিজ্ঞানত তেওঁৰ অৱদান/১০১/
▶ টানিয়া বেগন

○ সূচীপত্ৰ ○

|| ভ্ৰমণ ||

- হেঁপাহৰ ঠিকনা বিচাৰি তুয়াৰাবৃত হিমাচল প্ৰদেশলৈ/১০৩/
▶ প্ৰাঞ্জল দাস

|| সাময়িকী ||

- সাম্প্ৰতিক সময়ৰ এটা ডাঙৰ সমস্যা যুৱ উশ্খলতা/১১২/
▶ অনেশ্বৰ পাতিৰ

|| ব্যক্তি আৰু ব্যক্তিত্ব ||

- বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত নিজস্ব প্ৰতিভাৰে উজ্জলি উঠা চিলাপথাৰৰ কেইগৰাকীমান ব্যক্তি (৪) /১১৩/

|| চিত্ৰ আলোচনা ||

- 'TURTLE' মৰুৰ দেশত অমৃতৰ সন্ধান/১১৮/ ▶ ড° শ্ৰীময়ী ফুকন

|| যুৱ প্ৰতিভা ||

- Young Entrepreneur /১২০/

|| ক্ৰীড়া ||

- India at the 2020 Summer Olympics/১২৩/ ▶ Nabajyoti Missong

|| স্বাস্থ্য ||

- Physical Exercise /১২৪/ ▶ Jharnima Kaman

|| অভিজ্ঞতা ||

- প্ৰযুক্তাত্মিক সম্পদৰাজিৰ সংৰক্ষণত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অংশগ্ৰহণ -২০১৬ /১২৫/
▶ অনেশ্বৰ পাতিৰ

|| গ্ৰাম্য আলোক ||

- আমাৰ গাঁওবোৰৰ বিষয়ে যৎকিঞ্চিৎ (৪) /১২৮/

|| সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন || /১৩১/

|| পৰিশিষ্ট || /১৪৮/

ভাৰতবৰ্ষত নতুন শিক্ষা নীতিৰ প্ৰবৰ্তন

ৰুবুল পহুচুঙী

স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

শিক্ষাই শক্তি। প্ৰতিজন ব্যক্তি বা প্ৰতিখন দেশ আগুৱাই যোৱাত শিক্ষাৰ ভূমিকা অপৰিসীম। চৰকাৰে ভৱিষ্যতৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি নতুন শিক্ষা নীতি, ২০২০ চনত প্ৰবৰ্তন কৰে। এই নীতিৰ দ্বাৰা পূৰ্বৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ গাঁথনি পৰিৱৰ্তন কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল উপকৃত হ'ব পৰাকৈ বৰ্তমান শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ গাঁথনিত কিছুমান নীতি-নিয়ম অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে। এই নীতি অনুসৰি মানৱ উন্নয়ন মন্ত্ৰালয়ৰ নাম সলনি হৈ শিক্ষা মন্ত্ৰালয় হ'ল। নতুন শিক্ষা নীতি ২০২০ অনুসৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শিক্ষা গ্ৰহণৰ ক্ষেত্ৰত কিছুমান সীমাবদ্ধতা বান্ধি দিছে। এই নীতিৰ দ্বাৰা তিনি বছৰৰ পৰা সকলো শিশুৱে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব পাৰিব। বিদ্যালয়ৰ শিক্ষা চাৰিটা পদ্ধতিত বিভক্ত কৰিছে— 5+3+3+4। প্ৰথম পদ্ধতিটোত প্ৰাক্ প্ৰাথমিক পৰ্যায়ত থাকিব। দ্বিতীয় পদ্ধতিত তৃতীয়, চতুৰ্থ আৰু পঞ্চম শ্ৰেণী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত থাকিব। তদুপৰি ষষ্ঠ, সপ্তম আৰু অষ্টম শ্ৰেণী মাধ্যম পদ্ধতিত থাকিব। শেষৰ পদ্ধতিত নৱম, দশম, একাদশ আৰু দ্বাদশ শ্ৰেণী থাকিব। ইয়াৰ মেট্ৰিক পৰীক্ষা নাথাকিব। দ্বাদশ শ্ৰেণীতহে চূড়ান্ত পৰীক্ষা হ'ব। পূৰ্বৰ শিক্ষা নীতিত একাদশ শ্ৰেণীৰ উত্তীৰ্ণ প্ৰমাণ পত্ৰ দিয়া নাছিল কিন্তু এই নীতিৰ দ্বাৰা প্ৰমাণ পত্ৰ দিয়া হ'ব। লগতে নতুন শিক্ষা নীতিয়ে কৈছে যে শিক্ষাকেন্দ্ৰিক বা ডিগ্ৰীৰ প্ৰমাণ পত্ৰখনতকৈ ছাত্ৰ-

ছাত্ৰীসকলৰ নিয়োগযোগ্যতা যিমানখিনি বৃদ্ধি কৰিব পৰা যায় সেইখিনিৰ ওপৰত নতুন শিক্ষা নীতিয়ে গুৰুত্ব দিছে। কলা, বিজ্ঞান, বাণিজ্য শাখাত পঢ়ি থকা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ সুবিধানুযায়ী পঢ়িব পাৰিব। কলা শাখাত পঢ়ি থকা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েও বিজ্ঞান শাখাৰ যিকোনো বিষয় পঢ়িব পাৰিব। এই নীতি অনুসৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক কেৱল পাঠ্যক্ৰমতেই সীমাবদ্ধ নাৰাখি বিভিন্ন কৌশল অৱলম্বন কৰি নাচ, গানৰ লগতে বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাত কেনেদৰে উত্তীৰ্ণ হ'ব পাৰি এনে ধৰণৰ শিক্ষাও প্ৰদান কৰাত গুৰুত্ব দিছে। এই নতুন শিক্ষা নীতিৰ দ্বাৰা শিক্ষা ব্যৱস্থাত আমূল পৰিৱৰ্তন অনা হৈছে।

বৰ্তমান সময়ত 'নতুন শিক্ষা নীতি-২০২০'ৰ প্ৰয়োজনীয়তা থকাটো উপলব্ধি কৰিব পাৰি। এই নীতি সঠিক হাৰত ৰূপায়ণ আৰু কাৰ্যকৰী হ'লে ভাৰতবৰ্ষই নিজকে বিশ্ব দৰবাৰত উজ্জ্বলাই তুলিবলৈ সক্ষম হ'ব। এই নীতিৰ দ্বাৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল উপকৃত হোৱাৰ লগতে চিন্তা-চৰ্চা বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত আগুৱাই যাব পাৰিব। ধনী আৰু দুখীয়াৰ মাজত শৈক্ষিক দিশত থকা ব্যৱধান নাইকিয়া হ'ব। ভাৰতবৰ্ষৰ সকলো ৰাজ্যই সমানে দ্ৰুতগতিত আগুৱাই যাব পাৰিব। এই নীতিৰ জৰিয়তে ভাৰতবৰ্ষ 'নতুন ভাৰত' গঢ়াত অগ্ৰসৰ হ'ব বুলি আশা কৰিব পাৰি। ❖

Crisis and us: finding ways to deal and to succeed

Dr. Upasana Borthakur

Assistant Professor, Department of Chemistry
Silapathar College, Silapathar

“In a crisis, don’t hide behind anything or anybody. They’re going to find you anyway.”

-Bear Bryant, former Alabama football coach.

These lines seem to be properly fit when we closely look at the present-day environment, where everyone is in a constant process of learning; to cope with the increasing demand of being digitally literate, aware and informed. The global pandemic has brought out an inconceivable change in the lives of each one of us. At the beginning of it, people panicked out of no idea dealing or behaving in the situation. Day-to-day works get adversely affected. However, with time people learned to adapt and to adopt a positive attitude towards the change.

It always appears to be difficult to accept a change, to adapt to it especially when it let people come out of their comfort zone and disturbs their routine. Usually, people tried their best to avoid or to escape from it but when they failed to do that after a certain period, at that time the crisis occurs which founds to affect a person badly both physically and mentally. It

could lead to a complete breakdown of a person if that person is unable to see or draw the positive impact out of that change or something new.

No doubt the word ‘crisis’ is always associated to carry a negative meaning in our minds, but it also has its positive sides, depending on how it has been taken up by the person concerned. For instance, the pandemic caused crises around the globe, even many developed economies were made to look back and start afresh; many people started losing hopes of recovering from it. Nevertheless, in that negative environment, people continued performing their duties, responsibilities; starting from students, teachers, health workers, police, all have performed their roles to their very best. Hence, we can say that the so-called crisis gave us a lifelong lesson that escaping from a problem is not the solution; problems are meant to be solve. One truly said that the farther you run from a problem the better it would find you somehow. People learned how to remain stable, how to behave in a sudden outburst of a crisis; overall, we can say it taught us how to carry an optimistic view throughout one’s life whatever the situation it be. □

AATMANIRBHAR BHARAT ABHIYAN: A NATION MARCHING TOWARDS SELF RELIANCE

Anindita Chakravarty

Assistant Professor, Department of Economics
Silapathar College, Silapathar

**When India speaks of becoming self-reliant,
It doesn't advocate a self-centred system.**

In India's self-reliance;

There is a concern for the whole world's happiness, cooperation and peace.

Shri Narendra Modi

The corona virus (COVID-19), a deadly disease caused by the SARS-CoV-2 virus having a devastating impact on every aspect of life. Since the malady started, it made us realize the true power of mother nature that infiltrated into the deepest mainstay of human civilization. The outburst of Covid-19 was first identified in Wuhan city of China in December 2019 and World Health Organization declared it as a pandemic on 11th March 2020. Since then, the malady has led to a dramatic loss of human life worldwide and imposed an unprecedented challenge to public health, employment, food security, and labour issues. The economic and social disturbance caused by the pandemic is devastating with millions of people across the globe experiencing extreme poverty and hunger.

In India, immediately after the first wave of the pandemic, we thought that we were successful in gaining control over the devastating situation. But, unfortunately the second wave left us with scarcity of necessities including oxygen and other medical provisions like Covid test kits, N95 masks, hand sanitizers, hospital beds, PPE kits etc. This can be attributed to termination of trade and transport activities across the world. Therefore, to save lives and livelihoods of the citizens', development of instantaneous and purposeful action had been the need of the hour to provide social protection towards most affected ones. As Plato, the ancient Greek Philosopher has rightly quoted "*Necessity is the mother of invention*"; we then realized that this time we have to initiate the

AATMA-NIRBHAR BHARAT

innovation and manufacturing process of indigenous and local products to reduce the dependence on foreign imports.

Immediately thereafter, our honourable Prime Minister Shri Narendra Modi instigated production of all mandatory items in the country through “Aatma Nirbhar Bharat” Campaign with the vision to enable India conquer the pandemic by turning obstacles into opportunities. With the slogan “*Vocal for Local*”, on May 2020, the Prime Minister announced a stimulus package of 20 lakh crore rupees with the aim to build India a self-reliant nation. As estimated to be 10% of the total Gross Domestic Product (GDP), this package will provide a stimulus for the economy to revive. Aatma Nirbhar Bharat Abhiyan promoted innovations of new products in India which will benefit farmers, labourers, MSMEs, and cottage industries by focusing on land, liquidity and laws. In the long run, it will help in reducing India’s trade deficit with exports promotion and imports diminution.

The Self-reliant India is based on five pillars: growth of the economy, development of infrastructure, system advance, vibrant demography and augment of demand. Narendra Modi also focussed on India becoming self sufficient in defence manufacturing and quoted “*We dream of a day when India is completely self reliant in defence production and exports of defence equipments worldwide*”. The Government is indeed aiming to expand new technology and provide scope to private sector in the defence sector.

Impact of Aatma Nirbhar Bharat Abhiyaan can be traced out from the fact that India is successful in producing locally more than 2 lakh Personal Protection Equipment (PPE) kits daily with a steady growth in the production line. Along with this, India also developed her own testing kits and vaccines during the later stage.

Defence Ministry is also taking the lead for approaching towards production of indigenous weapons within the territory. According to IMF, “India is expected to emerge as the fastest growing economy in the next two years with estimated real GDP growth of 6.8% by 2022-23.”

How far the notion of Atma nirbhar or strict self reliant India will be able to realize the targets is a matter of concern. The package comprises both fiscal and monetary measures, the latter comprising more liquidity infusions into financial institutions and credit guarantees. This would require an efficient monetary policy for smooth transmission of liquidity measures. Again, the aggregate demand of the economy declined due to lockdown and a large section of Indians are below the poverty line for which fiscal incentive is needed. Without any grass root infrastructural boost, the MSME sector may face a shortage of demand impeding production. An economy with **growing** fiscal deficit will also find it rather difficult to finance 10% of GDP for the package. Difficulty may also arouse in mobilising finances through disinvestment as majority of the industries are already in debt-trap to take up risk in PSUs.

Owing to such issues, some necessary measures are indeed significant to make the comprehensive reform programme a success. Spending on infrastructure may help in enhancing demand across the country with rise in productivity and income. India’s foreign reserves can be used strategically for financing the incentive package along with taxation, privatisation, loans and foreign aids. Overall, the Indian economy requires holistic reforms of various sectors like education, skill labour, civil services etc. so that the post-Covid-19 may bring out unprecedented opportunities to return to a sustainable growth path.

□ □ □

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দৃষ্টিত মহামাৰীৰ সময়ত অনলাইন শিক্ষাৰ ভূমিকা

কাশ্মীৰী দলে

স্নাতক তৃতীয় যান্মাসিক, ৰসায়ন বিজ্ঞান

আৰম্ভণি : মানৱ ইতিহাসৰ এটা ভয়ানক ঘটনা হৈছে ক'ৰোনা মহামাৰী বা Covid-19 ৰোগ। এই মহামাৰীয়ে গোটেই বিশ্বকে ব্ৰহ্মস্ৰম আৰু স্তব্ধ কৰি পেলালে। এই ৰোগবিধ ভাইৰাচৰ দ্বাৰা সংক্ৰমিত হোৱা ৰোগ। এই ৰোগ প্ৰথমে ২০১৯ চনত চীন দেশৰ য়ুহান চহৰত আৰম্ভ হৈছিল। ক্ৰমান্বয়ে এই ৰোগে মহামাৰীৰূপ ধাৰণ কৰে আৰু গোটেই বিশ্বক গ্ৰাস কৰি পেলায়। বিশ্ব স্বাস্থ্য সংস্থিয়ে এই ভাইৰাছক মহামাৰী ৰোগ হিচাপে ঘোষণা কৰিছে। এই ভাইৰাছ বহু সূক্ষ্ম কিন্তু প্ৰভাৱশালী ভাইৰাছ। এই ভাইৰাছ মানুহৰ মুৰৰ এডাল চুলিৰ তুলনাত ৯০০ গুণে সৰু, কিন্তু ক'ৰোনা সংক্ৰমণ গোটেই বিশ্বতে বহু বেগেৰে বিয়পি আছে। যাৰ বাবে প্ৰতি দিনে লক্ষ লক্ষ মানুহ এই ভাইৰাছৰ দ্বাৰা সংক্ৰমিত হয়।

অনলাইন শিক্ষাৰ ভূমিকা : কোভিড ১৯ৰ সংহাৰ লীলা ত সমগ্ৰ বিশ্ব স্তব্ধ হ'ল। বিশ্বজুৰি মহামাৰী প্ৰতিৰোধৰ বাবে বিশাল জনসংখ্যাৰ ভাৰতবৰ্ষত তলাবন্ধ হ'ল কিছুদেৰিকৈ। অসমত তাতকৈও দেৰিকৈ। উন্নত দেশৰ পৰাই আমদানি হোৱা মহামাৰীয়ে বিজ্ঞানতকৈ চৰকাৰী পৃষ্ঠপোষকতাত গঢ়ি উঠা ধৰ্ম বিজ্ঞান ৰীতি-নীতিত ব্যাপকভাৱে দেশখনত এমূৰৰ পৰা গ্ৰাস কৰাত সম্প্ৰতি বৰ সহজ হৈ পৰিছে। তলাবন্ধ ভাৰতবৰ্ষৰ দৰে দেশৰ বাবে এক নতুন শব্দ আৰু নতুন ধাৰণা। যি সাৰ্বজনীন নহয়। তলাবন্ধৰ পৰ্বটো শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ পৰাই আৰম্ভ কৰা হৈছিল। তলাবন্ধ মাজত আঁতৰোৱা হ'ল, বহু অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান

খোলা হ'ল, খোলা নহ'ল মাত্ৰ শিক্ষানুষ্ঠান সমূহ। বৰ্তমান চহৰৰ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানত পঢ়িবলৈ যোৱা গ্ৰামাঞ্চলৰ বহু মেধাৱী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ঘৰলৈ ঘূৰি আহিছে। বিদ্যালয় সমূহৰ বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ঘৰতে আৱদ্ধ। কিন্তু শিক্ষক ৰৈ বাব দিব নোৱাৰি। সেইবুলিয়েই তলাবন্ধ সময়ত শিক্ষা কৌশল হিচাপে ২০১৫ চনত সূচনা কৰা Digital India ধাৰণাটো এক অনন্য আৰু একমাত্ৰ বুলি ভাবি আগবঢ়া হ'ল। উন্নত দেশসমূহত এইবোৰৰ ব্যৱস্থা আগতেই হৈছিল, গতিকে তলাবন্ধত তেওঁলোকৰ বাবে এইয়া নতুন নহয়। সমগ্ৰ বিশ্বত ১৫৫ কোটি শিক্ষাৰ্থীৰ ৩২ কোটি ভাৰতৰ। ইয়াৰে ১৬ নিযুত শিক্ষাৰ্থী চৰকাৰী বিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত আৰু ৩৬ নিযুত শিক্ষাৰ্থী উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে মহাবিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত। বাকী দেশসমূহত লাহে লাহে ক'ৰোনা ভীতি আঁতৰিবলৈ ধৰিলে, কিন্তু ভাৰতবৰ্ষত সম্প্ৰতি ক'ৰোনা ভীতি বাঢ়িব ধৰিছে। ক'ৰোনা ভীতিৰ লগতে ৩২ কোটি শিক্ষাৰ্থীয়ে এক অনিশ্চয়তাত দিনবোৰ পাৰ কৰি আছে। অনিশ্চয়তা হ'লেও অনলাইন পাঠদান কাৰ্যই বহুখিনি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শৈক্ষিক জীৱনটো ভালদৰে চলাই নিয়াত সক্রিয় হৈ আছে। কিন্তু সেয়া যে সাৰ্বজনীন নহয়। অনলাইন পাঠদানৰ বাবে শিক্ষক আৰু শিক্ষাৰ্থীৰ উভয়কে লাগে একোটা Android ফোন।

অনলাইন পাঠদানৰ বাবে প্ৰযুক্তি কৌশলৰ উপৰিও অন্য এক প্ৰয়োজনীয় সমল হৈছে ইণ্টাৰনেট ব্যৱস্থা। অনলাইন শিক্ষাৰ বাবে বহুকেইগৰাকী শিক্ষকে বহু কষ্টও কৰিছে। কিন্তু আটাইসংখ্যক শিক্ষাৰ্থীয়ে অনলাইন পাঠদানৰ সুবিধা লাভ কৰিব পৰা নাই। প্ৰমাণ স্বৰূপে চুবুংছাৰ নাৰ্জাৰীৰ আত্মহত্যা।

অনলাইন পাঠদানৰ লগত আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ এটা প্ৰশ্ন হৈছে যে, শিক্ষক আৰু শিক্ষার্থী এই কৌশল লৈ সাজু হয় নে নহয়। আমাৰ বহু সংখ্যক শিক্ষক শ্ৰেণীকোঠাত থিয় হৈ ক'লা ফলক আৰু চক পেঞ্চিলৰ সহায়ত লিখি বুজোৱাতহে সহজ হৈ আছে। তাৰোপৰি অৰ্ধসংখ্যক বিদ্যালয় শিক্ষকেই প্ৰযুক্তি কৌশলৰ লগত অভ্যস্ত নহয়। ফলস্বৰূপে তেওঁলোকে অনলাইন পাঠদানৰ যোগেদি শিক্ষার্থীৰ মনোযোগ পূৰ্ববদৰে আকৰ্ষণ কৰিব নোৱাৰে। লগতে অন্য এক সমস্যা হৈছে হোৱাটছ এপ, ফেচবুক ইত্যাদি ছ'চিয়েল মিডিয়াত ধাৰাসাৰ গতিত ভাগবটোৱাৰা হৈ থকা কিছুমান বাতৰি, মন্তব্যই পাঠদান কৰি থকা অৱস্থাত শিক্ষার্থীৰ মনোযোগ লাঘৱ কৰিব পাৰে।

আমাৰ দেশত ৫৩০ নিযুত মানুহে ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰে। কিন্তু গ্ৰামাঞ্চলৰ ২৫.৩ শতাংশ (১০০ জনৰ ভিতৰত) জনসংখ্যাই ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰে, য'ত ভাৰতবৰ্ষৰ মুঠ জনসংখ্যাৰ ৫৬ শতাংশই হৈছে গ্ৰামাঞ্চলৰ। তাতকৈ ডাঙৰ কথাটো হৈছে ভাৰতবৰ্ষৰ খুউব কম সংখ্যক লোকেহে মোবাইলটো কেৱল মনোৰঞ্জনৰ বাদে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰতো ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি বুলি ভাবে। প্ৰযুক্তি লৈ ভাৰতবৰ্ষৰ জনতা পুঁজিবাদীৰ ৰাষ্ট্ৰৰ জালত কোনোবা কালতেই পৰিছে। এইসমূহ সমস্যা চালি-জাৰি নোচোৱাকৈ ডিজিটেল মাধ্যম বিদ্যালয় শিক্ষাৰ বাবে ভাৰতবৰ্ষত সৰ্বজনীন নোহোৱাৰ লগতে বৰ বিশেষ উপকাৰী নহয় বুলি ভাবে। তাৰ মাজতে গুণগত শিক্ষাৰ নামত আজি কোটিপতি চৰকাৰে কি পস্থা অৱলম্বন কৰিছে বুলি ক'ৰা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ আমাৰ হাতত নাই। কিয়নো শিক্ষাৰ নামত চৰকাৰৰ পৰ্যাপ্ত বাজেট নায়েই। প্ৰযুক্তিগত মাধ্যমৰ লগত অপৰিচিত জনতাৰ ওপৰত হঠাতে প্ৰযুক্তি ব্যৱহাৰৰ কথা আহি পৰিলে কি ধৰণৰ সমস্যা হৈ আছে তাক দেখাৰ পাছতো যদি আমি একেই কথাতেই লাগি থাকো বিকল্প সমাধান নাভাবো, তেনেহলে অনিশ্চয়তাৰ হতাশাই আৰু বহু জীৱনৰ বাবে বিপদঘণ্টা বজাব।

অনলাইন শিক্ষাৰ সুবিধা :

- ১। অনলাইন শিক্ষাৰ জৰিয়তে শিক্ষার্থীসকলে শিক্ষাগুৰুৰ লগত মতবিনিময় কৰাৰ উপৰিও যিকোনো বিষয়ৰ ওপৰত যিকোনো সময়ত অতি সহজে শিক্ষা আহৰণৰ সুবিধা লাভ কৰিব পাৰে।
- ২। অনলাইন শিক্ষা পদ্ধতি স্মৃতিদায়ক পদ্ধতি।

- ৩। অনলাইন শিক্ষা পদ্ধতিত শিক্ষকে দিয়া ৰেকৰ্ডেড পাঠ, শ্লাইড আৰু হাতেলিখা টোকাসমূহ শিক্ষার্থীয়ে সংগ্ৰহ কৰি থ'ব পাৰে।
- ৪। অনলাইন শিক্ষাৰ অন্যএটা গুৰুত্বপূৰ্ণ সুবিধা হ'ল, ইয়াত শিক্ষা আহৰণৰ ক্ষেত্ৰত নিৰ্ধাৰিত সময়সীমা নাথাকে।
- ৫। পৰম্পৰাগত শ্ৰেণীকোঠাসমূহত সপ্তাহৰ ছয়টা দিনত নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ বাবে শিক্ষাগুৰু উপস্থিত থকাৰ বিপৰীতে অনলাইন শিক্ষা ব্যৱস্থাত সপ্তাহৰ প্ৰত্যেকটো দিনতে শিক্ষকসকল শিক্ষা প্ৰদানৰ বাবে সাজু থাকে।
- ৬। এই ব্যৱস্থাত শিক্ষার্থীয়ে নিজৰ সুবিধা মতে সময় উলিয়াই লোৱাৰ সুযোগ থাকে অৰ্থাৎ সুবিধা অনুসৰি শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব পাৰি।

অনলাইন শিক্ষাৰ অসুবিধা :

- ১। অনলাইন শিক্ষা ব্যৱস্থাতো অতি খৰচী, যাৰ বাবে সকলো শিক্ষার্থীয়ে এই সুবিধা লাভ কৰিব নোৱাৰে।
 - ২। সকলো শিক্ষার্থীৰ বাবে কম্পিউটাৰ, লেপটপ, স্মাৰ্ট ফোন ক্ৰয় কৰাটো সম্ভৱ নহয়, যাৰ বাবে অসমৰ কেইবাজনো ছাত্ৰই মানসিক চাপত ভুগি আত্মহত্যাৰ পথ বাছি লৈছে।
 - ৩। অনলাইন শিক্ষাৰ অন্যএটা অসুবিধা হ'ল সকলো বিষয়ৰ শিক্ষা অনলাইন শিক্ষাৰ দ্বাৰা প্ৰদান কৰিলে বুজিপোৱা নাযায়।
 - ৪। কম বয়সীয়া স্কুলীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অত্যধিক মোবাইল নেটৱৰ্কত লিপ্ত হোৱাৰ বাবে মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনত হেঙাৰ হৈ থিয় দিছে।
 - ৫। অনলাইন শিক্ষা পদ্ধতিত অতি বেছি মোবাইল, লেপটপৰ ব্যৱহাৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কল্পনা শক্তি হ্রাস কৰিছে লগতে নৈতিক চৰিত্ৰও ঠুনুকা কৰিছে।
 - ৬। অনলাইন শিক্ষা পদ্ধতিয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত মানৱীয় অনুভূতি আৰু জীৱনৰ মূল্যবোধ জগাই তুলিব নোৱাৰে।
- সামৰণি :** ক'ৰণা ভাইৰাছৰ এই মহামাৰীৰ পৰা উদ্ধাৰ পাবলৈ মানৱজাতিয়ে চেষ্টাৰ কোনো ক্ৰটি ৰখা নাই। মহামাৰীৰ প্ৰথম কালছোৱাত মানৱজাতিয়ে এক সৰ্বজনীন উদ্যোগেৰে মহামাৰীৰ বিৰুদ্ধে যুঁজিবলৈ সংকল্পবদ্ধ হয়। কোনো বাধা নিষেধ নোহোৱাকৈ ক'ৰণা সম্পৰ্কিত তথ্য, গৱেষণা দেশসমূহৰ মাজত

বিনিময় ঘটে। বিশ্বৰ লগত খোজত খোজ মিলাই চলি যাবলৈ হ'লে শিক্ষা আহৰণ কৰাতো অতি প্ৰয়োজন। দেশী-বিদেশী সকলো ধৰণৰ শিক্ষা গ্ৰহণত অনলাইন শিক্ষাই যথেষ্ট সহায় কৰি আছে। বিশেষকৈ ক'ভিড-১৯ৰ সময়ছোৱাত অনলাইন শিক্ষাই বহুত সহায় কৰিছে। আমি সকলো জ্ঞাত যে, সকলো বস্তুৰ আশীৰ্বাদ আৰু অভিশাপ দুয়োটাই আছে। গতিকে সকলো চালি-জাৰি চাই অনলাইন শিক্ষাৰ পৰা পোৱা সুবিধাটোহে আমি গ্ৰহণ কৰা উচিত।

ৰণোজ কুলি

স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিক, গণিত বিভাগ

আৰম্ভণি : সমগ্ৰ বিশ্বতে চলি থকা ক'ৰণা মহামাৰীৰ বাবে বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয় সকলোতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নিয়মীয়া পাঠদানত ব্যাঘাত জন্মিছে। গতিকে আমি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল অনলাইন শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ মাজত সোমাই পৰিব লগা হৈছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এই অনলাইন শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ কিছু সুবিধা আৰু কিছু অসুবিধাৰ মুখামুখি হ'ব লগা হৈছে।

ক'ৰণাৰ প্ৰভাৱত অনলাইন শিক্ষাৰ প্ৰভাৱ বৰ্ত্তমান ক'ৰণা সংক্ৰমণৰ ভয়াবহতাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি সকলো শিক্ষানুষ্ঠান বন্ধ ঘোষণা কৰা হৈছে। ফলত শিক্ষাৰ্থীসকল প্ৰত্যক্ষ শিক্ষাৰ পৰা বিৰত থাকিব লগা হয়। শিক্ষা বিভাগে শিক্ষাৰ্থীৰ শৈক্ষিক দিশত আগবাঢ়িব পৰাকৈ বিজ্ঞান সন্মত অনলাইন শিক্ষাৰ প্ৰচাৰ কৰে।

অনলাইন শিক্ষাৰ সুবিধা :

- ১। অনলাইন শিক্ষাৰ জৰিয়তে শিক্ষাৰ্থীসকলে শিক্ষাগুৰুৰ লগত মত বিনিময় কৰাৰ উপৰিও যিকোনো বিষয়ৰ ওপৰত যিকোনো সময়তে অতি সহজে শিক্ষা আহৰণৰ সুবিধা লাভ কৰিব পাৰে।
- ২। অনলাইন শিক্ষাৰ অন্যএটা গুৰুত্বপূৰ্ণ সুবিধা হ'ল ইয়াত শিক্ষা আহৰণৰ ক্ষেত্ৰত নিৰ্ধাৰিত সময়সীমা নাথাকে।
- ৩। এই ব্যৱস্থাত শিক্ষাৰ্থীয়ে নিজৰ সুবিধা মতে সময় উলিয়াই লোৱাৰ সুযোগ থাকে, অৰ্থাৎ সুবিধা অনুসৰি শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে।

অনলাইন শিক্ষাৰ অসুবিধা :

- ১। অনলাইন শিক্ষা ব্যৱস্থাটো অতি খৰচী, যাৰ বাবে সকলো

শিক্ষাৰ্থীয়ে এই সুবিধা লাভ কৰিব নোৱাৰে।

- ২। সকলোৰে বাবে কম্পিউটাৰ, লেপটপ, স্মাৰ্টফোন ক্ৰয় কৰাটো সম্ভৱ নহয় বাবে বহুতো শিক্ষাৰ্থীয়ে এই অনলাইন শিক্ষাৰ সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব লগা হয়।
- ৩। অনলাইন শিক্ষাৰ অন্যএটা অসুবিধা হ'ল— সকলো বিষয়ৰ শিক্ষা অনলাইন শিক্ষাৰ দ্বাৰা প্ৰদান কৰিলেও বুজি পোৱা নাযায়।

অনলাইন শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা আৰু গুৰুত্ব :

বিষয়তো যদি সূক্ষ্ম বিশ্লেষণ কৰো তেন্তে আমি দেখা পাম যে, আধুনিক বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ সফল প্ৰয়োগৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা ডিজিটেল পৃথিৱীৰ ফলপ্ৰসু পদ্ধতিটোৱেই হৈছে অনলাইন শিক্ষা।

প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ দ্ৰুত প্ৰসাৰ আৰু সাম্প্ৰতিক সময়ৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত অনলাইন শিক্ষাই সমগ্ৰ দেশতে ব্যাপক জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰিছে। এই ক্ষেত্ৰত আমাৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষও পিছপৰি থকা নাই। অসমতো প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা বিশ্ববিদ্যালয় পৰ্যন্ত সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অনলাইন মাধ্যমত শিক্ষাগ্ৰহণ কৰিব লগা হৈছে। আনকি পৰীক্ষাও অনলাইন পদ্ধতিতে হৈছে। পোন পটীয়াকৈ ক'বলৈ গ'লে অসমৰ সহস্ৰাধিক গাঁৱত নাই ইণ্টাৰনেট সেৱা। থকা সকলৰ বহুতেই নাজানে ইণ্টাৰনেটৰ ব্যৱহাৰ তদুপৰি ক'ৰোনাকালীন পৰিস্থিতিত শিশুক অনলাইন ক্লাছ কৰাব পৰাকৈ বহু অভিভাৱক ডিজিটেলী শিক্ষিত নহয়। সেয়ে এই সেৱাৰ লাভৰ পৰা বঞ্চিত হৈছে বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী। এনে পৰিস্থিতিত দীৰ্ঘদিন ধৰি শিক্ষানুষ্ঠানৰ পৰা আঁতৰত থকা শিক্ষাৰ্থীসকলৰ শৈক্ষিক দিশত ব্যাপক ক্ষতি হৈছে।

Tania Regon

H.S. 1st Year, Science Stream

Online learning has become more and more common, whether for comfort, adapting to work hours or just having the freedom to study from anywhere. And now with the Corona Virus Pandemic, as people are having to stay at home it has become more important than ever.

Online teaching plays a key role in the education system, but it became more popular during Covid-19

pandemic because after March 2020 schools and colleges had been shut down. Online teaching also became an important means of education during the pandemic. Online teaching took place easily and students and teachers didn't need to present together at a particular place. Online teaching has become a medium of teaching / learning process during pandemic but it has certain limitations too. Online teaching requires electronic gadgets like Smartphones/Tablet/Laptop/ Computer and proper internet facility to both teachers and students. In India, the per person availability of smartphones is less as compared to other developed countries. A large section of Indian population comes under middle income and low income families. So they could not afford to give smartphones to their children to continue their education. There is less internet availability in remote areas. In most of the north eastern states, the internet speed is very low because of lack of investment by Telecom enterprises. According to a report published by UNESCO the educational inequalities increased during Covid-19 pandemic. The main reason for increase in educational inequalities was lack of resources for the children of marginal sections of society.

The sudden lock down can be a testing time for the students but due to the various exams being postponed what it offers is time. The isolation can be a gift for all students if they use it to their advantage by working towards their goal with utmost dedication. Online learning is a saviour in these testing times and by choosing to learn from the most qualified at the cheapest of prices students can make the most of the time that they have in their hand.

Since the Covid-19 pandemic has disrupted the normal life-style of people across the globe, the virtual world has come to the rescue. Amongst many institutions schools have also shifted their base to virtual platforms to conduct classes online. Consequently catering to the needs of all stages of education from pre-primary to university level, online education has emerged as an alternative to ordinary face to face classes.

However, this alternative medium has also brought to the fore some dark persistent realities of Indian society characterized by social inequalities in

terms of availability of resources, essential to access these online classes/platforms. These digital initiatives are perpetuating the hegemony of elite schools over the education system resulting in the digital divide between rural and urban and rich and poor. This digital divide is also affecting the work and role of the government as well as non-government organisations across states as they are facing challenges due to the recent migration of millions of labourers to their native places.

Online teaching was beneficial in a number of ways -

1. Through online teaching the teaching process becomes possible from home. This enables the students to save their time which they have to give while attending physical classes. Now the students can manage this saved time in order activities to enrich their personality.
2. Online teaching enables the parents to look after their children and engage themselves in the education of their children.
3. Online teaching is beneficial because it enables the lecture and attend it as many times as they want to understand the concept.
4. Online teaching, which was promoted by the government, gives the opportunity to all students of the country to get education from one of the best teachers selected by the education department.

Online teaching became an important medium and compulsion also to give education to the students during pandemics. It is beneficial for the students in some ways but it has limitations too. It is beneficial to continue the teaching process. The increasing popularity of online teaching in Covid-19 pandemic and the role played by it to continue the learning process sets an example to tackle such types of problems in future. Government should also try to reduce the education inequalities during Covid-19 pandemic by making the teaching process available at a platform which can be assessed by a large number of students.

Online teaching offers increasing flexibility of time. Students and teachers can engage themselves in the process of learning and teaching in the time they are most comfortable. It provides access and share

information more easily. Learning and teaching can occur in any location irrespective of the geographical boundaries. It can boost confidence in the students; they could speak more easily as they cannot see people in front of them so they are less conscious and more confident. It minimized the physical resources used in teaching. It can lessen the cost of education as the process of learning goes online, no travelling or operational cost needed to be incurred. It is also a blessing in disguise for students and teachers who are living with disability or having physical difficulties that obstruct them to attend a real classroom. It also results in an increase in digital literacy amongst both students and teachers, which is required to pave the way for a modern teaching system.

Limitations of online teaching :

Despite the advantages there are some limitations of online based teaching and learning.

1. It presumes that both students and teachers have the knowledge to operate technology.
2. It ignores the technological limitations faced by several students and teachers.
3. Sometimes repetitive classes have to be taken on the same topic as because there's always some participant who has missed the bus or probably not understand the lesson.
4. The body language of the students cannot be judged and interactive activities can't be arranged, because of which communication sessions are ineffective.
5. It can cause distractions and lack of ability to focus, students may not pay attention to learning like real classroom based learning as there's no one to have a check on them.
6. Since the students don't have to be or able to be physically present in the classroom, it might be more difficult or nearly impossible for them to get in touch with their students, teachers can experience a lonely and isolating atmosphere.

Most importantly, human touch that is face to face connection in education certainly seems logical. When a teacher is teaching in classroom their reactions, eye contacts and understanding towards students makes them feel appreciated. There's a trust build between a teacher and a student that helps in mental development.

A lot of times students suffer in coping up with stress and they need a mentor to help them and a teacher is a great support which is not possible through technology.

In the present scenario online teaching may seem like the logical method to continue imparting education, but once we overcome the pandemic, there will always be a place for real classroom based learning. A real classroom environment with students and teachers interacting with one another is the only environment where students can be trained to be competitive. The purpose of the traditional classroom is much more than the lessons that taught and the books that are read: a classroom is a place where ideas are debated and interpersonal relationships are made. It is because of this indispensable quality of the traditional teaching that online methods will never be able to fully replace the age-old system of learning.

Online learning has been growing in the last decade where the number of online courses, degrees and masters have greatly been increased

Here are some of the positive aspects of online learning.

1. Technology has changed everything: Learning through videos, voice recognition, automatic corrections and live exams are a few examples of the effectiveness of online learning.
2. Ease of monitoring: This is very simple, in a physical class we would have to take notes on everything the teacher tells us, but in online classes everything is recorded either on video or in writing.
3. The human factor : When we talk about online learning we are not talking about self- study, although it is very useful. We must always bear in mind that the help of a teacher is the best way to learn.
4. The ability to connect with people around the world.
5. The democratization of education : One of the advantages of online learning is that it is relatively low cost and gives people who can't afford to go to physical school access to quality education.

Conclusion :

The study highlights the challenges and factors influencing the acceptance and use of online learning

as a tool for teaching within higher education. Thus, it will help to develop a strategic plan for the successful implementation of online learning and view technology as a positive step towards evolution and change.

Lipi Chutia

B. Sc. 3rd Semester, Zoology Department

“कोरोना न डाल पाए शिक्षा पर कोई प्रभाव,
यही है ऑनलाइन शिक्षा का मुख्य आधार”

प्रस्तावना :

वर्तमान में कोरोना काल के दौरान ऑनलाइन शिक्षा अत्यन्त आवश्यक है। सूविधाजनक होने के कारण ऑनलाइन शिक्षा थोड़े ही समय में बहुत ज्यादा प्रचलित और लोकप्रिय हो गयी है। ऑनलाइन शिक्षा आज विद्यार्थियों के जीवन का अभिन्न हिस्सा बन चुकी है। लॉकडाउन के इस कठिन वक़्त में जहाँ सभी विद्यालय और कॉलेज बंद है, ऑनलाइन शिक्षा ने ही विद्यार्थियों की सभी समस्याओं का समाधान किया है। यह कहना गलन नहीं होगा कि इस मुश्किल भरे समय में विद्यार्थियों को पढ़ाई बिना ऑनलाइन माध्यम के संभव हो पाना नामुमकिन सा है।

ऑनलाइन शिक्षा का अर्थ :

ऑनलाइन शिक्षा पढ़ाई करने का एक ऐसा माध्यम है जिसमें छात्र इंटरनेट के द्वारा स्मार्टफोन, लैपटॉप या कम्प्यूटर का प्रयोग करके घर पर बैठकर ही पढ़ाई करते हैं। इसी प्रकार शिक्षक भी देश और दुनिया के किसी भी कोने से ऑनलाइन अपने छात्रों के साथ जुड़ सकते हैं। ऑनलाइन शिक्षा के लिए तीव्र गति की इंटरनेट की आवश्यकता होती है। आज विश्व के सभी विद्यार्थी ऑनलाइन शिक्षा का इस्तेमाल करके अपनी पढ़ाई कर पा रहे हैं। अगर आज ऑनलाइन माध्यम ना होता तो महामारी में करोड़ों बच्चों की पढ़ाई अधूरी रह जाती।

ऑनलाइन शिक्षा के फायदे :

ऑनलाइन शिक्षा प्रणाली के बहुत से फायदे हैं। इसके माध्यम से छात्र घर बैठे ही अपने अध्ययन से संबंधित सम्पूर्ण सामग्री आसानी से उपलब्ध कर सकता है। ऑनलाइन शिक्षा के माध्यम से अन्य कोर्स- जैसे कि नृत्य, गायन, कुकिंग, सिलाई कढ़ाई

योगा, इंग्लिश स्पीकिंग, कंप्यूटर इत्यादि को भी सीखा जा सकता है। इस माध्यम से सरकारी परीक्षाओं की तैयारी भी की जा सकती है। ऑनलाइन शिक्षा घर से ही हो जाने पर समय की बचत हो जाती है।

ऑनलाइन शिक्षा के नुकसान :

ऑनलाइन शिक्षा प्राप्त करने के लिए इंटरनेट की आवश्यकता होती है, परन्तु देश में बहुत से क्षेत्रों में अभी भी इंटरनेट की सुविधा ठीक प्रकार से उपलब्ध नहीं है, ऐसे में भला ऑनलाइन शिक्षा किस प्रकार से सफल होगी। ऐसे छात्र जिसके पास स्मार्ट फोन, कम्प्यूटर, लैपटॉप आदि नहीं है वह छात्र ऑनलाइन शिक्षा से वंचित रह जाते हैं। ऑनलाइन शिक्षा से एक अध्यापक का महत्व कम होता जा रहा है, जिसके भविष्य में बच्चों के जीवन में वास्तविक शिक्षक की कमी रह जायेगी। ऑनलाइन शिक्षा प्रणाली के अन्तर्गत बच्चों की प्रतियोगिता का स्तर कम होता जा रहा है। ऑनलाइन शिक्षा के दौरान कक्षा में बच्चों का पढ़ाई पर ध्यान केंद्रित कर पाना बेहद कठिन होता है। ऑनलाइन कक्षाओं में स्क्रीन अधिक समय तक देखने के कारण आँखें कमजोर होने लगती हैं, और सरदर्द जैसे समस्याएं उत्पन्न होने लगती हैं। और ऑनलाइन शिक्षा में बहुत से विषय ऐसे होते हैं जिनमें प्रैक्टिकल नॉलेज को आवश्यकता होती है ऑनलाइन उनका ज्ञान लेना मुश्किल हो जाता है।

उपसंहार :

ऑनलाइन शिक्षा का महत्व दिन प्रतिदिन बढ़ता चला जा रहा है। कई बार कोचिंग इंस्टिट्यूट दूर होने की वजह से अभिभावक अपने बच्चों को भेज नहीं पाते थे। मगर अब यह परेशानी भी ऑनलाइन शिक्षा ने दूर कर दी है। यह एक नयी प्रकार की शिक्षा है जो हर देश अपना रहा है। विद्यार्थियों को जरूरत है, कि वह मन लगाकर पढ़ें और अपना और अपने देख का भविष्य उज्ज्वल करें। जो बच्चे ऑनलाइन शिक्षा को पाने में असमर्थ हैं उनके लिए सरकार द्वारा निशुल्क ऑनलाइन शिक्षा की व्यवस्था करने की आवश्यकता है ताकि कोई भी बच्चा किसी अभाव के कारण शिक्षा से वंचित ना रहे।

“ऑनलाइन शिक्षा करे नवयुग का संचार

जिससे विद्यार्थी कर पाएं अपने सपनों के साकार”

The mimicking menace: Endocrine Disrupting Chemicals (EDCs)

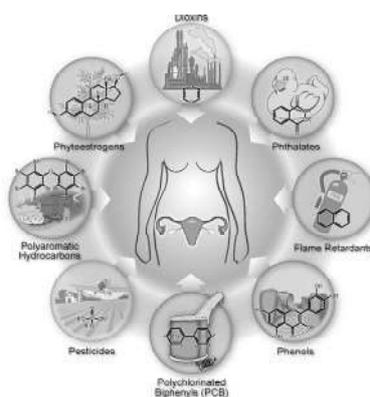
Dr. Merina Narah

Assistant Professor, Department. of Zoology
Silapathar College, Silapathar

A cup of hot or warm tea in the morning refreshes our mind, and most of the people are obsessed with the habit of starting the day sipping tea and reading a newspaper. Indeed, it is very healthy to have polyphenols (antioxidant compounds) that is present in tea. But, the same amount of healthy ingredient gets contaminated when we consume in a plastic disposable cup. The reason is that, we are exposed to a chemical named as bisphenol- A (BPA) found in plastic disposable cup. BPA is an endocrine disruptor listed by world health organisation (WHO) under Endocrine disrupting chemicals (EDCs), found very widely in food or beverage containers and baby bottles.

What are EDCs? Endocrine disrupting chemicals are substances in the environment, food sources, personal care products and manufactured products that interfere the normal function of our body's endocrine system. EDCs are chemicals or mixtures of chemicals that interfere the body's hormone co-ordinating system. Some EDCs act like "hormone mimics" and trick our body into thinking that they are hormones, while other block natural hormones from doing their job. EDCs can also disrupt many different hormones leading to numerous adverse health outcomes. Endocrine system in our body is comprised of the specific glands that secretes the chemical messengers- hormones. For examples, one of the important hormones secreted by the thyroid gland is thyroxine, likewise, estrogen is the reproductive hormone secreted by ovary in females. These hormones perform many important functions in our body by balancing the human controlling and coordinating system.

The discussion on the adverse effects of the pesticide DDT and other widely used chemicals and the threat caused by these chemicals to the world was beautifully described by *Rachel Carson* in her book *Silent Spring*. The book sparked environmental movement and focused on the effects of these chemicals

on the endocrine system gained widespread attention. In 1991, scientists and ecologist met in the Wingspread conference centre, Racine, Wisconsin to discuss effects of environmental chemicals on humans, laboratory animals and wildlife. It was at this conference the term "endocrine disruptor" was coined.

Hundreds of chemicals in commerce are known to have endocrine disrupting effects. Over the last 40 years, only a handful of chemicals, e.g. lead, tributyltin, di (2-ethylhexyl) phthalate, nonylphenol and chlorpyrifos, have been banned in many countries. However, thousands of other chemicals with potential endocrine effects have not been looked for or tested. Naturally occurring phytoestrogens from plants are also endocrine disruptors as they mimics like hormones. It has become evident that endocrine disruptors may produce non-linear dose dependent curves both *in vitro* and *in vivo*, by variety of mechanisms. In humans, EDC exposures during early development can cause altered mammary gland and uterine development, accelerated or delayed puberty in females and disruption of fertility cycles. Studies have found that sensitivity to endocrine disruption is highest during tissue development leading to decline in male fertility rate, wildlife population. Many disorders related to thyroid hormones, hormone related cancers, metabolic functions etc. are caused due to the exposure to specific EDCs.

The hazardous effects of environmental EDCs on endocrine system and their complex mechanisms of regulation have been reported by numerous researches around the world. Therefore, it should be of major concern to restrict the use of chemicals categorised under EDCs. People should be aware on the use of EDCs, which is of utmost importance to save the future generation against its deleterious effects and make this earth a better place for animals, humans and wildlife. □

শ্ৰী শ্ৰী মাধৱদেৱ

গীতাঞ্জলী খাখলাৰী

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বাৰ্ষিক, কলা শাখা

অসমত নৱ-বৈষ্ণৱ ভক্তিধৰ্ম প্ৰচাৰৰ বাবে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ যি উদ্যোগ গ্ৰহণ কৰিছিল, তেওঁৰ প্ৰধান শিষ্য মাধৱদেৱে তাত পৰিপূৰ্ণভাৱে সহযোগিতা কৰিছিল। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ প্ৰায় দুকুৰি বছৰ পিছত লখিমপুৰ জিলাৰ নাৰায়ণপুৰৰ অন্তৰ্গত লেটেকুপুখুৰীত ১৪৮৯ চনত মাধৱদেৱে জন্মগ্ৰহণ কৰে। তেওঁৰ পিতৃ গোবিন্দগিৰি ভূঞা আৰু মাতৃ মনোৰমা। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ একান্ত সহযোগী, পৰম ভক্ত মাধৱদেৱে বাৰাদি, গণককুছি, সুন্দৰীদিয়া, মধুপুৰ ইত্যাদি বিভিন্ন স্থান পৰিভ্ৰমণ কৰি সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা আৰু ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ লগে লগে সাহিত্য ৰচনাতো অগ্ৰণী ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। 'নামঘোষা' আৰু 'ভক্তি ৰত্নাৱলী' মাধৱদেৱৰ ভক্ত জীৱনৰ দৰেই এই দুখন গ্ৰন্থৰ আদৰ আৰু জনপ্ৰিয়তা দেখা যায়। নামঘোষাত মাধৱদেৱৰ ভক্তি প্ৰাণ হৃদয়ৰ পৰিচয় ফুটি উঠিছে। এহেজাৰটা ঘোষা থকা বাবে নামঘোষাক 'হেজাৰী ঘোষা' বুলিও কোৱা হয়। মাধৱদেৱৰ ৰচনাসমূহ হ'ল— ৰাজসূয় কাব্য, ভক্তি ৰত্নাৱলী, দধিমথন,

চোৰধৰা, নামঘোষা আৰু বৰগীত ইত্যাদি। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱে অসমত ধৰ্মপ্ৰচাৰৰ মাধ্যম হিচাপে অংকীয়া নাট আৰু বৰগীত আদিক যথোচিতভাৱে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। শংকৰদেৱৰ পদাংক অনুসৰণ কৰি মাধৱদেৱে ১৮৭ টি বৰগীত ৰচনা কৰে। তেওঁৰ দ্বাৰা ৰচিত গীতসমূহত দাস্যভক্তিৰ স্বাক্ষৰ স্পষ্ট। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ আৰু আৰু মাধৱদেৱে নৱ বৈষ্ণৱ ভক্তিধৰ্মৰ যোগেদি জনসাধাৰণক শিক্ষিত কৰি তোলাৰ লগে লগে তেওঁলোকক সংগঠিত কৰি তুলিছিল। নামঘৰ আৰু

সত্ৰ স্থাপনৰ যোগেদি ব্যৱহাৰিক আৰু আধ্যাত্মিক উভয় দিশতেই জনসাধাৰণক আগবাঢ়ি যোৱাৰ কাৰণে প্ৰেৰণা যোগাইছিল। দৰাচলতে অসমত সেই সময়ত চলি থকা নানা বিত্তীয়কাপূৰ্ণ যাগ-যজ্ঞ আৰু কৰ্ম-কাণ্ডৰ দ্বাৰা অতীষ্ঠ হোৱা সৰ্বসাধাৰণ মানুহক পবিত্ৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্মত শৰণ দি একশৰণ ধৰ্মৰ পথ প্ৰশস্ত কৰাত শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ গুৰুত্ব আছিল যথেষ্ট। ❖

Who Am I

Kalyan Malakar

Assistant Professor, Department of Physics
Silapathar College, Silapathar

"Who Am I?" - the fundamental question. Am I just a minute creature living on a piece of rock revolving around an average-sized star (SUN) in one of the billion solar systems in this 99.9% unexplored expanding universe?

According to Scientific findings, Earth came into existence 4.6 billion years ago from a hot mixture of solids and gases without any atmosphere. To explain the origin of life on Earth, British Scientist J.B.S. Haldane and Russian Biochemist A. Oparin proposed the theory of Chemical Evolution in the 1920s. Later in the 1950s, with the famous "Miller-Urey Experiment" chemical evolution became the most widely accepted theory to explain the origin of life on Earth. Although widely accepted, chemical evolution is not a perfect theory but debatable to many scientists. So, from the spaces of Science, I am a mere biological machine-like million of others, created in the process of evolution from some primitive abiotic conditions.

Now, let's move towards Adhyatma. Hindu Philosophy perceives the entire universe as a form of

Consciousness (Chaitanya). I am not the body or mind or memory or knowledge but consciousness, a fragmented portion of the conscious universe. The day I shall be able to bridge my share of consciousness with the universal consciousness, existential reality will be revealed to me. "Aham Brahmasmi"- this mantra from Yajur Veda explains it the best which refers to the unity of Atma (Self Consciousness) with Brahma (Universal Consciousness).

In Srimad Bhagavad Gita, Shri Krishna gave the concept of Atma in chapter 2 (Sankhya Yog). He described Atma as formless and timeless but as pure consciousness. Atma means 'Self' not some spirit or black magic.

Both the explanations above can't be discarded but are debatable and not contradictory to each other. One is from the experimental point of view while the other is from human experiences. I am not unifying them rather we should disintegrate them further to unearth the existential reality, THE TRUTH.

□ □ □

প্লিজ ষ্টপ দ্যা ৰেপ

বিদ্যুত কুলি

স্নাতক প্ৰথম বাণাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

অনুগ্রহ কৰি পখিলা খেদা জীৱনৰ সপোনবোৰ নিঃশেষ কৰি নেপেলাব, আপুনি কিম্বা আমি, তেওঁলোকক বৰ্বৰভাৱে হত্যা কৰা উচিত নহয়। শিক্ষিত ভদ্ৰ মানুহৰ সমাজৰ বৰ্বৰতাৰ শিৰ্ষা চেৰাই যোৱা কাণ্ডবোৰ দেখি সঁচাই বৰ দুখ লাগে।

আমিও পুৰুষ....

তথাপি জৈৱিক কামনা পূৰণৰ্থে কাহানিও হত্যা কৰিব নোৱাৰিব নাৰীৰ সতীত্ব তথা পৱিত্ৰতাক। বিজ্ঞানৰ পয়োভৰ, জ্ঞানৰ অন্বেষণত সমাজখন বহুতেই উন্নত হ'ল তথাপি মানুহবোৰ মানুহ হৈ নৰলৈ। মৰম-স্নেহ-আন্তৰিকতা আৰু কৃত্ৰিমতাৰ মাজত ডুবি গৈ বিশ্বাসবোৰ অহেতুক হ'ল, মানৱতাৰ স্থলন হ'ল আৰু মানুহবোৰ পশুত্বলৈ ৰূপান্তৰিত হৈ গ'ল। সভ্যতাৰ পোহৰ নপৰা সৌ সিদিনালৈকে নাৰীৰ শ্ৰীলতা হানি হোৱা নাছিল। আজিৰ দৰে মানুহবোৰ বৰ্বৰ নাছিল, পশুবোৰ পশুৰ দৰেই বিচৰণ কৰিছিল। কাপোৰ নিপিন্ধা উলংগ সমাজতো নাৰীয়ে মুক্ত জীৱন-যাপন কৰিছিল।

কিন্তু আজি....

সম্প্ৰতি উন্নতি আৰু অগ্ৰগতিৰ লগতে মানুহ আৰু পশুৰ মাজত এক পাৰ্থক্যহীন পৰিৱেশে দেখা দিছে, য'ত পদপথে-জলপথে চিকাৰী পুৰুষৰ ৰণচালি, নাৰীবোৰ খেলৰ সামগ্ৰী হৈ পৰিছে; যাৰ গৰ্ভত আমাৰ জ্ঞাণটো থিতাপি লয়, সেই গৰ্ভক অপমান কৰি মানুহ বুলি কোৱাৰ আছেন আমাৰ

অধিকাৰকণ...? ভগ্নীপ্ৰতীম গাভৰুজনী কিম্বা মাতৃপ্ৰতীম নাৰীগৰাকীয়ে অকলশৰে ওলাব নোৱাৰে বাহিৰলৈ, কিজানিবা বাট ভেটে নৰপিশাচৰ দলে। মুক্ত গণতন্ত্ৰৰ বাণী বহুতো শুনিলো ভগ্নীহঁতৰ ওঁঠৰ হাঁহিটি ঘূৰাই আনিব পৰা হ'লে সিহঁতক এখন উন্মুক্ত আকাশত তৰা গণাৰ সুযোগ দিব পৰা হ'লে কিজানিবা গণতন্ত্ৰক কাৰ্যকৰী হোৱা বুলি ক'ব পৰা গ'লহেঁতেন, যাৰ হাতত সমাজ শুদ্ধ কৰাৰ চাবি কাঠি থাকে। তেওঁলোকেই আকৌ মুখা পিন্ধি ঘূৰে, একাংশ মুখাই ৰাতি ৰাতি বেশ্যালয়ৰ দুৱাৰ গছকে, কাৰ কৰুণ হৃদয়ৰ মৰ্মাস্তিক বেদনাৰ কথা কোনেনো উপলব্ধি কৰিব পাৰে। যি সমাজে দেৱী বুলি পূজে দুৰ্গাক, জ্ঞান বিচাৰে সৰস্বতীৰ পৰা, ধনৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰে লক্ষ্মীক আৰু সেই সমাজৰ পিশাচৰূপী পুৰুষৰ হাততেই ধৰ্ষিত হয় নাৰী। কিয়বা নুবুজে নাৰী যে সৃষ্টিৰ প্ৰতীক। সুন্দৰ আৰু পৱিত্ৰতাৰ উপাসক, এগৰাকী নাৰীৰ প্ৰতি কৰা অন্যায় সমগ্ৰ সমাজৰেই অন্যায়; তেওঁলোকক শাস্তিপূৰ্ণ আৰু মুক্তভাৱে জীয়াই থকাৰ সুযোগ দিয়ক সঁচা মানুহৰ সমাজত নৈতিকতাৰ আৰু অৱক্ষয় হ'বলৈ নিদিব।

সেয়েহে অনুৰোধ কৰিছো....

Please, stop the rape

Stop the rape...!

Clean India Campaign or Swachh Bharat Abhiyan

Nabajyoti Missong

B.A. 3rd Semester

Political Science Department

Prime Minister Narendra Modi started the Swachh Bharat Abhiyan. It was started as a nationwide cleaning. It was started in the view of a clean India. It was a dream of Gandhiji. Gandhiji had made a lot of effort for this. But people did not take any interest. So, the dream of Gandhiji could not be fulfilled. So, the Government of India started on 2nd October 2014, the

day of Gandhi Jayanti. To make it successful, many leaders, actors, actresses and general public were invited. The Prime Minister also invited 1.25 crore Indian people join this campaign. The government provided subsidy for the construction of toilets. Toilets were constructed in schools, colleges and villages.

□ □ □

Role of college week in the upliftment of students.

Nishi Deori

B.Sc. 3rd Semester, Botany Department

As a student, I am always eager for some amusement in my life. As a college student I always look forward to the days of college week. It's a whole week of various activities performed by students. The college week includes sports, rally's, cultural functions as well as writing, reciting competitions. It's a day where one get the opportunity to show their talents in various platforms.

It is necessary because through this the talent of various students are discovered and are appreciated. Some students who are average or are poor in studies can be seen winning hearts in extra curricular activities. This doesn't mean that the students good in studies are laid back every talent every hard work are thoroughly out shown in every possible way. Even if some tries but failed they are still appreciated for trying which will make them feel proud about themselves and will motivate them to work hard and try their level best next time which will lead to success in their life and will open various paths for them. Likewise it will also cheer up some of the other students and will make them wanting to participate in it too.

As the saying 'All work and no play makes Jack a dull boy' i.e. constant work without rest or relaxation is harmful to one's personal life and well being. It's very important for one to study and educate yourself but engrossing oneself only to studies and no play can lead to unhealthy habits. As in college week one can try different stuff and can really come out and find out what they are really good at apart from studies. As for the students when one receives compliment they are believe to try more and gain confidence, but also as in games there are always

losing and winning. So one should never lose hope and think that it was their last chance and either they should try to learn from their mistakes and try better next time. Everyone should try to learn new things in life and so one should try participating in every activities available during college week. Who knows may be it can lead to new opportunities in their life or it may be helpful in the path, they will choose for them in the future i.e. in their careers or their hobbies or passions. College week should be mandatory in every colleges as it brings more unity and helps in making good relations between students and teachers. Also one who perform well are given the opportunity to participate in inter-college competitions or in any other place with the name of college. So, it is an lifetime opportunity which shouldn't be missed in a heartbeat.

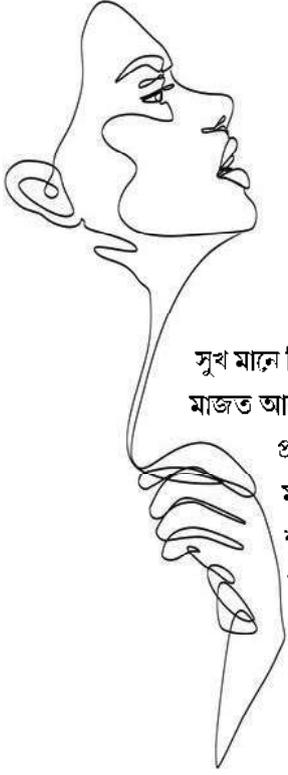
As a student I am always up for college week because it is an opportunity to make more memories with friends and live life up to mark. As virtuality in the world is increasing the play part is getting reduced day by day which in leading to unhealthy and lethargic habits. So one should try to be more active and should go outside, breathe fresh air, eat good food, play, run and uplift themselves in every possible way. College week is one of the most memorable moment of college life and it will always remain freshly imprinted in one's heart. After leaving college and meeting friends after a long period of time there are the topics which are reminisced more. Well long live college week and long live student's life. And last but not the least may the beautiful journey of a student's life in college remain as beautiful as ever and pure in further life. □

বিকল্প চিন্তাধাৰা

(সুখ লাভৰ উপায় - প্ৰথম খণ্ড)

নিউটন পেণ্ড

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়

সুখ মানে কি? মোৰ দৃষ্টিভংগীত সুখ আৰু সুখীৰ মাজত আকাশ-পাতাল পাৰ্থক্য আছে। সুখ দুই প্ৰকাৰৰ হ'ব পাৰে। শাৰিৰীক সুখ আৰু মানসিক সুখ। মানুহে যেতিয়া শাৰিৰীক সুখক চেৰ পেলাই মানসিক সুখ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয় তেতিয়া তেওঁক সুখী মানুহ বুলি কব পাৰি। সকলো মানুহে সুখ লাভ কৰিব পাৰি কিন্তু সকলো মানুহে সুখী হ'ব নোৱাৰি। কাৰণ সুখী জীৱনৰ বহস্য

সকলো মানুহে নাজানে।

এতিয়া প্ৰশ্ন হ'ল শাৰিৰীক সুখ মানে কি আৰু মানসিক সুখ মানে কি? পৃথিৱীৰ প্ৰত্যেকজন মানুহ শাৰিৰীক সুখ উপভোগ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। পৃথিৱীত এনে কোনো লোক নাই যিয়ে শাৰিৰীক সুখ লাভ কৰা নাই। সৰ্বতে আমাক আলহী বা কোনোবাই চকলোট বা কোনো খোৱা বস্তু দিলে আমি সুখ লাভ কৰিছিলো। মানুহে নতুন কিবা বস্তু লাভ কৰিলে সুখ অনুভৱ কৰে। মানুহ এজন বহু দিনৰ পৰা বাইক এটা কিনাৰ সপোন এটা আছিল। এদিন বহু দিনৰ মুৰত এই সপোন মানুহজনে পূৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল। তেতিয়া মানুহজন শাৰিৰীক সুখ অনুভৱ কৰিব। কিন্তু এই সুখ মানসিক সুখ নহয়। কাৰণ মানুহ এজন চাইকেল চলায়ো সুখ অনুভৱ কৰিব পাৰে। মানুহৰ আশাবোৰ কেতিয়াও পূৰণ নহয়। আজি চাইকেল আছে যদি কালিলৈ বাইক ল'ব মন যাব, কালিলৈ বাইক লয় যদি পিছৰবাৰত চাৰিচকীয়া গাড়ী ল'ব মন যাব। পৃথিৱীত এনে কিছুমান লোক আছে যিয়ে আনক দেখুৱাই সুখ পায় অৰ্থাৎ শাৰিৰীক সুখৰ ওপৰত বেছি গুৰুত্ব দিয়ে, শাৰিৰীক সুখ লাভ কৰিবৰ কাৰণে মানসিক সুখক বলিদান দিয়ে। বৰ্তমান প্ৰায়ভাগ মানুহ বস্তুবাদী সুখ অৰ্থাৎ শাৰিৰীক সুখৰ পিছত দৌৰি-দৌৰি মানসিক সুখ উপভোগ কৰিবলৈ পাহৰি গৈছে।

এতিয়া প্ৰশ্ন হ'ল আমি মানসিক সুখ লাভ কৰিম কেনেকৈ? পৃথিৱীৰ প্ৰত্যেকজন মানুহ সুখী হ'ব বিচাৰে কিন্তু সকলোৱে সুখী জীৱন গঢ়িব নোৱাৰে। অতি নগণ্য সংখ্যক লোকেহে সুখী জীৱন

গঢ়িব পাৰে। কাৰণ সকলোৱে নাজানে জীৱনৰ বহস্য, জীয়াই থকাৰ কলাক, জীৱন মানে নো কি? জীৱন আচলতে এটা বিপৰীতমুখী ক্ৰিয়া। জীৱন ছাৰ আইজাক নিউটনৰ তৃতীয় গতি সূত্ৰৰ নিচিনা। জীৱনত সুখ আছে যদি দুখো থাকিব, জয় আছে যদি পৰাজয়ো থাকিব, লাভ-লোকচান, মান-অপমান, হাঁহি-কান্দোন সকলো থাকিব। সেয়াইটো জীৱন। যিজনে সেই সকলোবোৰক সমানভাৱে গ্ৰহণ কৰি জীৱন সংগ্ৰামত অৱতীৰ্ণ হ'ব পাৰে তেৱেঁই জীৱনত সফল হ'ব পাৰে, সুখী হ'ব পাৰে। বস্তুবাদী সুখ বা শাৰিৰীক সুখৰ জৰিয়তে মানুহে কেতিয়াও সুখী জীৱন গঢ়িব নোৱাৰে। কাৰণ বস্তুৰ পৰা পোৱা সুখ চিৰস্থায়ী নহয়। বস্তুৱে মানুহক সুখী নকৰে বৰঞ্চ দুখী কৰে। বস্তুৰ পৰা পোৱা সুখে মানুহক বস্তুৰ পিছত দৌৰিব দিয়ে আৰু বস্তুৰ পিছত দৌৰি-দৌৰি মানুহে মানসিক সুখ উপভোগ কৰিবলৈ পাহৰি দিয়ে। মানুহে যেতিয়ালৈকে মানসিক সুখ লাভ কৰিব নোৱাৰে তেতিয়ালৈকে সুখী জীৱন গঢ়িব নোৱাৰে। মানসিক সুখ অৰ্থাৎ সুখ লাভৰ প্ৰধান উপায়টোৱেই হ'ল — “বিকল্প চিন্তাধাৰা”।

এতিয়া প্ৰশ্ন হ'ল বিকল্প চিন্তাধাৰাৰে আমি কেনেকৈ মানসিক সুখ লাভ কৰি সুখী জীৱন গঢ়িব পাৰিম? এজন ল'ৰাই এজনী ছোৱালীক আপ্ৰাণ ভাল পাইছিল, তেওঁ তাইজনীক নিজৰ জীৱনতকৈ বেছি অগ্ৰাধিকাৰ দিছিল। এদিন ছোৱালীজনী তেওঁক এৰি বেলেগ ল'ৰাৰ লগত পলাই গ'ল আৰু ল'ৰাজন শোকত ভাগি পৰি আত্মহত্যাৰ নিচিনা মহাপাপ কাম কৰিলে। শাস্ত্ৰত আত্মহত্যাৰ মহাপাপ বুলি কৈছে। পৃথিৱীলৈ আমি অকল এজনী ছোৱালী বা এজন ল'ৰাৰ কাৰণে অহা নাই। পৃথিৱীলৈ আমি সংগ্ৰাম কৰিবলৈ আহিছো আৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ প্ৰেমৰ মায়া জালত নপৰি জীৱন সংগ্ৰামত অনতীৰ্ণ হৈ বিজয়ী হ'বলৈয়ে আপ্ৰাণ চেপ্টা কৰিব লাগে। তেতিয়াহে আমাৰ মানৱ জীৱন সাৰ্থক হ'ব। যদি ল'ৰা জনৰ বিকল্প চিন্তাধাৰা থাকিলেহেঁতেন নিশ্চয় তেওঁ আত্মহত্যাৰ নিচিনা চৰম পন্থা বাচি লবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰিলেহেঁতেন। মানুহে কেনেকৈ বিকল্প চিন্তা কৰিব লাগে আৰু বিকল্প চিন্তাধাৰাৰে কেনেকৈ মানসিক সুখ লাভ কৰি সুখী জীৱন গঢ়িব পাৰে তাৰ সন্দৰ্ভত অহা খণ্ডত বিস্তাৰিত ভাৱে বৰ্ণনা কৰা হ'ব।

আগলৈ।

মিচিং জনজাতীয় সমাজত উপাধিয়ে আনে ভাতৃবোধৰ মহানুভৱতা

দেৱীনা পামেগাম পেণ্ড

সহকাৰী অধ্যাপক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়, চিলাপথাৰ

অসমৰ দ্বিতীয় বৃহৎ জনগোষ্ঠী মিচিং সকলে ৰঙীন কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ আঁচল ভৰাই বৃহত্তৰ অসমৰ কলা কৃষ্টি চহকী কৰাত বিশিষ্ট ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। মিচিংসকল অসমৰ নৃ-গোষ্ঠীয়। নৃতাত্ত্বিক দিশৰ পৰা মিচিংসকল মূল প্ৰজাতিৰ এটা ভাগ মংগোলীয় প্ৰজাতিৰ। মিচিংসকলৰ গোষ্ঠীগত উৎপত্তিৰ উৎস থকাৰ উপৰিও নিজা ভাষা, বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ, ধৰ্মীয় বিশ্বাস আৰু আচাৰ অনুষ্ঠান, পৰম্পৰাগত সামাজিক ৰীতি-নীতি আৰু স্বকীয় জীৱন পদ্ধতি আছে। আকৰ্ষণীয় কৃষ্টি আৰু সংস্কৃতিৰ লগতে বহু গোষ্ঠীগত বৈশিষ্ট্য আৰু সামাজিক অন্তঃগাঁঠনিৰে সমৃদ্ধ বাবেই মিচিংসকল এটা বিশেষ জনগোষ্ঠীৰূপে পৰিচিত।

মিচিংসকলে নিজকে দঃঐঃ-পঃল (সূৰ্য্য আৰু চন্দ্ৰ)ৰ সন্তান আৰু আবুতানিৰ বংশধৰ বুলি দাবী কৰে। আদি মাতৃ পীদং আনীৰ সন্তান। আবতানী হ'ল তানী জনগোষ্ঠীৰ আদি পিতৃ। মিচিংসকল তানী জনগোষ্ঠীৰ এটা বিশেষ ভাগ। আবতানীৰ বংশধৰ, সময়ৰ সোঁতত মিচিংসকলৰ বংশ পৰিয়াল ক্ৰমে বৃদ্ধি হ'ব ধৰে আৰু পিছলৈ বহুতো ঠাল-ঠেঙুলি ওলায়। বংশানুক্ৰমে অহা এই ঠাল-ঠেঙুলিবোৰৰ পৰাই একো-একোটা গোত্ৰ (Gu:mi:n) সৃষ্টি হয়। এই গোত্ৰবোৰৰ আঁত ধৰিয়েই মিচিংসকলে নিজৰ ফৈদ (opin)ৰ আৰু বংশ - পৰিয়াল পৰিচয় দাঙি ধৰে। মিচিং সকলৰ গোত্ৰবোৰ হ'ল - 1) Kon:dar (2) Kontu (3) Ke:do 4) Ke:bo (5) So:bo (6) Sungar (7) Jo:bo

(9) Jo:for (10)To:ri (11) Boki (12) Bonung (13) Boju (14) Bomi (15) Longging (16) Lo:yo (17) Lo:Yong (18) Lo:rín (19) Lingkong (20) Yo:bo ইত্যাদি। এই গোত্ৰ সমূহৰ ভিতৰত বিভিন্ন উপাধিৰ ফৈদ আছে। মিচিং গোষ্ঠীগত উপাধিবোৰ হ'ল ১) কমান, ২) কাৰ্ডঙ, ৩) কাগয়ুং, ৪) কুলি, ৫) কুটুম, ৬) কুস্মাং, ৭) গাঃতাক, ৮) গাঃৰে, ৯) গাটে, ১০) চাৰ, ১১) চিৰাম, ১২) চিন্তে, ১৩) চুংক্ৰাং ১৪) টায়ে, ১৫) টায়েং, ১৬) টায়ুং, ১৭) টাইড, ১৮) টাকু, ১৯) টাৰ, ২০) টাৰাক, ২১) দলে, ২২) দাং, ২৩) দাও, ২৪) দাৰীগ, ২৫) দাপাগ, ২৬) ডাংলং, ২৭) ডাংচাং, ২৮) নবহ, ২৯) পলুং, ৩০) পাইট ৩১) পাঃটি ৩২) পঃগাগ ৩২) পায়োং, ৩৩) পাঃঞয়াঙ, ৩৪) পাঃদুন, ৩৫) পাৰ, ৩৬) পাঃমে, ৩৭) পাঃচুং, ৩৮) পাঃছাৰ, ৩৯) পাংগিং, ৪০) পেৰ্মে, ৪১) পায়ুন, ৪২) পায়ুম, ৪৩) পাঃদি, ৪৪) পেঃগু, ৪৫) বৰি, ৪৬) বৰাং, ৪৭) বাঃছিং, ৪৮) মঃৰাং, ৪৯) মৌঃদী, ৫০) মেদক, ৫১) মিলি, ৫২) মিপুন, ৫৩) মিচং, ৫৪) জিমে, ৫৫) ৰেগন, ৫৬) লঃয়িং, ৫৭) লাগাছু, ৫৮) য়েইন ... আদিৰ উপৰিও আৰু বহুতো উপাধি আমি দেখিবলৈ পাওঁ।

যদিও উপাধিৰ বিভিন্নতা আছে তথাপিও সকলোৰে এটাই মূল পৰিচয় মিচিং হিচাপে। মিচিংসকলৰ এই উপাধি সমূহৰ মাজত এটা প্ৰধান স্বকীয় বৈশিষ্ট্য আছে। যিটো আকৰ্ষণীয় উপাধিৰ ক্ষেত্ৰত বিশিষ্ট্য আমি দেখি আহিছোঁ হয়তো অসমৰ

অন্য কোনো জাতি-জনজাতিৰ ক্ষেত্ৰত দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। বিশেষকৈ বিবাহৰ ক্ষেত্ৰত লক্ষণীয় দিশটো হ'ল পৃথিৱীৰ যিকোনো এটা কোণত নাথাকক কিয় তেওঁলোকৰ একেই উপাধিকাৰী লোক কোনোদিনে নেদেখা - নিচিনা হ'লেও তেওঁলোকক আত্মীয় বুলি ধৰা হয় সেইয়ে মিতিৰ পাতিব নোৱাৰি। একে উপাধিৰে বৈবাহিক সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিব নোৱাৰে। অৰ্থাৎ কোনোবা পেগুৰে পেগুৰ লগত, দলে আকৌ অচিনাকি হলেও সাত সাগৰ তেৰ নদী সিপাৰে থাকিলেও দলেৰে বৈবাহিক সম্পৰ্ক গঢ়িব নোৱাৰে। একে উপাধি মানেই স্বতঃস্ফূৰ্ত ভাৱে ভাতৃত্ববোধৰ সম্পৰ্ক মনলৈ আহিয়ে যায়। যদিও তেজৰ সম্পৰ্ক নাই কিন্তু উপাধিৰে আনি দিয়ে আপোনত্বৰ পবিত্ৰ অনুভৱ। অতীজৰে পৰা এই পৰম্পৰা সুন্দৰকৈ বহন কৰি মিচিং জনজাতীসকলে একেই উপাধিৰ মাজত ভাতৃত্বৰ জৰীডাল কটকটীয়া কৰি বজাই ৰাখিছে। মুঠৰ ওপৰত একেই উপাধি মানেই ককাই-ভাই সম্পৰ্ক গতিকে কনিষ্ঠ পৰা বয়োজ্যেষ্ঠজনলৈ জ্ঞাত যে আমি একেই উপাধিৰ কোনোবা ডেকা -গাভৰুৰ মাজতো প্ৰেম ভালপোৱাৰ গঢ়ি উঠিব নোৱাৰে। যদি অজানিতে একেই উপাধিৰ সৈতে ভালপোৱা সূত্ৰপাত হয়, জনাৰ পাছত সেই অভিপ্ৰায় ত্যাগ কৰিব লাগে। সেইয়া পাপ, নিজৰ উপাধিৰে কেতিয়াও প্ৰেম প্ৰণয় নহয়। সেইয়ে কিজানি কাৰোবাৰ সৈতে চিনাকি হোৱাৰ লগে লগেই কি উপাধিৰ সুধি লয়। দেশৰ বাহিৰত গ'লেও একেই উপাধিৰ মানুহ লগ পোৱাৰ লগে লগেই যেন বিদেশত আপোন মানুহ পোৱাৰ দৰে জ্ঞান কৰে।

উপাধিৰ এই ধাৰাৰ বাবে বিবাহপাশত আৱদ্ধ হ'বলৈ বা উপযুক্ত বয়সত ল'ৰা-ছোৱালীৰ জীৱন সংগী নিৰ্বাচন কৰিবলৈ

কোনো অসুবিধা সন্মুখীন হ'ব লগা নহয়। অৱশ্যে আজি কালি নিজৰ সুবিধা বা জনপ্ৰিয়তাৰ বাবে বহু নৱ প্ৰজন্মৰ এচামে আৰু শিল্পী কলা কৌশলীসকলে নিজৰ প্ৰকৃত উপাধিটো উহা ৰাখি বিভিন্ন জনপ্ৰিয় উপাধি নামৰ সৈতে সংলগ্ন কৰি ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। কেতিয়াবা ভয়ো নলগা নহয় নৱ প্ৰজন্মৰ মাজত যদি আমাৰ মিচিংসকলৰ অতীজৰে পৰা পৰম্পৰা বহন কৰি অহা একে উপাধিৰ মাজত নিষেধাজ্ঞা থকা স্বত্বেও উপাধি বিভ্ৰান্তিৰ বাবে অজ্ঞাতে কাৰোবাৰ সৈতে গোপন প্ৰণয়ৰ পাতনি মেলে হেৰাই যাব নেকি এই সোধসেৱীয়া ৰীতি পৰম্পৰা বহনকাৰী স্মৃতিৰ মধুৰ গাঁথা। গতিকে মই ভাবো স্বমহিমাৰে মণ্ডিত এই সুন্দৰ ধাৰাটিয়ে আমাৰ যি স্বকীয়তা প্ৰদান কৰি আহিছে সেইয়া আমি সদায় অক্ষুণ্ণ ৰাখিবলৈ যত্ন কৰিব লাগে। আমি বৰ্তমান বিশ্বায়নৰ পৃথিৱীত বসবাস কৰিছোঁ, বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ দৌৰত বহু যোজন বাট আগুৱাই গৈছে। তাৰ মাজতে আমাৰ এই সংস্কৃতিটো যদি জীয়াই ৰাখিব পাৰোঁ নিশ্চয় থাকি যাব আমাৰ যুগান্তকাৰী সাক্ষী হৈ। নহলে এদিন সকলো সাধু কথাৰ দৰে সাধু হৈ পৰিব। আহকচোন আমি নিজৰ সন্তানক নিজৰ উত্তৰাধিকাৰী সূত্ৰে পোৱা এই সুন্দৰ উপাধিটো হেৰাই যাবলৈ নিদি নামৰ সৈতে সংযুক্ত কৰি, আনক প্ৰশ্ন উত্থাপন কৰিবলৈ সুবিধা নিদি নিজকে এগৰাকী মিচিং জনগোষ্ঠীৰ সন্তান হিচাপে পৰিচয় দি গোঁৱৰ অনুভৱ কৰোঁ। □

সহায়ক পুথি :

মিচিং সমাজ সংস্কৃতিৰ ৰূপৰেখা - ডাঃ বিদ্যেশ্বৰ দলে।

মিচিংসকলৰ ইতিবৃত্ত আৰু সংস্কৃতি - ডাঃ নোমল পেগু।

মিচিং জনজাতি মহিলাসকলৰ বয়ন শিল্পৰ নিপুণতা

অমিলতা টায়ে মিলি

প্রাক্তন ছাত্ৰী, চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়,
চিলাপথাৰ

বিশ্বৰ বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ স্বকীয় ঐতিহ্য পৰম্পৰা আৰু ৰীতি-নীতি আচৰণেৰে সমৃদ্ধ কৃষ্টি-সংস্কৃতি থকাৰ দৰে মিচিং জনগোষ্ঠীৰো নিজস্বতা আৰু স্বকীয় কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰে পয়োভৰ। পৰম্পৰাগতভাৱে প্ৰচলিত হৈ অহা লোকাচাৰ; লোক-বিশ্বাস কলা-সংস্কৃতি লৈয়েই মিচিং সংস্কৃতিয়ো গঢ় লৈ উঠিছে। স্বকীয় বৈশিষ্ট্যৰে সমৃদ্ধিশালী ভাষা-সংস্কৃতি আৰু ঐতিহ্য পৰম্পৰাই বৃহৎ মিচিং জনগোষ্ঠীক এক সুকীয়া জনগোষ্ঠী হিচাপে জীয়াই ৰাখিছে। তেওঁলোকৰ সৃষ্টি কৰ্মৰ লগত সামগ্ৰিক জীৱন-জীৱিকা ঐতিহ্য লোকাচাৰ পৰম্পৰা আদিক প্ৰতিনিধি কৰা জীৱন-শৈলীয়েই মিচিং সংস্কৃতি। ইতিহাসৰ পাত লুটিয়াই চালে বিশ্বৰ ভিন ভিন জনগোষ্ঠীৰ প্ৰবজনৰ ইতিহাসৰ দৰে মিচিং সকলেও বিভিন্ন সময়ত পৰিস্থিতি আৰু পৰিবেশত পাহাৰৰ পৰা ভৈয়ামলৈ প্ৰবজন কৰাৰ পিছত অসমৰ তৰু তৃণ আৰু শস্য মস্যা উভৈনদী থকা ঠাই নদী কাষৰীয়া অঞ্চলত থিতাপি লয় আৰু তেনেকৈয়ে গঢ়ি তুলিছিল নেপৰীয়া সভ্যতা-সংস্কৃতি। সেয়েহে মিচিংসকলৰ সংস্কৃতিক নেপৰীয়া সংস্কৃতি বুলিও কোৱা হয়।

মিচিং সকল কষ্টসহিষ্ণু। খেতিপথাৰ তেওঁলোকৰ প্ৰধান জীৱিকাৰ পথ আছিল। পুৰুষতকৈ মিচিং নাৰী কামত কোনো গুণেই কম নহয়। শিক্ষা হওক বা যিকোনো কামতেই। বয়ন শিল্পত মিচিং নাৰী সকলৰ কৰ্ম দক্ষতা অতুলনীয়।

আকাশেদি উৰি যোৱা উৰাজাহাজৰ চানেকি তুলিবলৈ সক্ষম হোৱা নাৰীসকলেই মিচিং নাৰী। তাৰ্শালত তৰাৰ বুটাবছা নানান

ধৰণৰ অৰ্ধ-চন্দ্ৰ, চৰাই, হৰিণাৰ, পখিলাৰ, চানেকি তোলা উদাহৰণ পোৱা যায়। সাহিত্যিক তৰুণচন্দ্ৰ পামেগামে কোৱাৰ দৰে “আমাৰ বোৱাৰীয়ে জীমত উম দিব জানে, আমাৰ জীয়াৰীয়ে কাপোৰত আঁছুফুলৰ কবিতা ৰচিব জানে। মিচিং নাৰীসকলৰ বয়ন-শিল্পৰ ঐতিহ্য গাঁও, নগৰ, ৰাজ্য, দেশৰ মাজতে আৱদ্ধ হৈ থকা নাই। এতিয়া সমগ্ৰ বিশ্ব দৰবাৰত উজ্জ্বলি উঠিছে। সেয়া তেওঁলোকৰ বয়ন-শিল্পৰ সৌন্দৰ্য, সৃষ্টি কলা-কৌশল, কাৰিকৰী নিপুণতাৰ বাবেই সক্ষম হ’ব পাৰিছে। সুন্দৰ মননশীল সৃষ্টিশীল প্ৰচেষ্টাৰ নিদৰ্শন। কাপোৰত ৰং মিলোৱাত যেন ভগৱানে তেওঁলোকৰ হৃদয়ত, মন মগজুত আছুতীয়াকৈ এক সৃষ্টিশীল মন এটি দিছে।”

তাঁতশালত কাপোৰ বব জনা সেয়া ভগৱান প্ৰদত্ত। সৰুৰে পৰাই মিচিং ছোৱালীয়ে কাপোৰ ববলৈ শিকে। ঘৰতে ঘৰৰ বয়োজ্যেষ্ঠ বায়েক, খুৰীয়েক, মাহীয়েক, বৰমাক আৰু মাকৰ পৰা তাঁতশালত ফুলৰ চানেকি তুলিবলৈ শিকে। ক’লা, বগা, সেউজীয়া, ৰঙা, হালধীয়া কাপোৰৰ ৰঙত কেনেকৈ ফুলৰ চানেকিৰ ৰং দিব লাগে সৃষ্টিশীল মনে যেন আঙুলিয়াই দিয়ে। সেয়েহে তেওঁলোকৰ সূতাৰ সৈতে ৰঙ মিলোৱা তৈয়াৰ কৰা কাপোৰৰ সৌন্দৰ্য চমক লগোৱা। আইতাইতৰ কোৱা কথাৰে আমি উৰি যোৱা চৰাইৰ ৰঙ তুলিকাত তুলি দিওঁ। সাঁচাকৈ সেয়াও এক সৃষ্টিৰ কলা-কৌশল। মিচিংসকলৰ বয়ন শিল্পত দুবিধ তাঁতশাল আছে। তাৰে এবিধ মাটিত বহি কৰ্কালত বান্ধি কাপোৰ বয়। সেয়া গাদু (মিৰিজিম) বওঁতে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। আনবিধ আমাৰ সচৰাচৰ ব্যৱহাৰ কৰা তাঁতশাল। য’ত আমি আমাৰ

মেখেলাচাদৰ, স্কাৰ্ফ আদি বওঁ। মিচিং নাৰীসকল বয়ন শিল্পত কিমান দক্ষ নিপুণ তাক মিচিং পৰম্পৰাগত সাজপাৰেই দেখুৱাই দিয়ে। তেওঁলোকৰ তৈয়াৰ কৰা উৎসাহ, সৃষ্টিশীল, ৰুচিবোধ সৌন্দৰ্যৰ আৰু শিল্পত নৈপুণ্যতাৰ প্ৰতি কিমান সচেতন তাক বহন কৰে। মিচিং নাৰীসকল পুৰাৰ পৰা গধূলিলৈকে পিঠিত সৰু কেঁচুৱা, মুৰত খৰিৰ বোজা আৰু হাতত টাকুৰী পকাই পকাই মুখত সুৰীয়া অইনিঃতম গুণগুণাই দুখ কষ্ট পাহৰি বয়ন শিল্পৰ প্ৰতি নিষ্ঠাবান চানেকি দাঙি ধৰে। মিচিং সমাজত কপাহৰ খেতি প্ৰচলন আছিল কিন্তু কালক্ৰমত সেই প্ৰচলন নাইকিয়া হৈ পৰিছে। মিচিং নাৰীসকল কপাহৰ পৰাই মিৰিজিম অৰ্থাৎ গাদু তৈয়াৰ কৰিছিল। মিৰিজিম (গাদু) মিচিংসকলৰ বয়ন শিল্পৰ অনুপম ঐতিহ্য। কাৰোৰে সৈতে তুলনা নহয়। গাদু হ'ল মিচিং নাৰীসকলৰ অতুলনীয় সৃষ্টি। গাদু মিচিংসকলৰ বাবে জাৰত উম দিব পৰা কাপোৰেই নহয় ই মিচিংসকলৰ কলা-সংস্কৃতিৰ অনুপম চানেকি বা প্ৰতীক। পৰম্পৰা অনুসৰি ছোৱালী বা ল'ৰাৰ বিয়া হওঁতে মিৰিজিম (গাদু) দিয়াৰ প্ৰচলন আছিল। প্ৰত্যেক ঘৰতে একোখনকৈ বা তাতেকৈ অধিক মিৰিজিম আছিল। ঘৰলৈ দুৰ্গণবটীয়া আলহী বা গণ্যমান্য ব্যক্তি আহিলে শোৱাৰ সময়ত মিৰিজিম গাত লবলৈ দিয়া হৈছিল। যাৰ ঘৰত মিৰিজিম থাকে তেওঁলোকে নিজেও বহুত গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছিল। মিৰিজিম অতি পুৰণি বয়ন শিল্পৰ আপুৰুগীয়া সম্পদ আৰু ইয়াৰ গুৰুত্বও আছিল অপৰিসীম। এনে আপুৰুগীয়া সম্পদ অসমৰ বজাৰত সুলভ নহলেও বিদেশত হয়তো গুৰুত্ব পাব। কিন্তু তাৰ ঐতিহ্য কিমান সুৰক্ষিত হ'ব সেয়া সময়েহে কব।

অতীজৰে পৰাই মিচিং ছোৱালীসকল বিবাহযোগ্য হোৱাৰ আগতে বয়ন শিল্পত কিমান কাজী বা নিপুণ তাক আগতে খবৰ লোৱা হয়। যি ঘৰৰ ছোৱালী কাম-কাজত বা বয়ন শিল্পত নিপুণ নহয় বিবাহ যোগ্য হলেও বিয়া হোৱাটো সহজ নহৈছিল। পৰম্পৰা অনুসৰি প্ৰতিজনী মিচিং ছোৱালীয়েই নিপুণ শিপিনী হ'ব লাগিছিল। যাৰ ঘৰৰ ছোৱালীয়ে বোৱা-কটা নাজানিছিল তেওঁলোকে সমাজত নিন্দাৰ পাত্ৰী হৈছিল।

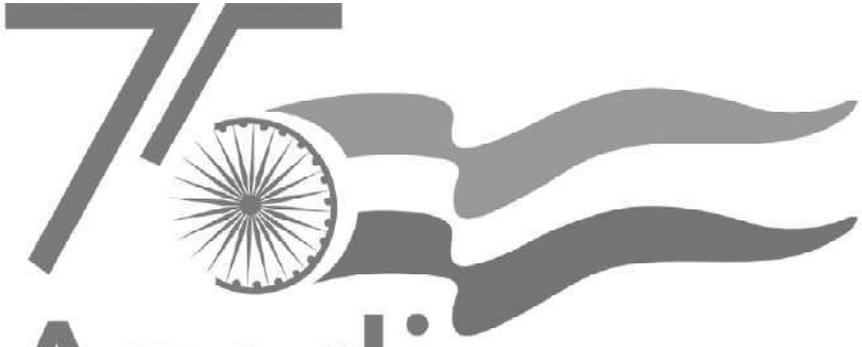
আগতে উল্লেখ কৰা আছে যে বয়ন পদ্ধতিত মিচিং নাৰীসকলে তাঁতশাল ব্যৱহাৰ কৰা নাছিল। তেওঁলোকে এমূৰে দুটা খুটি তাত পথালিকৈ মজবুত বাঁহৰ শলা (মিহিকৈ) এডাল দি তাৰপৰা সূতা খিনি টানি নিজৰ কঁকালত কাপোৰ বান্ধি লৈ নিজৰ ভৰি দুখন মেলি সমতা ৰাখি কাপোৰ বৈছিল। সেই সময়ত সাধাৰণতে কপাহৰ পৰা সূতা উলিয়াই (মিচিঙত নমুগ অনন) ব্যৱহাৰ কৰিছিল। অতীততে ব্যৱহাৰ কৰা সঁজুলি বোৰ আজি নাইকিয়া হৈ গৈছে। মিচিংভাষাত যাপা, তাম্, কাঁবুঃ তাগ্ৰলিঃ, বেংলং গুবং তাংঃ আদি সঁজুলি ব্যৱহাৰ

কৰিছিল। লাহেলাহে ইটোৱে-সিটোৰ সংস্পৰ্শলৈ আহি নানান নতুন বয়ন শিল্পৰ সঁজুলি ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। এতিয়াও মিচিং নাৰী সকলে বিয়াবাৰুৰ ক্ষেত্ৰত নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ বিয়াৰ বাবে নিজ হাতেৰে বোৱা কাপোৰকানিয়ে পৰম্পৰা নীতিনিয়মত ব্যৱহাৰ কৰে। যেনে পুৰুষৰ বাবে উগন-গালুগ, গনৰ উগন, তবগ-গালুগ নামে (ধুতি চোলা) চোলা পিন্ধিবলৈ দিয়ে। বিয়াত দৰাই যাম্ব উগন নামে এবিধ ধুতি আৰু কন্যাই যাম্বনী গালুগ নামে এবিধ ব্লাউজ পিন্ধিছিল। তদুপৰি মিবু (দেওধাহ)য়ে মিবু গালুগ নামে এবিধ চোলা পৰিধান কৰে। এইবোৰ মিচিং নাৰীৰ কলায়ক প্ৰতিভাৰ সৃষ্টিশীল মনৰ প্ৰতীক। এতিয়াও মিবু গালুগ অৰক্ক দুমৌৰ বহুল্য ব্যৱহাৰ হৈয়েই আছে। ৰিঃবি গাচেং, গনৰ উগন, মিবু গালুগ, অৰক্ক আদি আলিঃ আয়ে লুগাঙত নিজৰ কলা-সংস্কৃতিৰ ৰক্ষাৰ হেতুকে পৰিধান কৰে। এতিয়াও গাঁও অঞ্চলত মিচিং নাৰীসকলে নিজ হাতে বোৱা কেববু বা মবুঃ এগে গাচৰ গেৰ্ বীকা নিচেগ, চেগৰীগ বা কেগৰীগ ব্যৱহাৰ কৰে। মিচিং নাৰীসকল প্ৰকৃতিৰ সৈতে সামঞ্জস্য ৰাখি বোৱা কটাত ৰঙৰ ব্যৱহাৰ কৰে। সেয়া এক অনন্য সৃষ্টি।

আজিকালি নাৰীৰ সবলীকৰণে অৰ্থনৈতিক দিশতেই বা শিক্ষা; সামাজিক দিশত মিচিং নাৰীৰ উত্তৰণ হৈছে। অসমৰ বয়ন শিল্পলৈ মিচিং নাৰীসকলে কঢ়িয়াই অনা মিৰিজিম (গাদু)ৰ ঐতিহ্যৰ দৰে আন বস্ত্ৰ মিবু গালুগ, ৰিঃবি গাচেং, দুমৌৰ, এগে-গাচৰ, গনৰ উগন, আদিয়েও এক ব্যতিক্ৰমী শিল্পৰ নিদৰ্শন। এই বয়ন শিল্পসমূহৰ এক পৰিকল্পিত আন্তৰ্জাতিক বজাৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰিলে মিচিং গ্ৰামাঞ্চলৰ অৰ্থনীতিলৈ উন্নয়নৰ জোৱাৰ আনিব। ফলত মিচিং মহিলাসকল স্বনির্ভৰশীল হৈ পৰিয়ালক পোহপাল দিয়াত সহায়ক হ'ব। মিচিং সমাজৰ নেতৃত্বত থকা লোকসকলে আৰু সংগঠনৰ সদস্য সমূহে মিচিং পৰম্পৰাগত বস্ত্ৰ বিশেষকৈ লুপ্তপ্ৰায় হ'বলৈ ধৰা মিৰিজিম (গাদু) আৰু বৰ্তমানৰ প্ৰচলিত মিবু গালুগ, ৰিঃবি গাচেং, এগে-গাচৰ, অৰক্ক, দুমৌৰ আদিৰ সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰি মিচিং বয়ন শিল্পৰ গৌৰৱ গাঁথাক বিশ্বদৰবাৰত প্ৰচাৰৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰে। তেতিয়া হয়তো মিচিং বয়ন-শিল্পৰ লগতে মিচিং নাৰীৰ সৃষ্টিশীল মনৰ দক্ষতাৰ স্বাক্ষৰ জীয়াই থাকিব। এতিয়া বহুত মিচিং নাৰীয়ে বয়ন-শিল্পক জীৱিকাৰ পথ হিচাপেও বাচি লৈছে। নৰ নৰ সৃষ্টিৰ গাঁঠনিৰে মিচিং নাৰীয়ে বিশ্বদৰবাৰত নিজক চিনাকি দিবলৈ যত্ন কৰিছে। ফলস্বৰূপে পৰম্পৰাগত আৰ্হি বা চানেকিক নৱৰূপ দি আধুনিকতাৰ ৰহণ সানিছে। □

সহায়ক গ্ৰন্থ :-

ইছমাইল হোছেইন - মিচিং সমাজৰ ইতিহাস আৰু সংস্কৃতিক ঐতিহ্য।

Azadi Ka Amrit Mahotsav

স্বাধীন ভাৰত @75 : সত্যনিষ্ঠাৰ সৈতে আত্মনিৰ্ভৰশীলতা

প্ৰিয়া কুমাৰী চাহ

স্নাতক প্ৰথম বাণাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

আমাৰ সকলোৰে জ্ঞাত যে ভাৰতবৰ্ষই এই বছৰ ৭৫ তম স্বাধীনতা দিৱস উদযাপন কৰিলে। ভাৰতবৰ্ষৰ কলা আৰু সাংস্কৃতিক দিশটো লক্ষ্য কৰিলে এই কথা স্পষ্ট হয় যে ভাৰতবৰ্ষ প্ৰাচীন কালৰ পৰাই আত্মনিৰ্ভৰশীল আছিল। আত্মনিৰ্ভৰশীল ভাৰতৰ মাধ্যমেৰে ইয়াকে বুজোৱা হৈছে যে নিজ দক্ষতা অনুযায়ী নিজৰ বিকাশ কৰা। স্বাধীনতাৰ ৭৫ তম বৰ্ষত ভাৰতে অনেক ক্ষেত্ৰত উন্নীত হৈছে তথা আজি আমাৰ ভাৰত আত্মনিৰ্ভৰশীল ভাৰত হোৱাৰ পথত আগবাঢ়িছে।

আত্মনিৰ্ভৰশীল ভাৰতঃ ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী নৰেন্দ্ৰ মোদীয়ে ভাৰতক এক আত্মনিৰ্ভৰশীল ৰাষ্ট্ৰ হিচাপে গঢ়ি তুলিবলৈ প্ৰয়াস কৰিয়েই এই প্ৰকল্পৰ বিষয়ে ১২ মে' ২০২০ তাৰিখে উল্লেখ কৰিছিল, যেতিয়া তেওঁ ক'ৰণা ভাইৰাছৰ লগত জড়িত এক আৰ্থিক পেকেজৰ কথা ঘোষণা কৰিছিল। আত্মনিৰ্ভৰশীল ভাৰতত সেই সকলো বিষয়ৰ ওপৰত চকু ৰখা

হ'ব, যাৰ দ্বাৰা ভাৰত এখন আত্মনিৰ্ভৰশীল দেশ হ'ব পাৰে।

কিন্তু কোৱা হয় যে—

জীৱনৰ সকলো ক্ষেত্ৰতে সফল হ'বলৈ

আত্মসচেতন আৰু সত্যনিষ্ঠা অতিশয় প্ৰয়োজন।

আত্মনিৰ্ভৰশীল ধাৰণা বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিবলৈ হ'লে সকলো ব্যক্তিকে সত্যনিষ্ঠা থকাটো অতিশয় আৱশ্যক। অৰ্থাৎ আমি আমাৰ দেশক উন্নতিৰ জখলাত আগুৱাই নিবলৈ হ'লে সত্যনিষ্ঠাৰ সৈতে আত্মনিৰ্ভৰশীলতাৰে আগুৱাই লৈ যাব লাগিব। নতুন প্ৰকল্প এটা বাস্তৱায়িত কৰিবলৈ আৱশ্যক হয় দৃঢ় ইচ্ছাশক্তি আৰু সংকল্পৰ। এজন নাগৰিক হিচাপে আমাৰ নৈতিক চৰিত্ৰই ভাৰতৰ সোণালী ভৱিষ্যত নিশ্চিত কৰিব, যদি আত্মনিৰ্ভৰশীলতাৰ কাৰণে সত্যনিষ্ঠাৰ সহায় লোৱা হয়, তেন্তে দেশত ৰোজগাৰ উপলব্ধ হ'ব তথা দেশৰ দুৰ্নীতি বিনাশ হ'ব লগতে সকলো ক্ষেত্ৰতে দেশে পাবদৰ্শিতা লাভ কৰিব।□

ভাৰত বৰ্ষ এখন ধৰ্মনিৰপেক্ষ ৰাষ্ট্ৰ কিন্তু ধৰ্মনিৰপেক্ষ সমাজ নহয়

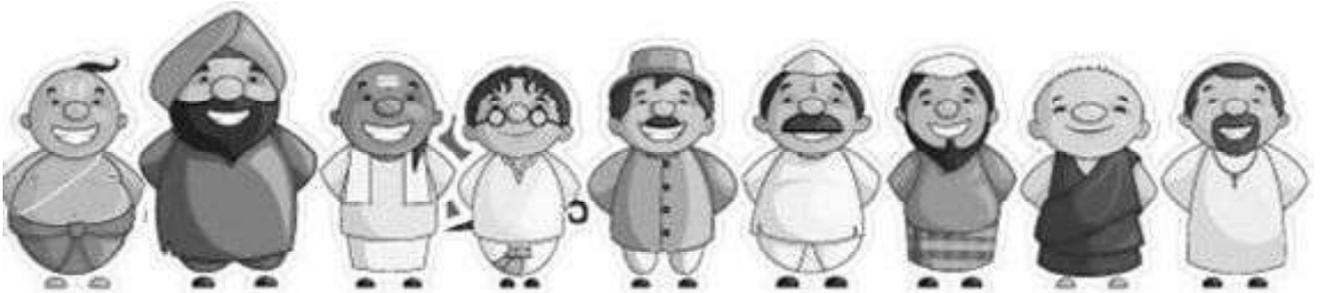
পৰন দলে

স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিক
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

ভাৰতৰ সংবিধান প্ৰণেতাসকলে ভাৰতবৰ্ষক যে ধৰ্ম নিৰপেক্ষ ৰাষ্ট্ৰ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে তাত অলপো সন্দেহ নাই। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যবশতঃ আমাৰ সমাজখন এতিয়াও ধৰ্মনিৰপেক্ষ নীতিৰে পৰিপুষ্ট হ'ব পৰা নাই। স্বাধীনতা লাভৰ ৭৫ বছৰ হোৱা পাছতো ভাৰতৰ ধৰ্মনিৰপেক্ষ নীতিয়ে বিশেষ সফলতা লাভ কৰিব পৰা নাই। কাৰণ ভাৰতীয় সমাজখন দিনক দিনে একত্ৰিত হোৱাৰ পথত আগবঢ়াৰ পৰিৱৰ্তে অনৈক্যৰ পথতহে আগবঢ়া দেখা যায়। কাৰণ বিভিন্ন জাতি-ধৰ্ম, সম্প্ৰদায়ৰ লোকৰ মাজত পাৰস্পৰিক অবিশ্বাস, শত্ৰুতা, ঘৃণা আদিৰ ভাৱে এনে পৰ্যায় পাইছে য'ৰ ফলত সাম্প্ৰদায়িক সংঘৰ্ষ, গোষ্ঠীগত সংঘৰ্ষ, জাতিগত সংঘৰ্ষ, ভাষিক সংঘৰ্ষ, আঞ্চলিক বিবাদ আদিয়ে সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষতে ছানি ধৰিছে। এইবোৰে আমাৰ সমাজখনে এতিয়াও ধৰ্ম নিৰপেক্ষতাৰ পথত আগবাঢ়িব পৰা নাই তাকেই প্ৰমাণ কৰিছে। ধৰ্মনিৰপেক্ষতাৰ নামত ভাৰতবৰ্ষত ধৰ্মীয় সংখ্যালঘু লোকসকলক ৰাজনৈতিক দল বিলাকে ভোট বেংক হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰে। বিশেষকৈ অসমৰ ৰাজনীতিতে ধৰ্ম আৰু জাতিৰ নাম লৈ বহুতো সাম্প্ৰদায়িক ৰাজনীতি গঢ় লৈ উঠিছে। কিন্তু এনেবোৰ ৰাজনীতি দলে ৰাষ্ট্ৰীয় দলৰ সৈতে খোজ মিলাই জনতাক দিয়া প্ৰতিশ্ৰুতি কাৰ্যত পৰিণত কৰিব নোৱাৰে। জাতি আৰু ধৰ্মৰ নাম লৈ ৰাজনীতি নেতাৰ বাবে হিন্দু, মুছলমান, শিখ, খ্ৰীষ্টিয়ান, মিছিং-মিপাক, বড়ো-অবড়ো আৰু বিশেষ গোষ্ঠীৰ

মাজত এক উগ্ৰবাদ প্ৰতিষ্ঠা কৰাইছে। বৰ্তমান সময়ত কিছুমান সুবিধাবাদী নেতাই জনতাৰ মাজত সাম্প্ৰদায়িক বিষ বিয়পাই নিজকে এক সুৰক্ষিত স্থানত সংস্থাপন কৰিছে। জাতিৰ নাম লৈ ৰাজনীতি কৰা নেতাই যেতিয়া জাতিক প্ৰতাৰণা কৰে তেন্তে তেওঁলোক ক'ৰণা ভাইবাছতকৈও ভয়ানক ভাইবাছ। বৰ্তমান সময়ত কোনো ৰাজনৈতিক দলে ধৰ্মনিৰপেক্ষতাৰ আদৰ্শসমূহৰ বিকাশৰ কাৰণে আমাৰ জন-জীৱনত এইবোৰৰ প্ৰয়োজনীয়তা সন্দেহ জনসাধাৰণক বুজাই দিবৰ বাবে কোনো আগ্ৰহ নেদেখুৱালে। ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে গণতন্ত্ৰৰ নামত বিভাজন আৰু শাসন নীতি আৰু জাতি বৰ্ণৰ নামত বিভক্ত কৰি সাম্প্ৰদায়িক শক্তিবোৰক আৰু অধিক শক্তিশালী কৰি তুলিলে। দেশৰ সংবিধান আৰু প্ৰচলিত আইনেও ভাৰতৰ ধৰ্মনিৰপেক্ষতাত প্ৰধান প্ৰতিবন্ধক ৰূপে দেখা দিছে। ধৰ্মনিৰপেক্ষ ৰাষ্ট্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰাত ভাৰতৰ সংবিধানৰো কিছু দোষ দেখা যায়। সংবিধানত উল্লেখিত প্ৰতিনিধিত্বমূলক আইন অনুসৰি যদি এজন প্ৰাৰ্থীয়ে নিৰ্বাচনত ধৰ্মীয় প্ৰতীক ব্যৱহাৰ কৰে তেতিয়া তেওঁৰ প্ৰাৰ্থীত্ব নাকচ কৰা হয়। কিন্তু সংবিধান অনুসৰি কোনো ধৰ্মৰ ভিত্তিত দল গঠন কৰাত কোনো বাধা নাই। ধৰ্মৰ ভিত্তিত ৰাজনৈতিক দল গঠন কৰাত বাধা আৰোপ কৰিব নোৱাৰিলে ধৰ্মনিৰপেক্ষ ৰাষ্ট্ৰ প্ৰতিষ্ঠা সম্ভৱ নহয়।

❖❖❖

- জুবী বৰা বৰগোহাঞি

লেখক তথা সক্রিয় পৰিৱেশ আৰু সমাজকৰ্মী

নাংফা, ঘৰ নং-৬৬৬

ভি. জি. হস্পিতেলৰ পিছফাল

বৈৰাগীমঠ, ডিব্ৰুগড়

ফোনঃ ৯৮৫৪২-৮৫২৫১

ই মেইলঃ jurilakshinandan@gmail.com

ভাৰতৰ প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি, বিজ্ঞানী এ পি জে কালাম উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চললৈ আহি এটা বৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা কৈ গৈছিল। তেওঁ কৈছিল— ‘আমাৰ শিক্ষকসকলে আধা ঘণ্টাকৈ পঢ়ক।’ তাৰ অৰ্থ এইটো— আমাৰ শিক্ষক সকলে আধা ঘণ্টাও নপঢ়ে। শিক্ষকতাৰ দৰে বৃত্তিত জড়িত লোকক দিয়া এই উপদেশে বহুতকৈ ভবাই তুলিলে। টোঁদিশে আজিও প্ৰাসঙ্গিক এই কথাষাৰ আলোচিত হৈ আছে। এ পি জে কালাম অত্যন্ত মেধাসম্পন্ন ব্যক্তি, উচ্চমানৰ চিন্তাবিদ। তেওঁৰ কথাৰ তাৎপৰ্য মন কৰিব লগীয়া। গুৰুত্বপূৰ্ণ।

‘আমাৰ শিক্ষকসকলে আধা ঘণ্টাকৈ পঢ়ক।’ শিক্ষকতাৰ বৃত্তিত জড়িত বহুতৰ বাবে এই উপদেশ লজ্জাজনকো। যদিহে তেওঁলোকে গভীৰতাৰে ভাবে। উপলব্ধি কৰিব পাৰে। কালাম মহোদয়ৰ বিশ্বৰ বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানলৈ গৈ থকাৰ এক সুঅভ্যাস আছিল। ভাৰতৰ চুকে-কোণে বিভিন্ন প্ৰান্তৰত থকা শিক্ষানুষ্ঠানত গৈ তেওঁ উপস্থিত হৈছিল। তেওঁৰ জীৱনৰ অন্তিম উশাহটোও এখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ ভিতৰতে লৈছিল। তেওঁ এজন মহৎ আৰু জনপ্ৰিয় শিক্ষক হিচাপে জ্ঞানপিপাসুজনৰ মনত আজিও সজীৱ। তেওঁৰ প্ৰতিটো বাক্যতে চিন্তাৰ সঠিক উত্তৰণৰ প্ৰকাশ ঘটিছিল। তেওঁৰ কথাবোৰ গভীৰ অৰ্থবহ। হয়তো তেওঁ ধীৰ-শক্তিৰে এই কথাষাৰ অনুভৱ কৰিছিল। সেয়ে এই উপদেশ আমাৰ শিক্ষক সকললৈ। আমাৰ মানে— সেই শিক্ষকসকল ভাৰতৰো হব পাৰে উত্তৰ পূবৰো হব পাৰে অথবা অসমৰো হব পাৰে। তেওঁৰ মতে কিতাপ নপঢ়া শিক্ষকখিনি আমাৰ।

আমি গুস্তাভ ফ্লেব্ৰেয়ৰ, উইল ডুৱাণ্টৰ নাম নলওঁ। কিন্তু অসমৰে পুৰুষা ব্যক্তি হোমেন বৰগোহাঞিদেৱে কিতাপ পঢ়াৰ উপকাৰিতাৰ বিষয়ে প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ‘কিতাপ পঢ়াৰ আনন্দ’ লিখি আমাক অনুপ্রাণিত কৰিছে। বিভিন্ন প্ৰবন্ধ প্ৰকাশ কৰিছে। আন বহুতো অসমীয়া লেখকে এই বিষয়ত লিখা মেলা কৰি

কিতাপ পঢ়াৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰাৰ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে। বাতৰি কাকত, আলোচনীবোৰে ভাল কিতাপৰ আলোচনা প্ৰকাশ কৰি আছে। বৰ্তমান জনপ্ৰিয় নেটৱৰ্কিং চাইট ফেচবুকতো ‘কিতাপ পঢ়ো আহক’, ‘গ্ৰন্থ’, ‘কিতাপ’ আদিকে ধৰি বহুতো গোটো কিতাপৰ প্ৰচাৰ কৰাৰ ওপৰিও দুই এক গোটো ডাকযোগে পাঠকক কিতাপ যোগান দিয়ে। কিতাপ পঢ়িলে আটাইতকৈ উপকৃত হোৱা মানুহজন হ’লো আমি নিজে। তথাপি আমাৰ বহুতে কিতাপ নপঢ়ে।

পুৰণি কালত প্ৰায় প্ৰতিজন শিক্ষকেই পণ্ডিত হৈ উঠিছিল। বিশ্বৰ বহুতো দাৰ্শনিক-পণ্ডিত শিক্ষকসকলৰ মাজৰ পৰাই অহা। তাৰ কাৰণ আছিল এই শিক্ষক সকলৰ বিস্তৃত অধ্যয়ন।

অধ্যয়নৰ লগত সম্পৰ্ক নথকা শিক্ষকৰ আমি বহুত উদাহৰণ দিব পাৰো। বহুত অভিজ্ঞতা আছে।

এসময়ত এখন সৰু ভ্ৰাম্যমান গ্ৰন্থমেলা চলাইছিলো। বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানলৈ গ্ৰন্থ লৈ গৈছিলোঁ। দুইৰ পৰা চাৰিদিনীয়া এই মেলাত কিতাপ কিনাতো দুৰৈৰ কথা, এবাৰো ভুমুকি নমৰা সেইখন শিক্ষানুষ্ঠানতে পাঠদান কৰা শিক্ষক, অধ্যাপকক দেখি হতাশাত ভুগিছিলো। সেই বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আগ্ৰহ ক’ৰ পৰা হ’ব? বিদ্যায়তনিক দিশত পোৱা নম্বৰকেইটাই কলেজ- বিশ্ববিদ্যালয়ত শিক্ষকতা কৰি থকা অথচ অন্য কোনো কিতাপ-পত্ৰৰ লগত সম্পৰ্ক নৰখা অধ্যাপক প্ৰায়ে লগ পাবোঁ। গ্ৰন্থ-আলোচনীতো দুৰৈৰ কথা— বাতৰি কাকত এখন ঘৰত কিম্বা ৰাখিবলৈ নিবিচৰা কলেজ শিক্ষকো দেখিছো। এনেকুৱাও নহয় যে সেইসকলৰ নিজৰ বিষয়তে পাণ্ডিত্য আছে বা অন্য কিবা সামাজিক অৱদান কিম্বা দায়বদ্ধতা আছে। প্ৰাচুৰ্যৰে ঘৰৰ চুক কোণ ভৰাই ৰখা মানুহৰ ঘৰত এখন কিতাপ নেদেখো। প্ৰসঙ্গত সুধিলে কয়— পঢ়িবলৈ সময় নাই। বাতৰি কাকতখন

পঢ়িলে আধা ঘণ্টা সময় যায়। সেই আধাঘণ্টাৰে টনা-টনি। বাকী সময় ল'ৰাৰ কেইবাটাও টিউচন। বজাৰ-সমাৰ, পত্নীৰ বিউটি পাৰ্লাৰ...। বহুত শিক্ষকৰ একে গতানুগতিক কাহিনী। দেশৰ খবৰ, ঘটনা-পৰিঘটনাক লৈ বহুতো মানুহ উদাস। শিক্ষকে কিতাপ, আলোচনী পঢ়ি তাৰ যোগেদি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শুদ্ধ পথ দেখুৱাব পাৰে। বৰ্তমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত উদ্ভৱ হোৱা আবেগিক আন্দোলনৰ ক্ষেত্ৰত শিক্ষক সকলে পথ দেখুৱাওক। সমাজখনে এইসকল লোকৰ মুখলৈ বাট চাই থাকে। কিন্তু অত্যন্ত দুখৰ কথা আমাৰ বহুতো শিক্ষক মধ্যবিত্তৰ চেতনাৰে নিজৰ পৰিয়াল, সুন্দৰ ঘৰ-গাড়ী লৈ এতিয়া সুখী মানুহ। বাহিৰৰ সমস্যাক লৈ এই সকল নিৰ্লিপ্ত!

কিতাপ লিখো। লেখাটো এতিয়া পেছা। বিভিন্ন সময়ত বিভিন্নজন লোকৰ সান্নিধ্যলৈ আহো। তিনিটা মনত থকা ঘটনা উল্লেখ কৰিব বিচাৰো—

এবাৰ এখন সভাত উপস্থিত থাকিবৰ বাবে এখন হোটেলত আছিলো। পুৱা ভোজন কৰুৱা এজন ৰেইটাৰে মোক চিনাকী এগৰাকী বিখ্যাত লেখিকাৰ কথা সুধিলে। সোধাৰ লগতে তেখেতৰ কিতাপ পঢ়াৰ কথা কলে।

ৰাজ্য চৰকাৰে টেট পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ কিছু প্ৰাৰ্থীক শিক্ষকৰ চাকৰি দিলে। দুজনমান ভ্ৰাতৃস্থানীয়, ভগ্নীস্থানীয় বন্ধুৱে জনালে— অন্তত এতিয়াৰ পৰা নিজৰ পইচাৰে আৰু ইচ্ছাৰে দুখনমান কিতাপ-আলোচনী কিনিব পাৰিব।

বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বন্ধু অধ্যাপকে অসমীয়া বিভাগৰ শ্লেট পৰীক্ষাৰ নিৰীক্ষক হৈ আছিল। প্ৰশ্ন কাকতত আছিল— তলত উল্লেখ কৰা শিশু সাহিত্যিক কোনজন? ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াৰ বাহিৰে তিনিজন ঔপন্যাসিকৰ নাম আছিল। তথাপি বহুতো অসমীয়া বিষয়ত এম. এ. পাছ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ভুল উত্তৰ দিছিল। নিশ্চয়কৈ তেওঁলোকৰ মাজৰে কোনোবাই শ্লেট পাব। শিক্ষকো হ'ব। মোটা দৰমহাৰে বছৰ বছৰ ধৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক পঢ়ুৱাই থাকিব। এইসকল শিক্ষকে কেনে শিক্ষা দিব অনুমেয়। পিছৰ প্ৰজন্মক কিতাপ নপঢ়ে বুলি দোষ দি লাভ নাই। স্কুল, কলেজ পৰ্যায়ত

শ্ৰেণীকোঠাত বাহিৰা কিতাপৰ কথা কোৱা বা বাহিৰা কিতাপ পঢ়িবলৈ কোৱা শিক্ষক কিমান আছে? নিচেই তাকৰ। দুখনমান কলেজত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক এই বিষয়ে সুধিলেই প্ৰকৃত ছবিখন ওলাই পৰে। এনে কলেজ শিক্ষকো পাইছো যি গোটেই জীৱনত এখনো বাহিৰা কিতাপ নপঢ়াকৈ অৱসৰ লৈছে। তাৰ উদাহৰণ আমাৰ হাতত আছে দিব পৰাকৈ।

অধ্যয়ন বিমুখীতাই জাতিটোকে ধ্বংস কৰিব। গোলকীকৰণৰ গহীনাত বিলাসী জীৱনৰ নিগনি দৌৰত বহুত শিক্ষকৰ বাবে কিতাপ এলাগী। কিমানজন শিক্ষকে স্কুল-কলেজৰ পুথিভঁৰালত আজৰি সময় কটায়? কিছুমান বিদ্যালয়ত পুথিভঁৰালৰ কোনো অস্তিত্বই নাই। কিছু শিক্ষকে ইউ জি চিয়ে নিৰ্ধাৰণ কৰি দিয়া মতে দুখনমান আলোচনা চক্ৰত যোগদান কৰি নিৰ্ধাৰিত নম্বৰ আহৰণ কৰাটোকে লক্ষ্য বুলি ভাবে। এই আলোচনা চক্ৰৰ ফলাফল সকলোৰে জ্ঞাত।

গ্ৰন্থমেলাত মানুহৰ সমাগম কম। সমাগম হলেও পাঠকৰ সংখ্যা কম। তালৈ শিক্ষক নাহে। বাণিজ্য মেলাত তাৰ ওলোটা। কেইবাবছৰ ধৰি দুটামান শিক্ষকৰ পৰিয়ালৰ সান্নিধ্যত আছিলো। সমগ্ৰ সময়ছোৱাত পৰিয়ালবোৰে কেইবাখনো গাড়ী কিনিলে। বিশ-পঁচিশ কিলোমিটাৰ আঁতৰত বছৰি হোৱা বৃহৎ গ্ৰন্থমেলাবোৰলৈ এবাৰো যোৱা নেদেখিলো। হয়, গাড়ী হয়তু তেওঁলোকে গ্ৰন্থমেলালৈ যাবলৈ কিনা নাই। ঘূৰে ধৰোতে শিক্ষক সকলৰ পৰাই ধৰিছে। বিবয়টো হতাশাজনক। এ পি জে কালামৰ 'আমাৰ শিক্ষকসকলে আধা ঘণ্টাকৈ পঢ়ক।' এই কথাৰ আমি মানি লওঁ।

এতিয়াও বহুতো শিক্ষকে পঢ়া শুনা কৰে। তেওঁলোকে শিক্ষাৰ মানদণ্ড উন্নত কৰি ৰাখিছে। এতিয়াও বহুতো বিদ্যৎ লোক শিক্ষক সমাজত আছে। শিক্ষক সমাজত নাথাকিলেও আন বহুতো ক্ষেত্ৰত পাঠক বাঢ়িছে। সেইবাবেই কিজানি এতিয়াও লাখৰ ঘৰত একোখন অসমীয়া কিতাপ বিক্ৰী হৈ আছে। যি কি নহওক— মহান চিন্তাবিদ জনৰ প্ৰসংগটো শিক্ষকসকলক লৈহে। □□□

পচন্দ, ৰুচি, অনুসৰণ ইত্যাদি

ভাস্কৰ বৰদলৈ

উপ-সংমণ্ডল মূৰব্বী, ডাক বিভাগ, ডিব্ৰুগড়

bbordoloidmj@gmail.com

আৰম্ভণি-

জন্মৰ ক্ষণৰ পৰা আমাৰ যিমনেই বয়স বাঢ়ে, সিমনেই আমাৰ জ্ঞানেন্দ্ৰীয়বোৰে আমাৰ বাবে সংগ্ৰহ কৰা মগজুত থুপীভূত তথ্যবোৰে প্ৰতি যষ্টছেকেণ্ডত (yoctosecond) তাৰ ৰূপ সলনি কৰে। জীৱনৰ কোনো ক্ষণত প্ৰকট হোৱা আমাৰ কোনো চিন্তা, কথা বা কামবোৰ এই তথ্যভাণ্ডাৰৰ সেই সময়ৰ তথ্যবোৰৰ সমানুপাতিক। মানে আমি সেই সময়ৰ তথ্যভাণ্ডাৰৰ তথ্যবোৰকেই জুকিয়াই লৈ লওঁ। এই প্ৰক্ৰিয়াই অহৰহ আমাৰ জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰত ক্ৰিয়া কৰি থাকে আৰু নিজা ধৰণত গঢ়ি উঠা তাৰ ৰসায়নত নিতৌ নতুন নতুন টাপ লাভ কৰি আগবাঢ়ি গৈ থাকে। জীৱন সেয়ে নিৰৱচিহ্ন উৎকৰ্ষ সাধনৰ প্ৰক্ৰিয়া। স্বয়ংক্ৰীয়ভাৱে চৌপাশৰ পৰিৱৰ্তনে নিতৌ আমাক পৰিৱৰ্তন কৰি থাকে। কিন্তু এটা বয়সৰ পিছৰ পৰা এই পৰিৱৰ্তন আৰু তাৰ লগত হোৱা পৰিৱৰ্তনে ছন্দ হেৰুৱায়। কিশোৰ-কিশোৰী বা ডেকা-গাভৰুসকলৰ বয়সে পৰিৱৰ্তনৰ এই গতিক নিজৰ মাজত সামৰি ল'ব পাৰে। পৰিৱৰ্তনৰ খোজত মিলাব পৰাকৈ নিজক প্ৰতিক্ষণে সতৰ্ক কৰি ৰখাটোৱেই আজিৰ নতুন প্ৰজন্মৰ বাবে সকলোতকৈ প্ৰয়োজনীয় কাম। নিজে এৰি অহা শিক্ষা জীৱনকলৈ এনে বহু কথাই আজি অনুভৱ হয়। সেই কথাবোৰ ক'ৰবাত প্ৰকাশ কৰাটো বা আনক কোৱাটো অনেক পৰিমাণে হয়তু দোষণীয়। কাৰণ উপদেশতকৈ আৰ্হি ভাল। কিন্তু এইটোৱেই চূড়ান্ত নহয়, ইয়াৰ বিপৰীতেও বহু সত্য আছে। আনৰ অনুভৱৰ পৰা নিজৰ বাবে সমল আহৰণ কৰিব পাৰিলে বহু পৰিশ্ৰমৰ পৰা ৰক্ষা পৰিব পাৰি। ইয়াৰ বাবে জীৱনৰ কেঁকুৰি সৃষ্টি হ'ব পাৰে। এয়া মোৰ অনুভৱ মাত্ৰ। আনক শিকাৰ বাবে নহয়।

আমি ব্যক্তি হিচাপে আৰু জাতি হিচাপে, আজিৰ এই প্ৰতিযোগিতাৰ জগতখনত তিষ্ঠি থকাটো অতিকৈ প্ৰাসঙ্গিক কথা হৈ পৰিছে। ইয়াৰ বাবে আনক চানেকি ৰূপে গ্ৰহণ কৰি

বিপথে যোৱাৰ সলনি নিজক সঠিক ৰূপত পৰিচালিত কৰিবৰ কাৰণে আনৰ পৰা নিজৰ বাবে প্ৰয়োজনীয়খিনি গ্ৰহণ কৰিব পৰাটোহে প্ৰয়োজনীয় কথা। আমাৰ আজিৰ ডাঙৰ সমস্যাটো হৈছে আমি অনবৰত আনক অনুসৰণ কৰি থাকোঁ। আনৰটোক অধিক মান্যতা দিওঁ। আমাৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো আচৰণ আনক অনুসৰণ (Copycate) কৰাৰ পৰা গঢ়ি উঠিছে। প্ৰতিজন ব্যক্তি প্ৰকৃতৰ্থত এজন অনুসৰণকাৰী (Copycater)। জীৱনে সন্মুখীন হোৱা প্ৰতিটো পৰিৱৰ্তনেও আমাক এজন অনুসৰণকাৰী হ'বলৈ প্ৰতিক্ষণে হেঁচুকি থাকে। এই কাৰণেই অনুসৰণ কৰিব পৰাটোও এটা কলা। অনুসৰণ কৰিবলৈ শিকিব লাগে। বিদ্যায়তনিক শিক্ষা, মানে স্কুলৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষাই আমাক এই বিষয়ে শিকোৱাৰ কোনো তথ্য নাই। ইয়াৰ পৰা এই প্ৰসঙ্গত শিকাৰ কোনো সুৰুঙাও পোৱা নাযায়। কিন্তু বিদ্যায়তনিক শিক্ষা এনে একপ্ৰকাৰ উপকৰণ যাৰ সহায়ত আমি এই দিশৰ সকলো শিক্ষা গ্ৰহণৰ পথ বিচাৰি পাওঁ। সেয়ে অনুসৰণ কলাৰ লগত যুক্ত এই কথাখিনি জনাৰ পিছত বিদ্যায়তনিক শিক্ষাক এই ক্ষেত্ৰত কিদৰে কামত লগাব পাৰি সেই কথা শিকিব পাৰি। সেয়ে ইয়াক শিকাৰ প্ৰয়োজনীয়তা বুজিব আৰু অনুভৱ কৰিব পাৰিব লাগিব। শিকিবৰ বাবে সঠিক ব্যক্তিৰ চয়ন কৰিব পাৰিব লাগিব আৰু তাৰ সহায়ত অনুসৰণ কৰিবলৈ শিকাৰ পথ সৃষ্টি কৰিব লাগিব। এই কথাখিনিকেই এই লিখাটোৰ সহায়ত তুলি ধৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

লক্ষ্য- এই লিখাটোৰ লক্ষ্য হ'ল, নিজৰ মাজত থকা বিশেষজনক চিনি, কাৰ পৰা কি, কিদৰে অনুসৰণ কৰিব লাগিব আৰু কিয় অনুসৰণ কৰিব লাগিব সেই দিশত দৃষ্টি দিয়াৰ অভিপ্ৰায় গঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰা। অনুসৰণৰ কলাটো ফলপ্ৰসুভাৱে বুজাই অগতানুগতিক আৰু দক্ষ ব্যক্তি গঢ়ি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰা।

উদ্দেশ্য- এই অধ্যয়নৰ অন্তৰালত কিছু নিৰ্দিষ্ট উদ্দেশ্য লুকাই

আছে। উদ্দেশ্যবিহীনভাৱে নিজৰ আৰু আনৰ সময়, ধন আৰু সুযোগৰ অপচয় কৰাৰ ইচ্ছা মোৰ নাই। মই বুজি পাওঁ, সময় ধন (Time is money), সুযোগ ধন (Opportunity is money), আৰু ধন হ'ল মূলধন (Money is capital)। নিজৰ পৰা সমপৰিমাণৰ মূল্যবান একো দিব নোৱাৰিলে আনৰ সময়, সুযোগ আৰু ধন বা মূলধন নষ্ট কৰাৰ অধিকাৰ কাৰোৰেই নাই আৰু তেনে অধিকাৰ থকা উচিত নহয়। কথাখিনি নিজৰ বাবেহে কৈছোঁ আৰু সেই অনুপাতে দিবৰ বাবে কিছু পৰিমাণে চেষ্টা কৰিছোঁ। তলত এই অধ্যয়নৰ উদ্দেশ্যকেইটা তুলি দিয়া হৈছে।

- (১) নিজৰ মাজত থকা শক্তিশালী আৰু দুৰ্বল দিশবোৰ চিনাক্ত কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা; নিজৰ শক্তিশালী দিশবোৰ শক্তিশালী কৰি দুৰ্বল দিশবোৰত শক্তি আহৰণৰ মানসিকতা গঢ়ি তোলা।
- (২) জীৱনত আহৰণ কৰিব খোজা স্থানলৈ নিজৰ দক্ষতা থকা পথেৰে কিদৰে যাব পাৰি সেই কথা অনুভৱ কৰি নিজেই নিজৰ মার্গদৰ্শকৰূপে নিজৰ পথত সফলভাৱে আগবঢ়াৰ আত্মবিশ্বাস গঢ়ি তোলা।
- (৩) নিজৰ মাজত নিজৰ অজ্ঞাতে ৰূপলাভকৰা পচন্দ আৰু ৰুচিয়েও যে নিজক ব্যতিক্রমীভাৱে প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পাৰি সেই কথা অনুভৱ কৰাত সহায় কৰা আৰু সেই দিশত আত্মবিশ্বাস গঢ়ি তোলা।
- (৪) নিজৰ পথৰ বাবে নিজকে নিজৰ মার্গদৰ্শক কৰি গঢ়ি তোলা অথবা নিজৰ বাবে সঠিক মার্গদৰ্শক চিনাক্ত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰয়োজনহোৱা দক্ষতা নিজৰ মাজত গঢ়ি তোলা।
- (৫) শিক্ষা, প্ৰশিক্ষণ আৰু জ্ঞানৰ মাজত থকা কথাখিনি বুজি উঠি, ইটোৰ লগত সিটোৰ সম্পৰ্ক গঢ়ি তুলি নিজৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় এটা স্বয়ংক্ৰীয় আৰু স্বতঃস্ফূৰ্ত কৰ্মবন্ধনী গঢ়ি তোলা।

প্ৰথম কাম-

প্ৰথম কাম হিচাপে নিজক প্ৰশ্ন কৰিব লাগিব। মোক কি লাগে? বা মই কি বিছাৰো? আমি আজিলৈকে জীৱনৰ লক্ষ্যৰ বিষয়ে জানি আহিছোঁ। সেই জনাখিনি প্ৰকৃততে এজন মানুহৰ জীৱনৰ লক্ষ্য বা উদ্দেশ্য হয়নে? কথাটো এটা উদাহৰণৰ সহায়ত অতি সহজে বুজিব পাৰি। তাৰ বাবে এজন সৰু ল'ৰা বা ছোৱালীক প্ৰশ্ন কৰিব লাগে- “তোমাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য কি”? এই প্ৰশ্নৰ অতিকৈ সৰল আৰু আগৰে পৰা সাজু উত্তৰটো হ'ল- “মই ডাক্তৰ হ'ম”, মই “ইঞ্জিনিয়াৰ হ'ম” বা ক'ব “মই আই. এ. এচ. হ'ম”। এতিয়া সাধাৰণভাৱে আমি জীৱনৰ লক্ষ্য বুলি কলে কোৱা এই

কথাবোৰ কিমান সঠিক এবাৰ প্ৰশ্ন কৰি চাওঁক। প্ৰথমে একো বুজি নাপাব, কিন্তু অলপ মন কৰিলে দেখিব, সেইবোৰ একো একোটা বৃত্তি মাত্ৰ। বৃত্তি জীৱনৰ উদ্দেশ্য হ'ব নোৱাৰে। বৃত্তি যদি জীৱনৰ লক্ষ্য হয় তেনেহ'লে সেই ব্যক্তিৰ পৰা কোনো সামাজিক, অৰ্থনৈতিক বা ৰাজনৈতিক সুফল পোৱা সম্ভৱ নহয়। ডাক্তৰ হৈ সকলোতকৈ ভাল চিকিৎসা সেৱা দিম বুলি ভৱাটো হ'ব পাৰে জীৱনৰ লক্ষ্য। ইঞ্জিনিয়াৰ হৈ কাৰিকৰি দিশত ব্যুৎপত্তিৰে দেশ, সমাজ তথা জাতিক আগবঢ়াই নিয়াটো হ'ব পাৰে এজন ব্যক্তিৰ জীৱনৰ লক্ষ্য।

ওপৰৰ কথাখিনি কিছু ব্যতিক্রমী। নতুনকৈ চাবলৈ বহুতৰ বাবে অসম্ভৱ হ'ব পাৰে। “ডাক্তৰ হ'ম” বুলি জীৱনৰ লক্ষ্য গ্ৰহণ কৰা আৰু “ডাক্তৰ হৈ সকলোতকৈ ভাল চিকিৎসা সেৱা দিম” বুলি জীৱনৰ লক্ষ্য গ্ৰহণ কৰাটো একে কথা বুলি ধাৰণা হ'ব পাৰে। এই কথাটো সাধাৰণভাৱে একে যেন লাগিলেও প্ৰকৃততে পৃথক। “ডাক্তৰ হ'ম” বুলি জীৱনৰ লক্ষ্য লওঁতাজনে চিকিৎসা সেৱা দিয়াটো বেয়া পাবও পাৰে। তেওঁ চিকিৎসা নকৰে, কিন্তু চিকিৎসক হোৱাটো লক্ষ্য হ'ব পাৰে। চিকিৎসক হোৱাৰ জৰিয়তে তেওঁৰ লক্ষ্য অন্য থাকিব পাৰে। ডাক্তৰ হোৱাৰ পিছফালে সমাজত থকা মৰ্যদাখিনি পোৱাটো লক্ষ্য থাকিব পাৰে; ডাক্তৰ হৈ অজস্ৰখন উপাৰ্জনৰ লক্ষ্যও থাকিব পাৰে। যুক্তিৰ খাতিৰত এই কথাবোৰ অস্বীকাৰ কৰিব পাৰি কিন্তু এই দিশবোৰ আজিৰ প্ৰেক্ষাপটত অস্বীকাৰ কৰিব পৰা নাযায়।

দ্বিতীয় কাম-

এইবাৰ প্ৰশ্ন কৰিব লাগে, জীৱনৰ বাবে প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে কি বস্তুৰ প্ৰতি অধিক প্ৰাথমিকতা প্ৰকাশ কৰে? সহজ প্ৰশ্ন। উত্তৰ হ'ল টকা। সকলো ব্যক্তিৰ প্ৰাথমিকতা কেৱল টকা। টকাৰ অবিহনে কোনো কাম নিসিজে। অলপ মন কৰিলে দেখা যায়, কোনেও কিন্তু টকা উপাৰ্জন কৰাটোক জীৱনৰ লক্ষ্য হিচাপে গ্ৰহণ নকৰে। কাৰণ কেতিয়াও কোনেও জীৱনৰ লক্ষ্য কি বুলি প্ৰশ্ন কৰিলে টকা উপাৰ্জন কৰাটোক জীৱনৰ লক্ষ্য বুলি কেতিয়াও কোৱা নাই। টকা উপাৰ্জনক জীৱনৰ লক্ষ্য বুলি লোৱাটো অপৰাধ নেকি? যদি অপৰাধ নহয় তেনেহ'লে টকা উপাৰ্জন কৰাটোক জীৱনৰ লক্ষ্য হিচাপে কিয় গ্ৰহণ কৰা নহয়? তাৰ বাবে কোনো বৃত্তিৰ নামত লুকাই পৰাৰ কাৰণ কি? আমি আমাৰ ল'ৰা ছোৱালীক টকা উপাৰ্জন কৰাটোক জীৱনৰ লক্ষ্য হিচাপে গ্ৰহণ কৰিবলৈ কিয় উদগনি দিয়া নাই বা নিজে কিয় গ্ৰহণ কৰা নাই? টকা উপাৰ্জনক জীৱনৰ লক্ষ্য হিচাপে গ্ৰহণ কৰিবলৈ আমি কিয় বেয়া পাওঁ? এই প্ৰশ্নখিনিৰ এবাৰ মননশীলভাৱে নিৰলে নিজে বিশ্লেষণ কৰি চোৱা ভাল।

টকা আৰু উপাৰ্জনৰ পথ-

টকা উপাৰ্জনৰ দুটা পথ আছে। সৎ আৰু অসৎ। এই দুই পথ প্ৰসঙ্গত কোনো চিন্তা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই কাৰণ, সকলোতেই দুটা পথ সদায় থাকে। ইয়াত মই সৎ পথেৰে টকা উপাৰ্জন কৰাৰ কথাটো ক'ব খুজিছোঁ। বেছি টকা উপাৰ্জন কৰা মানেই অসৎ উপায়েৰেই উপাৰ্জন কৰাটো নুবুজায়। সৎ উপায়েৰেও পৰ্যাপ্ত টকা উপাৰ্জন কৰিব পাৰি। সেয়ে টকা উপাৰ্জন কৰাটো জীৱনৰ লক্ষ্য বুলি লোৱাটো কোনো নেতিবাচক কথা হ'ব নোৱাৰে। সৎ উপায়েৰে টকা উপাৰ্জনৰ বাবে জীৱনৰ লক্ষ্য গ্ৰহণ কৰাটো প্ৰকৃততেই জীৱনৰ বাবে মূল আৰু প্ৰাথমিক কথা।

কিয় নতুন চিন্তাৰ প্ৰয়োজন?

আমি পিছ পৰি গৈছোঁ। চাকৰিৰ বাবে নিজক প্ৰস্তুত কৰিবলৈ গৈ গৈ চাকৰিৰ বাবেও নিজক প্ৰস্তুত কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নাই আৰু জীৱনৰ বাবে টকা উপাৰ্জনৰ পথ বিছাৰাৰ বাবেও একো কৰিব পৰা হোৱা নাই। যদি চাকৰিৰ জৰিয়তে টকা উপাৰ্জন কৰাৰ কথা ভৱা যায় তেনেহলে এই সময়ত প্ৰয়োজনীয় কথাটো হ'ল তাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় পূৰ্বচৰ্তবোৰ পূৰণ কৰা। প্ৰশ্ন হ'ল, চাকৰিৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় পূৰ্বচৰ্ত কি? এই ক্ষেত্ৰত কোনো পদ্ধতিগত চিন্তা কোনেও আজিলৈকে কৰাই নাই। চাকৰিৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় পূৰ্বচৰ্ত হ'ল, সংশ্লিষ্ট চাকৰিটো পাবলৈ প্ৰয়োজন হোৱা অৰ্হতা, যাৰতীয় প্ৰস্তুতি আৰু প্ৰয়োজনীয় পৰিমাণৰ অনুশীলন। বুজিব লগীয়া কথাটো হ'ল, পৰিকল্পিতকৰণৰ এটা নিৰ্দিষ্ট পৰিমাণৰ অধ্যয়ন, মনন আৰু অনুশীলন প্ৰতিটো চাকৰিৰ বাবেই প্ৰয়োজন। ইয়াৰ অবিহনে চাকৰি পোৱাটো সম্ভৱ নহয়। এই প্ৰয়োজনীয় পৰিমাণৰ অধ্যয়ন, মনন আৰু অনুশীলন কৰা মানুহক অনুসৰণ কৰিলে এই বিষয়ে শিকিব পাৰি আৰু নিজৰ বাবে প্ৰস্তুতি কৰিব পাৰি। কথা হ'ল তেওঁৰ পৰা সেই অধ্যয়ন, মনন আৰু অনুশীলনৰ কথাখিনিহে শিকা দৰকাৰ। তাতকৈ আগবাঢ়ি তেওঁৰ নিচিনাকৈ কৰাৰ চেষ্টা নকৰা শ্ৰেয়। কাৰণ যিখিনি তেওঁৰ কাৰণে সম্ভৱ সেইখিনি আন এজনৰ বাবে সম্ভৱ নহয়। প্ৰয়োজন কি পঢ়িছে, কিদৰে পঢ়িছে, কিদৰে অনুশীলন কৰিছে সেইখিনিহে। তাক নিজৰ দক্ষতা আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিকতাৰ লগত মিলাই লৈ কামত লগাব লাগিব। কাৰণ নিজস্ব গুণৰ সহায়তহে এজন ব্যক্তি সফল হ'ব পাৰে। পুনৰ কৈছোঁ, নিজৰ সামৰ্থ্যখিনি চিহ্নিত কৰি এজন সফল ব্যক্তিৰ অধ্যয়ন, মনন আৰু অনুশীলনখিনি দৰকাৰী পৰিমাণত কৰিব লাগিব। তেওঁৰ অধ্যয়ন, মনন আৰু অনুশীলনখিনি কৰা আৰু তেওঁৰ নিচিনাকৈ অধ্যয়ন, মনন আৰু অনুশীলন কৰা একে নহয়। এই প্ৰভেদ

ধৰিব নোৱাৰাৰ বাবেই বিসঙ্গতি আহি পৰে। এজন ব্যক্তিৰ গুণ আৰু দক্ষতা নষ্ট হৈ পৰে। মানুহ বিফল হয় আৰু তাকেই দেখি তেওঁক অনুসৰণকৰা বহু ব্যক্তি হতাশ হয়। সেয়ে এজন ব্যক্তিৰ বিফলতা এজন ব্যক্তিৰ বিফলতা নহয়; তেওঁৰ চৌপাশে থকা একাধিক ব্যক্তিৰ বিফলতা। তেওঁৰ মানসিকতা এজন ব্যক্তিৰ মানসিকতাও নহয়। এই ধৰণৰ নতুন চিন্তা সেয়ে সময়োচিত। জীৱনৰ লক্ষ্যও চিন্তাৰ বিষয়নে?

প্ৰশ্নটো দেখি বহুতেই ইয়াক কাষৰীয়া কৰি যোৱা সম্ভৱ। কিন্তু জীৱনৰ লক্ষ্যও অতি সম্প্ৰতি চিন্তাৰ বিষয় হৈ পৰিছে। কাৰণ ব্যক্তিগত লক্ষ্য আৰু সামাজিক লক্ষ্যৰ মাজত সম্পৰ্ক বিচাৰি কোনো আঁত পোৱা নাযায়। এনে হোৱা সঠিক হোৱা নাই। ব্যক্তিয়েই যদি সমাজ-দেশ তথা জাতি হয়, তেনেহ'লে ব্যক্তিৰ বিকাশৰ সমান্তৰালকৈ সমাজ-দেশ তথা জাতিৰ বিকাশ হোৱা প্ৰয়োজন আছিল। যিমনেই আগবাঢ়ি আছিল সিমনেই সমাজ-দেশ তথা জাতিৰ ভৱিষ্যতৰ অনিশ্চয়তাৰ ছবি এখন দেখিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। এইবাবেই কোনেও কেতিয়াও জীৱনৰ লক্ষ্যৰ প্ৰতি সন্দিহান হ'বলৈ চেষ্টা কৰা নাই যদিও এতিয়া প্ৰশ্নৰ উদয় হৈছে। জীৱনৰ বাবে আমি লোৱা লক্ষ্যবোৰ সঠিক হয়নে?

কথাখিনি গমি-পতি চাই ক'ব পাৰি প্ৰকৃততে লক্ষ্যহীন জীৱন কাণ্ডাৰহীন এখন নাও বুলি ভৱা কথাষাৰ কেৱল অৰ্হসত্য। কাৰণ লক্ষ্যহীন জীৱন পথভ্ৰষ্ট হোৱাৰ দৰে লক্ষ্যহীন জীৱনক পথভ্ৰষ্ট কৰি পেলায়। মানুহৰ লক্ষ্যপূৰণৰ প্ৰৱল ইচ্ছা আৰু লক্ষ্যভ্ৰষ্ট মানুহৰ হতাশাইও আমাৰ সমাজৰ, আমাৰ দেশৰ বিকাশৰ পথ অৱৰোধ কৰিছে আৰু সেইবাবেও উদ্ভৱৰ গতি, মছৰ হৈ পৰিছে। ব্যক্তি জীৱন সমাজ জীৱনক, ছন্দহীন কৰিয়েই ক্ষান্ত হোৱা নাই তচনচ্ কৰিছে ৰাষ্ট্ৰীয় জীৱন, আইন-শৃংখলা ইত্যাদিকো। সেয়ে জীৱনৰ লক্ষ্যৰ বাবে অতি সম্প্ৰতি চিন্তাৰ প্ৰয়োজন আহি পৰিছে। কি চিন্তা কৰা হ'ব, কেনেকৈ কৰা প্ৰয়োজন, কাক কৰা প্ৰয়োজন এই কথাবোৰ প্ৰত্যেকেই নিজৰ মাজৰ পৰাই আৰম্ভ কৰিব লাগিব। এই যাত্ৰা ব্যক্তিৰ পৰা আৰম্ভ কৰা যাওঁক বুলি ভাৱি ইয়াৰ প্ৰাসঙ্গিকতা সকলোৰে কাষত তুলি ধৰিছোঁ। কাৰণ জীৱনৰ লক্ষ্যৰ বিষয়েও চিন্তা কৰা প্ৰয়োজন। এজন অভিভাৱক হিচাপে, এজন সমাজ সচেতন ব্যক্তিকপে, এজন ভাল সমাজ আশা কৰোঁতা ব্যক্তিকপে এই কাম প্ৰত্যেকেই নিজৰ স্তৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰিব লাগিব।

মূল বিষয়ৰ পাতনি-

মূল বিষয়লৈ যোৱাৰ সময়ত আমি কিছু কথা বুজি পোৱা প্ৰয়োজন আছে। তাৰে মাজৰ এটা কথা হ'ল, বিশ্বাস আৰু বিজ্ঞান

পৃথক। বিশ্বাস কৰা হয় যে ভগৱানে মানুহক পৃথক পৃথক কৰি সৃষ্টি কৰিছে। অধ্যয়নত দেখা গৈছে, জন্মৰ মুহূৰ্তৰ পৰা জ্ঞানেন্দ্ৰিয়বোৰে জ্ঞান সংশ্লেষণৰ বাবে জন্মৰ সময়ৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা তথ্য আৰু ইয়াৰ উৎসবোৰ একে পৰিৱেশতন্ত্ৰৰ যদিও ইয়াৰ লগত ঘনিষ্ঠতাৰ মাত্ৰা পৃথক। সেই কাৰণে প্ৰতিজন মানুহ পৃথক। একেই পাৰিপাৰ্শ্বিকতাৰ ঘনিষ্ঠতাৰ মাত্ৰাৰ হেৰ-ফেৰত গঢ়লোৱা জ্ঞানৰ পৃথক মানৰ বাবেও পুণৰ একেই পাৰিপাৰ্শ্বিকতাৰ সৈতে পৃথক জ্ঞান আহৰণ হয়। এই ভিন্নতাত প্ৰত্যেকৰে স্থান, কাল, পাত্ৰ আৰু ইয়াৰ লগত থকা সম্পৰ্কৰ মাত্ৰাও পৃথক। এজন মানুহৰ জ্ঞান ব্যক্তিত্ব আৰু সত্ত্বা (নিজত্ব, আত্মা বা self) তেওঁ সন্মুখীন হৈ অহা পৰিস্থিতিৰ যোগফল। গাণিতিকভাৱে যাক Σs বুলি বুজাব পাৰি। s ৰ অৰ্থ হ'ল পৰিস্থিতি বা situation যাৰ মান 0ৰ পৰা n বা কোনো এটা স্বাভাৱিক সংখ্যা। 0ক জন্মৰ সময়ৰ জ্ঞানৰ একক আৰু n ক আচৰণ কৰা মুহূৰ্তৰ জ্ঞানৰ মান বুলি ধৰা হৈছে। সেয়ে প্ৰতিজন ব্যক্তি আৰু তেওঁৰ ব্যক্তিত্ব আন প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ সৈতে ভিন্ন। সৰল কথাত, ব্যক্তি ভেদে, পৰিৱেশ ভেদে, সা-সুবিধা, প্ৰাচুৰ্যতা ভেদে মানুহৰ চিন্তা, ব্যক্তিত্ব আৰু জীৱনৰ পথ সুকীয়া হয় বাবে ব্যক্তিত্বৰ বিকাশ আৰু বিকাশৰ সম্ভাৱনা সুকীয়া। তথাপি আমি সমাজৰ মানুহখিনিয়ে মিলি সকলো কিশোৰ-কিশোৰী, ডেকা-গাভৰুক সফল ব্যক্তিক অনুসৰণ কৰিবলৈ বাধ্য কৰোঁ। মানে এজন পৃথক ব্যক্তিত্বৰ ব্যক্তিক আন এজন পৃথক ব্যক্তিত্বৰ ব্যক্তিৰ দৰে এক নিৰ্দিষ্ট পথেৰে গতি কৰিবলৈ, এক নিৰ্দিষ্ট কামৰ প্ৰতি প্ৰস্তুত হ'বলৈ বাধ্য কৰোঁ। কথাটো মাছক পক্ষীৰ দৰে উৰিবলৈ উৎসাহিত কৰাৰ দৰে। প্ৰকৃততে এজন ব্যক্তিয়ে তেওঁৰ ব্যক্তিত্বই গতি কৰিব পৰা পথ গঢ়ি লয় আৰু সেই পথত যায়। আন এজন ব্যক্তিয়ে সেই পথেৰে যোৱা সম্ভৱ নহয়। সফলতাৰ এটা পথত এজন ব্যক্তিয়ে এবাৰেই যাব পাৰে। আমি তুলি ধৰা অন্তহীন উপদেশ-পৰামৰ্শ ইত্যাদিবোৰ সেইবাবেই অসাৰ। যি দৰকাৰী, সেইটো হ'ল কিশোৰ বা কিশোৰী, ডেকা বা গাভৰু গৰাকীয়ে নিজে যাব খোজা পথৰ বাবে জ্ঞানসমৃদ্ধ উদগনি আৰু মাৰ্গদৰ্শন। ইয়াৰ লগত সমস্যা অতিক্ৰম কৰাৰ কৌশল, ব্যৰ্থতা পৰিচালনা (failure management), হতাশা দূৰ কৰি আগবঢ়াৰ কিটপ, আদিবোৰহে প্ৰয়োজনীয়। বিদ্যায়তনিক গণ্ডীয়ে সামৰি নোলোৱা এই দিশবোৰহে আজিৰ কিশোৰ-কিশোৰী, ডেকা-গাভৰুৰ বাবে প্ৰয়োজন। ইয়াৰ বাবে প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই চিন্তা কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে।

বহু অভিপ্ৰায় গঢ়িবলৈ পৰামৰ্শ দিয়া বিশেষজ্ঞৰ দৰে মইও

টমাচ আলভা এডিচনৰ নামটো কিশোৰ-কিশোৰী, ডেকা-গাভৰুৰ আগত তুলি ধৰিম। কিন্তু মই ক'ম, বিদ্যায়তনিক ক্ষেত্ৰৰ উপৰি এডিচনৰ দৰে নিজৰ পচন্দৰ বিষয়টো চিহ্নিত কৰি তাত নিজক নিয়োগ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। এডিচনে নিজৰ পচন্দ আৰু ৰুচিৰ বিষয়টো লৈছিল বাবে পাৰিলে; তেওঁৰ দৰে তুমি তোমাৰ পচন্দ আৰু ৰুচিৰ বিষয়টো ললেহে সফল হ'ব পাৰিবা। এইটো মোৰ অনুভৱ আৰু সকলোৰে লগত ভগাই ল'ব বিচৰা কথা। কাৰণ যি পথেৰে এডিচন সফল হ'ল সেই পথটোৰে এডিচনেহে যাব পাৰে। এডিচনৰ পৰা সেয়ে এটাই কথা হাঁড়ে-হিমজুৰে শিকা দৰকাৰ, সেইটো হ'ল, নিজৰ পচন্দ আৰু ৰুচি। নিজৰ পচন্দ আৰু ৰুচিৰ পৰিক্ষেত্ৰতহে এডিচনে জগত জিনিলে। তেওঁৰ পৰা উদগনি লৈ নিজৰ নিজৰ পচন্দ আৰু ৰুচি চিনাক্ত কৰি সেই মতে কাম কৰিবলৈ শিকাটোহে সফলতাৰ বাবে ব্যৱহাৰিক উপকৰণ। ইয়াকে নকৰি আমি মানসিক চাপ, অথবা অন্তহীন উপদেশ-পৰামৰ্শৰে আনক অনুসৰণ কৰিবলৈ কিশোৰ-কিশোৰীসকলক প্ৰৰোচিত কৰোঁ। পাৰি যদি পছন্দ আৰু ৰুচি গঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। নহলে অনাগত দিনত প্ৰতিজন কিশোৰ-কিশোৰী, ডেকা-গাভৰুৱে নিজত্ব হেৰুৱাই পেলাব। নিজত্ব নথকা প্ৰতিজন ব্যক্তি বিফল উৎপাদনহীন। কোনো দ্বায়িত্বশীল স্থানত থাকিলেও তেওঁৰ পৰা কেতিয়াও কোনো আশা কৰিব নোৱাৰি।

সমান্তৰালকৈ এজন ব্যক্তিৰ লক্ষ্য আছিল এটা, পৰিস্থিতিয়ে আন এক স্থানলৈ যাবলৈ তেওঁক বাধ্য কৰিলে; তেনে অৱস্থাতো এজন ব্যক্তিৰ জীৱন বঠাইন নাঁৱৰ দৰে বা নাৱৰীয়াহীন এখন নাঁৱৰ দৰে। সেয়ে জীৱনৰ লক্ষ্য আৰু তাৰ বাবে অনুসৰণ কৰিবলৈ প্ৰচলিত ধ্যান ধাৰণাৰে চেষ্টা কৰাতকৈ কিছু নতুন অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজন আছে। লক্ষ্য পৃথক আৰু বাধ্যকতাৰ বাবে গ্ৰহণ কৰা বৃত্তি পৃথক হোৱাৰ সময়ত দুয়োটা ক্ষেত্ৰৰ মাজত নিজক পৰিচালনা (Management) জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন। এনে অৱস্থাত দক্ষ পৰিচালনাৰে ৰুচি আৰু বৃত্তিৰ ভিন্নতাৰ মাজতো এজন ব্যক্তিয়ে সফল হ'ব পাৰে।

আমাৰ পৰম্পৰাগত বিচাৰধাৰা আৰু চিন্তাৰ চাপত থিয় দি, আজিৰ সমাজৰ কিশোৰ-কিশোৰী, ডেকা-গাভৰুসকলৰ লগতে প্ৰতিজন অভিভাৱক, শিক্ষক, সচেতন ব্যক্তিক ক'ব বিচাৰিছোঁ, আমাৰ চিন্তাৰ পৰিৱৰ্তন ঘটোৱাৰ প্ৰয়োজন হ'ল। আমি চাবৰ হ'ল জীৱনৰ লক্ষ্য বিষয়ত আমি পোহপাল দি অহা পৰম্পৰাগত চিন্তা-ধাৰণাবোৰ সমৰোপযোগী হৈ আছে নে নাই। চাব লাগিব, ব্যক্তিক আদৰ্শ হিছাপে লোৱাৰ পৰিৱৰ্তে ব্যক্তিজনক

সফল কৰি তোলা চালিকাশক্তিক চিহ্নিত কৰি সেইবোৰ শিকি, তাক নিজৰ ৰুচি আৰু পচন্দৰ লগত মিলাই কেনেকৈ নিজৰ ব্যৱহাৰ উপযোগীকৈ গঢ়ি ল'ব পাৰি।

এই আলোচনাক অধিক পচন্দৰ আৰু ৰুচিকৰ কৰিবৰ বাবে তলৰ দুখন ছবিৰ স্কেছ মন কৰিব পাৰি। প্ৰথম ছবি— আজিৰ পৰা পাঁছ বছৰ আগতে মোৰ কাষৰ মাধ্যমিক পৰ্যায়লৈ পঢ়ি থকা পঢ়াশুণাত ভাল দুজন কিশোৰ-কিশোৰীক এটা প্ৰশ্ন কৰিছিলো। প্ৰশ্নটো হ'ল— “তোমাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য কি?” এজনে উত্তৰ দিছিল তেওঁৰ জীৱনৰ লক্ষ্য ডাক্তৰ, আৰু আনজনৰ উত্তৰ আছিল প্ৰশাসনিক বিষয়া। কাৰণ জানিবলৈ বিচাৰি দুটা দিশ গম পাইছিলো। (ক) মাক দেউতাকৰ পৰামৰ্শ আৰু (খ) এই দুই বৃত্তিৰে বহু টকা উপাৰ্জন কৰিব পাৰি। ইয়াৰ পৰা দেখা গ'ল, দুয়োৰে লক্ষ্য বৃত্তি, উচ্চ হাৰৰ উপাৰ্জন থকা বৃত্তি। সেইদিনা দুয়োৰে মুখকেইখন আছিল উজ্জ্বল আৰু চকুকেইটা সপোন দেখিবলৈ তিৰ্বিৰাই আছিল।

দ্বিতীয় ছবি—বৰ্তমান তেওঁলোক ডেকা-গাভৰু। এজনে কেইবাবাৰো চেষ্টা কৰি চিকিৎসা বিজ্ঞান পঢ়াৰ ইচ্ছা পূৰণ কৰিব নোৱাৰিলে আৰু এজনে অসম প্ৰশাসনিক সেৱাৰ বাবে প্ৰস্তুতি আৰু চেষ্টা কৰি আছে। প্ৰথমজনক “তোমাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য কি?” বুলি আজি প্ৰশ্ন কৰিলে উত্তৰত পোৱা যাব নীৰৱতা, হতাশাৰ হুমুনিয়াহ। আনজনে পূৰ্বতকৈ উচ্ছাস কম যদিও, লক্ষ্য প্ৰাপ্তিৰ বাবে প্ৰস্তুতি কৰি আছে। টোপাশৰ পৰিৱেশত প্ৰথমজনৰ ছবিখন সৰহসংখ্যক কিশোৰ-কিশোৰীৰ চকুত দেখা পাব; জীৱনত ভৰি দিয়াৰ পূৰ্বেই লক্ষ্যৰ নামত পালে আশাভংগ, পালে বেদনা, হতাশা। এইদৰে আমাৰ দেশৰ কিশোৰ-কিশোৰীসকলৰ জীৱনৰ প্ৰতি থকা অভিপ্ৰায় মনোভাৱ জীৱন আৰম্ভ কৰিবলৈ যোৱাৰ আগতেই ভাঙি চুৰমাৰ হৈ পৰে।

এতিয়া প্ৰশ্ন হ'ল, লক্ষ্যই জীৱনক ব'ঠাহীন নাওঁৰ দৰে কৰি পেলাইছে কিয়? ইয়াত মন কৰিলে দেখা যায়, লক্ষ্য সম্পৰ্কে থকা ভুল ধাৰণা। আমি এতিয়াও বিশ্লেষণ কৰা নাই, জীৱনৰ লক্ষ্যৰ কিছু বৈশিষ্ট্য থাকে— (ক) জীৱনৰ লক্ষ্য পচন্দ আৰু ৰুচিৰ বাবে স্বতঃস্ফূৰ্তৰে গঢ় লয়। (খ) লক্ষ্যৰ লগত জীৱনযোৰা অবিৰাম প্ৰচেষ্টা যুক্ত থাকে। (গ) কোনো বৃত্তিৰ প্ৰাপ্তি বা অপ্ৰাপ্তিৰ লগত জীৱনৰ লক্ষ্য প্ৰভাৱিত নহয়। (ঘ) লক্ষ্যৰ সন্মুখত আহি পৰা সকলো বাধা ব্যক্তিয়ে নেওচিব পাৰে, (ঙ) জীৱনৰ লক্ষ্যই মানুহক সফল আৰু তৃপ্ত কৰে। কথাখিনি বুজিবলৈ এটা উদাহৰণ মন কৰিব পাৰি— ৰোগীক উৎকৃষ্টতম চিকিৎসা প্ৰদান কৰাটো জীৱনৰ লক্ষ্য হ'ব পাৰে। ডাক্তৰ বা

চিকিৎসক হোৱাটো জীৱনৰ লক্ষ্য হ'ব নোৱাৰে। মানুহক ভাল চিকিৎসা উপলব্ধ কৰোৱাবলৈ ডাক্তৰ হোৱাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। অন্য ডাক্তৰৰ জৰিয়তে ভাল চিকিৎসা প্ৰদান সম্ভৱ কৰিব পাৰি। আৰু যদি নিজে ডাক্তৰ হৈ ভাল চিকিৎসা প্ৰদান কৰাটো জীৱনৰ লক্ষ্য হয় তেনেহলে তেওঁৰ সেই অভিপ্ৰায়ৰ সন্মুখত চিকিৎসা বিজ্ঞানত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাৰ পথ সৃষ্টি কৰাটো কোনো কাৰণত কঠিন হ'ব নোৱাৰে। লক্ষ্যৰ প্ৰসঙ্গৰ এই কথাবোৰৰ অজ্ঞতাৰ বাবে মনস্তত্ত্বৰ দিশৰ পৰা কিশোৰ-কিশোৰীসকল ভাঙি পৰে। জীৱন প্ৰসংগৰ চিন্তা, সপোন, উদ্যম, উৎসাহ আটাইবোৰ ক্ষতিগ্ৰস্ত হয়। আমি নজনাকৈয়ে, লক্ষ্যৰ নামত কিশোৰ-কিশোৰীৰ প্ৰতিভা-ব্যক্তিত্ব নষ্ট হৈ সমাজ দেশ আৰু জাতিৰ ভৱিষ্যৎ অহৰহ নষ্ট হৈ আছে।

ইতিমধ্যে আমি পাইছোঁ, আমাৰ দেশৰ কিশোৰ-কিশোৰীসকলে অভিভাৱকৰ প্ৰভাৱ আৰু টকা-পইছাৰ দিশৰ পৰা কোনো বৃত্তিক জীৱনৰ লক্ষ্য কৰি লয়। পৰিবেশে তাকে সঠিক বুলি বুজাইছে আৰু জীৱনৰ লক্ষ্যৰ বিষয়ে দৰকাৰী পৰিমাণে নাজানো বাবেও আমি তাকেই কৰাৰ বাদে গতান্তৰ নাই। জ্যেষ্ঠ হিছাপে আমাৰ অজ্ঞতাৰ বাবেই আমি আমাৰ কিশোৰ-কিশোৰীসকলক প্ৰয়োজনীয় মাৰ্গদৰ্শন কৰিব পৰা নাই আৰু সেয়ে নিজৰ ৰুচি আৰু পচন্দৰ কথা বিচাৰ কৰি লক্ষ্যৰ দিশত সিদ্ধান্ত ল'ব পৰা নাই। ৰুচি আৰু পচন্দ থাকিলেহে লক্ষ্যৰ প্ৰতি দৰকাৰী একাত্মতা, প্ৰস্তুতি আৰু নেৰানেপেৰা প্ৰচেষ্টা গঢ়ি উঠে। ৰুচি আৰু পচন্দৰ অভাৱত দৰকাৰী একাত্মতা, প্ৰস্তুতি আৰু নেৰানেপেৰা প্ৰচেষ্টাৰ মানসিকতা নজন্মে; ফলত লক্ষ্যপ্ৰাপ্তি নহৈ হতাশাৰ জন্ম হয়। লক্ষ্যত উপনীত হবলৈ সক্ষম হোৱাটো, এটা নেৰানেপেৰাকৈ পদ্ধতিগতভাৱে সকলো দিশ পৰিচালনা কৰি কৰিব লগীয়া কাম। এই বিষয়ত কোনো অধ্যয়ন আমাৰ দেশত বা আমাৰ সমাজত হোৱা নাই যদিও; ইয়াৰ বাবে প্ৰতিজন অভিভাৱকেও নিজক নিজৰ দৰকাৰী অধ্যয়নেৰে প্ৰস্তুত কৰিব পাৰিব লাগিব। সঠিক মাৰ্গদৰ্শন পালে চিকিৎসাসেৱা, কাৰিকৰি পাৰ্গতালি, প্ৰশাসনিক দক্ষতা, শিক্ষাদান ইত্যাদি জীৱনৰ লক্ষ্য হ'ব। য'ত সকলোৱেই বিচৰা চিকিৎসক, অভিজ্ঞতা, প্ৰশাসক, অধ্যাপক ইত্যাদি পোৱা সম্ভৱ।

বৃত্তি কিয় লক্ষ্য হয়?

এতিয়া প্ৰশ্ন হ'ল বৃত্তিক কিয় লক্ষ্য হিছাপে গণ্য কৰা হয়? আমি মানো আৰু জানো যে জীৱজগতৰ আনবোৰ জীৱতকৈ মানুহ অধিক বিকশিত। তথাপি অৱশ্যে মানুহৰ মাজত জীৱ হিছাপে থকা অনেক ভাব আজিও আছে। মানুহে বিকাশৰ

বাটত এৰি আহিব নোৱাৰা অন্যতম ভাবটো হ'ল “ভয়”। মানুহেই পৃথিৱীৰ অতিকৈ ভয়াতুৰ জীৱ। মগজুৰ বিকাশৰ বাবে মানুহে পৰিণতিৰ কথা বিচাৰ কৰিব পাৰে; সেয়ে মানুহ ভয়াতুৰ। ভয়াতুৰ বাবেই মানুহ সকলোতকৈ নিৰাপত্তাহীন জীৱ। অন্যহাতে ভয়, নিৰাপত্তাহীনতা আদি বেছিবাবেই মানুহৰ মস্তিষ্ক আনবোৰ জীৱতকৈ অধিক বিকশিত। মানে চিন্তা কৰিব পাৰে বাবেহে মানুহ বেছি ভয়াতুৰ আৰু নিৰাপত্তাহীন। যি ভয় আৰু নিৰাপত্তাৰ কথা বুজিব আৰু ভাবিব পাৰে সেয়েই বেছি ভয়াতুৰ আৰু নিৰাপত্তাহীন।

ভয়ৰ পৰা মুক্তি; সুখ আৰু নিৰাপদ জীৱন, সেইবাবেই মানুহৰ বাবে অতীৰ জৰুৰী কথা। মুঠ কথাত নিৰাপত্তা মানুহৰ জীৱনৰ এনে এক দিশ যাক উপেক্ষা কৰাটো সমূলি অসম্ভৱ। তথাপি ভয়, নিৰাপত্তা আদিক আমি কেতিয়াও কিন্তু সূত্ৰবদ্ধ কৰা নাই। আনকো সূত্ৰবদ্ধ কৰিবলৈ শিকোৱাৰ প্ৰয়োজনবোধ কৰা নাই। কিন্তু আমি ভাবোঁৱেই অথবা নাভাবোঁ, সেয়া ডাঙৰ কথা নহয়, ডাঙৰ কথা হ'ল সত্যটো; আৰু সত্যটো হ'ল প্ৰতিজন মানুহৰ একান্ত প্ৰয়োজনটোৱেই হ'ল ভয়মুক্তি আৰু নিৰাপত্তা। আমি বিচৰা কাপোৰ, খাদ্য, থকা ঘৰ ইত্যাদিৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সমাজ, ৰাষ্ট্ৰ প্ৰতিটো বাৰস্থাপনা নিৰাপত্তাৰ সৈতে সম্পৰ্কিত। মানুহৰ প্ৰতিটো কাম, প্ৰতিটো চিন্তা, আনকি আগবঢ়োৱা প্ৰতিটো খোজ নিৰাপত্তাৰ বাবে সম্পাদিত। আমি কোনো বৃত্তিত জড়িত হৈ পৰিছোঁ, উপাৰ্জন কৰিছোঁ; আমাৰ নিৰাপত্তাৰ বাবে; কাৰণ আমাৰ বৃত্তিয়ে দিয়া উপাৰ্জনৰ পৰা আমি আমাৰ মৌলিক প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী আৰু সেৱাসমূহৰ নিৰাপত্তা পাওঁ। আমি সামাজিক জীৱ কাৰণে আমাৰ প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী আৰু সেৱাৰ বাবে আমি আনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। সমাজৰ বিভিন্ন কামত আমি নিয়োজিত হওঁ, কাৰণ ইয়াৰ দ্বাৰা আমি সামাজিক মান-মৰ্যাদাৰ দৰে মানসিক প্ৰয়োজনসমূহৰ নিৰাপত্তা পাওঁ। আমি ৰাজনৈতিক কৰ্মকাণ্ডত জড়িত হওঁ, কাৰণ ইয়াৰ পৰা আমি শত্ৰুৰ পৰা পাব পৰা নিৰাপত্তাৰ নিশ্চয়তা পাওঁ।

এই কথাখিনিৰ পৰা বুজিবলৈ সহজ, কিশোৰ-কিশোৰীসকলে জীৱনৰ লক্ষ্য হিচাপে ডাক্তৰ, ইঞ্জিনীয়াৰ, প্ৰশাসনিক বিষয়া, প্ৰবক্তা ইত্যাদি ইত্যাদি বৃত্তিক কিয় বাচনি কৰে। কিশোৰ-কিশোৰীসকলে এই বৃত্তিসমূহক প্ৰাধান্য দিয়াৰ কাৰণ হ'ল, তেওঁলোকে নিৰাপত্তাৰ মূল উপকৰণৰূপে টকা সেইটো বুজি পায় আৰু এই বৃত্তিসমূহত আৰ্থিক নিৰাপত্তা (financial security) দেখে। আমি সকলোৱে গঢ়ি তোলা সামাজিক বাতাবৰণৰ পৰা অন্ততঃ কিশোৰ-কিশোৰীসকলে এই বুলি অনুভৱ

কৰে আৰু পতিয়ন গৈছে।

প্ৰকৃততে মই মোৰ সন্ধানত দেখা আৰু অনুভৱ কৰা কথাটো হ'ল, আৰ্থিক নিৰাপত্তা কিন্তু স্বয়ংসম্পূৰ্ণ ধাৰণা নহয়। ই স্বয়ংসম্পূৰ্ণ নহয় এইবাবেই যে, আৰ্থিক নিৰাপত্তা আনৰ সৈতে জড়িত কথা। দৰকাৰী পৰিমাণৰ অৰ্থ উপাৰ্জন আৰু ইয়াৰ ধাৰাবাহিকতাৰ নিশ্চয়তা হ'ল আৰ্থিক নিৰাপত্তাৰ মূল কথা। অৰ্থ উপাৰ্জনৰ নিশ্চয়তাতহে নিৰ্ভৰ কৰে মৌলিক প্ৰয়োজনসমূহ প্ৰাপ্তিৰ নিৰাপত্তা। আমি ইয়াক চিনি পাওঁ, আমি ইয়াক সূত্ৰবদ্ধ কৰা নাই, আমি এই বিষয়ে আনক শিকোৱা নাই; কিন্তু অৰ্থ উপাৰ্জনৰ নিশ্চয়তাই চৰম সত্য। ই শ্ৰুতিকটু হ'লেও নিৰ্মম সত্য। মানে টকা সকলো নিৰাপত্তাৰ নিয়ন্ত্ৰা আৰু সেইবাবেই টকা উপাৰ্জনৰ নিশ্চয়তা থকা উচ্চ উপাৰ্জনক্ষম বৃত্তিসমূহ সকলোৰে বাঞ্ছিত। ইয়াৰ পৰা অন্য এটা কথা দেখা যায়, কোনেও সূত্ৰবদ্ধ নকৰিলেও, কোনেও আঁহ ফালি নক'লেও, প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ জীৱনৰ লক্ষ্য টকাহে। সেয়েহে, উচ্চ উপাৰ্জনক্ষম বৃত্তিসমূহৰ প্ৰতি কৈশোৰতেই দৃষ্টি নিবদ্ধ হয় বা দৃষ্টি নিবদ্ধ কৰোৱা হয়।

সম্ভৱতঃ টকাৰ ধাৰণাই পূৰ্ণতা পোৱা ক্ষণটোৱেই মানৱ সভ্যতাৰ বাবে এটা ডাঙৰ কেঁকুৰি। পাৰমাণৱিক বোমাৰ সংযোজনতকৈও টকাৰ সংযোজন মানুহৰ বাবে ভয় উদ্ৰেককাৰী। মানুহক, মানৱ জাতিক নিৰাপত্তা প্ৰদান কৰিব পৰা এই টকাই মানুহক পংগু কৰি পেলাইছে, নিৰাপত্তাহীন কৰি পেলাইছে। আমি সাৰ্বজনীনভাৱে পাৰমাণৱিক বোমা; জৈৱিক বোমা অথবা ৰাসায়নিক বোমাৰ পৰা যিমান আতংকিত তাতোকৈ টকাৰ অভাৱৰ পৰা হ'ব পৰা ভয়াৱহ সংকটৰ বাবে অধিক আতংকিত। সেয়ে সকলো কৰ্মকাণ্ড টকাৰ চেৰেকীত পাকখাই আছে।

চিন্তাৰ প্ৰাসঙ্গিকতা-

এইখিনিত জন্মে সকলোৰে বাবে কুটিল প্ৰশ্নটো। আমাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য কি আৰু কি হোৱা উচিত? ইয়াৰ লগে লগেই ইয়াৰ লগত যুক্ত প্ৰাসঙ্গিক দিশবোৰ স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে ওলাই আহে। কোনোবাই মানি লওঁক অথবা নলওঁক সেয়া শেষ কথা নহয়; মানুহে মুখ ফালি নক'লেও টকাই প্ৰতিজন মানুহৰ জীৱনৰ মূল লক্ষ্য। পৃথিৱীৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই অহৰ্নিশে টকা উপাৰ্জনৰ প্ৰয়াসত ব্যস্ত। বৃত্তিবোৰ তথাকথিত লক্ষ্য, যি টকাৰ চেৰেকীৰ একো একোডল আঁহহে মাথোন। যিহেতু লক্ষ্য ৰুচি আৰু পচন্দৰ ভিত্তিত স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে গঢ়ি উঠে আৰু তাৰ লগত জীৱনযোৰা অবিৰাম প্ৰচেষ্টা যুক্ত থাকে; গতিকে এই ক্ষেত্ৰত থকা বিভ্ৰাটৰ সামৰণি মাৰিব লাগে। কৈশোৰতেই স্পষ্টভাৱে টকা হোৱা উচিত জীৱনৰ লক্ষ্য। সত্যৰ মুখামুখি হোৱা আৰু সত্যক সাৰোগত

কৰাৰ শিক্ষা কৈশোৰতেই গ্ৰহণ কৰা জৰুৰী। প্ৰতিজন কিশোৰ-কিশোৰীয়েই ল'ৰালিৰ পৰাই এজন ধনবান মানুহ হোৱাৰ লক্ষ্য গ্ৰহণ কৰা প্ৰয়োজন।

এইখিনিতেই পৰম্পৰাগত চিন্তাৰ বাবে এটা কথা স্পষ্ট কৰিব লাগিব, ধনবান মানুহ হোৱাৰ বৈধ পথ আছে। আজিলৈকে আমি যাক ভাল মানুহ বুলি কওঁ বা যাক ভাল মানুহ হিছাপে দেখি আহিছোঁ, তেওঁলোক সততে অৰ্থসংকটত জুৰুলা। ধনবান ভাল মানুহ দেখা মনত নপৰে। মানৱীয়তা আৰু পৰোপকাৰৰ দায়ত সকলো দিয়া এই লোকসকল ভোলানাথ। স্বাভাৱিক কথা, সকলোৱেই ভাল মানুহ হ'ব খোজে কিন্তু অৰ্থসংকটত বিধ্বস্তপ্ৰায় ভাল মানুহ হ'বলৈ কোনো সাজু নহয়। ইয়াত তুলি ধৰা “ধনবান মানুহ” হোৱাৰ ধাৰণাত এজন ব্যক্তি মানৱীয় মূল্যবোধেৰে পূৰ্ণ, পৰোপকাৰী হোৱাৰ সমান্তৰালকৈ পৰ্যাপ্ত অৰ্থও উপাৰ্জন কৰে। মানৱীয় মূল্যবোধক বিসৰ্জন দিলেহে যে টকা উপাৰ্জন কৰিব পাৰি তেনে কোনো বাধকতা নাই। উপাদানৰ উপাদানক তাৰ যুক্তিসঙ্গত (rational) মূল্য দিয়াৰ পিছতো উদ্বৃত্তমূল্য আহৰণ কৰিব পাৰি। আজিৰ সমাজত এই ব্যৱহাৰিক কথাটো উপলব্ধি কৰা আৰু শিকোৱা প্ৰয়োজন। বিনিয়োগ, সেৱা আৰু সম্পদৰ যুক্তিসঙ্গত মূল্য প্ৰদান, বিপন্ন আৰু উদ্বৃত্তমূল্য আহৰণ হ'ল এজন নাগৰিকে পালন কৰিবলগীয়া প্ৰমুখ অৰ্থনৈতিক দায়িত্ব। ধন উপাৰ্জনৰ পৰ্যাপ্ত পৰিমাণৰ সৎ আৰু বিধিসন্মত পথ চৌপাশে ব্যাপ্ত হৈ আছে। আমি কেৱল আনে আৱিষ্কাৰ কৰা পথবোৰহে দেখিছোঁ আৰু তাতেই নিজক সংস্থাপিত কৰাৰ বাবে চেষ্টা কৰো; সেয়ে প্ৰতিযোগিতাৰ জন্ম হয়। তাৰোপৰি এই নিৰ্দিষ্টকৈ ডাক্তৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ, প্ৰশাসনিক বিষয়া, অধ্যাপক ইত্যাদি উচ্চ মৰ্যাদাসম্পন্ন বৃত্তিবোৰক অধিক নিৰাপদ পথ বুলি ধাৰণা কৰোঁ। প্ৰকৃততে কথাটো তেনে নহয়। যিসকলে এই বৃত্তিবোৰেৰে পাৰে তেওঁলোকক উদ্বিগ্ন দিওঁ আৰু যিসকলে তেনে কৰিব পৰা নাই তেওঁলোককো উদ্বিগ্ন দি কওঁ যে হতাশ হোৱাৰ কোনো কাৰণ নাই। কাৰণ পৃথিৱীৰ উচ্চহাৰৰ দৰমহা পোৱা চাকৰিৰ শাৰীত এই বৃত্তিবোৰ কিন্তু নপৰে। অলপ মুকলি মন ললেই আৰ্থিক নিৰাপত্তা (financial security)ৰ বহু পথ দেখা সম্ভৱ।

অৱশ্যে একে সময়তে আজিৰ সমাজত প্ৰৱাহমান ধাৰণা এটা হ'ল, “ধন” জীৱনৰ লক্ষ্য হ'লে ব্যক্তি বিপথে যায়, সমাজত বিশৃংখলতাই বিৰাজ কৰে ইত্যাদি। অৱশ্যে এনে ধাৰণা অসত্য বা অমূলকো নহয়। এই দিশকেইটা মনত ৰাখি আৰু এই কথা কেইবাৰ পৰা শিকনি লৈও আমি ধন উপাৰ্জনৰ পথত

আগবাঢ়িব পাৰো। এই ক্ষেত্ৰত আমি পাহৰিলে নহ'ব, আজি পৰ্যন্ত মানুহে বৃত্তিকেই জীৱনৰ লক্ষ্য কৰি লৈ আহিছে; টকাক জীৱনৰ লক্ষ্য কৰি লোৱা বুলি কেতিয়াও ক'তো পঢ়াও নাই শুনাও নাই। তথাপি কিয় আমাৰ সমাজত, আমাৰ দেশত দুৰ্নীতি, ভ্ৰষ্টাচাৰ ইত্যাদিয়ে অলংঘ্য ৰূপত মূৰ তুলি থিয় হৈছে? এই প্ৰশ্নৰ পৰাই কথাবোৰ অধিক মুকলিকৈ ভবা প্ৰয়োজন হৈছে। আমি বৃত্তিক লক্ষ্য কৰি লৈছোঁ নে ধনক লক্ষ্য কৰি লৈছোঁ, সেই কথাটোকে ডাঙৰ আৰু জৰুৰী কথা হ'ল, নিজৰ আৰু সমাজৰ বাবে আমি কিমান সচেতন আৰু দায়বদ্ধ! দায়বদ্ধতা যেতিয়া অনুশীলনহীন বক্তব্য হয়, তেতিয়া যি কোনো প্ৰকাৰে হলেও সমাজ বিপথে যাবই। স্পষ্ট কথা— সামাজিক দায়বদ্ধতা যদি নিজৰ অনুশীলনৰ বিষয় নহয়, তেতিয়া বৃত্তি অৰ্থ উপাৰ্জনৰ শেষ আশ্ৰয়স্থল হয়; আৰু সমাজখনত দুৰ্নীতি, ভ্ৰষ্টাচাৰে শিপাই পৰিব পাৰে। সামাজ্যৰ বাবে দায়বদ্ধ এজন মানুহে “টকা”ক জীৱনৰ লক্ষ্য কৰি ললেও সমাজৰ সুখম বিকাশ সম্ভৱ হ'ব। বৰঞ্চ “টকা” জীৱনৰ লক্ষ্য হলে, বিদ্যায়তনিক শিক্ষাৰ পৰা জন্মা হতাশা আৰু বৃত্তি লাভৰ পৰা বঞ্চিত হৈ পোৱা হতাশাই এজন মানুহক ক্ষতি কৰিব নোৱাৰে। কৈশোৰত কল্পনাৰ পৃথিৱীত ঘূৰাই-পকাই হঠাৎ বাস্তৱৰ পৃথিৱীত টকাৰ নিষ্ঠুৰতাৰ সৈতে মুখামুখি হ'বলৈ দিয়াতকৈ, নিষ্ঠুৰ টকাৰ পৃথিৱীখনৰ বিষয়ে কৈশোৰৰ পৰাই শিকা সঠিক।

ইতিমধ্যে তুলি ধৰা কিশোৰ-কিশোৰী দুজনৰ ছবিদুখন মন কৰিলেও কিছু কথা দেখা যায়। পাঁচ বছৰৰ আগৰ কিশোৰ-কিশোৰীসকল পাঁচ বছৰৰ পিছত দুভাগত ভাগ হৈ পৰে। মানে কেৱল পাঁচ বছৰৰ ব্যৱধানত আমাৰ সমাজৰ লাখ লাখ ডেকা-গাভৰু লক্ষ্যৰ পৰা আঁতৰি যায়। লক্ষ্যৰ পৰা আঁতৰি গৈ তেওঁলোকে কি কৰে সেই দিশটো মন কৰিলে দেখা যায়, ইয়াৰ সৰহ অংশই সমাজৰ গতিৰোধক হিচাপে কাম কৰে। যাৰ পৰা সমাজৰ বিকাশৰ গতি সৰ্বস্বৰতেই স্থবিৰ হয়। পচন্দৰ বৃত্তি লাভ কৰাৰ পিছত মানে, লক্ষ্যত উপনীত হোৱাৰ পিছতো তেওঁলোকৰ পৰা ইঙ্গিত ফল সমাজে নাপায়। কাৰণ সেই বৃত্তিটোহে তেওঁলোকৰ লক্ষ্য আছিল তাত অধিষ্ঠিত হোৱাৰ পিছত তাৰ পৰা সেৱা প্ৰদানকৰাটো তেওঁলোকৰ লক্ষ্য নাছিল। লক্ষ্যৰ এই সামান্য বিভ্ৰাটৰ বাবে কেউদিশে জন্মা গতিৰোধকবোৰ বুজিব পৰাটো কিন্তু ইমান সহজ নহয়।

আনফালে মন কৰক। যিসকলে শিক্ষা সাং কৰিলে অথচ পছন্দৰ বৃত্তিত নিয়োজিত হোৱাৰ পৰা স্থলিত হ'ল, তেওঁলোকে আকৌ দুই ধৰণেৰে কাম কৰিছে সমাজৰ গতিৰোধক হিচাপে;

(ক) সংস্থাপিত গতিৰোধক আৰু (খ) অসংস্থাপিত গতিৰোধক। উভয়ৰে অন্তৰালতেই ত্ৰিঃয়া কৰে হতাশাগ্ৰস্ততাই। সংস্থাপিতসকলৰ মাজত একাংশ যদিওবা নিমজ্জিত হৈ পৰে নিজৰ নতুন কৰ্মত তথাপি একাংশ বাকী ৰয় উচ্ছাসহীনভাৱে আৰু আন্তৰিকতা অবিহনে নিজৰ বৃত্তিটোক আঁকোৱালি। পিছৰ অংশটোৰ বাবে সমাজ আৰু দেশে পাবলগীয়া উৎপাদন আৰু সেৱা নাপায়। কেতিয়াবা তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ পছন্দৰ বৃত্তিত নিয়োজিত কোনো বন্ধু-বান্ধবৰ উপাৰ্জনক নিজৰ বৰ্তমানৰ বৃত্তিৰ উপাৰ্জনৰ সৈতে ৰিজনি কৰি, তেওঁৰ সমান উপাৰ্জনৰ বাবে নিজ বৃত্তিক ব্যৱহাৰ কৰে, যাৰ ফলত তেওঁ মূল পথৰ পৰা নিজে নজনাকৈয়ে আতৰি যায়। এইদৰে এইসকল শিক্ষিত নিমজ্জিত হয় নিজকে সমাজৰ বিকাশৰ গতিৰোধক হিচাপে গঢ়ি তোলাৰ পথত। অসংস্থাপিতসকল আকৌ সৰ্বাধিক হতাশাগ্ৰস্ত। তেওঁলোকৰ মাজৰে পৰাই চূড়ান্ত পৰ্যায়ত বিদ্রোহী, সশস্ত্ৰ বিদ্রোহী ইত্যাদিৰ জন্ম হয়। অকল ইয়াকেই শেষ কথা বুলিব নোৱাৰি। আমাৰ দৃশ্য আৰু অদৃশ্যমান অনেক সমস্যা এই অংশৰ পৰাই প্ৰতিদিনে উপজিয়ে থাকে। সামগ্ৰিকভাৱে এই প্ৰতিটো কৰ্মকাণ্ডই, সমাজৰ বিকাশৰ পথৰ গতিৰোধক। স্পষ্ট কথা হ'ল, ধনৰ লক্ষ্যৰে খোজ দিলে মানৱ সম্পদ অব্যৱহৃত, অৰ্ধব্যৱহৃত আৰু অপব্যৱহৃত হোৱাৰ পথ বহুপৰিমাণে বন্ধ হ'ব পাৰে। অৱশ্যে ই কেৱল আমাৰ দেশৰে সমস্যা নহয়; ই এক বিশ্বজোৰা সমস্যা।

টকাৰ লক্ষ্যত-

যেতিয়া টকা উপাৰ্জন এজন মানুহৰ লক্ষ্য হয়, তেওঁৰ বাবে কাম ডাঙৰ কথা নহয়; তাৰ পিছফালে থকা টকাহে ডাঙৰ কথা। অসামাজিক, অবৈধ বা নেতিবাচক কামবোৰৰ বাদ বাকী টকা উপাৰ্জন কৰিব পৰা সকলো পথ তেওঁৰ বাবে মুক্ত। সামাজিক মূল্যবোধ আৰু লক্ষ্যৰ বাবে টকা উপাৰ্জনৰ বাবে যিবোৰ পথক কেতিয়াও কোনেও মূল্য দিয়া নাছিল, সেই সকলো পথ সামৰি এখন বৃহৎ উৰ্বৰ পথাৰ দোৱাৰ উন্মোচিত হয়। পৰিবেশন (presentation) আৰু মূল্য সংৰোধন (value addition)ৰ জৰিয়তে টকা উপাৰ্জনৰ অগনন পথ সৃষ্টি কৰিব পাৰি। উদাহৰণ আছে, অসমৰ এজন ব্যক্তিয়ে টোকোৰা চৰাইৰ বাঁহ বিক্ৰী কৰিও কোটিপতি হৈছিল। ইয়াৰ বজাৰ আছিল পূৰ্ব এচিয়াৰ দেশবোৰ। আহৰণ কৰা বিদ্যায়তনিক শিক্ষাক, এই দিশবোৰ পৰ্যবেক্ষণেৰে ধন উপাৰ্জনৰ উপযোগী উপকৰণ কৰিবলৈ, ডেকা-গাভৰুসকলে কামত লগাব পাৰে।

ইয়াৰ বাবে এটা পৰামৰ্শ হ'ল, এই কথাবোৰ সঠিক

বিশ্লেষকৰ পৰা পহিলা বুজিহে সাৰোগত কৰিব লাগে। এই দিশত উদ্যম পাবলৈ এইটোও বুজা প্ৰয়োজন যে সাধাৰণ যোগান আৰু চাহিদাৰ তত্ত্বটো প্ৰকৃততে অচল মুদ্ৰা। আজিৰ পৃথিৱীত প্ৰকৃততে ব্যৱহাৰিক কথাটো হ'ল, “যোগানে তাৰ চাহিদা নিজেই সৃষ্টি কৰে” (supply creates its own demand)। অৰ্থবিজ্ঞান কঠিন বুলি ভৱাসকলেও এটা উদাহৰণ চালে কথাটো সহজে বুজাব পাৰে। উদাহৰণটোৰ বাবে এটা প্ৰশ্ন কৰিব লাগিব। প্ৰশ্নটো হ'ল- নতুন নতুন অত্যাধুনিক সুবিধা থকা মবাইলফোন চাহিদা আছে বাবে বজাৰলৈ আহিছেনে? অলপ পৰ্যবেক্ষণ কৰিলে বুজিব পাৰিব, নাই অহা। চাহিদা আছে বাবে তাৰ উৎপাদন কৰি যোগান ধৰিবলৈ সেইবোৰ আগতে নাছিলেই। প্ৰকৃততে উৎপাদন হোৱাৰ পিছতহে তাৰ চাহিদা সৃষ্টি হৈছে। মানে চাহিদা কৃত্ৰিম; চাহিদা সৃষ্টি কৰা হয় আৰু সৃষ্টি কৰিব পাৰি। তথাপি চাহিদা আৰু যোগানৰ এই সাঁথৰটো ওপৰে ওপৰে দেখি, নতুন বস্তু বা সেৱাৰ মূল্য সৃষ্টি কৰিবলৈ কোনো ব্যক্তিয়ে সাহস কৰিব নোৱাৰে। এই গোটেই কথাখিনি বুজিবলৈ নিজৰ বিদ্যায়তনিক শিক্ষাতেই বুনিয়াত আছে। বিদ্যায়তনিক শিক্ষা প্ৰকৃততে কস্তুৰী। এই কস্তুৰী সন্ধান কৰাৰ ক্ষেত্ৰত মানুহে আজিলৈকে মৃগটোৰ দৰে আচৰণ কৰি আছে। নিজৰ মাজত বিচাৰিলেই শিক্ষা নামৰ কস্তুৰীটো পাব পাৰি। সৰল কথা, “যোগানে তাৰ চাহিদা নিজেই সৃষ্টি কৰে” কথাটো বুজি, ধন ঘটিবলৈ পহিলা নিজাকৈ বস্তু বা সেৱাৰ সৃষ্টি কৰিবৰ লাগিব আৰু বিজ্ঞাপনেৰে সেই বস্তু বা সেৱাৰ চাহিদা সৃষ্টি কৰিব লাগিব।

ইয়াত পুনৰ অনুকৰণ আৰু অনুসৰণৰ কথাটো প্ৰাসঙ্গিক। নিজাকৈ পণ্য সৃষ্টি কৰিবৰ বাবে কাকোৱেই আনুসৰণ কৰিব নোৱাৰি। আগৰে পৰা থকা পণ্যৰ বিপন্নৰ ক্ষেত্ৰতহে অনুসৰণৰ কথাটো আহে। নতুন বস্তু বা সেৱা সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত অনুসৰণৰ দিশটো পৃথক। ইয়াত (ক) বস্তু বা সেৱাৰ চাহিদা কিদৰে সৃষ্টি কৰা হৈছে, (খ) চাহিদা সৃষ্টিৰ সেই কিটিপবোৰ নিজৰ চৌপাশে কিদৰে লাভদায়ক ৰূপে প্ৰয়োগ কৰে এই দুটা দিশ অনুসৰণ কৰিব লাগিব। ইয়াৰ উপৰি নিজস্ব অধ্যয়নেৰে নতুন ফলপ্ৰসূ আৰ্হি গঢ়ি তোলা প্ৰয়োজন। মই ইয়াত অনুসৰণকেই প্ৰাধান্য দিবলৈ কম। এজন ব্যক্তিয়ে পণ্য সৃষ্টি কৰি তাৰ বিপন্ন কৰি সফল হোৱা পথটো লবলৈ কেতিয়াও নকণ্ড। তেওঁক সেই পথটোলৈ কিদৰে বাচনি কৰিলে, সেই পথটোত থকাত কি চালিকাশক্তিয়ে কাম কৰিলে, তেওঁৰ বুদ্ধিমত্তাৰ দিশ, সেইখিনিহে অনুসৰণ কৰিবলৈ কম। ইয়াৰ বাবে কোনো প্ৰামাণিক নক্সা বা আৰ্হি নাই। যি কোনো এটা পণ্য সৃষ্টিৰ উদাহৰণৰ পৰাই নিজক

নতুন পণ্য সৃষ্টি আৰু তাৰ সফল বিপণনৰ পথ সৃষ্টিৰ দিশবোৰ সংশ্লিষ্ট কৰিব লাগিব।

“টকা”ক জীৱনৰ লক্ষ্য হিচাপে গ্ৰহণ কৰিলে বিদ্যায়তনিক শিক্ষা হৈ পৰে টকা উপাৰ্জনৰ উপকৰণ শাণিত কৰা উপকৰণ। তেতিয়া পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ মানসিক হেঁচাও নাথাকিব আৰু পৰীক্ষাত বিফল হলে হতাশ হোৱাৰ ভয়ও নাথাকিব। এই চাপহীন মানসিকতাই শিক্ষা গ্ৰহণ প্ৰক্ৰিয়াক ৰুচিক কৰিব পাৰে। কাৰণ শিক্ষা টকা উপাৰ্জনৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় দক্ষতা আহৰণৰ আহিলা; শিক্ষাগত অৰ্হতা টকা উপাৰ্জনৰ পথৰ লোভনীয় উপকৰণ। কোনো বৃত্তিত নিজকে সংস্থাপিত কৰিব নোৱাৰাত হতাশ হোৱাৰো প্ৰাসংগিকতা নাথাকে। সমাজৰ বাবে বা মানুহৰ বাবে প্ৰয়োজনীয়, প্ৰতিটো বস্তু বা সেৱা, নতুনেই হওঁক বা পুৰণি, প্ৰত্যেকেই টকা উপাৰ্জনৰ নিশ্চয়তা বহন কৰে। নিজৰ পচন্দ, ৰুচি বা দক্ষতা থকা যিকোনো এটা কামত নিজকে নিয়োজিত কৰিব পৰাতেই লেঠা শেব। সমাজৰ বাবে যি বস্তু বা সেৱা গুৰুত্বপূৰ্ণ তাৰ লগত টকা বান্ধখাই থাকে। সেই বস্তু বা সেৱা প্ৰদানকাৰীজন সেয়ে ধনৱান হ’ব পাৰে। বস্তু বা সেৱাৰ পৰিবেশন আৰু মূল্য সংৰোপনত সফল হলেই ধনস্থান নিজে নিজে সৃষ্টি হয়।

সামৰণি-

দেখা গ’ল, পচন্দ আৰু ৰুচিৰ বাবে নিজৰ মাজত শক্তিশালী বুনীয়াদ গঢ়ি উঠে আৰু নিজস্বতা নথকা অৱস্থাত দুৰ্বলতা থাকে। জীৱনৰ লক্ষ্যৰ বাবেও সেয়ে পচন্দ আৰু ৰুচি

থকা বিষয় বাচনি কৰা দৰকাৰ। জীৱনত পাবলৈ বিছৰা স্থানলৈ নিজৰ দক্ষতাৰেহে যাব পাৰি। পচন্দ আৰু ৰুচিয়ে ব্যক্তিক নিজৰ মাৰ্গদৰ্শকৰূপে গঢ় দিয়ে আৰু নিজ পথত আগবঢ়ি সফল হোৱাৰ আত্মবিশ্বাস জন্মায়। টকাই ইয়াত ব্যক্তিজনৰ অভিপ্ৰায়ক সুনিয়ন্ত্ৰিত কৰাৰ কাম কৰে। নিজৰ পচন্দ আৰু ৰুচিক ত্যাগ কৰি সফল হোৱা মানুহৰ উদাহৰণ বিৰল। অন্যহাতে য’ত সফলতা থাকে তাত টকা থকাটো নিশ্চিত। সফল হ’বলৈ বা লক্ষ্যত উপনীত হ’বলৈ দুটাই মাত্ৰ পথ- (ক) পচন্দ আৰু ৰুচিৰ ভিত্তিত নিজকে নিজৰ মাৰ্গদৰ্শক কৰি গঢ়ি তোলা আৰু (খ) ব্যক্তিৰ সফলতাৰ অন্তৰালৰ চালিকাশক্তিটো চিনাক্ত কৰি তাক হৃদয়ঙ্গম আৰু অনুসৰণ কৰা। এই আলোচনাৰ পৰা সেয়ে ধৰিব পাৰি শিক্ষা আৰু জ্ঞান পৃথক। শিক্ষা বিদ্যায়তনিক পৰিকাঠামোৰ পৰা লাভ কৰা যায়। ইয়াৰ সহায়ত সফলতাৰ অন্তৰালত থকা চালিকাশক্তিটো চিনাক্ত কৰিবলৈ জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন। প্ৰশিক্ষণত কোনো সফলতাৰ চানেকিৰ অনুসৰণ কৰিবলৈ শিকোৱা হয়। প্ৰশিক্ষণ যিমানেই সফল হ’ব সিমানেই এজন ব্যক্তিয়ে নিজৰ পচন্দ আৰু ৰুচিৰ পৰা আতৰি, সাধাৰণভাৱে সফলহোৱা কোনো আৰ্হিৰ মাজত নিজক গঢ়ি লব পৰা হয়। প্ৰশিক্ষণত নিজস্ব সত্তাৰ পৰা আতৰি ব্যক্তি এজনে সমাজত চলিব পৰা এজন গড় (average) ব্যক্তিলৈহে পৰ্যবসিত হয়। প্ৰতিজন সফল ব্যক্তিৰ মাজত তেওঁৰ বস্তু বা সেৱাৰ পৰিবেশন আৰু মূল্য সংৰোপনত নিজস্ব দক্ষতা থাকেই।

○○

HOW TO AVOID SPORTS INJURIES IN YOUR CAREER

Dr. Prasenjit Bhattacharyya (PT)

Dr. Santosh Rajak (PT)

Department of Physiotherapy
Assam Women's University
Rowriah, Jorhat -04

Although Injury is discussed a lot, it remains largely neglected and undermined specially in developing countries, the extent of sports injury is not known. Developing countries often have a unique range of challenges relating to sports injury prevention, such as a lack of available safety equipment (such as helmets and basic items such as shoes), poor playing equipment and surfaces (such as playing on grounds that have dangerous items such as glass pebbles etc) and few coaches with appropriate training, qualifications and understanding of sports injury prevention. For developing nations with limited resources, the focus has often been on other injury concerns, such as road trauma, violence, and drowning.

Sports injuries are more common in young adults and children. Varun Kr. in 2014 in a study in the Delhi NCR region reported a prevalence of 73.4%, which was higher when compared to a similar study in West Bengal 58.9%, This was much higher when compared

with studies done in United States, New Zealand, and Scotland which had a prevalence of around 30%.

Researchers note, males aged between 5 to 24 make up more than half of all sports injury episodes. The lower body is most likely to be injured (42 percent). The upper extremities make up 30.3 percent of injuries. Head and neck injuries combine for 16.4 percent of sports injuries. Deaths from sports injuries are rare. When they do happen, they're most likely the result of head injury.

Clinicians or Practitioners who follow injury prevention are the very prime and core member of the medical team in sports. Correct Biomechanics, along with knowledge of sports knowledge are the mainstay of injury prevention along with the following aspects, warm up, cool down, appropriate clothing, stretching, appropriate training, appropriate surface, adequate recovery, suitable equipment and protective equipment. **Warm up** prepares the body for exercise. It is found to

be very helpful in preventing injuries by facilitating various systems like cardiovascular, neuromuscular and musculoskeletal systems. It is found to be having following beneficial effects. Warm up helps in increased blood flow to muscles, it increases oxyhemoglobin breakdown, with increase oxygen to muscles, enhanced cellular metabolism, increase sensitivity of nerve receptors, increase cardiovascular response to sudden strenuous exercise.

Stretching is the ability to move a joint smoothly throughout a full range of movement is an important component of health. There are basically two types of stretching static and dynamic. Static stretching, the stretch position is assumed slowly and gently and held for 30 – 60 seconds. It produces the least amount of tension and is probably the safest method of increasing flexibility. In Ballistic stretching, the muscle is stretched to near its limit, then stretched further with a bouncing movement. The disadvantage of this stretch is that the quick bouncing causes a strong reflex muscle contraction. Stretching a muscle against this increased tension heightens the chances of injury. Therefore, this technique is not commonly used.

Protective equipments has been designed to shield various parts of the body against injury without interfering with sporting activity. Helmets are mandatory in certain sports such as cricket, motor racing, cycling, etc. Care should be taken that the protective equipment fits the player properly without interfering his ability to move.

Suitable equipment (running shoes, running spikes, football boots, tennis racquets) : It is important that players and athletes use proper fitting shoes and footwear. Using improper footwear or overused shoes/boots can result in injuries like ankle sprains or give rise to chronic shin pain.

The surface on which a sport is played can influence injury risk in several ways. The most obvious way is by way of the effect of the surface on ground reaction forces. A hard surface such as concrete generates greater force through the musculoskeletal system than a forgiving surface such as grass. Maximal impact forces during walking have been shown to approach twice body weight, during running three to

four times and during jumping five to 12 times. Recent data from both the National Football League found that dry fields increased the risk of ACL injury.

Appropriate training is one of the important aspects which need to be addressed while preventing injuries. Training errors are among the most common predisposing factors in the development of sporting injuries. Training is a constant balance between performing a sufficient quality & quantity of work to maximize performance, but not so much that injury occurs. Overtraining can lead to fatigue of the body and mind and give rise overuse injuries or “burn-out syndrome”

Aspects like Periodization should be given due importance in training. Over the year, it is important to divide training into three distinct phases: conditioning (preparation), precompetition (transitional) and competition.

After injury it's equally necessary to take proper rest period. The injured individual should be allowed to have adequate recovery time. Athletes of all ages need to rest between practices, games and events. A lack of sleep and muscle fatigue predispose an athlete to injury. In fact, the most common injuries seen in young athletes are overuse injuries — too much sports and not enough rest. Along these same lines, parents/coaches/players themselves should also plan an “off-season” for their athlete, giving him or her adequate time to recuperate before the next season.

Heat-related illness is a real concern for athletes, especially during hot and humid days. Parents should make sure their children have adequate water before, during and after play, and watch for any signs of a heat-related illness, including fatigue, nausea, vomiting, confusion or fainting.

If an Injury occurs while playing a sport the athlete should always remember to **never “HARM”** himself. The HARM acronym stands for

H = Heat,

A = Alcohol

R = Rubbing

M = Massage,

The athlete should never apply Heat directly after an injury as it might lead to more blood flow to the site of

injury, vasodilation, increase in swelling and oedema. Similar adverse effects are also seen with use of alcohol, rubbing the injured area or letting an unauthorized person to massage the site.

What the athlete should do if an injury occurs is in short called as the “PRICER”. Always use the **PRICER** method

- P = Protect the injured athlete, take him out of play.
- R = Rest, let the athlete rest in a safe secure environment.
- I = Icing, for 10-12 minutes over the injury. Care should be taken to avoid icing the site continuously for more then 15 minutes as it will have negative effects including chances of Ice burn.
- C = Compression, provide immediate compression using a compressive bandage which should be tied in a figure of 8 , or spiral technique. Tying a compressive bandage in a circular way might lead to a tourniquet effect and cut off circulation.

E = Elevation, always elevate the part using slings or pillow. The affected part should be kept above the level of the heart to aid in circulation.

R = Referral, in cases of serious injury the athlete should always seek medical advise from authorized medical persons only.

Risk Factors of Sports Injuries

- A) Intrinsic Causes**
 - Physical Risk Factors: Muscle strength, flexibility, body biomechanics, nutrition & Hydration status, Previous Injury etc.
 - Psycho-social Risk Factors: stress, risk taking behavior, Fighting Mentality.
 - B) Extrinsic Causes**
 - Playing Surface, Weather, Protective Equipment, Playing Equipment, Shoes/Footwear, Rules of play.
- “Generally, injury is multi-factorial and combination of different factors”

WHAT NOT TO DO AFTER INJURY

H	A	R	M
Heat	Alcohol	Running	Massage
			
Don't have hot baths, showers or saunas and avoid using heat rubs or packs after an injury.	Avoid alcohol as it can slow down your recovery and increase your chances of hurting yourself again.	Don't run or do other types of moderate activity as this may cause further damage.	Massaging the injured area can cause more swelling and bruising, so avoid this for the first day or two.

WHAT TO DO AFTER INJURY

P	R	I	C	E	R
Protect	Rest	Ice	Compress	Elevate	Referral
					

ধেমাজি জিলাৰ জীৱ-বৈচিত্ৰ : সংকট আৰু সম্ভাৱনা

মানস প্ৰতিম দত্ত
পৰিৱেশ কৰ্মী, ধেমাজি

প্ৰকৃতিৰ বিভিন্ন জীৱ-প্ৰজাতিৰ মাজত থকা পাৰ্থক্যই হ'ল বৈচিত্ৰ। আমাৰ চৌদিশৰ ভৌগোলিক অৱস্থা, জলবায়ুৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি জীৱসমূহৰ মাজত দেখা পোৱা ভিন্নতাই হ'ল বৈচিত্ৰ। বৈচিত্ৰ শব্দটো পুৰণি ফ্ৰান্স ভাষাৰ শব্দ 'diversite'ৰ পৰা আহিছে যাৰ অৰ্থ হৈছে পাৰ্থক্য বা ভিন্নতা (Making dissimilar)। আমাৰ পৃথিৱীত বসবাস কৰা জীৱসমূহৰ কোনোটোৰ যদি আকৃতি বৃহদাকাৰৰ আকৌ আন কোনোটাৰ আকাৰ অতি ক্ষুদ্ৰ। জীৱভেদে সিহঁতৰ বাসস্থানো ভিন্ন হয়। কিছুমান জীৱ পানীত থাকে। কিছুমান আকৌ মাটিত থাকে। কিছুমান পানীৰ গভীৰতাত বসবাস কৰে, কিছুমান আকৌ পানী, মাটি উভয়তে থাকে। সৃষ্টিৰ আদিৰে পৰা হৈ থকা বিৱৰ্তন আৰু জীৱসমূহে পৰিৱেশ নিৰ্ভৰ সমাযোজন কৰিবলৈ কৰা চেষ্টাৰ ফলতেই এনে বিচিত্ৰতাৰ সৃষ্টি হৈছে। গতিকে জৈৱ-বৈচিত্ৰ শব্দাংশই কোনো স্থানৰ জীৱসমূহৰ জিনীয় সম্পদৰ একত্ৰিতকৰণক বুজায় বুলিব পাৰি।

পৃথিৱীত থকা প্ৰায় পাঁচ কোটিৰো অধিক জীৱৰ মাজৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে প্ৰায় চৈধ্য লাখমান জীৱ চিনাক্ত কৰা হৈছে। ইয়াৰ উপৰিও কিমান যে জীৱ আজিও চিনাক্ত হোৱা নাই তাৰো সীমা সংখ্যা নাই। জীৱজগতৰ মাজত এই বৈচিত্ৰময় ভিন্নতা মূলতঃ তিনি ধৰণে দেখা যায়। সেয়া হ'ল বংশগতিয় জৈৱ-বৈচিত্ৰ, প্ৰজাতি বৈচিত্ৰ আৰু পৰিৱেশতন্ত্ৰৰ বৈচিত্ৰ।

বংশগতিয় জীৱ বৈচিত্ৰ্য :

বংশগতি শব্দটোৰ সৈতে আমি সকলো প্ৰায়ে পৰিচিত।

বংশৰ এটা প্ৰজন্মৰ পৰা আন এটা প্ৰজন্মলৈ চৰিত্ৰ বা বৈশিষ্ট্যৰ আদান প্ৰদানেই হ'ল বংশগতি। অৰ্থাৎ জন্মসূত্ৰে আমি মা-দেউতাৰ পৰা কিছুমান চৰিত্ৰ লাভ কৰো, সেইবোৰেই হ'ল বংশগতিয় চৰিত্ৰ। আমাৰ দৰে প্ৰত্যেকটো জীৱৰে কিছুমান চৰিত্ৰৰ আদান-প্ৰদান হৈ থাকে, সেয়া উদ্ভিদতেই হওঁক বা প্ৰাণীতেই হওঁক। এই আদান-প্ৰদানত মূল ভূমিকা লয় ক্ৰ'ম'জ'মে। ১৮৭৫ চনত সৰ্বপ্ৰথমে Strasburger নামৰ বিজ্ঞানীজনে ক্ৰ'ম'জ'ম আৱিষ্কাৰ কৰিছিল যদিও ১৮৮৮ চনতহে Walther নামৰ বিজ্ঞানীজনে কোষ বিভাজনৰ প্ৰ'ফেজ দশাত পোৱা দণ্ডাকাৰ ক্ৰ'মেটিনডালৰ নাম ক্ৰ'ম'জ'ম দিছিল। আমি সকলোৰে কোষ বিভাজন আৰু ইয়াৰ দশাসমূহৰ বিষয়ে জানো। জীৱৰ দেহটো কোষৰ সমষ্টি। ইয়াৰ দ্বাৰাই জীৱৰ দৈহিক বিকাশ হোৱাৰ লগতে বংশবৃদ্ধি হয়। বিভাজন মানে হ'ল - ভাগ কৰা। কোষ এটা বিভাজন হ'লে তাৰ পৰা অন্য এটা নতুন কোষ সৃষ্টি হয়। এই নতুন কোষটোক অপত্য কোষ বা Daughter cell বোলে। আনহাতে যিটো কোষৰ পৰা এই নতুন কোষ সৃষ্টি হয় তাক মাতৃকোষ বা mother cell বোলে। Walther Flaming নামৰ বিজ্ঞানীজনে ১৮৮২ চনত *Triturus maculosa*ৰ কোষত প্ৰথমে কোষ বিভাজন প্ৰত্যক্ষ কৰিছিল। কোষ বিভাজন প্ৰক্ৰিয়া মূলতঃ তিনি প্ৰকাৰৰ — মাইট'ছিছ, এ'মাইট'ছিছ আৰু মিত'ছিছ। মাইট'ছিছ কোষ বিভাজন দুটা অংশত বিভক্ত। সেয়া হ'ল — কেৰিঅ'কাইনেছিছ আৰু ছাইট'কাইনেছিছ। ইয়াৰে কেৰিঅ'কাইনেছিছ ৫টা দশাত সম্পন্ন হয়। সেই দশাকেইটা

হ'ল—প্ৰ'ফেজ, প্ৰ'-মেটাফেজ, মেটাফেজ, এনাফেজ আৰু টেল'ফেজ। ইয়াৰ প্ৰ'ফেজ অংশতে ক্ৰম'জ'ম থাকে। এই ক্ৰম'জ'মেই বংশগতিৰ আধাৰ বুলি ১৯৩৩ চনত বিজ্ঞানীয়ে বোভেৰিয়ে প্ৰমাণ কৰি দেখুৱায়। পৰৱৰ্তী সময়ত অৰ্থাৎ ১৯৬৬ চনত জীৱবিজ্ঞানী ডুপ্ৰ'ৱে ক্ৰম'জ'মৰ গঠন সম্পৰ্কে ব্যাখ্যা আগবঢ়ায়। ক্ৰম'জ'মত একোডাল ডি এন এ সূত্ৰ থাকে। এই সূত্ৰত বিভিন্ন চৰিত্ৰ বহনকাৰী অংশ থাকে, এইবোৰক জিন বুলি কোৱা হয়। প্ৰত্যেক জীৱত থকা জিনবোৰৰ কাৰ্য বেলেগ বেলেগ হয়। প্ৰত্যেক জিনৰে বাসায়নিক বান্ধোনৰ মাজত পাৰ্থক্য থাকে। সেয়েহে প্ৰত্যেক জীৱৰে ডি.এন.এ. বেলেগ বেলেগ হয়।

জীৱ বৈচিত্ৰ সংৰক্ষণত এই জিনবোৰৰ বিশেষ ভূমিকা থাকে। জীৱ সৃষ্টিৰ পাছৰে পৰা হৈ থকা বিৱৰ্তনৰ ফলত আমাৰ পৃথিৱীৰ প্ৰত্যেক জীৱৰে মাজতে কিছুমান ভিন্নতা দেখিবলৈ পোৱা যায়। এনে পৰিৱৰ্তনৰ কাৰণ হ'ল প্ৰকৃতিৰ সৈতে সমযোজন কৰি আমি একেলগে জীয়াই থাকিবলৈ কৰি থকা সংগ্ৰাম। ইয়াৰ উপৰিও সৃষ্টিৰ পাছৰে পৰা হৈ থকা জিনৰ আদান প্ৰদানেও এনে পাৰ্থক্যসমূহ সৃষ্টি কৰে। আমি জানো যে সম্প্ৰতি অত্যাধিক উৎপাদনৰ বাবে উদ্ভিতেই হওঁক বা অন্যান্য জীৱতেই হওঁক ভাল গুণ থকা জিনৰ সংমিশ্ৰণ ঘটাই কৃত্ৰিমভাৱে নতুন জীৱ সৃষ্টি কৰা হৈছে। এই নতুন জীৱক আমি হাইব্ৰিড জীৱ বা সংকৰ জীৱ বুলি কওঁ। কৃত্ৰিমভাৱে নতুন জীৱ সৃষ্টিৰ দৰেই প্ৰকৃতিত আপোনা-আপোনি বিভিন্ন গুণ লগ হৈ হৈ নতুন জীৱৰ সৃষ্টি হয়। সেয়েহে আমি পৃথিৱীত বিভিন্ন জাতৰ ধান, মাহ, সৰিয়হ, জবা, গোলাপ, বাঘ, কুকুৰ, সাপ আদি দেখা পোৱা যায়। ইমানবোৰ প্ৰজাতি যে আমি দেখা পাওঁ এনে প্ৰত্যেক প্ৰজাতিৰে প্ৰথম পুৰুষ কিন্তু একে আছিল। সময়ৰ লগে লগে এই জীৱসমূহৰ সতি-সন্ততিৰ মাজত জিনৰ আদান-প্ৰদানৰ ফলত নতুন ধৰণৰ জীৱ উৎপন্ন হ'ল। প্ৰযুক্তি আৰু বৈজ্ঞানিক অধ্যয়নৰ পাছত মানুহে এনে প্ৰজাতিৰ জীৱসমূহ পুনঃ কৃত্ৰিমভাৱে সংমিশ্ৰণ কৰি নতুন প্ৰজাতিৰ জীৱ সৃষ্টি কৰিছে। এনে প্ৰজাতিসমূহ সাধাৰণতে অধিক উৎপাদনক্ষম হয় বাবে এনে সংমিশ্ৰণৰ সমাদৰো বাঢ়িছে। এনেদৰে জিনৰ আদান প্ৰদানৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা নতুন প্ৰজাতিসমূহে পৃথিৱীখনক সুস্থিৰভাৱে ভাৰসাম্যশীল কৰি তোলাৰ ফলত পৃথিৱীৰ জৈৱ বৈচিত্ৰই এক নান্দনিক ৰূপ লৈ উঠিছে।

প্ৰজাতি বৈচিত্ৰ :

প্ৰজাতিসমূহ জৈৱবৈচিত্ৰৰ প্ৰাণস্বৰূপ। প্ৰজাতিসমূহৰ প্ৰাকৃতিক সাম্যাৱস্থাই জৈৱবৈচিত্ৰক প্ৰাণ দি ৰাখে বুলিব পাৰি।

এক নিৰ্দিষ্ট অঞ্চলত যদিহে কোনো প্ৰজাতিৰ পৰিমাণ অন্য প্ৰজাতিৰ তুলনাত বেছি হয় তেন্তে তেনে প্ৰজাতিক সেই অঞ্চলৰ চহকী প্ৰজাতি বুলি ক'ব পাৰি। ঠাই ভেদে প্ৰজাতিৰ সংখ্যাগত পাৰ্থক্য দেখা যায়। মেৰু আৰু মৰু অঞ্চলৰ তুলনাত ক্ৰান্তীয় আৰু বিষুৱীয় অঞ্চল জৈৱবৈচিত্ৰত অধিক চহকী হোৱা দেখা যায়। প্ৰজাতিৰ সৈতে সংযুক্ত মূলঃ সমষ্টিগত উপাদানটোৱেই হৈছে গণ। একোটা গণ হৈছে একোটা বংশৰ পৰা সৃষ্টি হোৱা কিছুমান প্ৰজাতিৰ সমষ্টি। এনে গণৰ অন্তৰ্গত জীৱপ্ৰজাতিসমূহৰ দুই এটা চৰিত্ৰৰ বাবে বাকীবোৰ চৰিত্ৰ একে হয়। উদাহৰণস্বৰূপে *Ocimum* নামৰ গণৰ কথা ক'ব পাৰোঁ। *Ocimum* হ'ল তুলসী প্ৰজাতি। *Ocimum sanctum* মানে কৃষ্ণ তুলসী, কিন্তু *Ocimum gratissimum* মানে হ'ল ৰামতুলসী।

পৰিৱেশতন্ত্ৰ বৈচিত্ৰ :

পৰিৱেশতন্ত্ৰ মূলতঃ তিনি প্ৰকাৰৰ। সেয়া হ'ল- স্থলজ, আন্তঃদেশীয় জলজ আৰু সামুদ্ৰিক পৰিৱেশতন্ত্ৰ। এই তিনিওবিধ পৰিস্থিতি তন্ত্ৰৰ প্ৰকাৰ আৰু গঠনৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিয়েই একো একোটা অঞ্চলৰ প্ৰাকৃতিক ভিন্নতাই গা কৰি উঠে।

জৈৱ-ভৌগোলিক অঞ্চল আৰু অসম :

ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন স্থানৰ জনবায়ু, জীৱ ভিন্নতাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি আঠটা জৈৱ-ভৌগোলিক অঞ্চলত ভাগ কৰা হৈছে। সেইবোৰ হ'ল- পূব-হিমালয় অঞ্চল, মধ্য-হিমালয় অঞ্চল, পশ্চিম-হিমালয় অঞ্চল, অসম আৰু পূৰ্বোত্তৰ ভাৰতৰ অঞ্চল, গংগা-অৰবাহিকা অঞ্চল, সিন্ধু অৰবাহিকা অঞ্চল, দাক্ষিণাত্য অঞ্চল আৰু মালাৱাৰ অঞ্চল। ইয়াৰে পূব হিমালয় অঞ্চলে ডোৱাচ অঞ্চলৰ পৰা চিকিম, অৰুণাচল প্ৰদেশ আৰু দাৰ্জিলিং অঞ্চলক অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছে। একেদৰে মধ্য হিমালয় অঞ্চলত নেপাল আৰু ভাৰতবৰ্ষৰ ফালে থকা হিমালয়ৰ একাংশক, পশ্চিম-হিমালয় অঞ্চলত কুমাওন পৰ্বত শৃংগৰ পৰা কাশ্মীৰলৈ, অসম আৰু পূৰ্বোত্তৰ ভাৰতৰ অঞ্চলত অসম, নগালেণ্ড, মণিপুৰ, মেঘালয় আৰু ত্ৰিপুৰাক, গংগা-অৰবাহিকা অঞ্চলত উত্তৰ প্ৰদেশ, বিহাৰ, পশ্চিমবংগ আৰু উৰিষ্যা, সিন্ধু-অৰবাহিকা অঞ্চলত ৰাজস্থান, গুজৰাট আৰু পাঞ্জাব, দাক্ষিণাত্য অঞ্চলত বিষ্ণা পৰ্বত, ছোটানাগপুৰৰ পৰা চেন্নাইলৈ আৰু মালাৱাৰ অঞ্চলত পশ্চিম ঘাটৰ সৰু-বৰ পৰ্বতমালাক অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছে।

অসমৰ জৈৱ বৈচিত্ৰ সম্পৰ্কে অসম চৰকাৰৰ চৰকাৰী ৱেবচাইটত থকা তথ্যত অসমৰ বনাঞ্চল সমূহক নিম্নোক্ত ধৰণে ভাগ কৰিছে-ক্ৰান্তীয় ভেজা চিৰহৰিত বন, ক্ৰান্তীয় আধা চিৰহৰিত বন, ক্ৰান্তীয় আৰ্দ্ৰ পচনশাল বন, সমবায় সমিতিৰ ব্যৱস্থাপনা

কমিটিৰ কাৰ্যক্ৰম সমন্বয়, সাব-ক্ৰান্তিয় সূঁচালো পাহাৰিয়া বনাঞ্চল, সাব-ক্ৰান্তিয় পাইন বন, তৃণমূল আৰু ভাঁজ বন, ঘাঁহনি আৰু সান্ধানা।

ৰেব চাইটত পোৱা তথ্য অনুসৰি অসমৰ গোলাঘাট, যোৰহাট, শিৱসাগৰ, তিনিচুকীয়া, ডিব্ৰুগড় আদি জিলাসমূহৰ লগতে লখিমপুৰ আৰু ধেমাজী জিলাত ক্ৰান্তিয় ভেজা চিৰহৰিত বন পোৱা যায়। অসমৰ সৰ্ববৃহত ওখ গছ হ'ল এই অঞ্চলসমূহত পোৱা অন্যতম উপাদান। একেদৰে উক্ত তথ্যমতে, ক্ৰান্তিয় আধা চিৰহৰিত বনাঞ্চল সাধাৰণতে ৰাজ্যখনৰ উত্তৰ আৰু দক্ষিণ প্ৰান্তৰ হাললেংপুৰ, অভয়পুৰ, দিল্লী, ধনশিৰী, খোলাখাত, মায়াং, গাৰভাংগা, ৰাণী, মহামায়া, গোমা, হালটোগণ, কাচুগাওঁ, গালি, পভা, ৰংগা, কাঁকৈ, নৌদুৰ, বাতাশিপুৰ, দোহালিয়া, শিংলা, লোংগাই, ভোটাৰ পাহাৰ, চনাই, বৰাক আৰু অভাস্তৰীণ লাইন সংৰক্ষিত বনাঞ্চলত পোৱা যায়। লক্ষীমপুৰ, ধেমাজী, কাৰ্বি আংলং আৰু এন.চি হিল'ছ আদিৰ পাহাৰিয়া অঞ্চল সমূহত ক্ৰান্তিয় আৰ্দ্ৰ পচনশাল বনাঞ্চল উদ্ভিত হয়।

ধেমাজী জিলাৰ জীৱ-বৈচিত্ৰ :

ধেমাজী এখন বৌদ্ধিক আৰু প্ৰাকৃতিকভাৱে চহকী ৰাজ্য। বিভিন্ন ধৰণৰ চৰাই চিৰিকতি, তৰু-তৃণ আৰু অন্যান্য জীৱ-জন্তুৰ আৱাসভূমিৰ বনভূমিৰ বৈচিত্ৰই ৰাজ্যখনক এক নান্দনিক ৰূপ প্ৰদান কৰিছে। বন বিভাগৰ তথ্য অনুসৰি ধেমাজিত থকা বনাঞ্চল সমূহ হৈছে পৰা, জীয়াঢল, সোৱণশিৰি, চিমন, চেঙাজান, গালি, চিচি, আৰ্ছিয়া ডিমৌ, জামজিং। এই বনাঞ্চলসমূহ ধেমাজিৰ আকৰ্ষকৰূপ। ইয়াৰে পৰা বনাঞ্চলক অভয়াৰণ্য স্বীকৃতি দিবলৈ যাৱতীয় বিভিন্ন কাৰ্য ক্ষীপ্ৰ গতিত আগবাঢ়িছিল যদিও মাজতে এই যাত্ৰা স্থবিৰ হৈ পৰিছিল। কেৱল কাগজৰ মাজতে বনাঞ্চল কৰি নাৰাখি প্ৰকৃতাৰ্থত ইয়াৰ সংৰক্ষণৰ বাবে চৰকাৰ আৰু বনবিভাগৰ লগতে ধেমাজিবাসীয়ে গুৰুত্ব দিয়া উচিত।

মৎস্য বৈচিত্ৰ :

মৎস্য সম্পদৰ ক্ষেত্ৰত ধেমাজি অতিকৈ চহকী। ধেমাজিৰ বহু অঞ্চলৰ নামৰ সৈতে মাছৰ সংগতি দেখা পোৱা যায়। যেনে- মাছখোৱা, শিঙিমাৰী, শলমাৰা, শালমাৰী, খলিহামাৰী আদি। ইয়াৰ উপৰিও অসমৰ সোৱণশিৰি, ভৰলী, ধনশিৰি, জীয়া ভৰলী, ডিব্ৰুং, পাংগলাদিয়া, জাঁজী, দিহিং, দিখৌ, দিচাং, কলং, কপিলী, জিৰি, চিৰি, কামেং, ডিব্ৰু, দৰিকা, লেকু নৈ, চিমন নৈ, জামজিং নৈ, টঙানি নৈ, সোমখং নৈ, চিচি নৈ, কাপোৰধোৱা নৈ, লাইপুলীয়া নৈ, জীয়াখল নৈ আদিৰ লগতে বিভিন্ন জলাহভূমি, বিল আদিত প্ৰচুৰ পৰিমাণে বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ মাছ

পোৱা যায়। ধেমাজি জিলাত সাধাৰণতে পোৱা কিছুমান মাছ হ'ল — বৰালি, চেলেকণা, কান্দুলি, চিতল, ডৰিকণা, বৰিয়লা, ৰৌ, লাচিং, গাগল, আৰি, পুঠি, কুটি, তুৰা, নাৰ, বাত, ককিলা, শিঙি, মাগুৰ, কাঁৱৈ, শল, শাল, চেঙা, গৰৈ, পুঠি, চেঙেলী, বামী, টুৰা, কমন কাৰ্প, গ্ৰাছ কাৰ্প, গৰুৱা, খলিহনা, চন্দা, গঙাটোপ, কুচিয়া, বতিয়া, লাওপোতা, মৰথী, পাটট মুতা, নগা চেঙা, ভেচেলি, বতিয়া আদি।

বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয় পৰম্পৰাগত ঔষধ আৰু নীতি-নিয়মৰ বাবেও মাছ ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। সোণোৱাল কছাৰী সকলে গেষ্ট্ৰিকৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ গঙাটোপক ঔষধ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। একেদৰে পাইলচৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ ককিলা মাছ ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। ধেমাজিত বসবাস কৰা বড়ো জনগোষ্ঠীয় লোকসকলে শিঙি, কুচিয়া, চেঙেলী, গৰৈ, চেং মাছ ঔষধ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰে। ধেমাজিৰ মিচিং সকলে কুটি, মোৱা, চেঙেলী আদি মাছ ঔষধ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰে। দেউৰী সকলে পুঠি, ককিলা, গেদগেদী আদি পৰম্পৰাগত ঔষধ প্ৰস্তুত কৰাৰ বেলিকা ব্যৱহাৰ কৰে।

চৰাই বৈচিত্ৰ :

ধেমাজি বিভিন্ন ধৰণৰ চৰাইৰ বাসভূমি। বিভিন্ন পৰিভ্ৰমী চৰাইৰ বাবেও ৰাজ্যখন জিৰণি ঘৰস্বৰূপ। ধেমাজিত সচৰাচৰ দেখা পোৱা চৰাইসমূহ হৈছে-পাতৰী হাঁহ, শিৱহাঁহ, পানীকাউৰী, ধেৰা, মনিয়ৰী, দৈকলা, বগ, কণামুচৰি, ৰাক চৰাই, নাক খেচখেচী, শামুকভঙা, বৰমুখী হাঁহ, কণুৱা, বৰটোকোলা, শৰালি, দেওৰাজহাঁহ, বৰশৰালি, দীঘলনেজী, মুগী হাঁহ, বগাচকুৱা হাঁহ, বামুণী হাঁহ, ঘিলা হাঁহ, চীনা হাঁহ, ক'লা চিলনী, ৰঙা চিলনী, বৰি শেন, আলাসী চিলনী, ভগী শেন, উকহ, ডোবা শেন, কপৌটীয়া শেন, কুৰুৱা, ৰঙা শঙুণ, টুনী খোৱা শেন, মৌখাপ, নিগনিখাঁতি শেন, পাতি শঙুণ, বতা চৰাই, ভুৰং বতা, হঁয়কলি, বনৰীয়া কুকুৰা, কামচৰাই ডাউক, দলপুঙা, কুটুম, নলঢেকৰ, চেৰেকা, বালিঘোঁৰা, বোকা খোচৰা, চহা, লৰিয়তী, ৰঙীণ চহা, গঙা চিলনী, ৰাম পাৰ, হাইঠা, হালখেদা, ওৰঘুমা, পাতিকপৌ, শিলকপৌ, মণিকপৌ, শ্বেত কপৌ, গলমণিকা, টিয়া ভাটৌ, মদনা ভাটৌ, কুকুহা, কেতেকী, লক্ষী ফেঁচা, কুৰুলি ফেঁচা, হুদু, মাটি হুদু, দিনকণা, বতাহী, পখৰা মাছৰোকা, জিএগখাতী, হনুমন্ত মাছৰোকা, কাকৈশিৰা, বাট্টেটোকা, কাউচৰাই, নল বাট্টেটোকা, পাকৈধোৰা, ভৰত চৰাই, হেটুলুকা, যমডাকিনী, বাঁহতলী, তেলটুপী, চেট' চেটী, সখিয়তী, ফেঁচু, ভীমৰাজ, চেকচেকী, কাণকুৰিকা, ঘৰ শালিকা, কাঠ শালিকা, চুতীয়া শালিকা, ঘৰচিৰিকা, মইনা, চোৰা

কাউৰী, পাত্তি-কাউৰী, চেৰেকা, কলখাতী, টুনী, মৌপিয়া, বুলবুলি, বিহুৱতী, নিমাতী, ৰূপহী, সাতভনী, নাচনী, ধাপলিকা, টিপটী, দহিকতৰা, ফুলচোহা আদি।

সৰীসৃপ বৈচিত্ৰ :

ধেমাজিত বিভিন্ন সাপৰ উপৰিও বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ কাছ, গুই, জেঠী আদি সৰীসৃপ প্ৰাণী পোৱা যায়। সাপৰ সমন্বিতে সেইবোৰ হৈছে — কেচু সাপ, অজগৰ, পানীমাৰলি, ঘাঁহনিৰ সাপ, কাৰ্শলা সাপ, পানীমাৰলী, ধুন্দুলীডাঁহি, জালপহীয়া অজগৰ, হোলোঙা গোম, শঁকা, মাটি ফেঁটী, চকৰী ফেঁটী, একচকৰীয়া ফেঁটী, দুৰা কাছ, ফুটুকী দুৰা কাছ, বৰ কাছ, বামুণী কাছ, বাগিয়া কাছ, ঘৰুৱা ফুটুকী জেঠী, ঘিউৰঙী জেঠী, তেজপিয়া, গুই, সোণ গুই, গৰিয়াখুঙা, পানী গুই, নাইপিয়া আদি।

স্তন্যপায়ী জীৱৰ বৈচিত্ৰ :

স্তন্যপায়ী জীৱ সমগ্ৰ বিশ্বৰে অন্যতম বৈচিত্ৰপূৰ্ণ জীৱসমুদায়। মানুহকে আদি কৰি বিভিন্ন ধৰণৰ জীৱৰ আচাৰ-আচৰণ, উচ্চতা, বৰণ আদিৰ পাৰ্থক্যই এই ধৰাক বৈচিত্ৰময় কৰি তুলিছে। ধেমাজিত সচৰাচৰ দেখিবলৈ পোৱা স্তন্যপায়ী প্ৰাণীসমূহ হ'ল — কেটেলা পহু, বৰ এন্দুৰ, শিহু, মেটেকাৰ নিগনি, লখিমী চপোৱা নিগনি, কঠালগুটীয়া নিগনি, কেৰ্কেটুৱা, জাতি বান্দৰ, মলুৱা বান্দৰ, লাজুকী বান্দৰ, গছ ভালুক, গেৰেলা, শিয়াল, উদ, বনবোন্দা, জহামালৌ, নেউল, লতা মেকুৰী, ঢেকীয়াপতীয়া, নাহৰফুটুকী, হাতী, গাহৰি, দল হৰিণ, শৰ পহু, খটীয়া পহু, হুগৰী পহু, ফুটুকী পহু, খাগৰিকটা শহা, মুগা শহা, চুঙা বাদুলি, চিকা, গুহা বাদুলি, খোৰোং বাদুলি, বৰ বাদুলি আদি।

উভচৰ প্ৰাণীৰ বৈচিত্ৰ :

উভচৰ প্ৰাণী বুলিলে আমি সাধাৰণতে ভেকুলী আৰু বেঙকে বুজো। ধেমাজিতো এনে কেইবাটাও প্ৰজাতিৰ উভচৰ প্ৰাণী পোৱা যায়। সেইবোৰ হ'ল — চুক ভেকুলী, পাত বেং, বামুণ ভেকুলী, বাওণা ভেকুলী, ডোঙা ভেকুলী, চেঁচুক ভেকুলী আদি।

উদ্ভিদ বৈচিত্ৰ :

প্ৰাকৃতিক সম্পদত চহকী অসমত বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ উদ্ভিদ পোৱা যায়। এই উদ্ভিদসমূহৰ সৰহভাগেই স্থানীয় পৰম্পৰাগত ঔষধ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। অসমত বৃক্ষজাতীয়, লতাজাতীয়, জলজ, বনৌষধি আৰু অৰণ্য কেৰু/অৰ্কিড প্ৰচুৰ পৰিমাণে পোৱা যায়।

ধেমাজিত পোৱা বৃক্ষজাতীয় উদ্ভিদসমূহৰ ভিতৰত

বৰ্হমথুৰি, অগৰু, অমৰা, অশোক, অৰ্জুন, আম, আমলখি, আঁহত, আজাৰ, উৰিয়াম, গুটেঙা, কদম, কঠাল, কৃষ্ণচূড়া, কৰচ, কৰৈ খোকন, গহৰা, গমাৰি, যোঁৰানিম, চেৰা, চোম, চতিয়না, চেগুন, চন্দন, চিচু, জামু, জৰী, ডিমৰু, তিতাচপা, থেকেৰা, নাহৰ, পমা, পুৰুজা, বগৰী, বট, বঁহত, বকুল, বোৱাল, বেল, বনচোম, ভেলৌ, ভোমোৰা, মদাৰ, মজ, মেকাই, মছৰা, শাল, শিমলু, শিঙৰি, শিলিখা, সোঁৱালু, সাঁচি, সোণাৰু, হলখ, হোলোং আদি অন্যতম।

লতাজাতীয় উদ্ভিদৰ ভিতৰত পটল, কুণ্ডুলি, জালুক, পাণ, বেল, বেত, আওণি পাণ, গঞা আলু, নল টেঙা, চীনা আলু, কাঠ আলু, জপৰা আলু, চীনা আলু, পটল, টিকনি বৰুৱা, কণীবিহ, ভেদাইলতা, জেতুলিপকা, কাউৰীমণি, টিকনি বৰুৱা, মাঠৈ মালতী, চিয়াল, বনতিয়হ আদি অন্যতম।

ধেমাজিত কেইবাবিধো অৰ্কিড পোৱা যায়। অৰ্কিডৰ অসমীয়া প্ৰতিশব্দ নাই যদিও ইয়াক বহুতে অৰণ্য কেৰু বুলিও কয়। ধেমাজিত পোৱা অৰ্কিড বা কপৌফুলজাতীয় উদ্ভিদসমূহৰ ভিতৰত এৰিডিচ অড'ৰেটাম, এৰিডিছ মাল্টিফ্ল'ৰাম, শিয়ালনেজীয়া কপৌ, ভাটো ফুল, ডেড্ৰুবিয়াম ন'বাইল, ফায়াছ টেংকাৰভিলি, ডেড্ৰুবিয়াম মস্কেটাম, ডেড্ৰুবিয়াম ক্ৰাইছেন্থাম, ডেড্ৰুবিয়াম এফাইলাম, ডেড্ৰুবিয়াম ট্ৰেমপাৰেঙ্গ, চিন্দিডিয়াম এলইফলিয়াম, ফ'লিডটা ইমঞ্জুৱিকাটা আদি অন্যতম।

অসমৰ বিল, জলাশয় তথা আৰ্দ্ৰভূমিতো প্ৰচুৰ পৰিমাণে জলজ উদ্ভিদ পোৱা যায়। সেইবোৰৰ ভিতৰত — গোট, কলমৌ, পদুম, এজলা, হাইড্ৰিলা, পুনি, পানী মাটিকাদুৰী আদি অন্যতম। ধেমাজিত বসবাস কৰা বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয়ে পৰম্পৰাগত ঔষধ হিচাপে বিভিন্ন উদ্ভিদ ব্যৱহাৰ কৰে। সেইবোৰৰ ভিতৰত — নেফাফু, কচু, পচতীয়া, ভেদাইলতা, ভেদাইতিতা, দোৰোণ বন, দুৰি বন, নৰসিংহ, ব্ৰান্ধী, কালমেঘ, গোকোৱা বন, মানিমুনি, মছদৰী, পদিনা, বাহক তিতা, মালকাঠি, শতমূল, হালধি, ক'লা হালধি, অৰ্জুন, ভাতঘিলা আদি অন্যতম।

জনজাতীয় বা জনগোষ্ঠীয় পৰম্পৰাত লোক-ঔষধি তথা পৰম্পৰাগত চিকিৎসা পদ্ধতিয়ে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। সাধাৰণতে জনগোষ্ঠীয় পৰম্পৰাত ব্যৱহৃত উপাদানসমূহৰ সংৰক্ষণ আৰু সংবৰ্দ্ধন কাৰ্যটো অজ্ঞাতভাৱে বা পৰোক্ষভাৱে সংঘটিত হৈ থাকে। নিজ সুবিধা অনুযায়ী উৎসৰ-পাৰ্শ্বৰ সমল যেনে- কলগছ, আঁহত গছ আদি সংৰক্ষণ কৰা প্ৰথা পৰোক্ষভাৱে হ'লেও জনগোষ্ঠীয় সমাজত আজিও প্ৰচলিত। লোক-পৰম্পৰা আৰু লোক-ঔষধিৰ ক্ষেত্ৰত সবাতেকৈ ভয়াবহ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে বায়'পাইৰেচি (Biopiracy)

নামৰ চুৰি বা অনুমতি অবিহনে আনৰ জ্ঞান ব্যৱসায়িকভাৱে বিনিয়োগ কৰা কাৰ্য।

জৈৱ আৰু উদ্ভিদৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষকৈ এনে চুৰি কাৰ্য সম্প্ৰতি অত্যাধিক মাত্ৰাত বৃদ্ধি পোৱা দেখা গৈছে। ইয়াৰ ফলত লোক-ঔষধিৰ ক্ষেত্ৰখনলৈ ভাবুকি নামি আহিছে। ই লোক-পৰম্পৰা, চহা খেতিয়ক আদিৰ ওপৰত কৰা একপ্ৰকাৰৰ শোষণ। কিয়নো এই বিষয়টো অৰ্থনৈতিক ক্ষেত্ৰখনৰ সৈতে জড়িত। অনুমতি অবিহনে লোক পৰম্পৰাগত সমলৰ (যিবোৰ জৈৱিক ক্ষেত্ৰৰ সৈতে সম্বন্ধিত) ব্যৱহাৰ কাৰ্যই হ'ল বায়'পাইৰেচি।

বায়'পাইৰেচিনো কি এটা সহজ উদাহৰণৰ সৈতে জানো আহক। ধৰা হ'ল আমাৰ পৰিয়ালে বহু যুগ ধৰি শৰীৰৰ কোনো অংশত কাটিলে কটা অংশৰ ৰক্তক্ষৰণ বন্ধ হোৱা বা তেজ বন্ধ হোৱাৰ বাবে ঘৰতে প্ৰস্তুত কৰা ঔষধ দিয়ে। এয়া হ'ল আমাৰ বংশৰ ঔষধৰ ক্ষেত্ৰত পৰম্পৰাগত জ্ঞান। এতিয়া, যদি কোনো ব্যক্তি আহি আমাৰপৰা সেই ঔষধ কিদৰে প্ৰস্তুত কৰা হৈ শিকি সেয়া আমাৰ অজ্ঞাতে বিজ্ঞানসন্মতভাৱে প্ৰমাণ কৰি সেই ঔষধ তেওঁ আৱিষ্কাৰ কৰা বুলি দাবী কৰি নিজৰ নামত পেটেন্ট বা মালিকীস্বত্ব বিচাৰে আৰু ব্যৱসায়িকভাৱে বজাৰলৈ উলিয়াই দিয়ে তেন্তে সেই বিজ্ঞানীজনে বায়'পাইৰেচি কৰা বুলি ক'ব পাৰি। সম্প্ৰতি উদ্ভিদজাত সামগ্ৰীৰপৰা প্ৰস্তুত কৰা ঔষধ আৰু অন্যান্য চিকিৎসাজাত সামগ্ৰীয়ে বিশ্বব্যাপী সমাদৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ইয়াৰ মূল কাৰণ হ'ল এনে ঔষধৰ পাৰ্শ্বক্ৰিয়াহীনতা। তদুপৰি লোক-ঔষধিসমূহ বিজ্ঞানসন্মতভাৱে বিশ্লেষণ আৰু পৰীক্ষা কৰাত এই কথা পোহৰলৈ আহিছে যে ইয়াৰ বেমাৰ নিৰ্মূল কৰিব পৰা সক্ষমতা যথেষ্ট ইতিবাচক। সেয়েহে ঔষধ প্ৰস্তুত কৰা উদ্যোগসমূহ ইয়াৰ বাবে তৎপৰ হৈ উঠিছে। এই ক্ষেত্ৰত বিজ্ঞানী সমাজৰ দায়বদ্ধতা থকা উচিত যদিও বহু গৱেষক-বিজ্ঞানীয়ে ব্যক্তিগত স্বার্থৰ তেনে পৰম্পৰাগত জ্ঞানসমূহ, যিবোৰ আমাৰ পূৰ্বপুৰুষৰ দিনৰ পৰাই চলি আহিছে, সেইবোৰ জ্ঞান সংগ্ৰহ কৰি অনুমতি অবিহনে ব্যৱসায়িক ক্ষেত্ৰত বিনিয়োগ কৰে আৰু নিজৰ নামত সেই ঔষধৰ পেটেন্ট কৰি লয়। পেটেন্ট মানে হ'ল কোনো এটা নতুন বস্তু বা উদ্ভাৱন বাবে বিজ্ঞানী বা গৱেষকৰ হাতত থকা স্বত্ব। ইয়াৰ উপৰিও উদ্যোগসমূহেও কম সময়ত অধিক লাভৰ আশাত উদ্ভিদ সংগ্ৰহৰ বাবে উঠি পৰি লাগে। এই ক্ষেত্ৰত

তেওঁলোকে লোক-চিকিৎসক আৰু অন্যান্য স্থানীয় ব্যক্তিক ব্যৱহাৰ কৰে। বায়'পাইৰেচি বা প্ৰাকৃতিক চুৰি প্ৰতিৰোধৰ বাবে জনসচেতনতা আৰু গছপুলি ৰোপণ কৰা অতি প্ৰয়োজন। ৰোপণ কাৰ্যৰ সময়ছোৱাত জনসমাজত সচেতনতা আৰু ইয়াৰ বৈজ্ঞানিক ভিত্তিৰ গুৰুত্ব সম্পৰ্কে গঠনমূলক কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰা উচিত। ভাৰতবৰ্ষৰ নিম, বাচমতি চাউল আদিৰ ক্ষেত্ৰত বিদেশী সংস্থাই বায়'পাইৰেচি কৰাৰ অভিযোগ ইতিমধ্যে প্ৰমাণিত হৈছে।

ধেমাজিৰ মৌ-মাখি :

ধেমাজিত চাৰিটা প্ৰজাতিৰ থলুৱা মৌ-মাখি দেখা পোৱা যায়। সেইকেইটা হ'ল- খোৰোঙীয়া মৌ, বৰ মৌ, মাখি মৌ আৰু পেনপেনী মৌ।

ধেমাজিৰ সমস্যা আৰু জীৱ বৈচিত্ৰৰ ওপৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱ :

অসমৰ জৈৱ-বৈচিত্ৰ প্ৰতি ভাবুকি কঢ়িয়াই অনাৰ মূল কাৰণ হ'ল বান আৰু গৰাখহনীয়া। ভূমিকম্পপ্ৰৱণ অঞ্চলৰ অন্তৰ্গত এই জিলাখনৰ লগতে গাতে লাগি থকা অৰুণাচলৰ জলবিদ্যুত প্ৰকল্প সমূহে জৈৱবৈচিত্ৰ ওপৰতো প্ৰভাৱ পেলাইছে। এনে প্ৰকল্পসমূহৰ ফলত বিভিন্ন জলাশয়, বিল আদি পোত খাই যোৱাৰ লগতে নদীসমূহকো বাম কৰি পেলাইছে। গতিকে এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰী বনবিভাগে চৰজমিন তদন্ত কৰি আগবঢ়া উচিত। জৈৱবৈচিত্ৰৰ নন্দনতাত্ত্বিক মূল্যৰ কথা আমি সকলোৱে জানো। বৈচিত্ৰময় এডোখৰ ঠাই দেখিলেই আমাৰ মন-প্ৰাণ পুলকিত হৈ উঠে। এই বৈচিত্ৰ্যই আমাক কেৱল সৌন্দৰ্যপিয়াসী মন এটাই নিদিয়ে, ইয়াৰ উপৰিও অৰ্থনৈতিক সুৰক্ষা দিয়ে। ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান, অভয়াৰণ্য আদিৰ দাঁতি-কাষৰীয়া স্থানতো পৰ্যটন কেন্দ্ৰ গঢ় লৈ উঠিছে। গাঁৱে গাঁৱে গ্ৰাম্য অভয়াৰণ্য গঢ় লৈ উঠিছে। ই আমাক সৌন্দৰ্যৰ লগতে অৰ্থনৈতিক সকাহো প্ৰদান কৰিছে।

পাদটীকা :

চমুৱা, ড° নৰ কুমাৰ : ধেমাজি, Land and People, নক্সা, ছেপ্তেম্বৰ ২০১৪

বনবিভাগ, অসম চৰকাৰ।

Mali, J.D., Dutta, M.P. : Indigenous fishes used in Traditional Healing Practice by different tribes of Dhemaji District.

গুণগত শিক্ষা, শিক্ষক, সমাজ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী

দেবানন্দ পেণ্ড

জ'নাই

মবাইল নং ৯৮৬৪৮৪৮৫৫৩

সুস্থ পৰিৱেশত সুস্থ সমাজ গঠন হয়, সুস্থ শৈক্ষিক পৰিৱেশত গুণগত শিক্ষা প্ৰদান কৰা হয় বা আহৰণ কৰা হয়। কাজেই সুস্থ শৈক্ষিক পৰিৱেশ এটা শিক্ষক, সমাজ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, সকলোৰে মিলি সৃষ্টি কৰিব লাগিব। সুস্থ পৰিৱেশ এটা পাবলৈ হ'লে আমি নিজৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য উচিত মতে পালন কৰিব লাগিব। কিন্তু, আমি উপযুক্ত শৈক্ষিক পৰিৱেশ এটা সৃষ্টি কৰিবলৈ দায়িত্ব বা কৰ্তব্য কেনেকৈ পালন কৰা উচিত? আমি পালন কৰিব লগা দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য কেনে হোৱা উচিত? আমি প্ৰায়ে নিজে কৰা কামকে শুদ্ধ বুলি ভাবোঁ আৰু নিজৰ সিদ্ধান্তকে চূড়ান্ত বুলি ভবা হয়। মই শুদ্ধ বুলি কৰা কৰ্মক কেতিয়াবা আন এজনে শুদ্ধ বুলি নাভাবিবও পাৰে বা মই কৰা কৰ্মই আন এজনৰ অন্তৰত আঘাত দিবও পাৰে। গতিকে কামৰ ভাৰসাম্য বক্ষা কৰিব পাৰিলেহে এখন সমাজত শৈক্ষিক পৰিৱেশ সুস্থ হয়।

এতিয়া আহোঁ মূল বিষয়লৈ। গুণগত শিক্ষাৰ বাবে শিক্ষক, সমাজ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, এই তিনিওটা উপাদানক সঠিক দিশত পৰিচালিত কৰিব পাৰিলেহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে গুণগত শিক্ষা পাব পাৰিব। শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সমাজৰেই অংগ। শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক উচিত দিশত পৰিচালিত কৰাতো সমাজৰ দায়িত্ব আৰু শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েও সমাজক সুস্থ, সবল কৰি ৰখাতো গুৰু দায়িত্ব বুলি ভাবিব লাগিব। এই সকলোবোৰ সম্ভৱ হয়, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পোৱা গুণগত শিক্ষাৰ জৰিয়তে। এজন ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীয়ে পঢ়ি চাকৰি এটা পালেই গুণগত শিক্ষা পোৱা বুলি ক'ব পৰা নাযায়। ছাত্ৰ বা ছাত্ৰী গৰাকী নিজৰ পাঠ্যপুথি পঢ়ি বোধগম্য হোৱাৰ উপৰিও, ব্যৱহাৰিক দক্ষতা, কৰ্মপটুতা, কৰ্মস্পৃহা, সামাজিক দায়িত্ববোধ, জেষ্ঠজনক শ্ৰদ্ধা আৰু কনিষ্ঠজনক মৰম কৰা আৰু নেতৃত্বৰ জ্ঞান আহৰণ কৰিব পৰা হ'ব লাগিব। পাঠ্য পুথিত পোৱা বিষয় সমূহৰ বাস্তৱ সন্মত

বিশ্লেষণ, ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ জৰিয়তে বাস্তৱিক জ্ঞান আহৰণ কৰা আৰু পাঠ্যপুথি অৰ্জন কৰা জ্ঞানেৰে বাস্তৱ জীৱনত পোৱা সমস্যা সমূহ সমাধান কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা। গুণগত শিক্ষাৰ অভাৱে পাঠ্য পুথিত পোৱা জ্ঞান আৰু বাস্তৱৰ মাজত থকা সম্পৰ্ক বিচাৰি নোপোৱা হয়।

গুণগত শিক্ষাৰ গুৰি ধৰোঁতা হৈছে, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল। বিদ্যালয়ত শিক্ষকে পাঠদান কৰে আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শিক্ষা আহৰণ কৰে। শিক্ষকে সময়মতে বিদ্যালয়লৈ আহি সময়মতে বিদ্যালয় ত্যাগ কৰিলে বিভাগীয় কতৃপক্ষই কোনো ধৰণৰ অনুশাসন কৰিব নোৱাৰে, লাগিলে সেইগৰাকী শিক্ষকৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কোনো ধৰণৰ শিক্ষা নাপালেও। শিক্ষক গৰাকী নিজৰ নৈতিক জ্ঞানেৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শিক্ষাদান নকৰিলে তেওঁলোকক বাধ্য-বাধকতা কৰাৰ উপায় নাথাকে। শিক্ষক গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক গুণগত শিক্ষা দিয়াটো মানসিক ভাবে নৈতিক দায়িত্ব বুলি মূৰ পাতি নললে, তেওঁক বাধ্য-বাধকতা কৰি শিক্ষা প্ৰদান কৰাব নোৱাৰে, অৱশ্যে বিদ্যালয়লৈ আহিবলৈ বাধ্য কৰাব পাৰে। শিক্ষকৰ পৰা সুপ্ত হৈ থকা প্ৰজ্ঞাসমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰলৈ ৰূপান্তৰ কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ পৰা আদৰ, শ্ৰদ্ধা আৰু সন্মান সহকাৰে বিচাৰিব লাগিব। তুলুঙা, ইতিকিং, ঠাট্টা সূচক কথা কে শিক্ষকৰ মনত অশান্তি সৃষ্টি কৰিব নালাগিব। শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী মানসিক ভাবে প্ৰস্তুত নহ'লে, তেওঁৰ পৰা গুণগত শিক্ষা আশা কৰাটো সম্ভৱ নহয়। যদি পাঠদান কাৰ্য শিক্ষকৰ বাবে দায়িত্ব বা কৰ্তব্য হৈ পৰে, তেতিয়া সেইগৰাকী শিক্ষকৰ পৰা গুণগত শিক্ষা পোৱা নাযায়। শিক্ষক গৰাকী গুণগত শিক্ষা প্ৰদান কৰিবলৈ হ'লে, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি আন্তৰিকতা থাকিব লাগিব। যি গৰাকী শিক্ষকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি আন্তৰিকতাই নাথাকে, তেওঁৰ পৰা গুণগত শিক্ষা আশা কৰিব নোৱাৰি। কোনোবা এজন মহান শিশু মনোবিজ্ঞানীয়ে কোৱা কথা এয়াৰ উল্লেখ কৰিব বিচাৰিছোঁ, 'শিশুৰ মনবোৰ উকা ফলি নহয় যে শিক্ষকে যি মন যায়, তাকেই লিখি থৈ যাব আৰু শিশুৰ মনত থাকি যাব।' শিক্ষক জনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক পাঠদান কৰোঁতে শিক্ষাৰ্থীৰ মনবোৰ অধ্যয়ন কৰিব লগা হয়, শ্ৰেণী কোঠাত পাঠদান কৰিব পৰাকৈ সুস্থ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰাৰ পিছতহে পাঠদান কৰিব লগা হয়। তাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মন অভিব্যক্ত কৰা, আগ্ৰহ সৃষ্টি কৰাৰ উপৰিও শিক্ষক গৰাকীৰ ব্যক্তিগত অংগ সঞ্চালনৰ দক্ষতা থকা উচিত যাতে তেওঁৰ পাঠদান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মন আনন্দ দায়ক কৰি তোলে আৰু শিক্ষক গৰাকী, প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ চকু আৰু মনৰ আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰ বিন্দু হৈ পৰে। শিক্ষকে

কেতিয়াও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সম্পূৰ্ণ শুদ্ধ বুলি নজনা বিষয়ৰ ওপৰত শিক্ষা দিব নালাগে। শিক্ষকে দিয়া ভুল ধাৰণাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ভৱিষ্যতে ভুল পথে লৈ যোৱাৰ আশংকা থাকে। কিছুমান শিক্ষক আছে শ্ৰেণীকোঠাত এফালৰ পৰা বক্তৃতা প্ৰদান কৰি আৰু প্ৰশ্নোত্তৰবোৰ লিখি দিব পাৰিলেই নিজৰ দায়িত্ব শেষ হোৱা বুলি ভাবে। তেওঁলোকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মুখস্থ কৰিবলৈ উৎসাহিত কৰে। মুখস্থ কৰা বিদ্যা সাময়িক ভাবে মনত থাকিলেও ই স্থায়ী নহয়।

গুণগত শিক্ষা প্ৰদান কৰাৰ ক্ষেত্ৰত কেৱল শিক্ষকৰে যে দায়িত্ব আছে, তেনে নহয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেও সমানে সহযোগিতা আগবঢ়াব লাগিব। পাঠ্যপুথিখন খৰচী মাৰি অধ্যয়ন কৰাৰ পিছতো নুবুজা বিষয়বোৰ শিক্ষকৰ সৈতে আলোচনা কৰিব লাগে। শৈক্ষিক বৰ্ষ এটাত কিমান দিন স্কুল খোলা থাকে। স্কুল খোলা সময়তহে শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী মাজত মনৰ আদান-প্ৰদানৰ সময় পায়, গতিকে ইমান কম সময়ৰ ভিতৰত পাঠ্য পুথিৰ সকলো বিষয় আলোচনা কৰা সম্ভৱ নহয়। শিক্ষাৰ্থীয়ে চ্যালেবাচৰ আভ্যন্তৰীণ ভাগ অধ্যয়ন কৰাৰ উপৰিও প্ৰাসংগিক পুথিও অধ্যয়ন কৰা উচিত। 'ছাত্ৰ নং অধ্যয়ন তপঃ' গতিকে শিক্ষাৰ্থীৰ অধ্যয়নেই কৃতকাৰ্য্যতাৰ মূল চাবিকাঠি। কিছুমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আছে, শিক্ষকক হিংস্ৰ জন্তুৰ দৰে ভাবে। এইয়া ছাত্ৰ বা ছাত্ৰী গৰাকীৰ অধ্যয়নৰ দুৰ্বলতা আৰু শিক্ষকে শিক্ষাৰ্থীক ব্যৱহাৰ কৰা অসৎ আচৰণৰ বহিঃপ্ৰকাশ। অধ্যয়নৰ অভাৱত শিক্ষাৰ্থীৰ মন দুৰ্বল হয় আৰু শিক্ষকৰ লগত ঘনিষ্ঠ হ'বলৈ টান পায়। শিক্ষকে কেতিয়াও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শাসন কৰাৰ উদ্দেশ্যত পাঠদান কৰিবলৈ নাই, শিক্ষাৰ্থীৰ সৈতে অন্তৰংগ আলোচনাৰ জৰিয়তে শৈক্ষিক পৰিৱেশ আনন্দদায়ক কৰি তুলিব বিচাৰে, যাতে শিক্ষাৰ্থী সকলে নিজক শিক্ষা আহৰণৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰি তুলে। শিক্ষাৰ্থীয়ে যদি নিজৰ দুৰ্বলতাইনি শিক্ষকৰ আগত প্ৰকাশ কৰাৰ ইচ্ছা নকৰে, তেনেহ'লে শিক্ষক-শিক্ষাৰ্থীৰ মাজত দূৰত্ব এটা থাকি যায়। এই দূৰত্ব শিক্ষাৰ্থী গৰাকীৰ ব্যক্তিগত আৰু সামাজিক জীৱনৰ বাবে ক্ষতিকাৰক হয়। যিহেতু সমাজ এখন পূৰ্ণতা পাবলৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গুণগত আৰু মূল্যবোধ শিক্ষাৰ প্ৰয়োজন। আজিৰ শিশু, কাইলৈ দেশৰ নাগৰিক। তেওঁলোকৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে দেশৰ ভৱিষ্যত। ধৰণীস্বৰূপ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গুণগত শিক্ষাইহে এখন সুস্থ সমাজ গঠন কৰিব পাৰে আৰু দেশখনৰ সামগ্ৰিক উন্নতিত অৰিহনা যোগায়।

গুণগত শিক্ষাৰ বাবে উপযুক্ত শৈক্ষিক পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিবলৈ সমাজৰ বহু পৰিমাণে কৰণীয় কাম আছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে

মনোযোগ দি অধ্যয়ন কৰিব পৰাকৈ ভাল পৰিবেশ দিব লাগিব।
 গ্ৰাম্যাঞ্চল সমূহত প্ৰায় পুৰা আৰু সন্ধিয়া সময়তহে কিতাপ
 পঢ়া দেখা যায়। সেই সময় খিনিত নিৰৱতা বজাই ৰখাটো খুবেই
 প্ৰয়োজন। কোনো কাৰণতে এই সময়খিনি পঢ়াৰ পৰিবেশ নষ্ট
 কৰাটো উচিত নহয়। সমাজৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে গাঁৱৰ ছাত্ৰ-
 ছাত্ৰীক অধ্যয়নৰ সময়ত পঢ়াৰ পৰিবেশ এটা দিয়াটো দায়িত্ব
 বুলি ভাবিব লাগিব। অনাই-বনাই ঘূৰি-ফুৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক
 সমাজে অনুশাসন কৰিব লাগিব। কোনো পৰিস্থিতিতে কম বয়সৰ
 ল'ৰা-ছোৱালীৰ আগত বা দেখাকৈ নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য সেৱন কৰিব
 নালাগে আৰু লগতে অশ্লীল বা অমার্জিত ভাষা ব্যৱহাৰ কৰা
 অনুচিত। শিশুসকলে ভাবে যে জ্যেষ্ঠসকলে কৰা সকলো কামেই
 শুদ্ধ বা অনুকৰণীয়। পিতৃ-মাতৃ, সমাজ বা জ্যেষ্ঠজনৰ পৰা
 তেওঁলোকে বেয়া আচৰণবোৰ শিকে। ইহঁতে চকুৰে যি দেখে,
 তাকে কৰি চাবলৈ প্ৰয়াস কৰে। সমাজৰ কোনোবাজনে কৰা
 ভুলৰ বাবে নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য বা বেয়া কামৰ প্ৰতি যুৱক-যুৱতী সকলে
 আসক্ত হ'বলৈ সুবিধা পায়। সমাজৰ জ্যেষ্ঠসকলে ভৱিষ্যত
 প্ৰজন্মৰ আদৰ্শ হোৱা উচিত। শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৈতে
 মাজে-সময়ে অন্তৰংগ আলোচনা, প্ৰীতিভোজ আয়োজন কৰি
 সমাজৰ লগত আন্তৰিকতা আৰু মধুৰ সম্পৰ্ক গঢ়ি তুলিব লাগে,
 যাতে সমাজৰে এক অবিচ্ছেদ্য অংগ বুলি তেওঁলোকে নিজক
 অনুভৱ কৰে। শিক্ষকৰ লগত যোগাৎক আলোচনাৰ জৰিয়তে
 তেওঁলোকৰ মনৰ কথা জানিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। শিক্ষকক
 উপলুঙা বা ঠাট্টা নকৰি যথোপযুক্ত স্থানত সন্মান আৰু শ্ৰদ্ধা
 জনাব লাগে।

সাম্প্ৰতিক সময়ত শিক্ষক আৰু সমাজৰ মাজত সু-সম্পৰ্ক
 অৱনমিত হোৱা, গুৰুৰ প্ৰতি শিষ্যৰ ভক্তিভাৱ হ্রাস পোৱা বুলি
 প্ৰায়ে শুনিবলৈ পোৱা যায়। সময়ৰ নিষ্ঠুৰ পৰিৱৰ্তন নে সময়ক
 মানুহে নিষ্ঠুৰভাৱে পৰিৱৰ্তন কৰাইছে, এইয়া গভীৰ ভাৱে অধ্যয়ন
 কৰাৰ থল আছে। মোৰ ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতাৰ পৰা কওঁয়ে, শিক্ষক
 সকলৰো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি থকা আন্তৰিকতা নোহোৱা হৈ আহিছে
 যেন লাগে। ব্যক্তিৰ উচ্চাকাঙ্ক্ষা আৰু নিজস্বাৰ্থক আগস্থান দিয়া
 মনোভাৱৰ বাবে শিক্ষকৰ নৈতিকতাৰ প্ৰতি সন্দেহৰ প্ৰশ্ন তুলিছে।
 নিজৰ সন্তানক উচ্চ শিখৰত অৱস্থান কৰাৰ মানসিকতা আৰু
 নিজ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষাৰ্থীক শিক্ষা দিয়া কাৰ্যক কৰ্তব্য বুলি ভবা
 একাংশ শিক্ষকে কৰা কৰ্মৰ বাবে শিক্ষকৰ প্ৰতি সমাজৰ শ্ৰদ্ধা
 হ্রাস পায় আহিছে বুলি সন্দেহ হয়। ব্যক্তিগত জীৱনৰ নিৰাপত্তাৰ
 প্ৰতিযোগিতামুখী চিন্তাবোৰে সামাজিক জীৱনৰ পৰা আঁতৰাই
 ৰাখে; আৰু সমাজৰ বাবে কাম কৰাৰ সময় নাথাকে।

শিক্ষক, সমাজ আৰু শিক্ষাৰ্থীৰ নৈতিক বুজা-বুজিৰ
 অভাৱে গুণগত শিক্ষা প্ৰদানত বাধা আনে নিজৰ দায়িত্ব
 সকলোৱে মুক্ত আৰু স্বাধীন ভাবে পালন কৰিব বিচাৰে। শিক্ষক
 বা শিক্ষাৰ্থীয়ে নিৰাপত্তাহীনতাত ভুগিলে মন দুৰ্বল হয়। কাজেই
 শিক্ষক আৰু শিক্ষাৰ্থীৰ মন সবল কৰি এখন সুস্থ শৈক্ষিক
 পৰিবেশত গুণগত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ সুবিধা প্ৰদান কৰা
 উচিত। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক গুণগত শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰিব পাৰিলেহে
 তেওঁলোকৰ জীৱন সুন্দৰ হ'ব আৰু দেশৰ মানৱ সম্পদ
 শক্তিশালী হোৱাৰ লগতে জীৱন ধাৰণ পদ্ধতি সুন্দৰ হ'ব।

□ □ □

You are not your qualities but your choices

Shri Rixon Boro, ACS
Assistant Commissioner &
Executive Magistrate, Karbi Anglong

“Who am I?”, “What is my purpose?” are questions most of us avoid. Where as, “What do people think of me?”, “What will my future be like?” are questions we mostly ponder upon. Life goes on even if we do not get answers to many of these questions. But if one can remember the choices she has made during her entire life till now, she could come to a conclusion that she is who she is because of her choices.

Let us do a thought experiment on one such fundamentally important question that we avoid “who am I?”. As simple as it seems, you would find it quite hard to answer. Are you the person that you can see in the mirror in front of you? Are you the face you see? If the answer to that is yes, then what about people who cannot see their faces, people with visual disability. How do they identify themselves? One could also answer that she is the consciousness in the brain or her mind. Then what about the patients who are declared brain dead but are physically alive. Don't they too have an identity of their own?

Yes they still do.

So, you can see it is quite difficult to answer such a seemingly basic question. In the end we inevitably become what our significant others choose to make of us. For some we become father, brother, mother, daughter, good, kind and empathetic; for others we become bad, cruel, ignorant and arrogant. In the end these are only roles we play during our lives identifying ourselves with others, not who we really are.

Let us take an analogy to answer the question. In the first movie of the ‘Harry Potter’ series Harry is called up for selection in one of the houses of his school. He had all the qualities to be in the house ‘Slitherin’ but

he chose to join ‘Gryffindor’. The ‘Sorting Hat’ placed on Harry’s head conceded to his request and let him join Gryffindor. Later Harry becomes the most accomplished Gryffindorian in the history of ‘Hogwarts School of Witchcraft and Wizardry’.

Being a movie buff I gave you an example of how choices shape one’s identity. Sometimes we do not realise our potential in the present but we still need to choose our path. We can acquire knowledge, practice and experiment. Skill we do not possess now, we can master over time. Over time we can become who we choose to be.

Do not let anyone tell you who you can or cannot become. If we keep on taking decisions on the advices of others, our lives will become the product of other people’s advices. At this moment I take the liberty of quoting another popular movie. In the movie ‘Three idiots’, Farhan’s father decides that Farhan will become an Engineer; this was right after Farhan was born. Later we see Farhan lived his life right till completing his engineering according to the wishes of his father. But in the end he followed his heart and became a wild life photographer.

Not all of us are as lucky as Farhan.

You as students of various disciplines now in college have a wonderful life ahead. Live your life to the fullest because the purpose of life is to live, not to only exist. You should choose your heart’s desire now in an early stage, which will give you a head start. And in the end ask the question to yourself: “who am I?”. If you chose your own path and became who you wanted to become, the answer to that question will full fill the purpose of your life.

ভাৰতবৰ্ষৰ আইন ব্যৱস্থাত মহিলাৰ সুৰক্ষা

ড° গৌতমী দত্ত

অধ্যক্ষ

ড° ৰোহিণীকান্ত বৰুৱা

আইন মহাবিদ্যালয়, ডিব্ৰুগড়

স্বামী বিবেকানন্দই কৈছিল, 'স্ত্ৰী জাতিৰ সংস্কাৰ নহ'লে বিশ্বৰ কল্যাণ হ'ব নোৱাৰে। ঠিক যেনেকৈ এখন ডেউকাৰে কোনো চৰাইয়ে উৰিব নোৱাৰে।'

এখন সমাজত নাৰী আৰু পুৰুষ এজন আনজনৰ পৰিপূৰক। পুৰুষ অবিহনে নাৰী আৰু নাৰীৰ অবিহনে পুৰুষ কেতিয়াও স্বয়ং সম্পূৰ্ণ হ'ব নোৱাৰে। কিন্তু আমাৰ পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজ ব্যৱস্থাত যুগ যুগ ধৰি নাৰী নিৰ্ব্যতিতা, বঞ্চিতা অৱহেলিতা আৰু লাঞ্ছিতা হৈ আহিছে। সমাজত পৰম্পৰাৰ নামত চলি থকা নীতি-নিয়মেহে সমাজত নাৰীৰ স্থান নিৰ্ধাৰণ কৰা দেখা যায়। সেয়েহে সময়ৰ গতিশীলতাত নাৰী সৱলীকৰণৰ দৰে চিন্তাধাৰাই জন্ম ল'লে। কিন্তু এখন সমাজত প্ৰচলিত চিন্তাধাৰাৰ পৰিৱৰ্তন অনা বৰ সহজ কাৰ্য নহয়। তদুপৰি বহু সময়ত নাৰীয়েই নাৰীৰ উন্নতিৰ অস্ত্ৰায় হিচাপে থিয় দিয়ে। প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ ভৰপূৰ এটা শতিকাৰ বাসিন্দা হৈও সমাজৰ গৰিষ্ঠসংখ্যকৰেই পৰিয়ালৰ এজন ল'ৰা আৰু ছোৱালীক

সমানেই স্থান দিব পৰাৰ মানসিকতা গঢ় লৈ উঠা নাই। গতিকে এই লিখনিৰ দ্বাৰা ভাৰতবৰ্ষৰ আইন ব্যৱস্থাত নাৰীৰ সুৰক্ষাৰ বাবে থকা কিছু ব্যৱস্থাৰ বিষয়ে দাঙি ধৰাৰ চেষ্টা কৰা হৈছে।

আমাৰ সংবিধানৰ প্ৰস্তাৱনাকে আদি কৰি বিভিন্ন অনুচ্ছেদৰ অধীনত ভাৰতবৰ্ষক এখন লিংগ বৈষম্যবিহীন ৰাষ্ট্ৰ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ কথা বাৰম্বাৰ উল্লেখ আছে। সংবিধানৰ মৌলিক অধিকাৰ তথা ৰাষ্ট্ৰ পৰিচালনাৰ নিৰ্দেশাত্মক নীতিৰ অধীনত নাৰীক সকলো ক্ষেত্ৰকে পুৰুষৰ সৈতে সমান অধিকাৰ দিয়াৰ লগতে নাৰীৰ বাবে বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত সংৰক্ষণৰ তথা উন্নয়নৰ বিশেষ ব্যৱস্থা কৰাৰ কথা কোৱা হৈছে।

শূন্য এজাহাৰৰ ব্যৱস্থা : অপৰাধীৰ বিপক্ষে ল'ব লগা আইন ব্যৱস্থাৰ প্ৰথম পদক্ষেপ হ'ল এজাহাৰ (First Information Report i.e., FIR) এজাহাৰ দাখিলৰ কোনো বিধিগত প্ৰ-পত্ৰ নাই। এখন এজাহাৰ মৌখিক বা লিখিত হ'ব পাৰে। এখন এজাহাৰ (Zero FIR) এনে এক ব্যৱস্থা যাৰ অধীনত এগৰাকী

মহিলাই, তেওঁৰ বিৰুদ্ধে হোৱা জ্ঞাতব্য বা বিচাৰযোগ্য অপৰাধৰ বিষয়ে যিকোনো এখন ঠাইৰে আৰক্ষী চকীত এজাহাৰ দাখিল কৰিব পাৰে। এনে ক্ষেত্ৰত যি ঘটনা বা অপৰাধৰ বাবে এজাহাৰ দাখিল কৰিছে, সেয়া আৰক্ষী চকীৰ অধীনৰ ঠাইৰ হোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। যদিহে আৰক্ষী চকীৰ প্ৰভাৱী বিষয়াই এনে এজাহাৰ গ্ৰহণ নকৰে, তেন্তে ভাৰতীয় দণ্ডবিধি আইনৰ ১৬৬ ধাৰাৰ অধীনত আৰক্ষী চকীৰ প্ৰভাৱী বিষয়াৰ বিৰুদ্ধে শাস্তিৰ ব্যৱস্থা আছে।

পত্নী আৰু সন্তানৰ ভৰণ-পোষণৰ ব্যৱস্থা : যদি কোনো ব্যক্তিৰ পৰ্যাপ্ত আয় থকা সত্ত্বেও, তেওঁৰ উপাৰ্জনৰ সম্বল নথকা পত্নীৰ (বিবাহ-বিচ্ছেদ হ'লেও, যেতিয়ালৈকে পুনৰ বিবাহ নহয়) ভৰণ-পোষণৰ প্ৰতি অৱজ্ঞা কৰে, তেনে ক্ষেত্ৰত দণ্ডাধীশে পত্নীৰ ভৰণ-পোষণৰ বাবে মহিলাই খোৰাকী দিবলৈ নিৰ্দেশ দিব পাৰে। এই খোৰাকীৰ পৰিমাণ আয় ব্যয়ৰ পৰিস্থিতিৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি দণ্ডাধীশে নিৰ্ধাৰণ কৰি দিব।

গাৰ্হস্থ্য হিংসাৰ পৰা সুৰক্ষাৰ ব্যৱস্থা : মহিলাক শাৰীৰিক, মানসিক, আৰ্থিক আৰু যৌন নিৰ্যাতনৰ পৰা পৰিত্ৰাণ দিবৰ বাবে 'গাৰ্হস্থ্য, হিংসাৰ পৰা মহিলাৰ সুৰক্ষা আইন ২০০৫' ৰ অধীনত যথোপযুক্ত ব্যৱস্থা আছে। এই আইনৰ অধীনত গাৰ্হস্থ্য নিৰ্যাতনৰ বলি হোৱা কোনো নাৰীয়ে অপৰাধ সম্পৰ্কত সংশ্লিষ্ট জিলাৰ সুৰক্ষা বিষয়া সেৱা যোগানদাতা (কৰ্তৃত্বশীল স্বেচ্ছাসেৱী অনুষ্ঠান), দণ্ডাধীশ, মহিলা আয়োগ আৰু সংশ্লিষ্ট থানাত অভিযোগ দাখিল কৰিব পাৰে। এগৰাকী পীড়িত মহিলাৰ বিনামূলীয়া আইন সাহায্য প্ৰদান কৰা, জৰুৰীকালীন চিকিৎসা প্ৰদান কৰা, সুৰক্ষিত ঘৰৰ যোগান ধৰা, আৰ্থিক সাহায্য প্ৰদান কৰাৰ ক্ষেত্ৰত এই আইনখনে বাৰতীয় ব্যৱস্থা প্ৰদান কৰিছে।

সম্পত্তিৰ ওপৰত অধিকাৰ : 'পিণ্ডদাতাই পৈত্ৰিক সম্পত্তি ভোগ কৰে' বুলি আমাৰ সমাজত থকা সাতামপুৰুষীয়া চিন্তাধাৰাৰ পৰিৱৰ্তন আনিবৰ বাবে ২০০৫ চনত 'হিন্দু উত্তৰাধিকাৰ আইন ১৯৫৫'ৰ দফা ৬ৰ ব্যাপক সংশোধন অনা হয়। এই সংশোধনৰ পাছত মিতাক্ষৰ বিধিৰ দ্বাৰা পৰিচালিত এটা যৌথ হিন্দু পৰিয়ালত সহ উত্তৰাধিকাৰ কন্যাই জন্মগতভাৱে নিজৰ অধিকাৰৰ ভিত্তিত পুত্ৰৰ দৰেই সহ উত্তৰাধিকাৰ হয় আৰু এই ক্ষেত্ৰত পুত্ৰৰ সমানেই দায়-দায়িত্ব

পালন কৰাৰ লগতে পুত্ৰই সম্পত্তিৰ যিমান অংশ পায় কন্যাইও সিমানেই পাব।

কৰ্মৰত মহিলাৰ সুৰক্ষা : কৰ্ম ক্ষেত্ৰত মহিলাসকলৰ যিকোনো যৌন আচৰণৰ পৰা সুৰক্ষা প্ৰদানৰ উদ্দেশ্যে 'কৰ্ম ক্ষেত্ৰত যৌন অতিশয্যৰ পৰা মহিলাৰ সুৰক্ষা আইন ২০১০, ৰ অধীনত প্ৰতিটো কাৰ্যালয়ৰ একোখন আভ্যন্তৰীণ অভিযোগ সমিতি' (Internal Complaint Committee), জিলাভিত্তিত একোখনকৈ 'স্থানীয় অভিযোগ সমিতি' ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। যিকোনো কৰ্মক্ষেত্ৰত পীড়িত মহিলাই প্ৰথমে 'আভ্যন্তৰীণ অভিযোগ সমিতি'ত লিখিতভাৱে অভিযোগ দাখিল কৰিব পাৰে। তেনে সমিতি নাথাকিলে 'স্থানীয় অভিযোগ সমিতি'ত অভিযোগ দাখিল কৰিব পাৰে। গোচৰীয়াই বিচাৰিলে প্ৰথমে দুয়ো পক্ষক লগ কৰাই আপোচ মীমাংসাৰ ব্যৱস্থা অন্যথা তদন্তৰ ব্যৱস্থা কৰা হয় আৰু অভিযোগ প্ৰমাণিত হ'লে সমিতিয়ে পদকীয়াৰ বিৰুদ্ধে প্ৰচলিত সেৱা বিধি অনুসৰি বা এই আইনৰ বিধি অনুসৰি কাৰ্যব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ বাবে অনুমোদন জনোৱা তথা পীড়িতক বিস্তীৰ্ণ ক্ষতিপূৰণ প্ৰদানৰ নিৰ্দেশ দিব পাৰে।

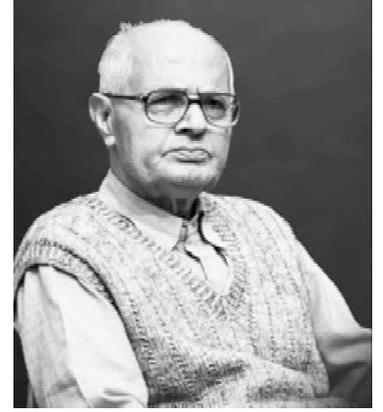
ওপৰত উল্লেখ কৰা আইনৰ বিধানসমূহৰ বাহিৰেও ভাৰতবৰ্ষৰ আইন ব্যৱস্থাত মহিলাৰ সুৰক্ষাৰ বাবে আৰু বহুবোৰ ব্যৱস্থা আছে। এনে আইনৰ যোগেদি নাৰীক মাতৃগৰ্ভত স্থান লোৱাৰে পৰা, জীৱিত কালত মানসিক, শাৰীৰিক সকলো ধৰণৰ অত্যাচাৰৰ পৰা সুৰক্ষাৰ লগতে, বৃদ্ধ কালত সন্তানৰ পৰা ভৰণ-পোষণৰ দায়িত্বৰ ক্ষেত্ৰত যথাযোগ্য নিয়ম প্ৰণয়ন কৰি সুৰক্ষা দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। এই চমু লিখনিৰ দ্বাৰা অসমীয়া সমাজৰ লগত সংগতি ৰাখি নাৰীৰ প্ৰতি চলি থকা অন্যায়াৰ বিৰুদ্ধে থকা আইনী ব্যৱস্থাৰ ওপৰত কিছু আলোকপাত কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

সৰ্বশেষত নাৰীৰ বাবে থকা বিনামূলীয়া আইন ব্যৱস্থাৰ কথাৰ উল্লেখৰে এই লিখনিৰ সামৰণি মাৰিবলৈ লোৱা হৈছে। ভাৰতবৰ্ষত 'আইন সেৱা প্ৰাধিকাৰী আইন'ৰ অধীনত প্ৰতিখন জিলাতে জিলা পৰ্যায়ৰ আইন সেৱা প্ৰাধিকাৰী থাকে। এই আইনৰ অধীনত মহিলাসকলে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে হোৱা যিকোনো অপৰাধৰ গোচৰৰ বাবে তেওঁৰ জিলাৰ আইন সেৱা প্ৰাধিকাৰীৰ যোগেদি বিনামূলীয়া সেৱাৰ সুবিধা ল'ব পাৰে।

নীলমণি ফুকনৰ কবিতা : এক আলোচনা

লুইচ গগৈ

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

আধুনিক অসমীয়া কবিসকলৰ ভিতৰত নীলমণি ফুকন অন্যতম। বিংশ শতিকাৰ পঞ্চম দশকৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে তেখেত একাধৰিত কবিতাৰ সাধনাত ব্ৰতী হৈ আছে। নীলমণি ফুকনে কবিতাতেই আত্মাৰ সন্ধান বিচাৰি পায় বুলি বিশ্বাস কৰে। নীলমণি ফুকনে কবিতাৰ সমৃদ্ধি আয়ত্বৰ বাবে জীৱনজোৰা কষ্ট কৰিছিল। সেইজনা কবিয়েই আজি জ্ঞানপীঠ বঁটা লাভ কৰি অসমীয়া ভাষা আৰু অসমীয়া সাহিত্যক সৰ্বভাৰতীয় স্তৰত আৰু উজ্জ্বলাই তুলিলে।

কাব্যচৰ্চাৰ আৰম্ভণিতে ফুকনদেৱে প্ৰতীকবাদৰ প্ৰেৰণাত কবিতা লিখিবলৈ লৈছিল। অৰ্থৰ বহুমাটিকতাই তেওঁৰ কবিতাৰ আবেদন দুগুণে বঢ়ায়। বিভিন্ন চিত্ৰ কল্পৰ মাধ্যমত কবিয়ে কবিতা এটাৰ কথা ভাবে। দুখবোধ তেওঁৰ কবিতাৰ অন্যতম উপজীৱী। মৃত্যুও বিভিন্ন আয়তনলৈ তেওঁৰ কবিতাত উদ্ভাসিত হৈছে। নীলমণি ফুকনৰ প্ৰকাশিত কবিতাৰ সংকলনবোৰ হ'ল— 'সূৰ্য হেনো নামি আহে', 'এই নদীয়েদি', 'নিৰ্জনতাৰ শব্দ আৰু কি নৈঃ শব্দ', 'ফুলি থকা সূৰ্যমুখী ফুলটোৰ ফালে', 'কাঁইট গোলাপ আৰু কাঁইট', 'গোলাপী জামুৰ লগ্ন', 'কবিতা', 'নৃত্যৰতা পৃথিৱী', 'সাগৰ তলিৰ শংখ', 'গাচিয়া নকিৰ কবিতা', 'অলপ আগতে আমি কি কথা পাতি আছিলো', 'অৰণ্যৰ গান', জাপানী কবিতা আৰু চীনা কবিতা আদি বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য।

নীলমণি ফুকনৰ কবিতা বুলি ক'লেই মনলৈ আহে 'মুঠি মুঠিকৈ কাটি তোৰ ঢেঁকীয়াৰ আঙুলি' কবিতাটোৰ কথা। এই কবিতাটিৰ জৰিয়তে তেওঁ এটা ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতাক সাৰ্বজনীন ৰূপে ব্যৱহাৰ কৰিছে। কবিতাটিৰ মাজত থাম্য জীৱনৰ এক সুন্দৰ চিত্ৰ ফুটাই তুলিছে। সাধাৰণতে থাম্য সমাজত বহুতো মহিলা আছে, যিসকলে দৰিদ্ৰতাৰ লগত সংগ্ৰাম কৰি জীৱন অতিবাহিত কৰে। কবিতাটোত কবিয়ে এগৰাকী মহিলাই দৰিদ্ৰতাৰ কবলত পৰি কিদৰে বজাৰত ঢেঁকীয়া বিক্ৰী কৰি জীৱন সংগ্ৰাম কৰিছে তাৰ সুন্দৰ চিত্ৰ প্ৰতীক ৰূপত প্ৰকাশ কৰিছে। তেওঁৰ আন এটা বহুলভাৱে চৰ্চিত কবিতা হৈছে— 'ওলমি থকা গোলাপী জামুৰ লগ্ন'। কবিতাটো আৰম্ভ হৈছে এনেকৈ—

'কাহানিও নিনাদিত হৈ নুঠা কিছুমান শব্দৰ হাতৰ এটা মুদ্ৰা।'

অৰ্থাৎ কবিতাটোৱে এক মৰ্মান্তিক নিৰ্জনতাৰ আভাস দাঙি ধৰিব বিচাৰিছে। তেখেতৰ আন এটা উল্লেখযোগ্য কবিতা 'ব্ৰহ্মপুত্ৰত সূৰ্যাস্ত।' চিত্ৰ কল্প আৰু প্ৰতীকৰে কবিতাটো অতিকৈ সমৃদ্ধিশালী। তেখেতৰ আন কেইটামান উল্লেখযোগ্য কবিতা হৈছে— বুৰঞ্জী, সূৰ্য হেনো নামি আহে এই নদীয়েদি, মৈথুন সংগীত, নীলা নীলা সিৰবোৰ, তুমি যে তিলফুল হৈ এখনি মুখ, হংস ধ্বনি শুনিছো, দুয়োখন দুৱাৰ মেলি থ'বি, আৰু হাড় বঁপোৱা জোনাকত ইত্যাদি।

নীলমণি ফুকনৰ কবিতা প্ৰতীকী ভাষাৰে ভৰপূৰ। সেয়ে বহু সময়ত দুৰ্বুদ্ধ হয়; পিছে চিত্ৰ ময়ত নিৰ্মাণত তেওঁ যে অভিজ্ঞ সেয়া তেওঁৰ কবিতাত পৰিস্ফুট। সেয়ে হয়তো ড' কৰবী ডেকা হাজৰিকাই কৈছে— 'ব্যঞ্জনাৰে ভৰা তেওঁৰ প্ৰকাশৰীতিত শব্দেৰে অঁকা ৰং-ৰূপ ছবি ফুটি উঠিছে। ফুকনৰ কবিতা যেতিয়া চিন্তাৰ জগত পাৰ হৈ হৃদয়লৈ সোমাই আহে, তেতিয়া এক মসৃণ কলা চেতনাৰ আবেশ অনুভূত হয়। তেওঁৰ কবিতাত এজন আত্মমগন কবিৰ প্ৰাণৰ কথা প্ৰকাশ পায়। কাব্য চৰ্চাৰ প্ৰথমৰ ফালে ৰোমাণ্টিক অভিব্যক্তিবাদৰ প্ৰকাশ পালেও পিছলৈ তেওঁ প্ৰতীকবাদৰ প্ৰতি যথেষ্ট আকৃষ্ট হৈছিল। কেইবাগৰাকী কাব্য সমালোচকে ক'বৰ পৰা অসমীয়া কবিতাত নীলমণি ফুকনৰ কবিতাতেই বোধকৰো প্ৰতীকৰ বেছি প্ৰয়োগ হৈছে। আনকি বহুতে অভিযোগো কৰে নীলমণি ফুকনৰ কবিতা বুজি পাবলৈ যথেষ্ট অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজন নোহোৱা নহয়। সেয়েহে হয়তো ড' কৰবী ডেকা হাজৰিকাই কৈছে— 'আধুনিক অসমীয়া কবিতাৰ জটিলতাৰ ৰূপটো নীলমণি ফুকনৰ কবিতাতে পোৱা যায়।'

নীলমণি ফুকনৰ কবিতাবোৰক তিনিটা স্তৰত সাধাৰণতে ভাগ কৰিব পাৰি। তেওঁৰ প্ৰাৰম্ভিক কবিতাবোৰে আমাৰ নিৰ্জনতাৰ প্ৰকৃতি বিদ্যায় আৰু জীৱন জিজ্ঞাসাৰ গুৰুত্বৰ বিষয়ে শিকায়। মধ্য সময়ৰ কবিতাই আমাক সমাজবোধ আৰু ইতিহাসবোধৰ সম্পৰ্কে সচেতন কৰি তোলে আৰু শেষৰ পৰ্বৰ কবিতাবোৰে সামগ্ৰিকভাৱে ভাষাৰ অসীমতাৰ ফালে আমাক লৈ যায়। ❖

গীতালি বৰাৰ অন্তৰতম : এক বিশ্লেষণ

বিনীতা দেৱী

প্ৰাক্তন ছাত্ৰী

গীতালি বৰাৰ 'অন্তৰতম' ২০২০ বৰ্ষৰ অন্তিমটো মাহত 'বনলতা'ই প্ৰকাশ কৰা দ্বিতীয়খন উপন্যাস। ৪১২ পৃষ্ঠাজোৰা গীতালি বৰাৰ এই উপন্যাসখন অসমত অসমীয়া ভাষাত এনে প্ৰথমখন উপন্যাস যি বিশেষভাৱে সক্ষম শিশুৰ জীৱন-যন্ত্ৰণাকলৈ আগবাঢ়িছে। সাধাৰণ কল্পনাশক্তিৰে স্বাস্থ্যজনিত বিষয় বস্তুক কেন্দ্ৰ কৰি আগবাঢ়া এই উপন্যাসখন অসমীয়া সাহিত্যত এক বিশেষ সংযোজন।

অন্তৰতম কথাবোৰ কোৱাটো সহজ নহয়। অন্তৰতম যাতনা, স্ফোভ, ভালপোৱা, জেদ, অন্তৰতম প্ৰাৰ্থনা আৰু হৃদয়নিয়াহ প্ৰকাশ কৰাটো সহজ নহয়। মৰম আৰু বন্ধুৰ মাজত বাঢ়ি অহা এটা জীৱন যেতিয়া পৃথিৱীৰ এক কঠিনতম সত্যৰ সন্মুখীন হয়— সন্মুখত অন্ধকাৰৰ বাদে আন একোৱেই নাথাকে, আন্ধাৰৰ শিল কাটি কাটি পোহৰৰ বাট উলিয়াই

খোজ দিয়াটো সহজ নহয়। কিন্তু যদিহে সেই কঠিনতম সত্যই পোহৰৰ শিখা হৈ উঠে অথবা জোনাকী পৰৱৰ্তী চূড়ান্ত পৰ্যায়ৰ মস্তিষ্কৰ পক্ষঘাত আৰু স্নায়ুপেশীৰ ক্ষয়িষ্ণুতা (Muscular atrophy)ত ভোগা দুটা শিশুৰ অৰ্থৰ্ব জীৱন আৰু তেওঁলোকক জীয়াই তুলিবলৈ কৰা অন্তহীন প্ৰচেষ্টাক কেন্দ্ৰ কৰি 'অন্তৰতম'ৰ কেন্দ্ৰীয় বিষয়বস্তুটো তৈয়াৰ হৈছে। যিসকল সাহসী পিতৃ-মাতৃ, আত্মীয়-কুটুম্ব জীৱনৰ এনে এক স্বাস্থ্যজনিত দুখ-বেদনাৰ বিষাদময় প্ৰত্যাহ্বান গ্ৰহণ কৰিছে সেইসকল পিতৃ-মাতৃৰ বিষয় এটাক সাহিত্যৰ মাধ্যমেৰে অতিকৈ স্পৰ্শকাতৰ ৰূপত বৰ্ণনা কৰিছে। সচৰাচৰ আমি দেখি থকা আলোকোজ্জ্বল পৃথিৱীখনতকৈ শাৰীৰিক, মানসিকভাৱে বাধাগ্ৰস্ত এচাম শিশু আৰু তেওঁলোকৰ মাক-দেউতাকৰ এখন পৃথিৱী। সচৰাচৰ আমি প্ৰত্যক্ষ কৰা ধুনীয়া পৃথিৱীতকৈ বহু আঁতৰত এই পৃথিৱী।

সামাজিক ৰূপৰ আঁৰত উপন্যাসিক কেনেদৰে এই পৃথিৱীৰ বাসিন্দা হৈ আছিল। ক্ৰমশঃ নিজৰ পৰা আঁতৰাই এই একাকী পৃথিৱীৰ বাসিন্দাবোৰৰ অন্তৰতম যাতনা, স্বপ্ন-দুঃস্বপ্ন আৰু সংশয়ক চাবলৈ আৰম্ভ কৰে। কেনেদৰে বিশেষভাৱে সক্ষম শিশুৰ সেইসকল পিতৃ-মাতৃ যি নিয়তিৰ ক্ৰুৰতাক উপহাস কৰি প্ৰবল আশাবাদেৰে নিজৰ লগতে সন্তানৰ পৃথিৱীখনো ধুনীয়া কৰি ৰাখিবলৈ নিৰন্তৰ সংগ্ৰাম কৰিছে, তেনে এক পৃথিৱীৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰা আছে।

চৰিত্ৰ সৃষ্টি : উপন্যাসখনৰ চৰিত্ৰ নিৰ্মাণৰ দিশলৈ লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় যে পৰম্পৰাগত চৰিত্ৰ নিৰ্মাণৰ দিশ ভাঙি-গঢ়ি অভ্যস্ত জীৱনদৃষ্টিক পুনৰ নিৰ্মাণ কৰি অন্তৰতমে জীৱন সম্পৰ্কে আমাৰ বহুখিনি ভ্ৰম ভাঙিছে। ‘অন্তৰতম’ৰ কথক চৰিত্ৰটোৱে প্ৰিয়স্বদা আৰু গাৰ্গী নামৰ দুগৰাকী সাহসী মাতৃয়ে বুম্পা আৰু নীলম নামৰ তেওঁলোকৰ বিশেষভাৱে সক্ষম সন্তান দুটিৰে চলোৱা দীঘলীয়া যুঁজ এখন চলাই নিয়াৰ বিৱৰণ আমি পাওঁ। সৈকত, আদিত্য, তন্ময়ৰ পুৰুষসুলভ স্বভাৱৰ উমান বহু ক্ষেত্ৰতে পাব পাৰি। যৌনতাৰ প্ৰতি থকা আশা-আকাংক্ষা এই তিনিওটা চৰিত্ৰৰ মিল দেখা যায়।

বিভিন্ন সময়ত নিজৰ বিশেষভাৱে সক্ষম শিশুৰ বাবে ভৱিষ্যতৰ প্ৰতি সন্দিহান হোৱা অন্য এটি সুস্থ সন্তানৰ কামনা কৰা তন্ময় আৰু আদিত্য দুয়োটা চৰিত্ৰৰ মাজত সাদৃশ্য আছে লগতে বিশেষভাৱে সক্ষম সন্তানৰ প্ৰতিও আছে মৰম, ভালপোৱা অপৰিসীম। তাৰ লগতে আছে অৰিজিৎ, নিখিলেশদা আৰু সচিবৰ দৰে অফিচৰ সহকৰ্মীসকল।

উপন্যাসখনৰ নাৰী চৰিত্ৰ : উপন্যাসখনৰ নাৰী চৰিত্ৰ বুলিলে প্ৰিয়া ওৰফে প্ৰিয়স্বদা আৰু গাৰ্গীৰ যুঁজখনক লৈ কাহিনীভাগ আগবাঢ়িছে। প্ৰিয়া চৰিত্ৰটোৱে একে সময়তে নিজৰ সন্তানৰ শাৰীৰিক অসুস্থতাৰ স্নেহেৰে যুঁজ চলাই নিয়াৰ লগতে, অফিচৰ কাম-কাজ চলাই নিয়া, দায়িত্বশীল এটা চাকৰিৰ লগত জড়িত থকা, লিখা-মেলা, পঢ়া-শুনা কৰা, লিখাৰ সমল বিচাৰি অথবা নিজৰ মানসিক তুষ্টিৰ বাবে মাজে সময়ে দিহিঙে-দিপাঙে ঘূৰা— এই সকলোবোৰ কৰাৰ পিছতো বিশেষভাৱে সক্ষম সন্তানৰ দায়িত্ব লৈ থকাটো কেনেকৈ সম্ভৱ! এই সকলো সহনশীলতাৰে পুষ্ট প্ৰিয়স্বদা চৰিত্ৰটো। ঠিক সেইদৰে একেখন যুঁজ গাৰ্গী চৰিত্ৰটোত পোৱা যায়। বিশেষভাৱে সক্ষম সন্তান নীলমৰ ফিজিঅ’ থেৰাপীৰ পৰা আৰম্ভ কৰি নীলমক চোৱা-চিতা কৰাৰ দায়িত্ব লগতে তন্ময়ৰ মৃত্যুৰ পিছত ঘৰখনক

আৰ্থিকভাৱে চলাই নিয়া (ছবি আঁকাৰ জৰিয়তে) এই ক্ষেত্ৰত বহুখিনি দুয়োটা চৰিত্ৰৰ মাজত মিল লক্ষ্য কৰা যায়। ঠিক সেইদৰে বিভিন্ন সময়ত পুৰুষ চৰিত্ৰৰ প্ৰতি উপজা ঘৃণা, দ্বন্দ-প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা গাৰ্গী আৰু প্ৰিয়া চৰিত্ৰ দুটিৰ মাজত মিল আছে। বুম্পাৰ চোৱা-চিতা কৰা চুবেইয়া নামৰ নাৰ্চ চৰিত্ৰটোৱে এগৰাকী নাৰ্চ হোৱাৰ উপৰিও বহন কৰিছে মাতৃত্ববোধৰ গভীৰ সাগৰ। গাৰ্গীৰ শাহুৱেকে তন্ময়ৰ মৃত্যুৰ পিছৰ সময়ছোৱাত গাৰ্গীক এগৰাকী মাতৃৰ দৰে দিয়া সহায়, সাহস আৰু সহযোগ। এই আটাইকেইটা চৰিত্ৰৰ বিপৰীতে চৰিত্ৰটোত আত্মপ্ৰকাশ ঘটিছে অহংকাৰী, দাস্তিক, অল্পজ্ঞানী আৰু গৌৰৱী চৰিত্ৰ অনামিকা দত্ত। লগতে উপন্যাসখনৰ পৰিপাৰ্শ্বিকত এনে বহু নাৰী চৰিত্ৰ আহে যিয়ে বুম্পাৰ দৰে শিশুৰ মাতৃ হোৱাৰ বাবে প্ৰিয় চৰিত্ৰটোক বাৰে বাৰে হেয়জ্ঞান কৰিছে বা তুচ্ছ-তাচ্ছিল্য কৰিছে।

উপন্যাসৰ পুৰুষ চৰিত্ৰ : অন্তৰতমৰ পুৰুষ চৰিত্ৰ বুলিলে আদিত্য, শৈকত, তন্ময়, ডাঃ বিনীত, প্ৰিয়াৰ সহকৰ্মী নিখিলেশদা, অভিজিৎ, অফিচৰ সচিব কলিতা। আদিত্য আৰু তন্ময়ৰ মাজত বিভিন্ন সময়ত মিল দেখা যায়। দুয়োটা চৰিত্ৰই বিশেষভাৱে সক্ষম নিজৰ সন্তানৰ প্ৰতি অসন্তুষ্টি প্ৰকাশ কৰি, শাৰীৰিক, মানসিকভাৱে সুস্থ সন্তান এটিৰ কামনা কৰিছে। মদাৰমণিৰ সাগৰীয় উপকূলত বন্ধুত্বৰ চূড়ান্ত পৰ্যায়ত সৈকত আৰু গাৰ্গীৰ মাজত হোৱা যৌন সম্পৰ্ক আৰু সেই মিলনৰ চিনস্বৰূপে গাৰ্গীৰ গৰ্ভত থকা স্ৰুণ হত্যা কৰিবলৈ বাৰে বাৰে কোৱাত সৈকত চৰিত্ৰটোৰ প্ৰতি ঘৃণা ওপজাটো স্বাভাৱিক। ভগৱানস্বৰূপ ডাঃ বিনীতে কোৱা বাক্য এযাৰ— ‘সকলো শিশু ভগৱানৰ সন্তান। বিশেষভাৱে সক্ষম শিশুসকল ভগৱানৰ বিশেষভাৱে প্ৰিয় সন্তান। তেওঁ এইবোৰ শিশুক সেইবোৰ মানুহৰ জীৱনলৈহে পঠিয়াই, যি ‘বিশেষ’— যি এনে এটি শিশুক মৰম, যত্ন আৰু ভালপোৱাই সামৰি ৰাখিব পাৰে। হয়তো প্ৰিয়া নামৰ চৰিত্ৰটি হতাশাত ভাঙি পৰোতে ডাঃ বিনীতে এই কথাখিনি কৈছিল— (You are a God choosen woman) এটা সময়ত ডাঃ বিনীত প্ৰিয়াহঁতৰ ঘৰৰ সদস্য হৈ পৰিছিল। কেৱল বুম্পাৰ চিকিৎসা কৰা চিকিৎসকেই নহয়। অফিচৰ সচিব যাৰ অৰ্থ দক্ষতাৰ বলত হেৰাই যোৱা অফিচৰ গৰীমাই আকৌ ঠন ধৰিছিল। আত্মীয়ক হেৰুৱাৰ বিষাদে হৃদয়ক গ্ৰস্ত কৰি তুলিলেও ধৈৰ্য কোনোদিনে হেৰুওৱা নাছিল। অপৰিসীম প্ৰচেষ্টাত কাৰ্যালয়ৰ প্ৰত্যেকজন কৰ্মচাৰীৰ হাতত দৰমহা দিবলৈ

সক্ষম হৈছিল। অফিচৰ নিখিলেশ দাস, অভিজিৎ আছিল
প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে কাৰ্যৰ ব্যক্তিক অনুভৱ আৰু সহায়-সহযোগিতা
কৰিব পৰা ব্যক্তিত্বৰ চৰিত্ৰ।

উপন্যাসখনৰ কাহিনী বৰ্ণনা : অন্তৰত উপন্যাসখনৰ
ঔপন্যাসিকাই নিজেই এক ধৰণৰ Semi autobiographical
বুলি কৈছে। তাৰ পৰাই আমি বুজিব পাৰো যে উপন্যাসখনত
বৰ্ণিত কাহিনীভাগৰ ভুক্তভোগী ঔপন্যাসিকা নিজেই। লগতে
উপন্যাসখনৰ পাতনিটোৱে দুৱাৰমুখতেই এই কথা বুজাই দিলে
যে এয়া একান্ত ব্যক্তিগত বিষয়ৰ বৰ্ণনা। উপন্যাসখনত থকা
অজগৰ প্ৰতীকীয়ে বাৰে বাৰে প্ৰিয়াক বেৰি ধৰা আৰু অজগৰক
বিৰল মাত্ৰে গাৰ্গীয়ে কোৱা— যিয়েই নোহোৱা তুমি এতিয়া
গুচি যোৱা। মোৰ অক্ষম সন্তানৰ জীৱনৰ অন্তিমটো দিনলৈ
মই জী থাকিব খোজো। উপন্যাসখনৰ প্ৰতিটো খণ্ডতে অনুভূত
হয় একোটা নিটোল গল্পৰ শেষত বা শেষ বিন্দুত অনুভূত
হোৱা এক উৎসুক্য। আচৰিতভাৱে ঔপন্যাসিকাই কাহিনীৰ
একেবাৰে শেষত বা অন্তিমটো শাৰীলৈ সেই একেই অনুভূতিৰে
পাঠকৰ এখন খোলা খিৰিকী সমুখত থিয় কৰালেগৈ।
উপন্যাসখনৰ মূল কাহিনীৰ বিকাশৰ মাজতেই মূল চৰিত্ৰৰ
অভিজ্ঞতা আৰু চেতনাৰ আলমত দুই-এক সমাজ-ৰাজনৈতিক
প্ৰসংগ বিশেষভাৱে কথনৰ গোটেই পৰিক্ৰমাত কেইবাবাৰো
উচ্ছেদ আৰু ভূমি পট্টা আন্দোলনৰ প্ৰসংগ আনিছে। ‘কমন
মেন’ সদায় ভুক্তভোগী হয় বুলি প্ৰটাগনিষ্ট প্ৰিয়া হৈ উঠিছে
সমব্যৰ্থী। সামাজিক চৌপাশৰ লগত নিজকে সংযোগহীন বুলি
প্ৰায়ে ভবা ঔপন্যাসিকা প্ৰটাগনিষ্টৰ আত্মালৈ ভূমিহীন মানুহৰ
আত্মজাহৰ মৰ্মান্তিক আৰু দুৰ্ভাগ্যজনক ঘটনাই ঔপন্যাসিকাক
জোকৰি গৈছে। ভূমিহীনৰ এনে আত্মজাহৰ মৰ্মান্তিক আৰু
দুৰ্ভাগ্যজনক ঘটনাৰ আৰু দল-সংগঠনৰ ৰাজনৈতিক কৌশল
থাকিব পৰাৰ সম্ভাৱনা অৱগত কৰিছে। উপন্যাসখনৰ নায়িকাৰ
চেতনা অৱশ্যেই উচ্ছেদৰ সময়ত কমনমেনৰ ওপৰত চলা
অমানুসিক উৎপীড়নৰ (যেনে উচ্ছেদৰ সময়তে এইখন অসমত
গৰ্ভৱতী নাৰীৰ সন্তানক পেটত হত্যা কৰা হৈছিল।) যাতনালৈ
প্ৰসাৰিত হৈ নুঠিল। অথচ গাৰ্গীয়ে অঁকা সেই ছবিখন এই
যন্ত্ৰণা (কমন মেন উচ্ছেদত গৰ্ভ হেৰুওৱা নাৰীৰ যাতনা)
বুজোৱাৰ কেনে এক খাৰল ৰাস্ত হৈ উঠিলহেঁতেন!

এক সংবেদনশীল-কাব্যিক ভাষা, চৰিত্ৰৰ মনোজগতৰ
চুম্বকীয় শব্দৰ আয়োজনৰে পাঠকৰ সৈতে ঘনিষ্ঠ কৰাই দিব
পৰাৰ দক্ষতা। বিচিত্ৰ কিছু চিত্ৰকল্পৰ সংগীত ছবি, কবিতাৰ

সহায়ত পৰিস্থিতি নিৰ্মাণ, বাস্তৱৰ কষ্ট বা দহনক বেছি জীৱন্ত
কৰিবলৈ স্বপ্ন আৰু বিদ্ৰমৰ মায়াবী জগতৰ উপস্থাপন — এই
গোটেই বোৰে ‘অন্তৰতম’ এখন সুখপাঠ্য উপন্যাস।
উপন্যাসখনত থকা আৰু এতিয়া আকাশলৈ চাই আপুনি নিজৰ
ভাল লগা ৰংটো বাচি ল'ব পাৰে। আকাশী অথবা ক'লা,
কমলা অথবা ঘন নীলা আৰু সেইখিনিতেই আমাৰ
উপন্যাসখনৰ শেষৰ কেঁকুৰিটোত গল্পকাৰক লগ পোৱা যায়
তেওঁৰ নিজস্ব আংগিক আৰু ভাষাৰ সমাহাৰৰ সৈতে। গাৰ্গীৰ
শিল্পভাবনা আৰু বিপদকালত শাহু আৰু আত্মীয়তাৰ সহায়
আৰু সহচৰ্যৰ সূত্ৰ ধৰি সামাজিক পাৰিপাৰ্শ্বিকে ভৰপূৰ
উপস্থিতিৰ সমান্তৰালভাৱে প্ৰিয়মদাৰ মানসিক জগতখনক যেন
এক নিষ্কৃতিহীন যাতনাৰ ঘূৰ্ণিত বিধ্বস্ত। নিতান্তই একাকী মুহূৰ্তত
গাৰ্গীয়ে অঁকা ছবিৰ অজগৰডাল জীৱন্ত হৈ প্ৰিয়মদাৰ গোটেই
শৰীৰত টৌ তুলি উদগ্ৰ শাৰীৰিক বাসনাৰ পৰা বিচ্ছিন্ন কৰে
বা হেঁচুকি ধৰে। ইফালে আকৌ মন্দাৰমণিৰ সাগৰতীৰত শিল্পী
বন্ধু সৈকতৰে হোৱা শাৰীৰিক সম্পৰ্কৰ চিন হিচাপে পোৱা
মাতৃত্বক তেওঁ লালন-পালন কৰিব বিচাৰিছে প্ৰয়াত স্বামী
তন্ময়ৰ চিহ্নৰূপে। গাৰ্গী চৰিত্ৰটোৱে বিবাহ বহিৰ্ভূত সম্পৰ্কৰ
প্ৰতিও নিঃসংকোচে সঁহাৰি জনাইছে। বুম্পা আৰু নীলমৰ
শাৰীৰিক মানসিক বাধাগ্ৰস্ততাৰ মাজত তেওঁলোকৰ পিতৃ-
মাতৃৰ কিছুমান প্ৰাপ্ত বয়স্ক অভিজ্ঞতাৰ উন্মেষ ঘটিছে।

‘অন্তৰতম’ৰ কাহিনী বিন্যাসত বিশেষভাৱে সক্ষম শিশুৰ
শাৰীৰিক-মানসিক বিকাশৰ কাৰণে অনুভূতিশীল অভিভাৱকত্ব
নিৰ্ভৰযোগ্য চিকিৎসা সেৱাৰ সুচলতা মানুহৰ বন্ধুত্বপূৰ্ণ
সহযোগিতা আদি প্ৰমূলাই ঠাই পাইছে; তেনেস্থলত বিবাহ
বহিৰ্ভূত যৌন সম্পৰ্ক বিচ্ছিন্ন ৰূপত প্ৰকাশিত ব্যক্তি বিশেষৰ
বিলাস বিশেষ। সাধাৰণতে উপন্যাসৰ উপ-কাহিনীৰ
প্ৰাসংগিকতা প্ৰায়েই শিথিল হোৱা দেখা যায়। কিন্তু এই
উপন্যাসখনত উপ-কাহিনীয়ে কাহিনীতকৈ অধিক শক্তিশালী
ৰূপত ধৰা দিছে। বিশ্বাস-বিশ্বাসহীনতাৰ বাস্তৱিক জীৱনৰ ৰূপো
বাস্তৱ হৈ উঠিছে। তাৰ লগতে প্ৰেম, আকুলতা, মানসিক-
দৈহিক সম্পৰ্ক অন্তঃসাৰশূন্যতাৰ আদিও সাৱলীল ৰূপত
অংকন কৰিছে।

উপন্যাসখনত বহিঃ পৃথিৱীলক অভিজ্ঞতাৰ লগতে
কল্পনাৰ সংযোজনো প্ৰচুৰ যদিও কল্পনাবোৰৰ পাখি গজিছে
লেখিকাই দেখা একাকী পৃথিৱী এখনৰ পৰাই।

উপন্যাসখনত ব্যৱহৃত প্ৰতীক : মাজে সময়ে গাৰ্গীয়ে অংকন

কৰি প্ৰিয়াক উপহাৰ দিয়া অজগৰে মেৰুৱাই ধৰে প্ৰিয়াক বাৰে-বাৰে। সাহিত্যত এইবোৰ দিশ প্ৰায়েই দৃষ্টিগোচৰ হয় ছালভাদৰ জলিৰ ভেন ঘগৰ কৌশল প্ৰনিধানযোগ্য। সেই অজগৰডাল জীৱন্ত হৈ মঙহাল শৰীৰটো তুলি নাচিব ধৰে আৰু প্ৰিয়াৰ শৰীৰটোক মেৰিয়াই ধৰি তাইক যেন স্বামীৰ উদগ্ৰ যৌন বাসনাৰ পৰা বিছিন্ন কৰাই প্ৰিয়াক এনে অনুভৱ কৰালে যে এখন প্লেটত খোৱা সুস্বাদু আহাৰ খাই আদিত্য গুছি গৈছে। এনেধৰণৰ প্ৰতীকী চিত্ৰৰ বৰ্ণনা ঘটিছে।

উপন্যাসখনৰ ভাষা : উপন্যাসখনৰ ভাষা নিঃসন্দেহে মনোগ্ৰাহী হৈছে। ভাব প্ৰকাশক তথা যথোচিত বৰ্ণনাই উপন্যাসখন সুখপাঠ্য কৰি তুলিছে। ভাষা ব্যৱহাৰৰ দিশলৈ মন কৰিলে দেখা যায় ঔপন্যাসিকাই কাব্যিক ভংগীৰ প্ৰকাশো মাজে-মাজে কৰিছে। যেনে -

আশাবোৰ ইমান ধুনীয়া

ইমান কোমল

পখিলাৰ দৰে

ফুলৰ দৰে

ৰঙা জিঞা অথবা

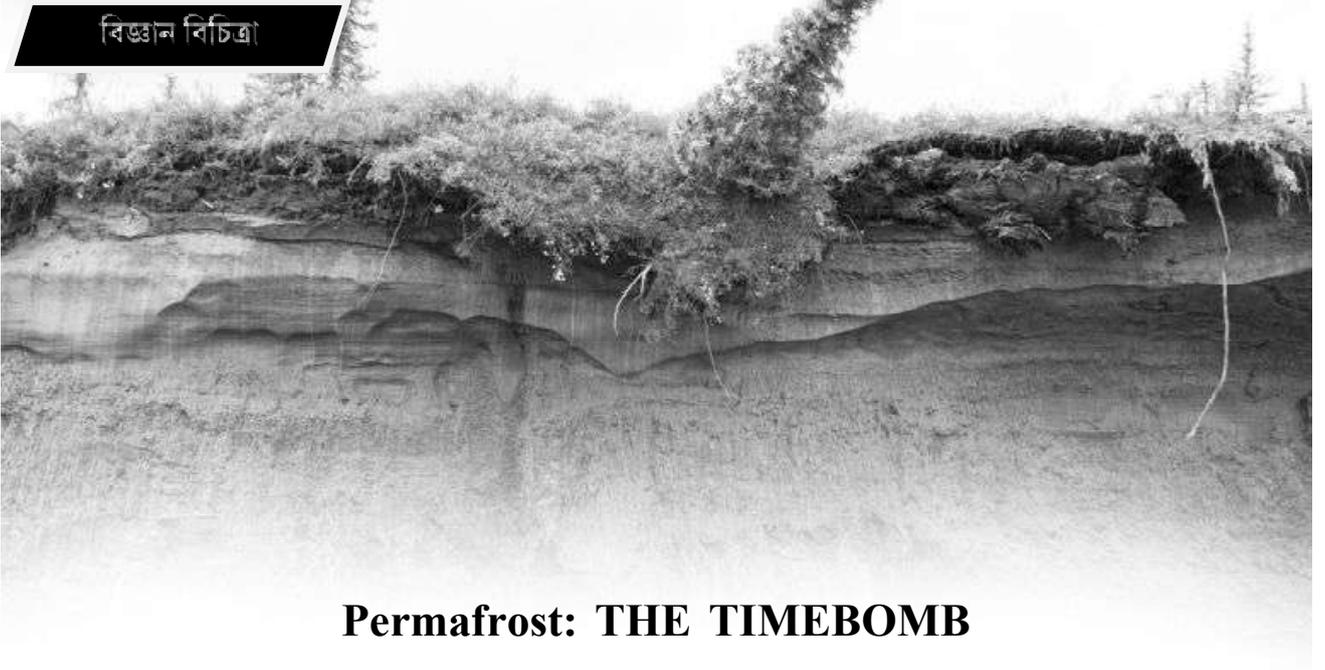
শিমলু তুলাৰ দৰে।

ঠিক একেদৰে উপমা, অলংকাৰৰ প্ৰয়োগ, বিস্ময়কৰ বাক্যৰ প্ৰয়োগ আছে। অসমীয়াৰ সমান্তৰালভাৱে ইংৰাজীৰো বহুতো শব্দ উপন্যাসখনত প্ৰয়োগ হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। যদিও কিছু-কিছু ক্ষেত্ৰত প্ৰায়াজনীয়া কিছুমান প্ৰসংগৰ সংযোগে উপন্যাসখনক বহু ক্ষেত্ৰত পেনপেনীয়া কৰি তুলিছে।

গাঁথনিৰ দিশত বাৰে বাৰে পুনৰাবৃত্তি আৰু অপ্ৰয়োজনীয় সংযোজনে উপন্যাসনক পেনপেনীয়া কৰি তুলিলেও 'অন্তৰতম' সন্তানৰ জীৱনৰ দুখ-যাতনা দেখা পিতৃ-মাতৃৰ বাবে 'অন্তৰতম' হ'ব সাহস। 'অন্তৰতম'এ এটা কথাই শিকাই যে জীৱনত পৰম সত্য বুলি কোনো কথা নাথাকে। মাথোঁ জীৱনে আমাক যি দিয়ে তাক লৈ সুখী হোৱাটোহে জীৱনৰ পৰম সুখ বা আনন্দ।

ঔপন্যাসিকাৰ পৰিচয় : সুদীৰ্ঘকাল অসম সাংবাদিকতা আৰু সাহিত্য আলোচনী "প্ৰকাশ"ৰ সহযোগী সম্পাদক হিচাপে কৰ্মৰত হৈ আছে। বিশ্বনাথ চাৰিআলিৰ কলাবাৰীত জন্মগ্ৰহণ কৰা ঔপন্যাসিকা মূলতঃ গল্পকাৰ হিচাপে পৰিচিত। গীতালি বৰাৰ প্ৰকাশিত গল্পগ্ৰন্থৰ সংখ্যা ৫ খন। তেখেতৰ প্ৰকাশিত উপন্যাস দুখন 'বুদ্ধজায়া' আৰু 'অন্তৰতম'। 'সন্তৰতঃ' আৰু 'নিৰৱধি নৈৰাজনা' গল্প সংকলনৰ বাবে তেখেতে লাভ কৰিছে ক্ৰমে 'মুনীৰ বৰকটকী বঁটা' আৰু 'হোমেন বৰগোহাঁঞি সাহিত্য বঁটা'। 'বুদ্ধজায়া' উপন্যাসখনৰ বাবে লাভ কৰিছে অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতিৰ 'বিশেষ সাহিত্য সন্মান'। তেওঁৰ গল্প ইতিমধ্যে ইংৰাজী, হিন্দী, বাংলা, ওড়িয়া, উৰ্দু, মাৰাঠী আদি ভাষালৈ অনূদিত হৈছে। গীতালি বৰা ইংৰাজী আৰু অসমীয়া বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ।

Permafrost: THE TIMEBOMB

Manash Pratim Dutta

Assistant Professor, Dept. of Zoology
Silapathar College, Silapathar

One third of our earth is made up of water of which a huge sunk remains as ice. Earth has witnessed several glacial events during its evolution. One of the events was the Ice age which began 2.4 billion years ago and lasted until 11,500 years ago. During this time the earth's climate repeatedly changed between very cold period where glaciers covered large portion of the world, known as glacial periods and very warm periods during which many of the glaciers melted known as interglacial periods. Due to the ice formation some of the earth cast remain buried under the ice and till now it exists as permafrost.

Now we will address what is a permafrost? Permafrost is any type of ground may be soil, sediment or rock that has been frozen continuously for a minimum of two years or as many as hundreds of thousands of years. About a quarter of the entire northern hemisphere is permafrost, where the ground is frozen year-round. It's widespread in the Arctic regions of Siberia, Canada, Greenland, and Alaska—where nearly 85 percent of the state sits atop a layer of permafrost. It's also found on the Tibetan plateau, in high-altitude regions like the Rocky Mountains, and on the floor of the Arctic Ocean

as undersea permafrost. In the southern hemisphere, where there's far less ground to freeze, permafrost is found in mountainous regions such as the South American Andes and New Zealand's Southern Alps, as well as below Antarctica.

We may think why we should know this. Is there any relevance of this topic to our life and our future? The answer is yes and we should aware of it although we are not surrounded directly by permafrost. As newton has rightly said every action has its equal and opposite reaction apply to our collective action as *Homo sapiens*. Our recent civilization is moving faster than ever before and becoming capable of harnessing and controlling nature. The earth has witnessed its mega exploitation from this intelligent species. Human actions driven by greed have invited unintentional consequences which are going to be explode in near future and permafrost is one of them.

When plants and animals die, the microbes that decompose their bodies release carbon dioxide, methane, and other global warming gases into the air. Permafrost effectively pauses this process and restrict these gases from coming out into atmosphere. When

frozen soil thaws, the microbial decomposition of those organic materials—and the release of greenhouse gases—starts anew. Packed with many thousands of years of life, from human bodies to the bodies of woolly mammoths, permafrost is one of earth’s great stores of global warming gases. Indeed, permafrost of the world estimated to hold nearly 1700 billion tons of carbon, twice the amount currently present in the atmosphere as well as a sizable amount of methane—a powerful greenhouse gas that traps more than 80 times more heat on the planet than carbon does. Even if half of the carbon store in permafrost were to be released to the atmosphere, it would be game over for the climate. According to a study published in Nature communication, acceleration of global warming is the consequence of permafrost thawing. Extreme weather events are becoming more frequent in recent times due to this kind of climatic phenomenon. Another concern of permafrost thawing is the crumbling of infrastructure. In Alaska, roads are turning into rollercoasters. When

water turns into ice underground, it expands and the ground swells. When water thaws, the ground contracts, which can make the earth crack. Moreover, it is believed that some bacteria and viruses can lie dormant for thousands of years in permafrost’s cold, dark confines before waking up when the ground warms. Not only this, thawing of permafrost will cost trillions of dollars for fighting against the detriment effects caused by it. How Can We Stop Permafrost from Thawing?

For most of us, the tundra and the permafrost beneath it may seem a million miles away. But no matter where we live, the everyday choices we make that contribute in some small way to climate change collectively can add up to a big impact on the world’s coldest climes. By reducing our carbon footprint, investing in energy-efficient products, and supporting climate-friendly businesses, legislation, and policies, we can help to preserve the world’s permafrost and avert a vicious cycle of an ever-warming planet.

□ □ □

Neutrinos: The ghost particles that could unravel mysteries of the universe

Dr. Happy Borgohain

Assistant Professor, Dept. of Physics
Silapathar College, Silapathar

Renowned theoretical physicist of all times, Professor Stephen Hawking quoted "Look up at the stars and not down at your feet. Try to make sense of what you see, and wonder about what makes the universe exist. Be curious".

Indeed, our inquisitive mind knows no bounds. Several questions like what the world is made up of, how the universe begin, what holds the world together arises at times in the curious minds of all ages since millennia. Today the ultimate questions about the closure of the fundamental dynamical laws and the origin of the observed universe begin to seem accessible.

Inevitably, my selection of this article is entirely personal owing to my research area and I hope there is something very fascinating and perhaps inspire the readers. The observed universe is understood to be made up of elementary particles, the first of its kind being the electron discovered by J.J Thomson in the year 1896. Experimentalists started probing the atoms and in 1911, Rutherford found that it consists of the protons and the neutrons. It is again known to most that the latter two are composed of even elementary quarks and gluons. Another fascinating particle which although are very tiny but plays a significant and exceptional role in building up the universe and unravel some of its best-kept secrets are the neutrinos. First discovered by the sharp-witted physicist Wolfgang Pauli to compensate the missing energy in the beta decay spectrum, in the year 1930. Nurturing some doubt, Pauli even confessed to German astronomer, Walter Baade that, " I have done a terrible

thing, I have postulated a particle that cannot be detected. That is something no theorists should ever do." In 1934, Fermi entitled them as "neutrinos" (meaning "little neutral one" in Italian)

Owing to its indomitable importance in providing information about the basic structure of the universe, about the mysteries of life and most importantly our very existence has made neutrino physics a hotbed of research for the intrepid band of scientists across the world. Neutrinos are by far the most elusive of all the known occupants of the subatomic realm. But unlike their subatomic cousins (electrons, protons), they do not carry an electric charge and are so pathologically shy that they hardly interact with any other particle. About a hundred trillion of neutrinos produced in the nuclear furnace at the Sun's core passes through our body every second without causing any harm and without leaving any trace of their presence. Due to their reluctance to mingle with any particle, they are very difficult to encase for which experimentalists are bound to build large detectors underground or underwater to block out signals from any other particles. These detectors could help in decoding the messages they deliver about the makeup of the history of the stars, galaxies and the universe. Super Kamiokande (Super-K) experiment in Japan is as tall as Wilson Hall and holds 50,000 tons of ultrapure water. Ice Cube experiment is buried between 1.5 and 2.5 kilometers under pure and clear underground in Antarctica, instrumenting a full cubic kilometer of ice. I feel fortunate enough to get to visit the Super-K

experiment during my Japan tour to attend a conference in the year 2019 and also meet the Nobel laureate himself, Takaaki Kajita.

Neutrino physics has successively brought the prestigious Nobel prizes in Physics, the most recent of which was awarded to eminent scientists Takaaki Kajita (for Super-K experiment in Japan) and Arthur B. McDonald (for SNO experiment in Canada) in the year 2015 for the discovery of a very significant property of this particle, that they can morph into another type while travelling through space, this chameleon-like behavior to change flavors is known by the term "neutrino oscillation" which subsequently proved that neutrinos have mass. This property can be understood by a simple analogy, let us imagine purchasing a carton of chocolate ice cream at the store, driving home, and opening it only to find it was vanilla! If we put a scoop of vanilla in a bowl and walk into the other room to eat it, where we are surprised to find that it is now strawberry. That's what happens with neutrinos too. A particle might start out as an electron neutrino, but as it moves, it morphs into a muon neutrino or a tau neutrino, changing flavors as it goes. Looking at how neutrinos change as they travel gives scientists valuable information about the ghostly particles.

In a supernova explosion, 99% of the dead star's

energy is emitted through neutrinos. Traveling almost at the speed of light and interacting extremely weakly with matter, neutrinos are the first messengers to reach the earth and indicate a star has died. The groundbreaking findings may help physicists understand a strange asymmetry in the early cosmos that allowed matter to beat out antimatter shortly after the big bang that accounted for the matter-antimatter asymmetry in the present universe. In the beginning, just after the big bang, the universe was filled with both matter and anti-matter. For every proton, there was an anti-proton. For every muon neutrino, there was an anti-muon neutrino. For every quark, an anti-quark. And when a particle meets its nemesis, they annihilate producing a sea of radiation. If the amounts had been equal, then only radiation would have filled the universe. Why is there so much matter in the cosmos? Maybe neutrinos played a key role in the universe's early asymmetry. If so, we owe our existence to them. Neutrinos surface in other cosmic mysteries, too. So, we expect to hear a lot more about these strange particles as scientists continue to probe matter's secrets with theoretical model building and sophisticated instruments are being set up across the globe for a detailed investigation of the properties of this prolific yet so elusive particle!

Ramanujan and his contribution to Mathematics

Binod Jimey

B.Sc. 3rd Sem.

Department of Mathematics

Srinivasa Ramanujan is one of the world's greatest Mathematicians of all time. Furthermore, this man from a poor Indian family, rose to prominence in the field of Mathematics, this essay on Srinivasa Ramanujan will throw more light on the life of this great personality.

Early Life of Srinivasa Ramanujan

Ramanujan was born in Erode on December 22, 1887 in his grandmother's house. Furthermore, he went to primary school in Kumbakonam, when he was five years old. Moreover, he attended several different primary schools before his entry took place at the "Town High School in Kumbakonam" in January, 1898.

At the Town High School, Ramanujan proved himself as a talented student and did well in all of his school subjects. In 1899, he involved with Mathematics and began summing Geometric and Arithmetic series on his own.

In the "Town High School", Ramanujan began reading a mathematics book called 'Synopsis of Elementary Result in Pure Mathematics' authored by G. S. Carr. With the help of this book, Ramanujan taught himself mathematics. The book contained theorems, formulas and short proofs. It also contained an index to papers on pure mathematics which reportedly spurred

Ramanujan to become obsessed with the subject. Having no access to other books, Ramanujan learned mathematics using Carr's book, whose topic included integral calculus and power series calculations. This concise book would have unfortunate impact on the way Ramanujan wrote down his mathematical results. Later, as his writings included too few details, it is difficult for many people to understand how he arrived at his results.

Ramanujan was so interested in studying mathematics that his formal education effectively came to a standstill. At the age of 16, Ramanujan matriculated from the Government College in Kumbakonam on a scholarship, but lost his scholarship the next year because he neglected his other subjects. He then failed the first arts examination in 1906, which would have allowed him to matriculate from the University of Madras, passing maths but failed his other subject.

Career

For the next few years, Ramanujan worked independently on mathematics, writing down results in two notebooks. In 1909, he began publishing works in the Journal of the Indian Mathematical Society which gained him recognition for his work despite lacking a University education. Needing employment, Ramanujan became a clerk in 1912 but continued his mathematics research and gained even more recognition.

Reviving encouragement from a number of people, including the Mathematician Seshu Aiyar, Ramanujan sent over a letter along with about 120 mathematical theorems to G.H. Hardy, a lecturer in mathematics at Cambridge University in England. Hardy, thinking that the writer could either be a mathematician who was genius, asked another

mathematician J.E. Littlewood, to help him look at Ramanujan's work. The two concluded that Ramanujan was indeed a genius. Hardy wrote back, noting that Ramanujan's theorems fell into roughly three categories. (a) results that were already known; (b) results that were new and that were interesting but not necessarily important and (c) results that were both new and important. Hardy immediately began to arrange for Ramanujan to come to England but Ramanujan refused to go at first because of religious scruples about going overseas. However, his mother dreamed that the Goddess of Namakkal commanded her to not prevent Ramanujan from fulfilling his purpose. Ramanujan arrived in England in 1914 and began his collaboration with Hardy. In 1916, Ramanujan obtained a Bachelor of Science by research from Cambridge University. His thesis was based on highly composite numbers, which are integers that have more divisors than integers of smaller value. In 1919, he showed some recovery and decided to move back to India. His health deteriorated again and he died there in the subsequent year.

Personal life

On July 14, 1909, Ramanujan married Janakiammal, a girl, whom, his mother had selected for him. Because she was 10 at the time of marriage, Ramanujan did not live together with her until reached puberty at the age of 12, as it was common at the time.

Ramanujan's Contribution to Mathematics

- Ramanujan compiled around 3,900 results consisting of equations and identifies. One of his most treasured findings was his infinite series of Pi.
- He discovered a long list of new ideas to solve many challenging mathematical problems, which gave a signification impetus to the development of game theory. His contribution to game theory

is purely based on intuition and natural talent and remains unrivalled to this day.

- He elaborately described the mock theta function which is a concept in the realm of modular form in mathematics.
- One of Ramanujan's notebook, was discovered by George Andrews in 1976 in the library at Trinity College.
- 1729 is known as the Ramanujan number. It is the sum of the cubes of two numbers 10 and 9. For instance 1729 results from adding 1000 and 829, this is the smallest number that can be expressed in two different ways as it is the sum of these two cubes.
- Ramanujan's contributions stretch across mathematics fields, including Complex analysis, Number theory, Infinite series, and Continued fractions.

Ramanujan's other notable contributions including hypergeometric series, the Riemann series, the elliptic integrals, the theory of divergent series and the functional equations of the zeta function.

Honours and Awards

- In 1918, he was honoured as the Fellow of the Royal Society.
- He became the Fellow of Trinity College, Cambridge University.

In recognition of Ramanujan's achievements, India also celebrates Mathematics Day on December 22, on the occasion of his birthday.

Death

Ramanujan died on April 26, 1920 in Kumbakonam, India at the age of 32. His death was likely caused by an intestinal disease called hepatic amoebiasis.

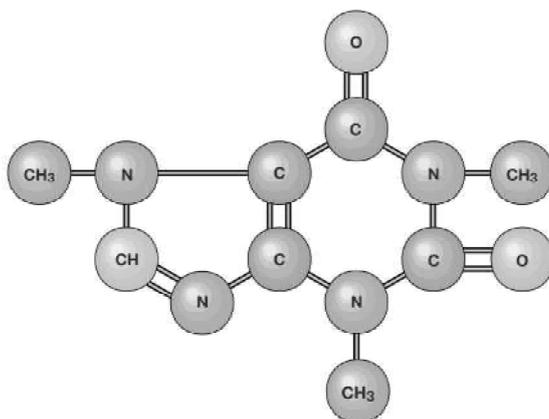
Molecule

Himanta Newar

B.Sc. 1st Semester, Chemistry Department

A molecule is the smallest individual portion of a pure chemical substance that has its unique set of chemical properties that is potential to undergo, a certain set of chemical reactions with other substances. However, this definition only works well for substances that are composed of molecules which is not true for many substances. Molecules are typically a set of atoms bound together by covalent bonds, such that the structure is electrically neutral and all valence electrons are paired with other electrons either in bonds or in lone pairs.

Thus, molecules exist as electrically neutral units, unlike ions. When this rule is broken, giving the "molecule" a charge, the result is sometimes named a molecular ion or polyatomic ion. However the discrete and separate nature of the molecular concept usually

requires that molecular ions be present only in well separated form such as a directed beam in a vacuum in a mass spectrometer. Some molecules contain one or more unpaired electrons creating radicals. Most radicals are comparatively reactive, but some such as nitric oxide (NO) can be stable.

The inert or noble gas elements (Helium, Neon, Argon, Krypton, Xenon and Redon) are composed of lone atoms as their smallest discrete unit but the other isolated chemical elements consist of either molecules or networks of atoms bonded to each other in some way. Identifiable molecules compose familiar substances such as water, air and many organic compounds like alcohol, sugar, gasoline, and the various pharmaceuticals.

□ □ □

Indian Space Research Organisation

ISRO

Kajal Das

B.A., 5th Sem., Political Science Department

The Indian Space Research Organization (ISRO) is the agency of India that deals with space exploration and astronomy. It was established in 1969. Its headquarter at Bengaluru. It operates under the Department of Space (DOS). ISRO built India's 1st satellite. Aryabhata, which was launched by the Soviet Union on 19th April 1975. ISRO, later built many types of rockets such as Satellite Launch Vehicle, The Polar Satellite Launch Vehicle, The Geosynchronous Satellite Launch Vehicle. ISRO built and launched the Mars Orbiter Mission (MOM) in 2013 and reached Mars in

2014. India is the 1st country to get to Mars on its 1st attempt. In 2008, ISRO sent Chandrayaan-1 to the moon. Chandrayaan-2 was launched on 22nd July 2019. The 1st mission to the Sun will be called Aditya (L1). The 1st mission to Venus will be an Orbiter Mission called Shukrayaan-1 that may be launched in 2024. It is one of the 6 government space agencies in the world which possess full launch capabilities. In the future, India also wants to send people to space and send more missions to other planets.

□ □ □

Microbes could help future Mars explorers make rocket fuel and oxygen on the Red Planet

Hirashmoy Saikia

B.Sc. 3rd Semester, Chemistry Department

Future Mars astronauts could make rocket fuel on the red planet using, air, water, and sunlight, a new study finds. The technology could fuel the astronauts' flights back to Earth.

Making rocket fuel on Mars instead of shipping it from earth could not only save billions of dollars but of could also generate tons of oxygen to help people breathe while exploring Mars, Scientists added.

Now researchers suggest a biologically inspired alternative that can produce both methane and liquid oxygen from Martian resources. Not only that it could generate excess oxygen to help support human life.

The new technique would involve shipping two microbes to Mars. The first would be cyan bacteria,

which would use sunlight to create sugars via photosynthesis often given carbon dioxide from the Martian atmosphere and water taken from Martian ice. The second would be genetically modified E.coli bacteria that would ferment these sugars into a rocket propellant called 2, 3 butanediol, which is currently used on earth to help make rubber.

Although 2,3 butanediol is a weaker rocket fuel than methane, the gravity on Mars is only one-third of what is felt on earth, "We need a lot less energy for lift-off on Mars, which gives us the flexibility to consider different chemicals that aren't designed for rocket launch in earth.

□ □ □

লক্ষীন্দ্ৰ বৰপাত্ৰ গোহাঁই

স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিক

পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

আৰম্ভণি : আমি আমাৰ চাৰিওফালে বিভিন্ন বন্যপ্ৰাণী প্ৰায়েই দেখিবলৈ পাওঁ। বৰ্তমান প্ৰায় বিশ্বৰ সকলো ঠাইতে এই বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণৰ ওপৰত যথেষ্ট গুৰুত্ব দিয়া দেখা গৈছে।

আমাৰ সমাজত থকা যিবোৰ অৰণ্য বা হাবি বননি আছে এই সকলোবোৰতেই আমি বিভিন্ন বন্যপ্ৰাণী দেখিবলৈ পাওঁ। যেনে— হাতী, বনগাহৰি, সিংহ, বাঘ ইত্যাদি।

বৰ্তমান সমাজত আমি এই বন্যপ্ৰাণীবোৰ দিনক দিনে প্ৰায় কমি যোৱা দেখিবলৈ পাই আহিছোঁ। এই বন্যপ্ৰাণীবোৰে আমাৰ পৃথিৱীখনক বিভিন্ন প্ৰকাৰে বিভিন্ন উপাদান বিশেষকৈ সৌন্দৰ্য্য উৎকৃষ্ট কৰাত সহায় কৰি আহিছে। বিশ্বৰ প্ৰায়বোৰ দেশেই এই বন্যপ্ৰাণীবোৰ সংৰক্ষণৰ বাবে বিভিন্ন আঁচনি বা নীতি-নিয়মৰ জৰিয়তে সংৰক্ষণ কৰিবলৈ পস্থা হাতত লোৱা দেখা গৈছে। বৰ্তমান আমি আমাৰ মাজৰ পৰাই বহুতো উল্লেখযোগ্য বন্যপ্ৰাণী হেৰুৱাব ধৰিছোঁ। যিহেতু বৰ্তমান আমি এই পৃথিৱীত পূৰ্বতে থকা ডাইন'ছৰৰ দৰে বহুতো বন্যপ্ৰাণী লুপ্ত হৈ গ'ল, বৰ্তমানো আমাৰ মাজত বহুতো লুপ্তপ্ৰায় প্ৰাণীও আছে, যিবোৰ এই যান্ত্ৰিকতাৰ সমাজত সম্পূৰ্ণৰূপে সুৰক্ষিত হৈ থকা নাই।

বিশ্বত বিভিন্ন জৈৱবৈচিত্ৰ (Bio-diversity) দেশ আছে, যিবোৰ বৰ্তমান বিশ্বত জৈৱবৈচিত্ৰতাৰ ক্ষেত্ৰত জিলিকি আছে আৰু বন্যপ্ৰাণী আৱৰা এখন সুন্দৰ প্ৰকৃতিৰ বহুতো অৰণ্যক সুৰক্ষা দি আহিছে। বিশেষকৈ বিভিন্ন দেশৰ লগতে আমাৰ ভাৰতবৰ্ষও বিশ্বত জৈৱবৈচিত্ৰত নিজকে এখন সুকীয়া দেশ হিচাপে স্বীকৃতি প্ৰাপ্ত। আমি সকলোৱে জানো যে, প্ৰায় বহুবছৰ আগৰ পৰাই সমগ্ৰ বিশ্বতে প্ৰত্যেক বছৰ ৪ ডিচেম্বৰৰ দিনটো বিশ্ব বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণৰ দিৱস (World Wild-life Conservation Day) হিচাপে উদ্‌যাপন কৰি অহা হৈছে। এই বিশেষ দিনটোত সমগ্ৰ বিশ্বত বন্যপ্ৰাণীৰ প্ৰতি থকা আমাৰ দায়িত্বক সোঁৱৰণ কৰি থকা

হৈছে।

আমি জানো যে ভাৰতৰ ভিতৰতে বিশেষকৈ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলতেই এই বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা বেছি। বৰ্তমান উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলত বহুতো অভয়াৰণ্য আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান আছে। এই

বিশেষ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান বা অভয়াৰণ্যবোৰৰ মূল লক্ষ্যই হৈছে জৈৱবৈচিত্ৰ ৰক্ষা কৰা অৰ্থাৎ বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণ কৰা।

বিশ্বৰ প্ৰায়বোৰ দেশতে বৰ্তমান বন্যপ্ৰাণীৰ প্ৰতি থকা যি সচেতনতা, তাক দিনক দিনে কমি অহা দেখিবলৈ পাইছোঁ। আমি বিভিন্ন ঠাইত অৰণ্য ধ্বংস হোৱা দেখিবলৈ পাওঁ। যাৰ ফলত জৈৱবৈচিত্ৰতাৰ প্ৰতি ভয়ানক ভাবুকি আহি পৰিছে। আমি আমাৰ অসমৰ কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ যি দিনক দিনে অৰণ্যত ঘটিছে আমি সকলোৱে এই বিষয়ে জানো। যিহেতু কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ পৰা বৰ্তমান গঁড়, বাঘ, হাতী ইত্যাদি বিভিন্ন বন্যপ্ৰাণী ধ্বংসহোৱা দেখিবলৈ পাই আহিছোঁ। এনেধৰণৰ বিশ্বৰ বহুতো স্থানত বন্যপ্ৰাণী লুপ্তপ্ৰায় হৈ যোৱা যি ভয়াবহতা তাৰ প্ৰতি মানৱ সমাজত আমি সচেতনতা জগাই তুলিব লাগে। সেইবাবে আমি সমগ্ৰ বিশ্ববাসীয়ে এই বন্যপ্ৰাণীবোৰৰ দ্বাৰা হোৱা যি বিশ্বৰ সৌন্দৰ্য্যৰ ঐক্যতাৰ অটুত ৰাখিবলৈ World Wildlife Conservation Dayৰ দৰে বিভিন্ন পস্থা অৱলম্বন কৰি বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণ কৰিব লাগে। অৰণ্য ধ্বংসৰ বাবেই এই বন্যপ্ৰাণীবোৰে খাদ্যৰ অভাৱ বা বাসস্থানৰ অভাৱৰ বাবে লুপ্ত প্ৰায় হ'বলৈ ধৰিছে। এই বন্যপ্ৰাণীবোৰৰ সংৰক্ষণ কৰাৰ লগতে আমি বৰ্তমান পৃথিৱীৰ গোলকীয় উষ্ণতাৰ দৰে ভয়ানক পৰিস্থিতিৰ পৰা হাত হাবিব পাৰিম। আমি সকলোৱে বিশ্ববাসীৰ হৈ বিশ্বৰ প্ৰতি থকা যি বন্যপ্ৰাণীৰ ভয়াবহতা তাক উদ্ভিদ ৰূপণ বা অৰণ্য নিৰ্মাণৰ দৰে কাৰ্যপস্থা হাতত লৈ আমি আমাৰ দায়িত্ব পালনত অগ্ৰসৰ হ'ব লাগে। ❖

পবা বনাঞ্চল

নিলন পেণ্ড

সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ, চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়

‘পবা তুমি সকলোৰে হ’বা
জীৱন যাত্ৰা পথৰ সংগী-স্বৰূপ’

পবা বনাঞ্চল প্ৰকৃতিৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ উপাদান। পবা ধেমাজি জিলাৰ একমাত্ৰ সংৰক্ষিত বনাঞ্চল। পবা জোনাই মহকুমাৰ পূৰ্ব দিশত অৱস্থিত। ই আমাৰ বাবে অতিকৈ প্ৰয়োজনীয়। কিয়নো সকলো দেশতে জনসংখ্যাৰ বিস্ফোৰণ ঘটিছে। জনসংখ্যা বিস্ফোৰণ হোৱাৰ লগে লগে মানুহবোৰে অত্যন্ত কঠোৰ বস্তুবাদী, লোভ, বিলাসী জীৱন ধাৰণাৰ মনোভাৱ আৰু বাসস্থানৰ বাবে প্ৰকৃতিক বিচাৰহীনবাবে ধ্বংস কৰিছে। কিন্তু পৰিৱেশ সংৰক্ষণ কৰোঁতা বা ৰক্ষা কৰোঁতা তেনে নগন্য। এনে কাৰ্যকলাপেই বহু সংখ্যক জীৱিত প্ৰাণীকুলৰ ভাবুকিৰ সৃষ্টি কৰাৰ উপৰিও বিভিন্ন ধৰণৰ ধুমুহা, ভূমিকম্প, বনজ সম্পদৰ দ্ৰুত অৱক্ষয়, ভূমিৰ উৰ্বৰতা শক্তি নষ্ট কৰি সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে। সেই সমস্যাবোৰৰ পবা ৰক্ষা পাবলৈ ধেমাজি তথা অসমবাসী ৰাইজে ঐক্যবদ্ধভাবে পবা বনাঞ্চলক সুৰক্ষিত কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তা বোধ কৰোঁ।

পবা বনাঞ্চল প্ৰায় ১০,২২১ হেক্টৰ মাটিকালিৰে বিস্তৃত। ইয়াৰে উত্তৰত আছে লক্ষ্মী বিজাৰ্ড ফৰেষ্ট। পূবে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নৈ আৰু ডিব্ৰু চৈখোৱা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান। পশ্চিমে অৰুণাচলত অৱস্থিত বনাঞ্চলৰ একাংশ। দক্ষিণে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নৈ আৰু জোনাই ৰাজহ গাঁওবোৰ।

পবা ধেমাজিৰ একমাত্ৰ প্ৰকৃতি অধ্যয়নৰ কেন্দ্ৰ আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ সম্পদ। পবাৰ বুকুত আছে নানা ধৰণৰ গছ-গছনি; যেনে - গমাৰী, শলখ, শিমলু, ওটেঙা ইত্যাদি, জীৱ-জন্তু; যেনে - বাঘ, হাতী, বান্দৰ, হৰিণা, বন গাহৰি ইত্যাদি, চৰাই-চিৰিকটি; যেনে - পাৰ, কপৌ, বগলী, বৰটোকোলা (সুদূৰ ছাইবেৰীয়াৰ পৰাও এজাক পৰিভ্ৰমী চৰায়ে খাদ্য বিচাৰি বসবাস কৰা দেখা যায়) ইত্যাদি, নদী-জলাশয়; যেনে - পাঁচ মাইল বিল, সাত মাইল বিল আদি। পবাত চৰাই-চিৰিকটিৰ গীত-মাত, গছ-গছনিৰ সৌন্দৰ্য, জলাশয়ত ফুলা ভেঁট পদুমৰ শোভা, জীৱ-

জন্তু, চৰাই-চিৰিকটি আদিৰে এক মনোমোহা পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰে। পবা বনাঞ্চল দৰ্শন কৰিলে কিছুমান বৈশিষ্ট্য দৃষ্টিগোচৰ হয়। সেইবোৰ হৈছে -

- ১। পবাত প্ৰায়বোৰ গছ-গছনি আছে।
- ২। পবাই লালী নৈৰ গৰাখহনীয়াৰ পৰা ৰক্ষা কৰি আছে।
- ৩। পবা বনৰীয়া হাতী আৰু বনগাহৰিৰ বাবে বিখ্যাত।
- ৪। পবাত ৰ’দ-বৰষুণ সহজে পৰিব নোৱাৰে। তাত গুল্ম, বৃক্ষ, লতা আৰু তৃণ জাতীয় উদ্ভিদ থকাৰ কাৰণে।
- ৫। পবাৰ ভূ-ভাগ সেমেকা।
- ৬। পবাত ১০০ ফুটৰো অধিক উচ্চতাৰ গছ-গছনি পোৱা যায়। যেনে- শিমলু, গমাৰী, শলখ ইত্যাদি।

পবা বনাঞ্চলত বহু ভাবুকি জড়িত হৈ থকাৰ দৃষ্টিগোচৰ হয়। কিয়নো বৰ্তমান জনসংখ্যা দ্ৰুত গতিত বাঢ়ি অহাৰ ফলত অঞ্চলটোৰ একাংশ মানুহে গছ-গছনি কাটি বাসস্থান সাজিছে। তদুপৰি চোৰাং বেহা-বেপাৰৰ ফলত বহু মূল্যবান গছ-গছনি, জীৱ-জন্তুৰ বিলুপ্তি ঘটিছে। যাৰ ফলত বনৰীয়া জীৱ-জন্তুবোৰে শান্তিৰে জীৱন অতিবাহিত কৰিব নোৱাৰি তথা খাদ্যৰ অভাৱত গাঁওবাসীৰ খেতি পথাৰ নষ্ট কৰাৰ উপৰি মানুহক মৃত্যু মুখত পেলাইছে। সেয়েহে পবাৰ প্ৰতি গণ সজাগতা গঢ়ি তুলিবলৈ আৰু পবাৰ ক্ষতি বাচাবলৈ চৰকাৰে পঞ্জীয়ন কৰাৰ লগতে পবাক অভয়াৰণ্য হিচাপে স্বীকৃতি দি উন্নত মানদণ্ডৰ সুৰক্ষা বাহিনী ৰাখি উন্নত ব্যৱস্থা হাতত ল’ব লাগে। অকল চৰকাৰে সুৰক্ষা প্ৰদান কৰিব নোৱাৰে যদিহে অসম তথা ধেমাজিবাসী ৰাইজৰ লগতে নিকটবৰ্তী গাঁও সমাজে একোটা নিজৰ সম্পদ বুলি সুৰক্ষা প্ৰদান নকৰে। সেয়েহে পবা বনাঞ্চল সকলো জনসাধাৰণে, ধেমাজি তথা অসমৰ একোখন অভয়াৰণ্য আৰু ভৱিষ্যতে পৰ্যটকৰ ঠাই হ’বলৈ কামনা কৰি সুৰক্ষা প্ৰদান কৰিব লাগে।

□ □ □

Vegetation within the Silapathar College Campus

Dr. Upen Deka
Dr. Junali Chutia
Dr. Lipika Lakhar
Department of Botany

The Silapathar College is commonly known as “General College” by the local people of Silapathar area. The college was established in the year 1979. It is the second oldest college in the Dhemaji District of Assam.

The college campus is full of green beauties. Various types of plants cover the boundary of the college. A survey was done by the faculties of Department of Botany on the vegetation within the college campus. A small survey, helps us to know about the total number of plants, total species present within the campus, which will also help other people to know about the floral composition of the campus.

The campus of the college is full of plants from different varieties. All type of healthy, terrestrial, aquatic, epiphytic plant species are present within the campus the study showed that the total number of individual plants present within the campus is 647. This includes 49 species of tree and 08 species of shrubs.

49 species of trees are from 44 genera and 34 families and among these 5 species are from Monocotyledons and 44 species are from Dicotyledons. The most dominant species are – *Ziziphus jujuba* and *Polyathia longifolia* which are from Dicotyledons and among monocotyledons *Bambus pallida* and *Areca catechu* are most dominant.

Some of the tree species present within the campus are Chationa, Tamul, Chamkothal, Kothal,

Moha-nim, Bijuli bach, Jati Bach, Boga Kanchan, Urium, Brunflasia, Bottle brush, Tilachopa, Dhuna gos, Sonaru, Radhachura, Robob Tenga, Narikol, Sisso, Krishnasura, Ow tenga, Bowal, Jalphai, Dimoru, Aahot, Gomari, Silver oak, Sthala padma, Ajar, Litchi, Sowalu, Jagalu, Aam, Nahar, Bokul, Sajina, Kadom, Chom, Amlokhi, Debodaru, Koros, Modhuri aam, Royal Palm, Siris, Chegun, Arjun, Hilikha, Holokh, Bogori, Christmas tree.

Among the 8 shrub species, 3 species are from Clerodendrum species. The plants species are Nefafu, Dhopal lita, Nangol bhonga, China rose, Kamini kanchan, Narasingha, Kathonda and Vadoi tita. In the college campus total number of 48 shrubby plants are present belonging to 6 different genera.

The college campus possesses 28 species of herb including 26 genera. The most dominant plants are Hydrocotyle, Sibthorpioides, Ocunum, Senetum, Oxalis, Corriculate, Sgeratum, Conizoides.

The diversified kinds of plants within the campus, not only provides beauty to the campus but they also provide shelter and home for various birds and other small animals. The aromatic and medicinal plants present within the campus are also used in various therapeutical purposes. The green environment present within the campus should be maintained properly so that it can sustain for longer period. This will give us a healthy environment within the campus. ❖

উচ্চাকাঙ্ক্ষা

তুলতুল ফুকন

সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ, চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়

চকীদাৰ দুজনে সুমনৰ হাত দুখন বান্ধি পেলালে। এজনে গাৰজোৰে সুমনক ঠেলিছে আগলৈ, একোবাৰ গতিয়াই দিছে। সুমনে উভতি চাবলৈ বাৰে বাৰে চেষ্টা কৰিছে। উঁস, কিদৰে সহিব পাৰি এই দৃশ্য। কিয় সুমনক এই ঠাইলৈ লৈ আহিল। যিমান পাৰে পলাশে নিজকে সংযত কৰি ল'লে।

‘মামা মোক ইহঁতে বান্ধি দিছে। মোক কিয় এনেকুৱা কৰিছে? মোক সিহঁতে মাৰি পেলাব মামা। মোৰ হাত দুখন খুলি দিয়া মামা। মোক লৈ যোৱা মামা, মোক লৈ যোৱা।’

পলাশে সুমনলৈ মূৰ তুলি চাব পৰা নাই। তাৰ অসহায় চকুযোৰ পলাশে চাব নোৱাৰে। সুমনৰ কথাবোৰ শুনি পলাশ থৰ হৈ ৰৈ আছে। পলাশ সুস্থিৰ হৈ থাকিব পৰা নাই। গধুৰ শিল এচটা যেন কোনোবাই পলাশৰ বুকুত জাপি দিছে।

‘অলপ আগতে পলাশৰ কোলাত সুমন শুই আছিল। বাৰে বাৰে সুমনে কৈ আছিল মামা তুমি মোক মৰম কৰাচোন। মোক ক'লে লৈ যাবা। মা-পাপাৰ কাষৰ পৰা মোক তোমাৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱাচোন। তুমি আৰু মই চিঞৰি চিঞৰি গান গাম। গীটাৰ বজাম। আলিৰ মূৰত ৰৈ নীলা আকাশখন চাম।

পলাশে তাৰ চুলিত হাত বুলাই ভাবিছিল- পলাশৰ ওচৰত সুমন ইমান সুস্থ। সুমন পলাশৰ কোলাত শান্ত হৈ পৰে অলপ সময়। কিন্তু হঠাৎ সুমন অস্থিৰ হৈ পৰে। চম্ভালি লোৱাটো কঠিন হৈ যায়। সেয়ে মাক-দেউতাকে সিদ্ধান্ত লৈছে তাক মানসিক চিকিৎসালয়ত ভৰ্ত্তি কৰাব।

কঁপাহ কোমল মাখন বুলীয়া ফুলপাহ দুহাতত লৈ এদিন চিঞৰি দিছিল পলাশে। ইয়ে মই মামা হ'লো- অপাবেশ্বন কক্ষৰ ইফালে-সিফালে চাই পলাশৰ মাকে ধমকি দিছিল- ইমান নিচিঞৰিবিছোন। পলাশে মাকক আজুৰি আনি কৈছিল- ‘ভাগিন, ভাগিন। পৃথিৱীয়ে শুনক মই মামা হ'লো। সু-মন। ধুনীয়া মনৰ অধিকাৰী হওক মোৰ সুমন। সুমন হ'ব ইয়াৰ নাম।’ সুমন জন্ম হোৱাৰ পাছত বায়েক-ভিনীয়েকে টাউনত ভাড়াঘৰ এটা লৈ থাকিবলৈ লৈছিল। গাঁৱৰ ঘৰৰ পৰা ছয় কিঃমিঃ দূৰ হয় টাউনলৈ। পাছলৈ নিজৰ ঘৰ-মাটি হ'ল। স্কুল বন্ধ হ'লে বিহুৰে সংক্ৰান্তিয়ে গাঁৱৰ আইতাকৰ ঘৰলৈ, কেতিয়াবা মামাকৰ ঘৰলৈ যায়। আত্মীয়তাবোৰ গভীৰ হ'বলৈ ধৰোতেই সুমন উভতি আহিব লগা হয়। সুমনৰ দেউতাক-মাকে সুমনৰ স্কুল ক্ষতি, পঢ়া

অনিয়মীয়া হোৱাটো মুঠেই নিবিচাৰে। বায়েকৰ ঘৰলৈ পলাশ যেতিয়াই গৈছিল সুমনক প্ৰায়ে লগ নাপাইছিল। টিউচন, হোমৱৰ্ক, স্কুলত অনবৰতে সুমন ব্যস্ত হৈ আছিল। খেলাধূলা কৰা লগ-সঙ্গ সুমনৰ প্ৰায় নাছিলেই। পলাশ আহিলে সুমানে খুউব ভাল পাইছিল। একমাত্ৰ ভাগিনীয়েকৰ সকলো আবদাৰ পলাশে পূৰাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। সি নিজৰ এৰাব নোৱাৰা কাম এৰি হ'লেও কেতিয়াবা সুমনৰ ওচৰলৈ গৈছিল। পলাশক সুমানে নৈ, পাহাৰ, বগা কঁহুৰাবোৰ দেখুৱাবলৈ কুতুৰি থাকে। কেতিয়াবা পলাশে সুমনক লৈ যায় তাৰ ভাললগা ঠাইখনলৈ। সুমানে পলাশক এৰিব নিবিছাৰে। পলাশৰ কোলাত মূৰ থৈ সাধু শূনাৰ আবদাৰ ধৰে। পলাশেও সুমনক শুনায় সৰুতে আইতাকৰ মুখৰ পৰা শূনা তেজীমলা, পানেশৈৰ সাধু। ৰি ৰিকৈ মনত থকা কথাবোৰকে কয় আৰু সুমন টোপনি যায়। আলফুলে সুমনক বিচনাত শুৱাই সি যায়গৈ। সি গান ভাল পায়, সেয়ে পলাশ যোৱাৰ লগে লগে ম'বাইলত তাৰ ভাল লগা গানবোৰ শুনিছিল। ভিনিয়েকৰ মতে গান-চানত বেছি মন দিলে মনবোৰ পাতল হয়। পলাশে সুমনক ইমান লাই দিলে, সুমন হেনো বেয়া হ'ব। পলাশে মন কৰে সুমন খুউব আবেগিক। এদিন সুমানে পলাশৰ কোলাত মূৰ থৈ কৈছিল- মামা মই অংক বেয়া পাওঁ। সুমনৰ অসহায় কণমানি মনটো পলাশে বুজি পাইছিল।

পলাশে বায়েক-ভিনিয়েকক সুমনৰ ওপৰত বৰ বেছি পঢ়াৰ হেঁচা নিদিবলৈ কৈছিল। তেতিয়া বায়েকে তপৰাই কৈছিল- মোৰ জীৱনটো ধ্বংস হ'লেই- কলীয়া চৰুতহে এতিয়া সপোন দেখো। পলাশৰ কথায়ে ভিনিয়েককো অসন্তোষ্ট কৰা যেন লাগিছিল। পলাশক কৈছিল ভিনিয়েকৰ ইমান ইচ্ছা থকা সত্ত্বেও দেউতাকে বিজ্ঞান শাখাত পঢ়িব নিদিলে। ইঞ্জিনীয়াৰ হোৱাৰ সপোন সপোন হৈয়ে ৰ'ল। এতিয়া সেয়ে সন্তানেই তেওঁলোকৰ ভৰসা। অপূৰ্ণ আশা সপোনবোৰ সুমানে পূৰাব লাগিব। যি কোনো বিনিময়ত সুমন ডাক্তৰ বা ইঞ্জিনীয়াৰ হ'ব লাগিব।

সুমন ভাগৰুৱা হয়। কেতিয়াবা পঢ়াৰ টেবুলতে টোপনি যায়। এদিন পলাশক সুমানে কৈছিল- মোৰ খুউব ভাগৰ লাগে। মা-পাপাই মোক নুবুজে। মই একো কথাই তেওঁলোকৰ লগত শ্বেয়াৰ কৰিব নোৱাৰো। টোপনি বাবলৈও মোৰ ভয় লাগে। এদিন যে দেউতাই মোৰ গাত পানী ঢালি দিছে। নৱম শ্ৰেণীত সুমানে প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হ'ব নোৱাৰাৰ বাবে দেউতাকে শক্তি হিচাপে দিনটো বাহিৰতে ৰাখিছিল। সেইদিনা পলাশক দেখি সুমানে গাৰুত মুখ গুজি ফেকুৰিছিল। সুমনক পলাশে লৈ

গৈছিল সি ভালপোৱা নদীৰ পাৰলৈ। দুয়োটা মথাউৰিত বহিছিল। তাৰ চকুহাল ৰঙা হৈ আছিল। মুখখন শেঁতা। পলাশে সুমনৰ কাষ চাপি অহাত সুমানে পলাশৰ দুহাতত হাত থৈ কৈছিল- মই ঘৰ এৰি ক'ৰবালৈ গুচি যাম। পলাশে উমান পাইছিল সুমনৰ সৰু হৃদয়ৰ ধুমুহাজাকৰ কথা।

সুমনৰ এই যন্ত্ৰণাৰ ওচৰত পলাশ অসহায় হয়। কঠোৰ অনুশাসনে বিপদত পেলাব বুলি বায়েক-ভিনিয়েকক বাৰে বাৰে সঁকিয়াই দিছিল। সুমনৰ মেট্ৰিক পৰীক্ষাৰ প্ৰি-টেষ্ট হ'ল। সুমন ক্লাছত তৃতীয় হোৱাৰ বাবে দেউতাকে ৰুদ্ৰমূৰ্ত্তি ধৰিলে। দেউতাকৰ মতে ইমান সুবিধা দিয়াৰ পাছতো সি ভাল বিজ্ঞান নকৰিলে। মাক-দেউতাকৰ আশাত চেঁচাপানী ঢালিলে। টকা-পাইচা সৰু বৰবাদ। দেউতাকৰ তৰ্জন-গৰ্জন শূনি সুমন কমৰ পৰা ওলাব নোৱাৰা হ'ল। সুমানে অনবৰতে ভিতৰতে সোমাই থাকে। ভয় ভয় এটাই সুমনৰ মন-মগজুক দুৰ্বল কৰি পেলালে। খোৱা-বোৱাৰ প্ৰতিও অনীহা হ'ল, পঢ়াৰ টেবুললৈ গ'লেই সি অনুভৱ কৰে টেবুলখন, কিতাপবোৰ যেন চক্ৰাকাৰে ঘূৰি আছে। এদিন পুৱাতে মাকে গাখীৰ গিলাছ দিবলৈ আহি সুমনক সংজ্ঞাহীন অৱস্থাত পালে। পলাশক খবৰ দিলে। পলাশ আহিল। সুমনক নাৰ্চিং হোমত ভৰ্ত্তি কৰালে। যেতিয়া সংজ্ঞা ঘূৰি আহিল তেতিয়া সি ভুলকৈ কথা ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে। সুমনক বাহিৰৰ ডাক্তৰক দেখুৱাবলৈ লৈ গ'ল। লাহে লাহে সুমন সুস্থ হৈ উঠিল। কিন্তু সি মেট্ৰিক পৰীক্ষা দিব নোৱাৰিলে। মাজে মাজে সুমন সংজ্ঞাহীন হৈ যায়। মাক-দেউতাকক সহ্য কৰিব নোৱাৰে। দেখাৰ লগে লগে দুগুণ উত্তেজিত হৈ পৰে। পৰিস্থিতি চম্ভালিব নোৱাৰা অৱস্থাৰ সৃষ্টি হয়। পলাশ আহিলে সুমন শান্ত হয়। সুমনৰ লগত কথা পাতে, কেতিয়াবা পলাশৰ লগত আইতাকৰ ওচৰলৈ আহে।

পলাশক ডাক্তৰে কৈছিল- সম্পূৰ্ণ হয়তো সি সুস্থ নহ'ব। মগজুত চিন্তাৰ হেঁচা পৰিলে সি পুনৰ ভাৰসাম্য হেৰুৱাব। তাৰ জীৱন আপোনালোকৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰিব। মাক-দেউতাকৰ মূৰত যেন সৰগখন ভাগি পৰিল। এতিয়া সুমন মাজে মাজে সংজ্ঞাহীন হয়। মানসিকভাৱে অসুস্থ হৈ পৰে। আজি সুমানে এডাল প্ৰকাণ্ড লাঠি লৈ মাক-দেউতাকক খেদি ফুৰিছিল। পলাশ আহিল। বায়েক ভিনিয়েকে পলাশক হাতযোৰ কৰিলে -সুমন সিহঁতৰ ওচৰত কেৱল সুস্থ হৈ থাকিলেই হ'ব। অৱশেষত পলাশে সুমনক লৈ আহিল চিকিৎসালয়লৈ। উত্তৰহীন প্ৰশ্ন এটা হৈ পলাশৰ সন্মুখত এতিয়া সুমন

□ □ □

জোনাকীৰ পোহৰ

জোনালী চেতিয়া

সহকাৰী অধ্যাপিকা, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ, চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়

সাৰ পাইয়েই উঠি যাবলৈ মন নগল জোনাকীৰ। থিৰিকীৰ ফাঁকেৰে অলপ-অচৰপ পোহৰ সৰকি আহি কোঠাটো পোহৰাবলৈ চেষ্টা কৰিছে। পৰ্দাকেইখনৰ ৰং নীলা হোৱাৰ বাবে পোহৰবোৰো নীলা ৰঙৰ যেন লাগিছে। পোহৰৰ সৰলৰেখা এডাল আহি তাইৰ আৰু জোনৰ ফটোখনত পৰিছেহি। জোনাকী আৰু তাইৰ গিৰীয়েক জোন, মাজত ল'ৰা-ছোৱালী দুটা মৰম আৰু পাহিক লৈ তোলা কেইবছৰমান আগৰ এখন ফটো। সাৰ পাইয়েই জোনাকীয়ে ফটোখনলৈ চাই সদায়। আজিও চালে। সোঁৱা বিচনাৰ কাষতে টেবুলখনত ফ্ৰেম কৰি সজাই থৈছে জোনে।

জোনাকীয়ে গাটো লৰাই জোনলৈ চালে। তাইৰ চকুকেইটা অলপ পুৰিছে। আগদিনা শোৱাই নহ'ল। জোনৰ তীব্ৰ জ্বৰ। জোনাকীয়ে জোনৰ কপালখন চুই চালে। তাৰ মুখখন লক্ষ্য কৰিলে শেঁতা পৰিছে বোধহয়। আজি ভাল নাপালে হস্পিতাললৈ লৈ যাব লাগিব। জোনাকীয়ে মনতে ভাবিলে।

জোনাকীয়ে গাৰ পৰা কাপোৰখন আঁতৰাই লাহেকৈ উঠি আহিল। ল'ৰা-ছোৱালীহালেও সাৰ পোৱা নাই। তাই শব্দ নকৰাকৈ দুৱাৰখন খুলি বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল।

যোৱা ৰাতি সৰুকৈ বৰষুণজাক আহিছিল। চোতালখনৰ অঁত-তঁত পানীৰ ডোঙা। অলপ পিছল হৈ আছে। জোনাকীয়ে

চেঙেলযোৰ খুলি থলে। ৰাতিপুৱা ৰাস্তালৈকে কেইবাৰমান অহা-যোৱা কৰি তাই কিবা এটা ভাল পায়। আজিও খোজকাটি মূল ৰাস্তাটোৰ কাষ পালেগৈ। পুৰণি গাড়ী এখন পাৰ হৈ গ'ল বেগেৰে। চৰকাৰী হস্পিতালৰ এম্বুলেন্সৰ দৰে লাগিল। কৰ্কশ শব্দ এটাৰে ক'লা ধোঁৱা এসোপা এৰি গাড়ীখন ফোঁ-ফোঁৱাই গুচি গ'ল। বোধহয় আকৌ কোনোবা নতুন বেমাৰটোত পৰিল।

জোনাকীয়ে বহু সময় খালী ৰাস্তাটোলৈ চাই চাই বৈ আছিল। হঠাতে, তাইৰ জোনৰ জ্বৰটোৰ কথা মনত পৰিল। 'নাই নাই... আজি যিকোনো প্ৰকাৰে ডাঙৰৰ ওচৰলৈ যাবই লাগিব। বেমাৰটোৱে কাক, কি হাৰাশাস্তি কৰে একো ঠিক নাই।' জোনাকীয়ে কথাবোৰ ভাবি ভাবি উভতি আহিল।

জোন উঠি আহি বাৰাণ্ডাত বহি আছিল। চকুকেইটা ৰঙা। জোনাকীয়ে অনুভৱ কৰিলে, জোনে যেন উশাহ ল'বলৈ কষ্ট পাইছে। 'জোন', তাই লাহেকৈ মাতিলে। জোনে কাঁহি উঠিল। তাই আকৌ মাতিলে। জোনৰ কাঁহটোও ডাঙৰ হৈ আহিল।

জোনাকী এক মুহূৰ্তৰ বাবে থৰ হৈ পৰিল। কিবা এটা ভয়ে তৎক্ষণাতে যেন তাইক হেঁচা মাৰি ধৰিলে। তাই কি কৰিব ভাবি নাপালে। জোনৰ কাষৰ পৰা লাহেকৈ আঁতৰি আহিল। সিহঁতৰ ঘৰৰপৰা অলপ আঁতৰত মৰম আৰু পাহিৰ বৰদেউতাকৰ ঘৰটো। তাই সেইফালেই আগবাঢ়িল। জোন আৰু

ককায়েকৰ ঘৰৰ সীমাতোত ডাঙৰ পুখুৰী এটা। জোনাকী পুখুৰীটোৰ পাৰ পালেগৈ।

তাইৰ খোজটো সৰু হ'ল। খোজটো দৌৰ দিয়াৰ দৰেই লাগিল। পুখুৰীটোৰ কাষেৰে ইঘৰৰ পৰা সিঘৰলৈ অহা-যোৱা কৰা সৰু বাস্তাটোৰে তাই দৌৰ মাৰিয়েই পাৰ হৈ গৈ জোনৰ ককায়েকৰ ঘৰৰ বাৰাণ্ডাত উঠিলগৈ।

দীপক, অ' দীপক। উঠচোন, উঠ। দীপক শুনিছনে। জোনাকী চটফটাই উঠিল। চিঞৰি উঠিল। প্ৰয়োজনতকৈ বোধহয় মাতটো ডাঙৰকৈ ওলাল।

দীপক জোনৰ ভতিজাক। ৰাতিপুৱাই খুৰীয়েকে ইমান ছলছুলকৈ তাক মতা শুনি সি খৰধৰকৈ উঠি আহিল। দুৱাৰখন খুলিয়েই কিবা এটা সোধাৰ আগতেই দেখিলে যে, খুৰীয়েকে নিজৰ ঘৰৰ ফালে লৰ মাৰিলে। দীপকো পাছে পাছে গ'ল। জোনাকীৰ মাতত দীপকৰ মাক-দেউতাকো উঠি আহি সিহঁতৰ ঘৰ পালেহি। মৰম আৰু পাহিও সাৰ পালে। গোটেইকেইটা জোনৰ কাষ পালেগৈ।

জোন জ্বৰত ৰঙা পৰিছে। উপাহবোৰ চুটি চুটিকে লৈছে। মাজে মাজে কাঁহিছে। সকলোৱে যেন কিবা এটা বুজি উঠিল। অচিন বেমাৰটোৰ আতংক সকলোৰে মনত আগৰপৰাই আছেই। জোনক দেখি মুখবোৰতো যেন ফুটি উঠিল।

খুৰী আপোনালোক ৰেডি হওক। 'খুৰাক এতিয়াই নিব লাগিব। মই গাড়ীখন উলিয়াই আনোঁগৈ।' দীপকে কাকো একো ক'বলৈ সুবিধা নিদি ঘৰৰ ফালে বেগাই আগবাঢ়িল, দেৰি হৈ গ'লে কি পৰিস্থিতি হ'ব পাৰে, সি অনুমান কৰিব পাৰিলে।

তিনি দিনৰ পাছত আজি জোনাকী হস্পিতালৰ পৰা উভতি আহিছে। অকলে....। পুৰণি এম্বুলেঞ্চ এখনে পদুলিমুখত তাইক নমাই থৈ ক'লা শোঁৱা অলপ উৰুৱাই কৰ্কশ শব্দ এটাৰে সোঁ-সোঁৱাই গুচি গ'ল। জোনাকীয়ে নঙলাখন খুলি লাহেকৈ সোমাই গ'ল। তাইৰ মুখত একো ভাব ফুটি উঠা নাই। তিনি দিনৰ ফণী নলগা চুলি। চাদৰখন গাৰপৰা খহি পৰিছে। চুঁচৰি গৈছে।

তাইৰ ভৰিকেইটাও।

তিনি দিনৰ আগৰ শুকাই টান হোৱা বোকা আঙুলিৰ ফাঁকত এতিয়াও আছে ঘৰৰ আগফালৰ শিলিখাজোপাৰ পাতবোৰ সৰি সৰি লঠঙা হৈ পৰিছে। তিনিদিনৰ সৰাপাতেৰে ঠাইখন লেতেৰা হৈ আছে। জোনাকী সেইখিনিতে ৰ'ল। তাইৰ বাওঁফালে অলপ আঁতৰত পুখুৰীটো। সিপাৰে মৰম আৰু পাহি,

বৰদেউতাকৰ ঘৰৰ বাৰাণ্ডাত থিয় হৈ তাইলৈ চাই ৰৈ আছে। মাক যে অকলে ঘূৰি আহিছে। সিহঁতে বোধহয় আগতীয়াকৈ গম পায়।

আৰু কোনো নাই।

কেৱল তাই আৰু ল'ৰা-ছোৱালী দুটা।

সিহঁতৰ মাজত আকাৰত ডাঙৰ যেন পুখুৰীটো।

জোনাকী লাহে লাহে পাছফালে দমকলটোৰ ওচৰত ৰ'লগৈ। কাষতে ৰচী এডালত কেইটামান কাপোৰ আঁৰি থোৱা আছে।

জোনৰ কাপোৰ।

হস্পিতাললৈ যোৱাৰ আগদিনা তাই ধুই মেলি দিছিল। শুকাই আছে।

জোনাকীয়ে বাস্টিটোলৈ চালে। পানীখিনি অলপ ৰঙচুৱা পৰিছে। বাস্টিটোৰ গোটেইখিনি পানী তাই নিজৰ গাত ঢালি দিলে।

জোনক হস্পিতালতে এৰি থৈ অহা প্ৰায় দহদিন হ'ল। তাৰ শৰটোও ঘৰলৈ ঘূৰাই আনিব নোৱাৰিলে জোনাকীয়ে। জোনৰ পিন্ধা কাপোৰবোৰ পুৰণি বেগ এটাত জাপি জাপি ভৰাই জোনাকীয়ে কথাবোৰ ভাবি আছিল। কাপোৰবোৰৰ পৰা জোনৰ গোন্ধটো জোনাকীৰ নাকত লাগিলহি। চকুপানী অলপ উজাই আহি তাইৰ চকুৰ আগত ওলমি ৰ'লহি, সৰি নপৰাকৈ। চকুৰ পাহি লৰচৰ কৰিলেই যে ধাৰাসাৰে নামি আহিব, জোনাকীয়ে নিজকে চম্ভালি ল'লে।

বেমাৰটোৰ ভয়ত তাইক নেকান্দিবি বুলি ক'বলৈয়ো কোনো অহা নাই। তাই অকলে আছে।

অকলে খাইছে।

অকলে শুইছে।

নিজৰ লগত কথা পাতিছে।

দহ দিনৰ নীতি-নিয়মো নহ'ল।

বুঁজ দিবৰ বাবে নিজকে সাজু কৰি তোমাৰ বাহিৰে অন্য উপায় নাই। জোনাকীয়ে ভাবিলে। মৰম আৰু পাহি আছে। সিহঁতৰ বাবেই জীয়াই থাকিব লাগিব।

সাৰ পাইয়ো উঠি যাবলৈ মন নগ'ল জোনাকীৰ। খিৰিকীৰ পৰ্দাৰ ফাঁকেৰে অলপ অলপকৈ পোহৰবোৰ ভিতৰলৈ সোমাই আহিছে। আগৰ নীলা পৰ্দাবোৰ নাই। পোহৰবোৰ আজিকালি হালধীয়া যেন লাগে।

□ □ □

ছাত্ৰ জীৱনত সংগীতৰ ভূমিকা

কাজল দাস

স্নাতক পঞ্চম বাণাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

এজন ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীয়ে জীৱনত অধ্যয়নৰ লগতে সংগীততো মনোনিৱেশ কৰা প্ৰয়োজন। আনুষ্ঠানিক সংগীত শিক্ষা অৰ্জন কৰক বা নকৰক অন্ততঃ সংগীত শুনি নিজৰ ক্লান্তি দূৰ কৰা প্ৰয়োজন। সংগীতে এজন শিক্ষাৰ্থীৰ ধৈৰ্য শক্তি তথা মনোযোগ বৃদ্ধিতো সহায় কৰে। এজন শিক্ষাৰ্থীয়ে যেতিয়া অধ্যয়নৰত অৱস্থাত সংগীত শ্ৰৱণ কৰে তেতিয়া সেই শিক্ষাৰ্থীৰ মনোযোগ বৃদ্ধি হয় তথা সংগীতে বাহ্যিক বিক্ষিপ (ধ্যান ভংগ)ৰ পৰা বচাই ৰাখে।

সংগীত মানে হ'ল গীত, বাদ্য আৰু নৃত্য এই তিনিবিধৰ সমন্বয়। গীতৰ অধীন বাদ্য আৰু বাদ্যৰ অধীন নৃত্য। সংগীতত সপ্ত ঘৰ বিৰাজমান। সেয়া হ'ল সা, ৰে, গা, মা, পা, ধা, নি। এই সাতোটা স্বৰত একো একোজন ভগৱান বিৰাজমান। সা- অগ্নি দেৱতা, ৰে- ব্ৰহ্মা, গা-সৰস্বতী, মা- মহাদেৱ, পা- লক্ষ্মী, ধা-গণেশ আৰু নি-সূৰ্য দেৱতা। এজন শিক্ষাৰ্থীয়ে যদি সংগীতৰ চৰ্চা কৰে তেন্তে তেওঁ অজ্ঞাতেই ভগৱানক স্মৰণ কৰা হয়, সেয়ে তেওঁ বেলেগে ভগৱানক পূজা-অৰ্চনা কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তা নাই বুলি কোৱা হয়।

সংগীত কেৱল মনোৰঞ্জনৰ বিষয় নহয়। সংগীতে নিশ্চয় চিন্তক শান্তি দিয়ে লগতে ইয়াৰ যোগেদি বহুতো মানসিক তথা শাৰীৰিক বেমাৰ-আজাৰৰ পৰাও পৰিত্ৰাণ পাব পাৰে।

মানসিক অস্থিৰতা, বিষণ্ণতা (Depression), উদ্বেগ (Anxiety), Heart failure আদিৰ পৰা ব্যক্তি এজনক দূৰৈত ৰাখে আৰু শান্তিপূৰ্ণ জীৱন-যাপনৰ উদ্যম অন্তৰত বঢ়াই তোলে। ভাৰতীয় সংগীত পদ্ধতিত বহুতো ৰাগ আছে, সেইবোৰ শ্ৰৱণ কৰিলে নানা ধৰণক শাৰীৰিক বেমাৰৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাব পাৰি। সেয়া বৈজ্ঞানিকভাৱে গ্ৰহণযোগ্য। মূৰৰ বিষ (Headache)ৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ ৰাগ ভৈৰৱ শুনিব লাগে। হাঁপানি (Asthma)- ৰাগ মালকোষ আৰু ৰাগ- ললিত; বক্তচাপ - ৰাগ ভূপালি; মনোৰোগ বা ডিপ্ৰেচন (Depression) ৰাগ - মধুবন্তী; তেজৰ মাত্ৰা কম ৰাগ - পিলু; পুনঃস্মৰণ ক্ষমতা - ৰাগ শিৱৰঞ্জনী; দুৰ্বল- ৰাগ জয়জয়ন্তী; এচিডিটি - ৰাগ খমাজ; অনিদ্ৰা - ৰাগ ভৈৰৱী; হৃদয় ৰোগ - ৰাগ দৰবাৰী। এনেধৰণে ৰাগসমূহে শাৰীৰিক বেমাৰ-আজাৰৰ পৰাও ব্যক্তিক এৰাই চলিবলৈ সহায় কৰে।

সেয়ে ছাত্ৰ জীৱন তথা ব্যক্তিৰ সুখময় জীৱন-যাপনৰ বাবে সংগীত অতীব প্ৰয়োজন। সংগীতে এজন ব্যক্তিৰ মানসিক, শাৰীৰিক তথা বৌদ্ধিক বিকাশৰ লগতে এজন ব্যক্তিক অপৰাধমূলক কামৰ পৰা বিৰত ৰাখে। গতিকে ছাত্ৰ জীৱনত সংগীত শ্ৰৱণ কৰাৰ লগতে চৰ্চা কৰাও প্ৰয়োজন।

অনুভৱ

মণি কুমাৰ কাৰ্দ্ৰং

স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ণাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

মা, মৰমৰ মা— ‘মা’ শব্দটো বৰ কঠিন। ‘মা’ শব্দক কথাবে ক’ব পাৰি কিন্তু ভাষাৰে প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰি। যেতিয়া ল’ৰা-ছোৱালীয়ে ‘মা’ বুলি ক’বলৈ শিকে, তেতিয়াৰ পৰাই ভাষা ক’বলৈ শিকে। মাৰ মৰম কাৰো লগত তুলনা কৰিব নোৱাৰি। একমাত্ৰ ভগৱানৰ লগতহে তুলনা কৰিব পাৰি। আনকি নিজৰ দেউতা বা সখীৰ লগতো তুলনা কৰিব নোৱাৰি। ভগৱানৰ অৱতাৰ মায়ে নিজেই নাখায় হ’লেও কিন্তু নিজৰ ল’ৰা-ছোৱালীক খুৱায়। কিন্তু এই গুণটো ল’ৰা-ছোৱালীয়ে পাছত ডাঙৰ হ’লে পাহৰি যায়। ই এটা দুখ লগা অপৰাধ বুলি ক’ব পাৰি। মায়ে যিকোনো ভাল কথা বা ভালৰ কাৰণে কথা ক’লেও আমি কেতিয়াবা মাৰ আদেশ পালন নকৰো। মায়ে ভৱিষ্যতৰ কথা কৈ দিলেও তাক আমি ভাবি নাচাওঁ। মাকে কেতিয়াও নিজৰ ল’ৰা-ছোৱালীৰ বেয়া হোৱাটো নিবিচাৰে। ল’ৰা-ছোৱালী যিমান বেয়া হ’লেও ভাল কৰিব বিচাৰে আৰু সদায় ভালৰ কাৰণে কামনা কৰে। কিন্তু আজিকালি ল’ৰা-ছোৱালীয়ে জন্ম দিয়া মাকৰ ওপৰত হাত উঠায়। তেওঁলোকে অলপো ভাবি নাচায় যে এই সেউজীয়াৰে ভৰা পৃথিৱীখন

মাৰ কাৰণে দেখিবলৈ পাইছে।

যিসকলে আজিৰ যুগত মাকক চিনি নাপাই সি এদিন অনুতপ্ত হ’ব আৰু সি ভাবিবলৈ বাধ্য হ’ব যে যিয়ে মাক-দেউতাকক সন্মান নকৰে, তেওঁ যিমান শিক্ত নহওক কিয় আৰু যিমান ডাঙৰ মানুহ নহওক কিয়, কেতিয়াও উন্নতি কৰিব নোৱাৰে। মায়ে আমাক যিমান কষ্টৰে তুলি-তালি ডাঙৰ-দীঘল কৰি আমাৰ চকুৰ পানীৰ লগত মাৰ চকুপানী মিলাই দিছিল, সেই মাক আমি সদায় সন্মান কৰিব লাগে আৰু লগতে শ্ৰদ্ধা, ভক্তি কৰিব লাগে।

আজি মোৰ দেউতা নাই যদিও মায়ে মোক দেউতাৰ অভাৱ অনুভৱ কৰিবলৈ নিদিলে। মায়ে আমাক বহুত মৰম কৰে। নিজে নাখায়ো আমাক খুৱায় আৰু নিজে কষ্ট দূৰ কৰে। আমাৰ মা, মৰমৰ মা, শ্ৰদ্ধাৰ মা আৰু সকলোৰে মা হোৱাৰ লগতে একপ্ৰকাৰ ভগৱানৰ অৱতাৰ। মা অবিহনে এই গোটেই সংসাৰত একোৱেই নাই আৰু পৃথিৱীখনো নাই। মায়ে সকলো বেদনা বুজি পায়। সেয়েহে আমাৰ মা, মৰমৰ মা।

□ □ □

বিশিষ্ট কবি-সাহিত্যিক শ্ৰীযুত নাহেদু পাৰ্দুন ছাৰ

প্ৰশ্ন : নমস্কাৰ ছাৰ। প্ৰথমে আপোনাক চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক ওলগ জনাইছোঁ। আমি আপোনাৰ সাহিত্য কৰ্মৰ বিষয়ে জানিবলৈ আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ। ছাৰ সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত আপুনি কিদৰে পদাৰ্পণ কৰিলে? ইয়াৰ আঁৰত কিবা বিশেষ ঘটনা জড়িত হৈ আছে নেকি?

নাহেদু পাৰ্দুন ছাৰৰ উত্তৰ : সেই সময়ত আমাৰ অসম বা ভাৰতৰ গাঁও অঞ্চলত বিদ্যালয় প্ৰায় নাছিলেই। ঠায়ে ঠায়ে দুই-এখন প্ৰাথমিক বিদ্যালয় স্থাপন কৰা হৈছিল। মোৰ গাঁওখন আছিল অতি ভিতৰুৱা ঠাইত। মোৰ জন্মৰ আঠ বছৰৰ পাছত ৰিগ্‌বি গাঁৱত এখন এল.পি. স্কুল স্থাপন হ'ল। মোৰ দেউতা কিন্তু শিক্ষিত আছিল। দেউতা এল.পি. স্কুল পাছ কৰি শিক্ষকতা কৰি আছিল বিভিন্ন ঠাইত। গতিকে স্কুল নাথাকিলেও দেউতাৰ ওচৰত প্ৰথম অ, আ, ক, খ শিকিবলৈ ল'লো।

স্কুললৈ যোৱাৰ আগলৈকে মই অসমীয়া ভাষা শুনাই নাছিলোঁ। কাৰণ মই মিচিং মানুহ অৰ্থাৎ অসমীয়া ভাষা কোৱা

মানুহ লগেই পোৱা নাছিলোঁ। গাঁৱৰ বাহিৰৰ অনামিচিং লোকসকলক 'মিপাক' বুলি কয়। কেনেকৈ এনে মিপাক আহিলে গাঁৱৰ সৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে সোপাধৰা আহিছে বুলি পলাইছিল।

১৯৪৯ চনত ৰিগ্‌বি গাঁৱত এখন এল.পি. স্কুল স্থাপন হ'ল। মই তাতে 'ক' শ্ৰেণীত নাম লগালো। মাতৃভাষা মিচিঙৰ মাধ্যমত শিক্ষা লোৱাৰ কোনো ব্যৱস্থা নাই। অসমীয়া শিকিবই লাগিব। গতিকে আহিল ভাষাৰ সমস্যা। স্কুলৰ শিক্ষকজনৰ নাম আছিল আনন্দৰাম বৰুৱা। মিচিং ভাষা নজনা লোক। শ্ৰেণীত আনন্দৰাম বৰুৱা ছাৰে কয় অসমীয়া, মই কওঁ মিচিং ভাষা। ছাৰৰ কথা মই নুবুজো, মোৰ কথা ছাৰে নুবুজে। ছমাহ মানৰ ভিতৰত যেনিবা ছাৰে মিচিং ভাষা শিকি ল'লে। এনে খেলি-মেলিৰ মাজতে মই 'ক' শ্ৰেণী পাছ কৰিলো। সেই সময়ত ক, খ প্ৰথম, দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় - এই পাঁচটা শ্ৰেণী পঢ়িব লগা হৈছিল। 'খ' শ্ৰেণী আৰম্ভ হওঁতেই সেই মহা দুৰ্যোগ ১৯৫০ চনৰ ভূমিকম্প আহিল। ভূমিকম্পৰ বানপানী। বানপানীৰ ফলত ৰিগ্‌বি গাঁওখন পানীত জাহ গ'ল।

বানপানীত লাওলোৱা হোৱা মানুহখিনিক যেনিবা চৰকাৰে আনি ১৯৫১ চনত তিনিচুকীয়া জিলা ফিল'বাৰীত মাটি-ভেটি দি সংস্থাপন কৰিলহি। ময়ো ফিল'বাৰীলৈ আহিলো। আহি বৰগুৰি এল.পি. স্কুলত 'খ' শ্ৰেণীত নাম লগালো। বৰগুৰি বিদ্যালয়তে ৰিগ্‌বি গাঁৱৰ পৰা অহা মিচিং ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অনামিচিং অসমীয়া ভাষী লগৰীয়াক লগ পালো। কাৰণ এই অঞ্চলটোত মিচিংসকলৰ উপৰিও আহোম, চুতীয়া আৰু কেৱৰ্ত আদি জনগোষ্ঠীৰ মানুহকো স্থাপন কৰা হৈছিল।

নানা আহুকালৰ মাজেৰে মোৰ শৈশৱ শিক্ষা জীৱন অতিবাহিত কৰিলো। ভাষাটো আছিল ডাঙৰ সমস্যা। মোৰ

মাতৃভাষা মিচিঙত খ, ধ, ভ আদি মহাপ্ৰাণ বৰ্ণ উচ্চাৰণ একেবাৰে নাই। গতিকে মোৰ অসমীয়া কওঁতে 'খ'ৰ সলনি 'ক', 'ভ'ৰ সলনি 'ব' আদি উচ্চাৰণ কৰিছিলো। যাৰ বাবে মই স্কুলত বা বাহিৰৰ সমাজত হাঁহিয়াতৰ পাত্ৰ হ'ব লগা হৈছিলোঁ। মই কিন্তু অসমীয়া ভাষাৰ ব্যাকৰণ ভালদৰে অধ্যয়ন কৰি মহাপ্ৰাণ বৰ্ণকেইটাৰ উচ্চাৰণ শুদ্ধকৈ শিকি ল'লোঁ। নানা সমস্যাৰ মাজতো মই শ্ৰেণীটোৰ ভিতৰত প্ৰথম হৈয়ে পাছ কৰিছিলো। ১৯৫৪ চনত মোৰ এল.পি. স্কুল পঢ়া শেষ হয়। ফিল'বাৰী এম.ই. স্কুলত নাম লগালো। ইয়াত কেৱল পঢ়াতে নহয় নাটক, আবৃত্তি, গীত, ছবি অঁকা, সভা-সমিতি পৰিচালনা আদিতো আগৰণুৱা হ'লোঁ। এইখন স্কুলত তেতিয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে দুটা অনুষ্ঠান আছিল। এটা 'মন্দাকিনী মইনা পাৰিজাত' আনটো 'জ্ঞানদায়িনী সভা'। মই পঞ্চম শ্ৰেণীত পঢ়ি থাকোতেই এই দুয়োটা অনুষ্ঠানৰে সম্পাদকৰ দায়িত্ব ল'লো। তেতিয়া মই আবৃত্তি, অভিনয়, বক্তৃতা দিয়া আদিবোৰ শিকিছিলোঁ। সভাবোৰত গীতো গাইছিলো সুন্দৰকৈ। সম্পাদক হিচাপে সভা-সমিতি কেনেকৈ চলাব লাগে আদি কথাবোৰ শিক্ষকৰ পৰা আগহেৰে শিকি লৈছিলোঁ। প্ৰতি শনিবাৰে স্কুল ছুটীৰ পাছত জ্ঞানদায়িনীৰ সভা আৰু মইনা পাৰিজাতৰ সভাবোৰ নিয়মীয়াকৈ পাতিছিলোঁ। এই সভাবোৰৰ কাৰ্য বিৱৰণী অথবা প্ৰচিডিংবোৰ সদায় মই লিখিব লগা হৈছিল। মোৰ হাতৰ আখৰ আছিল জাকত-জিলিকা, গোট গোট ছপা আখৰৰ দৰে। এনেবোৰ কাৰণতে মই শিক্ষাগুৰুসকলৰ বৰ প্ৰিয়পাত্ৰ হৈ পৰিছিলো।

মোৰ নেতৃত্ব ল'ব পৰা গুণ অৰ্থাৎ সাংগঠনিক দক্ষতা শৈশৱৰ পৰাই গঢ় লৈ উঠিছিল। এই দক্ষতা অৰ্জনৰ মূল কাৰণটোৱেই আছিল শিকাৰ প্ৰতি আগ্ৰহ। মই যি শিকো খুটিনাতি মাৰি শিকো। এম.ই. স্কুল শেষ কৰি মই সোমালো ডুমডুমা ছনলাল হাইস্কুলত ১৯৭৫ চনত। ইয়াতো আহি মই গাঁৱলীয়া ল'ৰা বুলি ইতিকিঙৰ পাত্ৰ হ'ব লগা হ'লো। সমাজৰ উচ্চ-নীচ ব্যৱস্থাটোৱে পাছে পাছে খেদিয়ে ফুৰিছে। নামভৰ্তিৰ পাছতে মোক শ্ৰেণীত কেপ্তেইন পদৰ বাবে প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰিবলৈ দিয়া নহ'ল। হ'লে কি হ'ব সূৰ্য্যক যেনেকৈ ঢাকি ৰাখিব নোৱাৰি, প্ৰতিভাকো তেনেকৈ ঢাকি ৰাখিব নোৱাৰি। সাংগঠনিক দক্ষতাৰ উমান পাই ছাৰে ছমাহৰ পাছতে মোক শ্ৰেণী কেপ্তেইন পাতিলে। এনে বছৰতে মই অষ্টম শ্ৰেণীত পঢ়ি থাকোতেই স্কুলত ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচন আছিল। আমাৰ দিনতেই স্কুল বিলাকত প্ৰথম নিৰ্বাচন ব্যৱস্থাৰ প্ৰৱেশ হৈছিল। ইয়াৰ আগলৈকে ছাত্ৰ

একতা সভা আছিল যদিও নিৰ্বাচনৰ জৰিয়তে এইবোৰ গঠন কৰা হোৱা নাছিল। মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক পদৰ বাবে মনোনয়ন পত্ৰ দাখিল কৰিলোঁ। পুনৰ আহিল কেনা। স্কুলৰ শিক্ষকসকলে মোক এই পদৰ বাবে যোগ্য নহয় বুলি ভাবিলে। তেওঁলোকৰ যুক্তি হ'ল অষ্টম ছাত্ৰ এজনে কেনেকৈ শাসন কৰিব? আনহাতে মোৰ মনোনয়ন পত্ৰখন আছিল সম্পূৰ্ণ শুদ্ধ। নিৰ্বাচনী বিধি অনুসৰি মোৰ মনোনয়ন পত্ৰ নাকচ কৰিব নোৱাৰিলে। গতিকে ছাৰহঁতে মোক মনোনয়নখন উঠাই ল'বলৈ আৰু সাধাৰণ সম্পাদকৰ পৰিৱৰ্তে সহঃসম্পাদকৰ বাবে মনোনয়ন পূৰাবলৈ হেঁচা দিছিল। মই কিন্তু সতকাই পিছলে অহা মানুহ নহয়। ময়ো এটা চৰ্ত দিলোঁ। যদিহে মোক সহঃ সম্পাদক পদত মনোনীত কৰে, তেন্তে মই সাধাৰণ সম্পাদকৰ মনোনয়ন উঠাই লম। মোৰ চৰ্তটো মানি ছাৰহঁতে মোক বিনা প্ৰতিদ্বন্দিতাৰে সহঃ সম্পাদক বুলি ঘোষণা কৰিলে। মই সেইখন ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহঃ সম্পাদক হ'লো। কিছুদিনৰ পাছতে সাধাৰণ সম্পাদকজন গুৰুত্বৰ অসুখত পৰাত সহঃ সম্পাদক অৰ্থাৎ মোক সম্পাদকৰ দায়িত্ব দিলে। অসাধাৰণ গুণৰাজিৰ বাবে মই এই পদত দশম শ্ৰেণী সম্পূৰ্ণ হোৱালৈকে থাকিলো। এই সময়ছোৱাত মই বিদ্যালয়ৰ বাহিৰতো বিভিন্ন আন্দোলনত ভাগ লৈছিলোঁ। তাৰ ভিতৰত বৰ্তমান অৰুণাচল, তেতিয়াৰ নেফাৰ পৰা অসমীয়া ভাষা বিতাড়ন বিৰোধী আন্দোলন আৰু অসমীয়া ৰাজ্য ভাষা আন্দোলনেই প্ৰধান।

১৯৬১ চনত মই ডুমডুমা ছনলাল হাইস্কুলৰ পৰাই মেট্ৰিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'লোঁ। মেট্ৰিক পৰীক্ষাক বৰ্তমান হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষা বুলি কোৱা হয়। এই পৰীক্ষাটো আমাৰ ছাত্ৰ জীৱনৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ পৰীক্ষা। সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী খেলা-ধূলা বা আন কাম বাদ দি কেৱল পাঠ্যক্ৰম মাজত সোমাই পৰে। বিশেষকৈ দশম শ্ৰেণীটোত পৰীক্ষালৈ নিজকে সাজু কৰাৰ বাদে আন চিন্তা নাথাকে। মই কিন্তু মেট্ৰিকৰ লগতে আন এক কৃতিত্বও অৰ্জন কৰিছিলো। এক সংগঠনৰ দায়িত্ব পালনৰ মাজেৰে। সেয়া হ'ল বিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'জিলিঙনি'ৰ সম্পাদনা। পৰীক্ষাৰ ঠিক তিনি মাহৰ আগতে নিজকে পৰীক্ষাৰ বাবে সাজু কৰিবলৈ ছাত্ৰ একতা সভাৰ পৰা পদত্যাগ কৰিবলৈ বিচাৰিলোঁ। পদত্যাগত কাৰো আপত্তি নাছিল। কিন্তু সমস্যা এটা আহিল সেই বছৰৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী সম্পাদিকা গৰাকীৰ অপৰাগতাৰ বাবে আলোচনী প্ৰকাশৰ কাম পৰি থাকিল। মই কোনো কাম আধাতে এৰা মানুহ নহয়। আলোচনীখনৰ সম্পাদকৰ কাম

নিজে কান্দ পাতি ল'লো। পৰীক্ষাও দিম। আলোচনীও উলিয়াম। এখন বিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীৰ সম্পাদনা কামটো কিমান জটিল হ'ব পাৰে? লিখনি গোটোৱা, লেখা নিৰ্বাচন কৰা, লেখাবোৰ পুংখানুপুংখভাৱে পঢ়ি তাৰ ভুল-ভ্ৰুটীবোৰ আঁতৰোৱা, নিৰ্বাচিত লেখাবোৰ শ্ৰেণীবদ্ধ কৰা। দুই এটা কপি নতুনকৈ কপি কৰিব লগাটো আছেই। সেই সময়তো আজিৰ দৰে খৰ গতিত কাম কৰিবলৈ কম্পিউটাৰো নাছিল।

মই পঢ়া টেবুলত দুয়োটা কাম একেলগে চলিল। এটা পৰীক্ষা দি আহি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল নিজ টেবুলত বহে পাছৰ পৰীক্ষাটোৰ বাবে। কিন্তু মই পৰীক্ষা হ'লৰ পৰা প্ৰেছলৈ পাওঁ আলোচনীৰ প্ৰফাইল চাবলৈ। এনে কঠোৰ পৰিশ্ৰমৰ ফলতে প্ৰকাশ পোৱা 'জিলিঙনি'খনে বছৰত সদৌ অসম ভিত্তিত হোৱা এটা প্ৰতিযোগীতাত দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

তেনেকৈ মোৰ সাহিত্য চৰ্চা আৰম্ভ হ'ল। মই গল্প নিলিখাৰ কাৰণ - এনে ধৰণে সপ্তম শ্ৰেণীত পঢ়ি থাকোতে মই এটা গল্প লিখিছিলো। গল্পটো স্কুলৰ বাৰ্ষিক আলোচনীত প্ৰকাশ কৰিবৰ বাবে দিলো গল্পটো ইমান উন্নত আছিল যে আলোচনীৰ দায়িত্বত থকা ছাৰজনেও সেইটো গল্প এটা সপ্তম শ্ৰেণীৰ সৰু ল'ৰাই লিখা সম্ভৱ নহয় বুলিয়ে ভাবিলে। গতিকে ছাৰজনে হয়তো ভাবিলে যে, মই অৰ্থাৎ নাহেদ্র পাদুনে গল্পটো ডাঙৰ মানুহৰ লেখাৰ পৰা নকল কৰিহে আনিছে। মই ছাৰক নশ্ৰুভাৱে কৈছিলো যে ছাৰ মই কাৰো পৰা নকল কৰা নাই। মই মোৰ গাঁৱৰ ঘটনাৰ আলম লৈ নিজে লিখিছো। কিন্তু ছাৰে নুশুনিলে। নকল কৰা বুলি গল্পটো আলোচনীত প্ৰকাশ কৰিবলৈ নিদিলে। মই বৰ দুখ পালো। দুখ আৰু অভিমানত মই শপত খাওঁ যে মই কেতিয়াও গল্প নিলিখোঁ।

প্ৰশ্ন : শেহতীয়াকৈ প্ৰকাশিত হোৱা 'আবতানি উপাখ্যান' পুথিখনৰ বিষয়ে অলপ ক'ব নেকি ?

নাহেদ্র পাদুনে ছাৰৰ উত্তৰ : কবি, সাহিত্যিক, সমাজসেৱী আৰু Adi Agom Kébang-ৰ সভাপতি শ্ৰী কালিং বৰাংদেৱৰ Ekop-Taktor A:bang নামৰ এখনি মনোগ্ৰাফ ভাৰত চৰকাৰৰ সংগীত নাটক অকাডেমীৰ সৌজন্যত প্ৰস্তুত কৰা হয়। সময়ৰ সোঁতত ক্ৰমান্বয়ে লুপ্ত হৈ যাব খোজা মৌখিক সাহিত্যৰ সম্পদসমূহ সংৰক্ষণ কৰাৰ উদ্দেশ্যেই সংগীত নাটক অকাডেমীয়ে বিশেষ হাতত লৈ আদীসকলৰ মাজত অতীতৰ পৰা প্ৰচলিত মৌখিক সাহিত্য আ:বাংবোৰৰ এটা শাখা বা উপাখ্যান 'একপ্-তাক্তৰ আ:বাংখিনি বিভিন্ন বিজ্ঞ আৰু অবিজ্ঞ

ব্যক্তিৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰে। এই সংগ্ৰহ কাৰ্যত শ্ৰী কালিং বৰাংদেৱে নিজে মুখ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আ:বাংবোৰ মৌখিক ৰূপৰ পৰা লিপ্যন্তৰ কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰে। মৌখিক সাহিত্যৰ সংৰক্ষিত গৱেষণামূলক অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা থকা সত্ত্বেও নানান কাৰণত মনোগ্ৰাফখন পুথি আকাৰে প্ৰকাশ নোপোৱা বাবে "Missing adné opé:" (মিচিং লেখক গোষ্ঠী)য়ে এই পুথি প্ৰকাশৰ বাবে আগবাঢ়ি আহে। আদী-মিচিং সমাজৰ সাংস্কৃতিক আৰু ধৰ্মীয় ঐক্যতানৰ গুৰুত্ব উপলব্ধি কৰি শ্ৰী কালিং বৰাংদেৱেও আন্তৰিকতাৰে প্ৰকাশৰ অনুমতি দিয়াৰ লগতে বিভিন্ন পৰামৰ্শৰে Missing adné opé: (মিচিং লেখক গোষ্ঠী)ক উৎসাহিত কৰে। মিচিং লেখক গোষ্ঠীৰ উপদেষ্টা হোৱাৰ সুবাদতে গ্ৰন্থখনৰ এটা soft copy ছপাশালৰ য়াৰতীয় ব্যৱস্থা কৰিবলৈ মোলৈ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰে। মূল পুথিখনৰ পাঠৰ কোনো সাল-সলনি নকৰাকৈ কেৱল কাৰিকৰী আঁসোৱাহসমূহ আঁতৰাই সম্পাদনা কৰি পুথিখন সেই একেই শিৰোনামেৰে যোৱা ২০১৯ চনৰ মে' মাহত প্ৰকাশ কৰা হয়।

পুথিখনৰ পাণ্ডুলিপিৰ Soft copy হস্তান্তৰ কৰোঁতেই শ্ৰী কালিং বৰাংদেৱৰ পাচিঘাটৰ বাসগৃহতে আমাৰ মৌখিক আলোচনা সৰ্বসাধাৰণ পাঠকে বুজিব পৰাকৈ এই পুথিখনৰ অসমীয়া অনুবাদৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ বিষয়ে কওঁতে আন্তৰিকতাৰে সেই কাম কৰিবলৈ মোলৈ সেই ভাৰ অৰ্পণ কৰে। বৰ্তমানৰ এই 'আবতানি উপাখ্যান' সেই আলোচনাৰেই ফল।

আ:বাং হৈছে আদী-মিচিং সমাজৰ মিৰু (পুৰোহিত) আৰু মিৰু/মিৰি 'দেওধাই' নামৰ এক শ্ৰেণী আধ্যাত্মিক শক্তিসম্পন্ন লোকে গোৱা সামাজিক, ঐতিহাসিক, সাংস্কৃতিক কাহিনীযুক্ত গীত। ইতিহাসে ঢুকি নোপোৱা কালৰে পৰা এই আ:বাংবোৰ এই শ্ৰেণী পুৰোহিতৰ যোগেদি প্ৰৱহমান হৈ আহিছে। সময়ৰ সোঁতত আধুনিক শিক্ষা আৰু জীৱন শৈলীৰ প্ৰভাৱত এই আপুৰুগীয়া মৌখিক সাহিত্য সম্প্ৰতি লুপ্তপ্ৰায় হৈছেগৈ। সাম্প্ৰতিক শিক্ষা আৰু অসমৰ সাংস্কৃতিক প্ৰভাৱৰ ফলত মিচিং সমাজত আ:বাং বিলুপ্তি ঘটিছে। ভাৰতবৰ্ষৰ স্বাধীন কালছোৱালৈকে অৰুণাচল (পূৰ্বৰ নেফা আৰু শদিয়া সীমা অঞ্চল)ৰ আদী লোকগোষ্ঠী বিশেষকৈ পাংদোম আৰু মিত্ৰসকলৰ মাজত শিক্ষাৰ লগতে বাহ্যিক আৰু বহিৰাগতৰ প্ৰভাৱ কম হোৱাৰ হেতুকে তেওঁলোকৰ মাজত পৰম্পৰাগত আ:বাংৰ ধাৰাবাহিকতা ৰক্ষিত হৈ আহিছে। স্বাধীনতাৰ পিছত শিক্ষাৰ প্ৰসাৰৰ লগতে বিভিন্ন ধৰ্মীয় ধাৰণাৰ প্ৰভাৱত যুৱ

প্ৰজন্মৰ মাজত এই আংবাঙবোৰৰ প্ৰাসংগিকতা নোহোৱা হৈ পৰিছে। তৎসত্ত্বেও এচাম আশাশুধীয়া ব্যক্তি আৰু দৈৱপ্ৰদত্ত মিবুৰ কণ্ঠত এতিয়াও কিছু আংবাং সংৰক্ষিত হৈ আছে। তেনে ঐশী শক্তিৰ ব্যক্তিৰ পৰাই এতিয়াৰ আংবাঙবোৰ সংগ্ৰহ কৰা হৈছে।

অসমৰ মিচিং জনগোষ্ঠীকে আৰম্ভ কৰি অৰুণাচল প্ৰদেশৰ চিয়াং আৰু লোহিত জিলাৰ পাংদাম, পাংচি, মিএং, গাল, বৰি, বকাৰ, কাৰক, মিলাং, তাগিন, নিচি, আপাতানি, পাইলিব আদি বিভিন্ন লোক গোষ্ঠীয়ে নিজকে “তানিঃ” (মূল উচ্চৰণ ‘তানিঃ’) বংশধৰ বুলি দাবী কৰে। এনে তানিঃ গোষ্ঠীৰ লোক তিব্বতৰ উত্তৰ-পূব আৰু চীন দেশৰ দক্ষিণ-পূবতো পোৱা যায়। এই তানিঃ গোষ্ঠীৰ লোকসকলৰ মাজত আংবাং বা তাৰ সমপৰ্যায়ৰ এবিধ গীত এতিয়াও প্ৰচলিত হৈ আছে। অঞ্চলভেদে কাহিনী কথন, ভাষা আৰু পৰিৱেশন শৈলী কিঞ্চিৎ ভিন্ন যেন লাগিলেও সেইবোৰৰ কথা-বতৰা একেই। এই আংবাং গীতৰ গায়ক হ’ল মিবু নামৰ পুৰোহিত শ্ৰেণী। জনগোষ্ঠীসমূহৰ আঞ্চলিক ভাষাৰ প্ৰভেদ অনুসৰি মিবু শব্দটো - নিব, নিবু, নিয়বু, ঐথ্বু ইত্যাদি। উচ্চৰণত পোৱা যায়। আমোদজনক কথাটো হ’ল এয়ে যে এই তানিঃ বংশধৰ বুলি দাবী কৰা লোকগোষ্ঠীসমূহে তেওঁলোকৰ উপৰি-পুৰুষৰ নাম আবতানি বা আবুতানি বুলি সকলোৱে একমুখে স্বীকাৰ কৰে। ‘আব’ অথবা ‘আবু’ৰ অৰ্থ হ’ল পিতৃ। গতিকে আবতানি বা আবুতানি হ’ল তানিঃ বংশৰ পিতৃ-পুৰুষ। সম্প্ৰতি আমাৰ আলোচ্য গ্ৰন্থ একপ্-তাক্তৰ আংবাং (Ekop taktor a:bang) হৈছে এই আবতানিৰেই জীৱনবৃত্ত। সেয়েহে অসমীয়া অনুবাদত ইয়াক ‘আবতানি উপাখ্যান’ বুলি নামাকৰণ কৰা হৈছে।

প্ৰশ্ন : হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ দিনৰ কবিতা আৰু এতিয়াৰ কবিতাবোৰৰ কিমান পাৰ্থক্য আছে? এই বিষয়ত আপোনাৰ মতামত কি? **নাহেদ্র পাদুৰ ছাৰৰ উত্তৰ :** নৱকান্ত বৰুৱা, অজিত বৰুৱা আৰু হৰিবৰ কাকতি আদি কবিসকলে এটা নতুন ধাৰা আগবঢ়াই আনিছিল। পুৰণি ধাৰাটো পৰিত্যাগ কৰি তেওঁলোকে নতুন চিন্তাধাৰাৰে যুদ্ধৰ সময়ৰ কাহিনীবোৰ প্ৰকাশ কৰিছিল। আমি যদি তুলনা কৰো শংকৰদেৱৰ কবিতাবিলাকতো একে একোটা কাহিনী সূমাই আছে। ‘গজেন্দ্ৰ উপাখ্যান’, ‘বিপ্লব দামোদৰ’ আদিবোৰ তেনেধৰণৰ। এই ধৰণৰ কাহিনী লিখিবলৈ কিন্তু সময়ৰ প্ৰয়োজন বহুত হৈছিল। দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ পিছত মানুহৰ এই সময় একেবাৰে নাইকিয়া হৈ গ’ল। যুদ্ধৰ সময়ত মানুহ মৰা-কটাৰ ছবি, জীৱৰ মৃত্যুৰ ছবিয়ে মানুহৰ চিন্তাধাৰা সলনি

কৰি তুলিলে। এইবোৰ লেখাৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ কৰিবলৈ পূৰ্বৰ নীতিটো অপাৰগ হ’ল, সেই সময়ত এক নতুন পদ্ধতিৰে লেখাবোৰ প্ৰকাশ কৰিবলগীয়া হ’ল। ফলত সৃষ্টি হ’ল আধুনিক কবিতাৰ, কিন্তু এই আধুনিক কবিতাবোৰত এটা বাক্যৰ লগত আনটো বাক্যৰ মিল নোহোৱা হ’ল। কোনটো কথাৰে কাক বুজোৱা হৈছে ইত্যাদিবোৰ ধৰিব নোৱাৰা হ’ল।

হেম বৰুৱাৰ এটা কবিতাত ‘কোৰিয়া’ৰ কথা কোৱা হৈছে। যি কোৰিয়া যুদ্ধৰ পাছত উত্তৰ কোৰিয়া আৰু দক্ষিণ কোৰিয়াত ভাগ হ’ল, তেওঁৰ কবিতাৰ এটা বাক্য “কোৰিয়াৰ জৰাখণ্ডৰ কংকাল’ত তেওঁ বিশেষ দৃষ্টিভংগী এটা দাঙি ধৰিছে। ‘জৰাখণ্ড’ চৰিত্ৰটো ইয়াত দাঙি ধৰাৰ অৰ্থ হৈছে — জৰাখণ্ড এনে এটা চৰিত্ৰ, যাক মুখৰ পৰা ভৰিলৈকে দুফাল নকৰা পৰ্যন্ত মাৰিব নোৱাৰি। কোৰিয়াৰ লগত ইয়াৰ মিল থকাৰ কথাটো হ’ল এনেধৰণৰ যে — কোৰিয়া প্ৰথমতে এখনেই আছিল কিন্তু যুদ্ধ হোৱাৰ বাবে, এই কোৰিয়া ভাঙি উত্তৰ কোৰিয়া আৰু দক্ষিণ কোৰিয়া হ’ল। যিদৰে ৰাজনৈতিক কাৰণত কোৰিয়া দুভাগ হৈ দুখন নতুন কোৰিয়াৰ সৃষ্টি হ’ল, ঠিক তেনেদৰে আমি আমাৰ ভাৰতবৰ্ষখনকো তুলনা কৰিব পাৰো। স্বাধীনতাৰ আগৰ আৰু পাছৰ ভাৰতবৰ্ষৰ মাজত থকা পাৰ্থক্যখিনি, আগৰ ভাৰতৰ পটভূমি আৰু এতিয়াৰ ভাৰতবৰ্ষৰ পটভূমিৰ তুলনাত সলনি হৈছে। লাহে লাহে তেওঁলোকৰ দিন উকলি গ’ল। নতুন কবি আহিল। নতুন কবিসকলৰ পটভূমি সলনি হ’ল। আধুনিক কবিতাত সেই সময়ৰ সমাজ প্ৰতিফলিত কৰিব নোৱাৰা হ’ল। আজিকালিৰ কবিতাবোৰ পঢ়ি ভাল নালাগে, পঢ়ি ভাল লগা বাক্য কবিতাত পোৱা নাযায়। বৰ্তমানৰ দুই-এজনৰ বাহিৰে বাকীবোৰৰ কবিতা কবিতা যেনেই নালাগে। সঁচা অৰ্থত ক’ব গ’লে ‘এক আৱৰ্জনাৰ সৃষ্টি’। যি আৱৰ্জনা দূৰ কৰিবলৈ এচাম সমালোচকৰ প্ৰয়োজন। আগৰ দিনত সমালোচকৰ ভূমিকাই কবিসকলক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰিছিল। উদাহৰণস্বৰূপে — হোমেন বৰগোহাঁঞি, ভবেন বৰুৱা আদি। তেওঁলোকে খুব কঠোৰভাৱে সমালোচনা কৰিছিল। নিলমনি ফুকনক শ্ৰেষ্ঠ কবি হিচাপে বিখ্যাত কৰা মানুহজন হ’ল ভবেন বৰুৱা। নতুন কবিসকলৰ মাজৰ পৰা উৎকৃষ্ট কবিজন চিনাকি কৰিব পৰাকৈ সমালোচকো ওলোৱা নাই। কবিতা বহুত লিখিছে, কিন্তু উৎকৃষ্ট মানৰ কবিতা হোৱা নাই।

ধন্যবাদ ছাৰ, আপোনাৰ ইমান ব্যস্ততাৰ মাজতো আমাক আপোনাৰ মূল্যবান সময়কণ দিয়াৰ বাবে পুনৰবাৰ ধন্যবাদ জনাইছোঁ। আপোনাৰ সুস্বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলোঁ। □

Youtube Channel মিৰিউদ প্ৰডাকছনৰ স্বত্বাধিকাৰী মিৰ' মিগম পেগু

Question : দাদা নমস্কাৰ। পোন প্ৰথমেই আমি আপোনালৈ চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক অভিনন্দন জনাইছোঁ। Youtube Channelৰ জৰিয়তে মিচিং সংগীতক আপুনি এক বিশেষ মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে বুলি আমি অনুভৱ কৰিছোঁ। Miriwood Production কেনেদৰে আৰম্ভ কৰিছিল অলপ ক'ব নেকি ?

Miro Migom Pegu answer : Initially I felt stuck with kind of work I was doing. That is when I thought about an Independent Channel. In April 2018, I launched it with the help of few of my friends. The idea was to promote young talents in our community.

Question : ভৱিষ্যতে আৰু কি কি কৰাৰ কথা ভাবিছা ?

Miro Migom Pegu answer : If you have observed our tag line, Music Music & More, we have been working just on the Musical segment since the start. We will be concentrating more on the other segments that is Movies and More in the future.

Question : Miriwood নামৰ concept টো কেনেকৈ আহিল ?

Miro Migom Pegu answer : I always had the name Miriwood in mind which is inspired by Hollywood, Bollywood etc. But I didn't quite know what I wanted to do to it. After many thoughts I came up with the idea of opening a YouTube account with an intention to promote young Mising talents, to give them an opportunity, to bring them to the world.

Question : আপুনি কেনে ধৰণৰ সংগীত প্ৰস্তুত কৰে ?

Miro Migom Pegu answer : My craze for Music is since my childhood days. Pop, Rock, Jazz, Country, Indie, Folk music has always been a part of me. I always try to give the audience a taste of every genre possible.

Question : আপোনাৰ এটা প্ৰিয় সংগীত আছে নেকি য'ত আপুনি কাম কৰিছিল আৰু প্ৰিয় হোৱাৰ কাৰণ ?

Miro Migom Pegu answer : To every song or composition I am involved, I treat them as my own child. Every project of mine is special to me.

Question : এজন শিল্পী হিচাপে আপোনাৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ শক্তি কি বুলি আপুনি ক'ব ?

Miro Migom Pegu answer: I am a dreamer. I dream a lot. And those dream helps me create ideas which I put into the reels.

Question : কিহে আপোনাক চলচ্চিত্ৰ নিৰ্মাণৰ বাবে অনুসৰণ কৰিবলৈ বাধ্য কৰিছিল ?

Miro Migom Pegu answer : While I was doing my graduation in Bangalore University in 2008, I came across many friends from every part of India and also outside India. Everyone had story to share or show or boost about their own native music or movies, while I didn't. At that point I realized what we actually lack. It's not we don't have talents or we don't have skills. The only thing we lacked then was the quality in presentation, be it in audio, be it in video etc. This simple but basic things made me do something in my language and with my community and show the world my culture without hesitation.

Question : আজিলৈকে আপোনাৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ সাফল্য কি ?

Miro Migom Pegu answer : I am happy that people have accepted Miriwood as their own. I am happy for the artist who has performed in Miriwood and has gained huge amount of popularity. I won't say I have achieved success yet rather I'll say I am simply happy with the postive things going around with Miriwood. I feel I still have a long way to go.

Question : যেতিয়া আপুনি আৰম্ভ কৰিছিল তেতিয়া আপুনি বাধাৰ সন্মুখীন হৈছিল নেকি ?

Miro Migom Pegu answer : Since it's launch in 2018, "MiriWood" the name itself was into controversy. Many thought the "Miri" word was a derogatory term and should not be used.

* Getting Subscribers back in 2018 was the toughest job as many people were not familiar to YouTube.

* MiriWood Music was a total new concept. People have known Oinitom or Traditional Folk music for long. But ours was different. A section of our community people were unable to relate it as Mising Music.

But we are glad now that our music is in the mainstream level.

ধন্যবাদ দাদা। আপোনাৰ প্ৰচেষ্টা সফল হওঁক, তাকে কামনা কৰিলোঁ। নমস্কাৰ।

গীত

ঝংকাৰ

জুনিয়ৰ বৰি

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক, প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

ঝংকাৰ মিচিকিয়া হাঁহিৰ
পেলায় জুৰ তদে মনে প্ৰাণে
আহাৰৰ টুপ টোপলিৰ
কি যে মিঠা সুবাস

ৰদৰ তাপৰ উন্মনা আবেশ
বিদাৰিলা ছাঁয়া ক্লান্ত এই হিয়াত
আজৰি হৃদয়ক কৰি
বান্ধিলা বিৰিখৰ শিপাত

শীতৰ চঁচা আৰবণী
উম দিয়া উষঃ চকুজুৰি
গাজনি চুলিটাৰিত
প্ৰেমৰ শিক্ত বোলন

পাতে পাতে কিহৰ দুলনী
ভালপোৱাৰ সেয়াই চানেকি
হৃদয় কাৰ বাবে আজি তীব্ৰ স্পন্দন

নীলিম গগণতেই তোমাৰেই পদুলি
চাওঁ মেঘৰ মাজেৰে আবেলি গধূলি
খোজ দিও বাৰে বাৰে আবেগিক মন।।

কবিতা

লিমাৰিক ...

সত্যজিত চুতীয়া

স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

অসম আমাৰ দেশ
নানাৰঙী বেষ
মিলাপ্ৰীতিৰ আছে এনাজৰী
সেই মৰম হয় কালজয়ী
অভিনৱ ইয়াৰ ৰূপ-ৰেহ।

আমাৰ বিহু ৰঙালী
মাঘ বিহু ভোগালী
লগতে আছে অনেক উৎসৱ
সকলোতে সকলো উৎসুক
আৰু আছে কাতি বিহু কঙালী।

সেউজীয়া আমাৰ ধাননি পথাৰ
মহিমা আছে অপাৰ
এফালে যদি বাহনিবাৰী
আনফালে আছে শাকনিবাৰী
অলেখ সম্পদৰ ভাণ্ডাৰ।

অসমৰ আমি অসমীয়া
নহওয়ে দুখীয়া
সমস্যা আছে আমাৰো অনেক
আপদে বিপদে কিন্তু আমি এক
আমি অসমৰ খিলঞ্জীয়া।।

আমাৰ সোণালী পথাৰ

আঘোণৰ সুৰাস

চন্দ্ৰ মোহন পেগু

স্নাতক প্ৰথম শাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

অমিলতা টায়ে মিলি

প্ৰাক্তন ছাত্ৰী, শিক্ষয়িত্ৰী চিলাপথাৰ আৰাসিক ইংৰাজী উচ্চতৰ
মাধ্যমিক বিদ্যালয়

অই আজন আঘোণ আহিছে
পুৱতিনিশাৰ পৰাই টুং টুং টাং টাং
নাংনী যাঃপ্ৰিঃ মাঃম হঁতৰ কিপাৰত
ধান বনাৰ ছন্দময় শব্দ।
পথাৰৰ সেউজীয়াবোৰ সোণোৱালী হ'ল
কেঁচা গোক্কাবোৰ মিঠা মিঠা সুগন্ধিত পৰিণত হ'ল
পুৱাই উঠিয়েই লাইলাচৰৰ গোক্কত পেট পকাই দিছে
তাংকে তালাব অৰিৰ মিশ্ৰণ আৰু নামচিঙৰ পিটিকাই
নবাৰ গোক্ককো চেৰ পেলাইছে।
আজন আঘোণ আহিছে।
কুঁৱলীৰ চাদৰখন আঁতৰাই সূৰুয়ে ভূমুকি মাৰিছে
উদ্ভাসিত হৈ
সোণোৱালী ধানৰ আগটোত দুলি থকা নিয়ৰৰ তিৰবিৰণিয়ে
সুপ্ত প্ৰেমৰ কলিজাত টোকৰ দিছে
আজন তই কঁপিবলৈ লৈছ' যে
ঠাঙাত নে আপোনজনৰ কথাত
আজন আঘোণ আহিছে
নৈৰ পাৰৰ পৰা ছটপ ছটপ শব্দৰ সৈতে
তাল মিলাই সুৰীয়া অইনিঃতম ভাঁহি আহিছে
হৃদয়ৰ গভীৰতাত টৌ তুলি
আঘোণ মানেই প্ৰাপ্তিৰ জোৱাৰ
জিলিকি উঠে সহজ সৰল জীৱনৰ প্ৰতিচ্ছবি
দাৱনী আৰু পাহোৱাল ডেকাৰ বুকুত গঢ়ি উঠে
অকৃত্ৰিম প্ৰেমৰ উন্মাদা সতেজ সুৰাস।
আজন আঘোণ আহিছে
সোণোৱালী ৰহণ সানি অইনিঃতমৰ মতনীয়া ৰাগত

বিঃদ্র (নাংনী-মাঁ), (যাঃপ্ৰিঃ-পেহী), (মাঃম-বৌ), (কিপাৰ-উৰাল),
(তাংকে-আদা), (তালাব-নহৰু) (অৰি-ধনীয়া পাত), (নামচিঙ-শুকতি
মাছ, চুঙাত ভৰাই ৰখা মাছ)

আমাৰ পথাৰখন
পকা ধানেৰে ভৰা,
তাতেই আকৌ
দাৱনীৰে ভৰা।

চৰায়ে গান গাই গাই
পৰে পকা ধানত,
তাক দেখি
দাৱনীয়ে খেদে।

দাৱনীৰ ভয়ত ফৰিঙে
ধানৰ ওপৰেদি জাকে জাকে উৰে,
তাক দেখি সৰু লৰা-ছোৱালীয়ে,
ধানৰ মাজেৰে ফৰিঙক ধৰিব খোজে।

সন্ধিয়াৰ বেলিয়ে পথাৰখনিক
ৰঙচুৱা কৰি তোলে,
এই ৰঙচুৱা পৰিৱেশে
মোৰ মন মোহিত কৰে।

পথাৰৰ সোণালী সৌন্দৰ্যই
মোক কৰে আমনি,
পথাৰত আহিলে ঘৰলৈ উভতি অহাৰ মনতে নপৰে,
আমাৰ পথাৰখন সঁচাকৈয়ে সোণালী পথাৰ।।

আমি নতুন ভাৰত গঢ়িম

জুৰাটিক কুটুম

স্নাতক তৃতীয় বাণ্যাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

স্বীকাৰোক্তি

দীপ্তি টকবিপি

স্নাতক প্ৰথম বাণ্যাসিক, জীৱবিজ্ঞান বিভাগ

কিমান গভীৰ হ'লে অনুভৱে
অনুভৱ কৰিব পাৰি।
পৃথিৱীৰ দুখ,
সগৰ্ভা আইৰ অসুখ?
নিৰৱিচ্ছিন্ন বিষাদৰ এখন নৈ বয়,
উশাহত প্ৰতি নিয়ত
আত্মবিহীন দেহত বিয়পে
অনুভৱৰ তৰাং সুবাস
শৰতৰ পূৰ্ণিমাতো,
নিস্তেজ হয় শেৱালি
নিৰ্জনতাৰ হৃদয় বিদাৰি
নামি আহে এক্কাৰ।
নিয়ৰৰ টোপালত প্ৰতিবিস্মিত
সময়ৰ চক্ৰবেহু
এচেৰেঙা কাঁচিয়লি ৰ'দ,
বিষাদ ভেদি সোমাই আহে,
মোৰ উৰুখা পঁজাত...।।

সূৰ্য উঠা দেশৰ
আমি নৱ প্ৰজন্ম
দাসত্বৰ শিকলি চিঙি,
পৰাধীনতাৰ সাগৰ সাঁতুৰি
আমি আজি জাগ্ৰত প্ৰহৰী।
শোষণ, নিপ্ৰেষণ
দুৰ্নীতি, দুৰ্বোগ পাহৰি।।
স্বাধীনতাৰ জয়গান গাই
দেশক আমি নিম আঙুৰাই
জাতিৰ পিতাৰ কৰ্ম-সংস্কৃতি সোঁৱৰাই
আঁতৰাম দৰিদ্ৰতাৰ সকলো অন্তৰায়।
ভাৰতী নুমলী আমাৰ উৰ্বৰতাৰ বাহক
উন্নতিৰ জখলা বগাই
নৱ ভাৰত গঢ়াৰ আছে আমাৰ সাহস
সেউজ বিপ্লৱৰ সূচনাতে
মানৱতাৰ ধাৰণাতে
আত্মনিৰ্ভৰতাৰ মহামন্ত্ৰে
দেশ মাতৃৰ নাম
বাখিম উজ্জ্বলাই,
জ্ঞানৰ শলিতা জ্বলাই
তুলিম জগত পোহৰায় ...।।

মৃত্যুৰ বৃক্ষ

সোণালী ৰাজবংশী

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা

মৃত্যুৰ আগতে মাৰি পেলোৱা হৈছিল
সেইদিনা ...

অনামী ৰোগেৰে আক্ৰান্ত মই।
শুই পৰিছিলো এডৰা হিম শীতল শিলনিত
শিতানতে গজি উঠিছিল মোৰ
এজোপা মৃত্যু বৃক্ষ।

হেৰাই গৈছিলো মই আৰু মোৰ হাঁহি,
হেৰাই গৈছিল হৃদয় স্পন্দন।
আকাশত! বতাহত!! নে আন ক'ববাত!!!

দুখত কান্দিছিলোঁ, কান্দিছিল হিয়া
বে আহিছিল চকুপানী ৰোগৰ বাবে।

সঁচাকৈ হেৰাই গ'ল মোৰ প্ৰাণ
মৃত্যু নামৰ নিষ্ঠুৰ শিল্পীৰ আহ্বানত।।

মই আজিৰ ডেকা ল'ৰা

নিউটন পেণ্ড

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাই কৈছিল,
'যি ডেকাৰ অন্তৰত
বিপ্লৱৰ জুই জ্বলা নাই
তেওঁ আজিৰ ডেকা হ'বই নোৱাৰে'

মই আজিৰ ডেকা ল'ৰা
জীৱনৰ শেষ মুহূৰ্তলৈ
মোৰ অন্তৰত বিপ্লৱৰ জুই জ্বলি থাকিব
জীৱনত শেষ উশাহ থকালৈকে
সমাজত চলি থকা

অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে মাত মতি বাম
কোনেও মোৰ বিপ্লৱৰ কণ্ঠ
ৰুদ্ধ কৰিব নোৱাৰে
মই আজিৰ ডেকা ল'ৰা

মই আজিৰ ডেকা ল'ৰা
ভয় নকৰোঁ
অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে মাত মতিবলৈ
সমাজৰ কাৰণে মৰিবলৈ
কবিতাৰ জৰিয়তে
মানুহৰ অন্তৰত জাতীয় চেতনা

জাগ্ৰত কৰাম
গীতৰ জৰিয়তে
মানৱতাৰ জয় কৰাম
ভগৱানে দিয়া কণ্ঠৰে
আজিৰ ডেকাৰ অন্তৰত বিপ্লৱৰ জুই জ্বলাম
প্ৰতিষ্ঠা কৰিম মানৱ ধৰ্ম
প্ৰতিষ্ঠা কৰিম ন্যায়
ধ্বংস কৰি পেলাম
অন্যায়-অবিচাৰ
মই আজিৰ ডেকা ল'ৰা।।

অপেক্ষা তোমাৰ বাবে

দীপ্তি টকবিপি

স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক, জীৱবিজ্ঞান বিভাগ

মুকলি আকাশৰ তলত বৈ আছিলো
তোমাৰ বাবে...।

বতাহৰ লগত কথা পাতি
উৰি অহা চৰাই জাক চাই চাই

এতিয়াও মোৰ তোমাৰ বাবে
অপেক্ষাৰ শেষ হোৱা নাই!

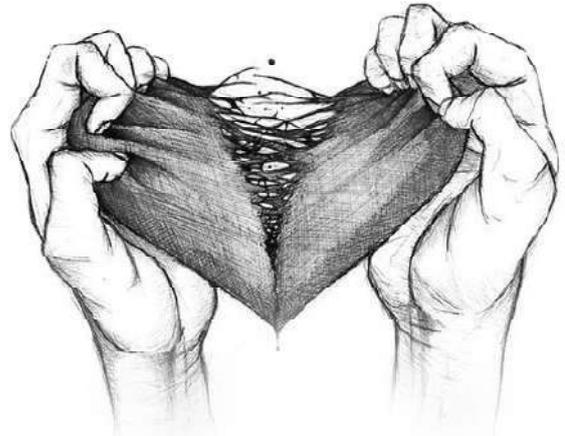
যেনেকৈ বাগিচাৰ
ফুলপাহেও কাৰোবাৰ
অপেক্ষাত বৈ থাকে

তেনেকৈয়ে আছে।

অপেক্ষাৰ অন্ধকাৰ বাটত
উজুটি খাব খোজা প্ৰতিটো খোজত

যাব খোজো পোহৰ বিচাৰি আঙুৱাই
কিজানি পাওঁ...

কাৰোবাৰ সঁহাৰি
কিজানি তুমি হঠাৎ আহি ওলাবাহি....!!

অব্যক্ত হৃদয়ৰ বেদনা

মনোৰঞ্জন কুলি

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

কিছুমান কথা গোপনে ৰখা মোৰ স্বভাৱ
এদিন বিপদ হোৱাটো নিশ্চিত
কিয়নো কিছুমান প্ৰচাৰ কৰিবলগীয়া কথাকো
নিভৃত কৰি ৰাখোঁ।

অব্যক্ত হৃদয়ৰ বেদনাবে
বিচাৰিছা তুমি যুদ্ধ
কৰিব বিচৰা যিকোনো অস্ত্ৰে হওক কৰিব পাৰা
কিন্তু ময়ো যুঁজাৰু
বিনাযুদ্ধে আত্মসমৰ্পণ কৰা কাপুৰুষ নহয়।

কেতিয়াবা মনত পৰিলে উদাস অনুভূতি
কিন্তু কিয়? নিজকে প্ৰশ্ন

অব্যাহত ৰাখিছো দুখৰ মাজত থাকিও
সুখৰ অভিনয় কৰিবলৈ।

অব্যক্ত হৃদয়ক বেদনাবোৰে
কোমল হৃদয়ক সচেতন কৰিব বিচাৰে
কিন্তু আছে মোৰ ধৈৰ্য।

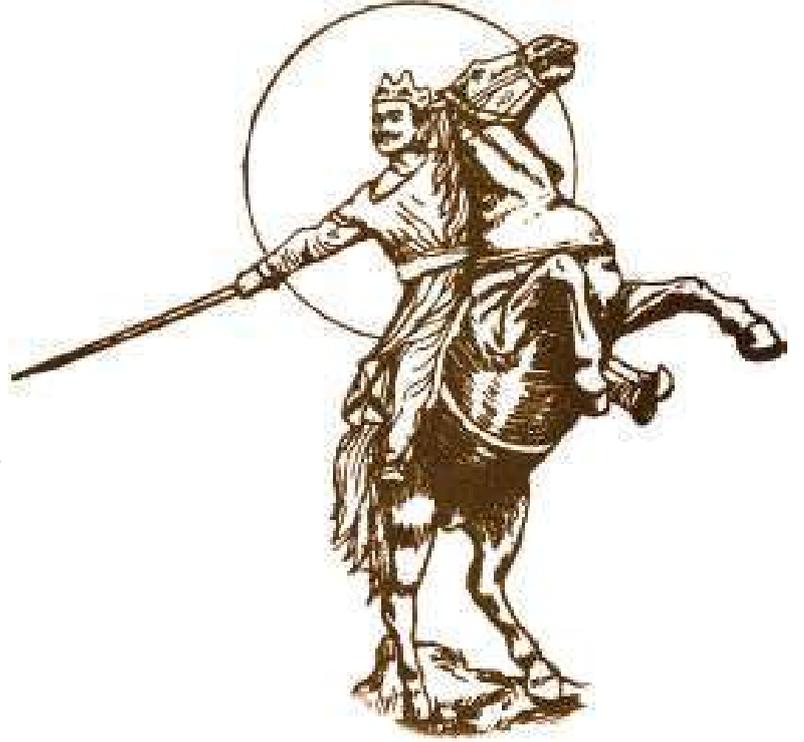
অহৰ্নিশে উচুপি উঠো মই
জীৱনৰ সমস্ত সু-কামৰ ব্যৰ্থত।

মোৰ পৰা বিচাৰি নাপাবা তুমি
অজস্ৰ কথা সুধিলেও
মাথোঁ বিচাৰি পাবা তোমাৰ সন্মুখত গাই নুফুৰো
গোপনে ৰখা কথা মোৰ অনুভৱৰ ডায়েৰীৰ পৃষ্ঠাত।।

সুখ-দুখ

মিনালী চুতীয়া

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

মহাবীৰ চিলাৰায়

সোণালী ৰাজবংশী

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা

কোনে বুজাব মোক আজি
কি সুখ?
কি দুখ?
সুখৰ উৎস কি?
ক'ত বিচাৰিম সুখ?
তোমাৰ কবিতাৰ পুথিত
নাইবা উপন্যাসৰ মাজত
পাম জানো সুখৰ হাঁহি
তোমাৰ অনুভূতিৰ গ্ৰন্থত
সেয়াই নেকি বাৰু সুখ?
সুখৰ পিছত দৌৰি দৌৰি
আধা জীৱন গ'ল কিন্তু
তাৰ বিনিময়ত নাপালো সুখ।
দুখ মোৰ সংগী হয়,
সেয়াই নেকি দুখ?
সকলো আজি শেষ
ক'তো বিচাৰি নাপাওঁ
আজি এক যুক্তিসংগত উত্তৰ
ব্যৰ্থ মনেৰে নিজে নিজক বুজাওঁ
মিছা সকলো...
সঁচা মাথো নিজৰ অস্তিত্ব
ক'তো নাই সুখ
ক'তো নাই দুখ
এই সমস্ত মাথো মানৱ সমাজৰ
হৃদয়ৰ অসুখ।।

শুৰুধ্বজ...

তুমি অনন্য দেৱ দিব্য

অমানিশাৰ একান্ততো

তোমাৰ তৰোৱালৰ

তীক্ষ্ণধাৰৰ জিক্মিকনিত

জিলিকি উঠিছিল সমস্ত কমতাপুৰীৰ

সোণালী সপোন

য'ত প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল ভৱিষ্যত

প্ৰতিফলিত হৈছিল স্বাৱলম্বী...

কিস্বা

তুমি চিলাৰ দৰে

যুঁজাৰু তীখা হৈ...।।

ছয় ঋতু

প্ৰিয়ংকা সৰকাৰ

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ, কলা শাখা

আকৌ আলি আয়ে লৃগাং

নৰজ্যোতি মিছং

স্নাতক চতুৰ্থ বাণ্যাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

আকৌ আহিল
আলি আয়ে লৃগাং
সৰ্বজনৰ মন ব্যাকুল
আলি আয়ে লৃগাঙৰ
সতৰ্কবাণী দি
অহা বতাহে
গুছি গ'ল অসীমলৈ!

সূৰ্যই তোমাক ক'লে
আকৌ আলি আয়ে লৃগাং আহিল
শিমলু ফুলে তোমাক দেখালে
প্ৰকৃতিক ভাল পাবলৈ!

প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্যই তোমাক ক'লে
আলি আয়ে লৃগাং আমাৰ আৰেগ!

আলি আয়ে লৃগাঙৰ
ঐনিঃতমে শিকালে তোমাক
সংস্কৃতিক ভাল পাবলৈ!

ওলাই আহ আটোয়ে
আলি আয়ে লৃগাঙৰ মুৰং ঘৰলৈ
মুৰং ঘৰতে পৰম্পৰাগত এসাঁজ খাওঁ
ওলাই আহ, ওলাই আহ...!
আকৌ আলি আয়ে লৃগাঙক সাদৰেৰে আদৰি
তাতে নাচিম হেঁপাহৰ গুমৰাগ গাই !

শুকান গছত পাত গজিলে
তৰিলে গছৰ ডাল,
কুলিয়ে মাতে কু-কুকৈ
আহিলে বসন্ত কাল।
আহিলে গ্ৰীষ্ম, পৰিৱেশো উষ্ণ
পকিলে নানান ফল,
নানান ফলবোৰ হ'ল
আম, লেচু, কল।
বৰ্ষা আহিলে চাৰিওদিশ যেন
বৰষুণে কৰিলে জাৰাজীৰ্ণ,
কৃষ্ণ, কাবেৰী, গোদাবৰী নদী
পানীৰে হ'ল পৰিপূৰ্ণ,
শাৰদীয় উৎসৱৰ আনন্দ লৈ
আহিলে শৰৎ কাল
গছ-নতাবোৰ ফুলেৰে ভৰিলে
ভৰিলে শেৰালিৰ ডাল।
আঘোণ, পুহ ঋতু হেমন্তত
নিয়ৰ-কুঁৱলি পৰে,
শীত ঋতুত ঠাণ্ডা অতি
গছৰ পাত সৰে।।

ব'হাগৰ গীত

ভৱানী মিলি

স্নাতক তৃতীয় বাণাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

ব'হাগ এটি মাথোঁ ঋতু নহয়
ব'হাগ মানে এক আনন্দময়ৰ দিন
ব'হাগ মানে যৌৱনা পৃথিৱী
ব'হাগ মানে বাধাহীন প্ৰেমৰ ঢল!

ব'হাগ মানে জংকি-পানৈ
ব'হাগ মানে নামানে জাতি-কুল
ব'হাগ মানে বিছৱান
ব'হাগ মানে ঐক্য।

ব'হাগ মানে নহয়
তই মিচিং মই অনামিচিং
হিন্দু-মুছলমান
ব'হাগ মানে আমি অসমীয়া
মাথোঁ আমি অসমীয়া
জীৱনে মৰণে চিৰদিন চিৰকাল...।।

বৰ্তমান যুগত নাৰী

মণিকা দেৱী

স্নাতক পঞ্চম বাণাসিক, শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ

সাম্প্ৰতিক এই অশান্ত পৃথিৱীত
জ্বলিছে চাৰিওদিশে জুই,
পথভ্ৰষ্ট মানুহৰ অশ্লীল ক্লান্তিয়ে কৰিছে
মানৱতাৰ অস্তিত্ব নুই।
গঢ় লৈছে কল্পনাভীত পৰিৱেশ।
পুনঃসজ্জিত হ'বনে আকৌ
এই দেশৰ পুৰণি অভিলেখ।।

নৰপিশাচৰ পাশত নাৰী সমাজ
নাই বৃদ্ধ নৱজাতক বুলি কোনো বিচাৰ।
নাই নৈতিকতাৰ কোনো চিন-চাপ
অন্ধকাৰত নাৰীৰ ভৱিষ্যত সংসাৰ।
মাকৰ গৰ্ভতে অসুৰক্ষিত স্ত্ৰী
সংসাৰত অনাই টান,
নৈতিকতাবিহীন এই পৃথিৱীত
নাই কোনো নাৰীৰ সন্মান।।

স্মৃতি

মন্দিৰা পেগু

স্নাতক তৃতীয় বাণ্যাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

শেৰালি

পৰন দলে

স্নাতক তৃতীয় বাণ্যাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

মাত্ৰ এনিশাৰ অভিসাৰিকা

শেৰালি

পুৱাই মৰহি যায় যৌৱন

বিলাই যায়

এবুকু সুগন্ধি

মাতাল হৈ পৰে

সকলোৰে মন

নিয়ৰৰ পানী

শেৰালি পাহিয়ে

শৰতৰ আগজাননী

শেৰালিয়ে দিয়ে

সৌৱৰাই সকলোকে

এয়াই কঁহুৱা ফুলাৰ

বতৰ শৰৎ... !

২০২১-২২ বৰ্ষ

নিৰ্জনতাৰ পাৰ ভাঙি

বৈ আহে হৃদয়ৰ উচুপনি

স্মৃতি হ'ব খোজা

ডায়েৰীৰ পৃষ্ঠাবোৰ লুটিয়াই চালে দেখা পাওঁ

জোনাক নিশাৰ কাঁচিয়লি পোহৰত

কিমান যে কথাৰ নদী বোৱাইছিলো,

কেতিয়াবা নীৰৱ হৈ দুয়ো দুয়োৰে

অভিমানবোৰ মৌনতাৰে উজাৰিছিলো।

আৰু তুমি মৌনতা ভেদ কৰি

গুণ গুণোৱা গানৰ কলিৰে

অভিমानी ওঁঠ দুটিত আঁকি দিছিলো অপূৰ্ব হাঁহি।

তুমি বাৰু সেই অভিমানবোৰ

এতিয়া কাৰ আগত কৰা??

মই দেখোন আজিও

সেই অতীতৰ মাজতেই আৱৰা।

পূৱাৰ ৰ'দালিত মোৰ হৃদয়ৰ

প্ৰতিটো কোঠালি উত্তেজিত হৈ উঠে,

তোমাৰ নামৰ প্ৰতিদানৰ আশাত।

কেতিয়াবা মেঘাচ্ছন্ন আকাশৰ দৰে

সেমেকি উঠে হৃদয়,

ধাৰাসাৰে যেন অশ্ৰু নিগৰিব দুধাৰি নয়নেৰে।

যান্ত্ৰিক এই জীৱন

ভৱেশ বৰুৱা

স্নাতক তৃতীয় বাণ্যাসিক, প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

এইযে তোমাৰ চুটিকে মিচিকিয়া হাঁহিটো,
আজিও মোৰ প্ৰিয় জানানে?
যান্ত্ৰিক এই জীৱনত
তোমাৰ লগত হাতে হাত ধৰি আগবাঢ়িছিলোঁ,
সাক্ষী হৈ বৈছিল
এই নীলা আকাশ, সেই মলয়া বতাহজাকি ...

হাঁহিছিল সেই ব'দালিয়েও

আজি এই আকাশৰো যেন অশ্ৰু নিজৰিছে তোমাৰ অবিহনে,
ক'ৰবাত যেন বিলীন হৈ ব'ল
সেই ব'দালীৰ আভাস
যাৰ মিঠা পৰশত
ফুলবোৰে হাঁহিছিল ন-ন ৰূপ ধৰি
পক্ষীকুলেও যেন গীত জুৰিছিল।

যান্ত্ৰিক জীৱনবোৰ চাঙে এনেকুৱাই
ব'দালি এনেকুৱাই
হাঁহিব শিকিল সেই আকাশেও।।

মাঁ

Julie Gupta

B.A. 5th Semester, English Department

भगवान का दुसरा रूप है माँ
उनके लिए दे दोगे जां
हमको मिलता जीवन उनसे
कदमो में है स्वर्ग बसा
हमारी खुशी में खुश हो जाती
दु-ख में हमारे आंसू बहाती
कितने शुखनसीब है हम
पास हमारे है माँ॥

My Dad

Nishi Deori

B.Sc. 3rd Semester, Botany Department

The grip of the elderly hands
I saw fading away,
In the brink of eyes my hero passed away
As God wants better man
I was less worried for my beloved dad
Because his is now in safe hands.
Never imagined that there will be a hole in my heart
Which is not healed so far ...
Saw the sky today in deep red colour
I thought to myself may be that's my dad in anger
Then, I saw rain pouring co-ordinating
with the tears dropping from my left eye;
And, then I thought to myself may be that's my dad
telling me he is reminiscing the days as our family.
A sadness so deep I try to recall
how the days before you were gone were?
As, I sit thinking about all the tears
I still felt somewhat happy because I was your daughter
As long as I yearned your presence you are still present
25/11/2019 the day my hero passed away.

২০২১-২২ বর্ষ

Yesterday

Lakhan Dutta

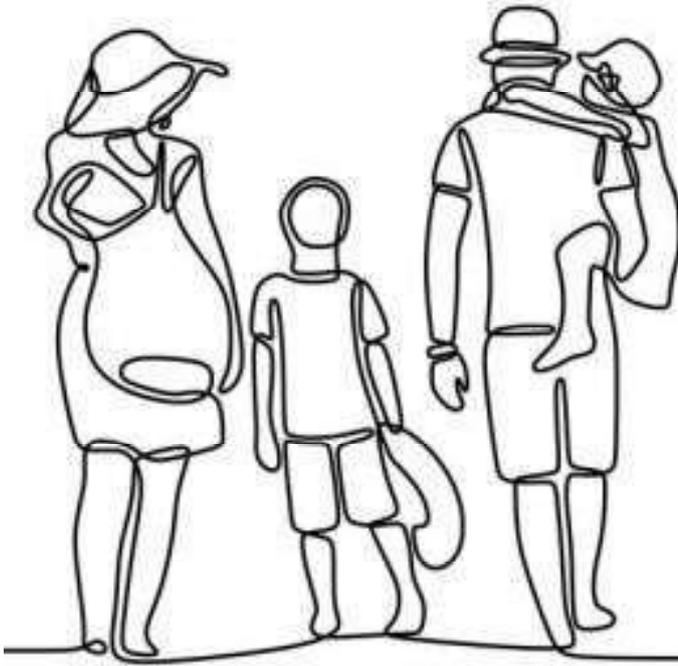
HS 2nd Year, Arts Stream

Yesterday, I didn't see you
It felt something new
Pain in my heart
And numbers in every part
I felt sadness
Like a helpless distress.

Yesterday, you were not there
But I felt empty here
I know one day I won't see you
I know there is a long queue
Waiting for you to notice
And I'm here acting a little cattish

Yesterday, I missed you very much
No other could make me feel as such
In every heart beat, there is your name
But you don't bother and never came
I know I am little insane
But I can't love other than you ever again.

৮৭

My Empty Notes

Surya Bahadur Chetry

B.A. 1st Semester, Department of History

When I see my empty notes
They start to ask me,
"Where do you leave your
First day's excitement?"
But I have no words to reply.
So I stitch my mouth close,
This act hurts my heart,
And my tears start falling
My Empty Notes.
Works as an alarm clock
That reminds me that
I have to quit those things
That bring temporary happiness
To my life
When I see my empty notes
I realise that
I should quit that crowd
And shut myself
In my 12×10 room
And embroider my empty notes.

Parents bond with children

Dhiraj Dhakal

H.S. 1st Year, Science Stream

The bond between
Parents and Children
Are very strong
They forgive their child
Even if they are wrong
They care about their child
Till the last
And
Teach them not to go
To the wrong path
For children
Their parents
Are their whole world
The bond between
Parents and children
Are very strong

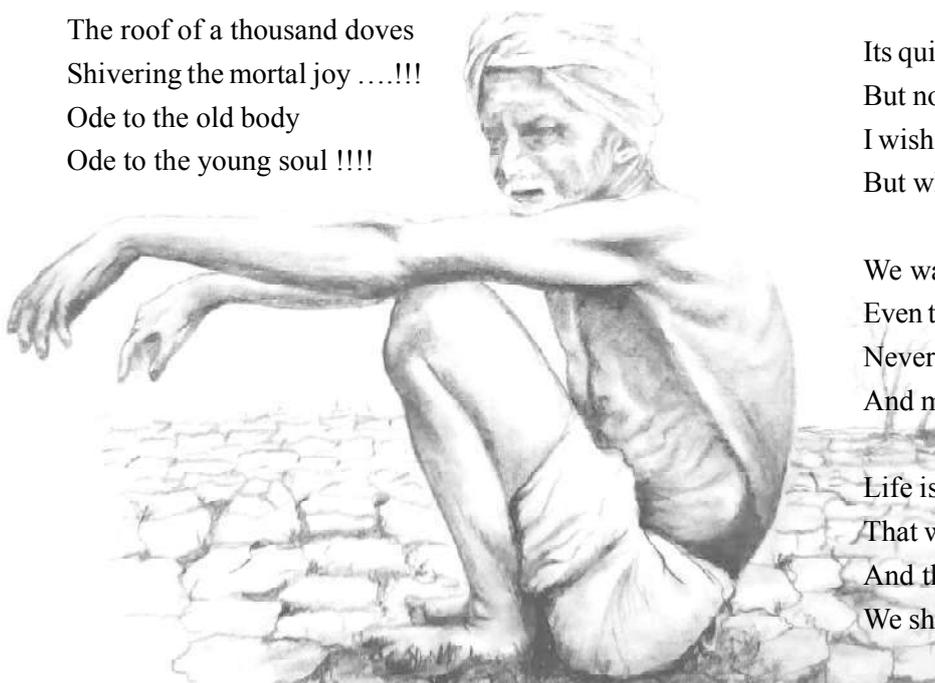

An ode to the old Farmer

Dr. Sukanya Boruah

Assistant Professor, Department of Chemistry
Silapathar College, Silapathar

The lurking cold ice in those old hands
Hands that bleed green whispers
Blessing the child
Oh his old eyes of heavenly rays
Off a breezy wisdom
Calming the womb
Rough edges on that face
Talks of a heavy winter
Still he paved and to a shiny future!!
That old heart
The roof of a thousand doves
Shivering the mortal joy!!!
Ode to the old body
Ode to the young soul !!!!

Memories

Monjoy Pegu

B.A. 3rd Semester, English Department

I still remember the day
When we all kids together used to play
I wish I could go back to the past
Where I could enjoy it till last

Its quite difficult to move on
But no matter what, life goes on
I wish to live a little bit more
But what I found is a closed door

We want the old days back to come
Even though we know its already gone
Never forget what you've done
And move ahead with lots of fun

Life is all about a memory
That we should live together
And the moment that we share
We should cherish forever.

ভাল ছাত্ৰ হ'ব নোৱাৰিলোঁ (৫)

ৰবীন কুলি

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

“মানুহে মোৰ বিষয়ে কি কয় মই তাক লৈ ভ্ৰক্ষেপ নকৰোঁ, মই চিন্তা কৰোঁ মোৰ ভুলবোৰৰ বিষয়ে।”

প্ৰস্তাৱনা - ১

এজন খেতিয়কে আপেলৰ খেতিত কীটনাশক স্প্ৰে কৰি থকা দেখি এজন বাটৰুৱাই সুধিলে, “আপোনাৰ স্প্ৰে কৰা দেখি এনেকুৱা লাগিছে যেন সকলো পোক-পতংগই আপোনাৰ শত্ৰু।” খেতিয়কে উত্তৰত ক’লে “নহয়। পোক-পতংগবোৰ মোৰ শত্ৰু নহয়। অৱশ্যেই মই আপেলৰ পক্ষত।” আৰু তেওঁ ক’লে “মই গোটেই পৃথিৱীত কীটনাশক স্প্ৰে কৰি নুফুৰোঁ, মই মাত্ৰ মোৰ আপেল খোৱা পতংগৰ ওপৰত স্প্ৰে কৰোঁ।”

মোৰ এই “ভাল ছাত্ৰ হ'ব নোৱাৰিলোঁ”ৰ পঞ্চম খণ্ড দেখি হয়তো বহুতৰ প্ৰশ্ন উদয় হ'ব মই কিজানি মোৰ ভুলবোৰক লিখি পৃথিৱীৰ সকলো ভুলবোৰক শুদ্ধ কৰিব খুজিছোঁ। বিহেতু যোৱা সংখ্যাবোৰত মোৰ ভুলবোৰৰ পৰা শিকিছোঁ, অন্ততঃ ভাল ছাত্ৰ হোৱাৰ প্ৰৱনতাটো জগাই তোলাত মোৰ এইলানি লেখাই সহায় কৰিব বুলি আশা কৰিছিলোঁ। আৰু সন্দেহ নাই যে ওপৰৰ কাহিনীটোৰ খেতিয়কে যেনেকৈ কীটনাশক স্প্ৰে কৰিছে মই একে দৰেই একেই কাৰণটো এই লেখা লেখিছোঁ।

প্ৰস্তাৱনা - ২

"Wise people learn from mistakes, but wiser people learn from other people's mistakes because our lives are not long enough to make all of our mistakes and learn." - Shiv Khera

মই আজি এজন শিক্ষক অথচ ছাত্ৰ হিচাপে মোৰ বিফলতাৰ কাহিনী খণ্ডৰ পিছত খণ্ড লিখি আছে কিয়? আপুনি হয়তো যিমান ভাবিছে মই হয়তো তাতকৈ কম ভবা নাই। আৰু

সেয়ে লিখি আছোঁ, লিখি থাকিব লাগিব বুলি ভাবিছোঁ। আমাৰ বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়বোৰৰ শ্ৰেণী কক্ষত আমাৰ ভবিষ্যতৰ শিক্ষক, লেখক, ডাক্তৰ, বিজ্ঞানী, সমাজকৰ্মী সকলো বহি আছে। আমাৰ দেশখনৰ ভবিষ্যত ইয়াতেই আছে। ("The destiny of India is being shaped in her classroom." Kothari Commission) তেওঁলোকৰ বহুত বেছি ভুল কৰাৰ সময় নাই। Shiv Khera সুৰত সুৰ মিলাই ক’লে - ভুল কৰি শিকাটো উত্তম কিন্তু আনৰ ভুলৰ পৰা শিকাটো অতি উত্তম কিয়নো ভুল কৰিয়েই সকলো শিকিবলৈ আমাৰ হাতত সময় অতি কম।

আকৌ প্ৰস্তাৱনা - ৩

নলিনীধৰ ভট্টাচাৰ্য্যৰ লিখাৰ উদ্দেশ্য :

“এইবাবেই মই লিখোঁ, মানুহৰ মংগল সাধনেই তাৰ লক্ষ্য হৈ পৰে। সমাজৰ ব্ৰাত্য জনসাধাৰণৰ মংগল চিন্তাই মোৰ লেখাৰো উৎস বুলিব পাৰি। মোৰ লিখা কাল নিৰপেক্ষ নহয়, কাল আৰু সমাজৰ প্ৰতি সচেতন হৈ অসহায় আৰু সংকটাপন্ন মানুহৰ মাজত মানৱীয় মাত্ৰা প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈকে মই লিখোঁ, কৃতকাৰ্য্য হয়তো হোৱা নাই। তাত মোৰ দুখো নাই - বৰ্তমান দাহক সময় এদিন শেষ হ'ব, পাবক সময় আহি এদিন আমাৰ ঘৰে ঘৰে প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব - এনে এক আশাৰেও বহুত সময়ত মই উদ্দীপিত হওঁ - তাৰ ছাঁ মোৰ লিখাৰ ওপৰতো কেতিয়াবা পৰে। এয়া স্বপ্নবিলাস বুলি বহুতে ক'ব পাৰে, কিন্তু এনে স্বপ্নবল নহ'লে বৰ্তমানৰ সংকটৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিব নোৱাৰি। পিছৰ জীৱনত দেখিছোঁ, মোৰ স্বপ্ন, আশা সকলো চূৰ্ণ কৰি সংকটৰ শিং বোৰ বৰকৈ গজিছে আৰু মোৰ বুকুৰ ফালে সিহঁতৰে জোঙাল আগটো টোৱাই ৰৈ আছে। আশংকাত কেতিয়াবা হাতৰ পৰা সৰি পৰিছে, তথাপি মই অতি সন্তুৰ্ণে তাক আকৌ হাতত তুলি ল'বলৈ

আহোপূৰ্ণাৰ্থ কৰিছোঁ।”

মই...

মই, মইনো কি কৰোঁ

পুৱাতে উঠি

নিজৰ জীৱন্ত দেহ

মাটিৰে পোতো

সেই, সেই মাটিৰ ওপৰত

দুবৰি বন অথবা খুব বেছি এজোপা নিমগছ ৰোপণ কৰোঁ

পাব খোজোঁ গছৰ ছাঁ

খোৱাৰ খোজো গছৰ গুটি

অথবা, অথবা আনৰ জীৱন্ত দেহত

মাটি তোলা

সেই মাটিত মনৰ বাগিচা পাতিব খোজোঁ।

হাঁহি হাঁহি ভাগৰত বেৰৰ আঁৰত লুকাই অলপ কান্দো

অথবা পুৱাই উঠি

নিজৰ জীৱন্ত দেহত

অগ্নি সংযোগ কৰোঁ

সেই অগ্নিৰ শিখাৰ

নিজক আনতকৈ বেছি পোহৰাই তুলিব খোজোঁ

অথবা, দহৰ জীৱন্ত দেহত

অগ্নি সংযোগ কৰোঁ

সেই অগ্নিৰ শিখা সূৰ্যতকৈয়ো

শক্তিশালী বুলি ৰচনা ৰচি

জীৱনক অমৰ কৰিব খোজোঁ

মই দিনবোৰ এনেকৈ গণনা কৰোঁ

মই জীৱনটো এনেকৈ লেখ-জোখ কৰোঁ

Personal Calling :

Paulo Coelhoৰ 'Alchemist' নামৰ বহু সমাদৃত গ্ৰন্থখনৰ আৰম্ভণিতে Personal callingৰ বিষয়ে বৰ মনোমোহা বিৱৰণ দিছে। আমাৰ সপোনবোৰৰ সৈতে আমি কিয় জীয়াই থাকিব (confront) সাহস নকৰোঁ তাৰ চাৰিটা কাৰণ উল্লেখ কৰিছে। তাৰে প্ৰথমটো কাৰণ মোৰ দৃষ্টিত আটাইতকৈ শক্তিশালী।

আমি সৰুতে যিবোৰ সপোন দেখো সেইবোৰ কৰিব নোৱাৰোঁ বুলি আমাক পাকে-প্ৰকাৰে কোৱা হয়। আৰু সেই নোৱাৰাবোৰ বুকুত লৈয়েই আমি ডাঙৰ হৈ আহোঁ। আৰু আমি যি কৰিব বিছাৰোঁ সেইবোৰ এদিন মৰিশালিত পুতি পেলাওঁ।

আন বহু শিশুৰ দৰেই ময়ো বহু বিছাৰোৰেই সমৃদ্ধিশালী

আছিলোঁ। আৰু Paulo Coelhoএ কোৱাৰ দৰেই মোকো কোৱা হৈছিল/দেখুৱাই দিয়া হৈছিল সেইবোৰ কৰা সম্ভৱ নহয়। যিবোৰ পিছলৈ মোৰ ভাল ছাত্ৰ হোৱাৰ হেঙাৰ হৈছিল।

দুটামান উদাহৰণ দিওঁ :

মই খুব সৰুৰে পৰা যি নতুন বস্তু দেখোঁ সেই একেই ধৰণৰ বস্তু বনোৱাৰ বা সজাৰ চখ আছিল। এবাৰ বাৰিষাত এখন মেচিনৰ নাওঁ দেখি মোৰ খুব মন গ'ল একেই ধৰণৰ নাওঁ সজাৰ। কথাষাৰ দেউতাক জনালোঁ। জনালোঁ মানে, নেৰা-নেপেৰাকৈ মেচিন নাওঁখন বনোৱাত সহায় কৰিবলৈ খাটনি ধৰিলোঁ। খুব সম্ভৱ এটা সময়ত দেউতাক মই উপায়ন্তৰ কৰিলোঁ। শেষত দেউতাই এজন জ্যেষ্ঠ ককায়েকক মোক পাচিলে। দদাই মোক নিৰাশ নকৰিলে। তেওঁ ডাঙৰ তলা এটা ভাঙি মেচিন নাওঁ বনোৱাৰ দিহা দিলে। মই বহু কষ্ট কৰি ডাঙৰ তলা এটা বিছাৰি উলিয়াইছিলো আৰু তলাৰ ভিতৰৰ গঠনশৈলী দেখি মেচিন নাওঁখন যে হ'বগৈ তাত বিশ্বাস এটা আহিছিল। (পিছৰাখিনি নিশ্চয় সকলোৱে বুজি পাইছে)

মায়ে কোৱা মতে মোৰ প্ৰায় এক বছৰ বয়সৰ পৰাই ৰোগীয়া দেহা লৈ ডাঙৰ দীঘল হৈছোঁ। এতেকে মোৰ ডাঙৰ হৈ ডাক্তৰ হোৱাৰ সপোন এটাও বৰকৈ আছিল। মাথোঁ এটা কথা জানিছিলোঁ, বিজ্ঞান পঢ়িলে ডাক্তৰ পঢ়িব পাৰি। আমাক বিজ্ঞানৰ জ্ঞান মাছক পানীত জীয়াই ৰাখিবলৈ শিকোৱাৰ দৰেই দিছিল, কিন্তু মন মনে নিৰে অকলে মোৰ বিজ্ঞানৰ প্ৰতি বিশেষ ৰাপ আছিল। (যিটো কথা কোনেও গম নাপাইছিল) অৱশ্যে এই কথাও নিশ্চয় সত্য যে মই বিজ্ঞানৰ ব'ও নাজানিছিলোঁ। তথাপি মোৰ যদি ভুল হোৱা নাই সেই বিবয়ত মই হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত আটাইতকৈ বেছিনম্বৰ পাইছিলো। মই পোৱা নম্বৰেৰে ভাল নামি-দামী শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠানত বিজ্ঞান শিক্ষা ল'ব নোৱাৰিলেও মোৰ নম্বৰে নিশ্চয় চিলাপথাৰৰ কোনো বিদ্যালয়/মহাবিদ্যালয়ত পঢ়িব পাৰিলোঁ হেতেন। কিন্তু সেয়া সুভাগ্যে আৰ্থিক অচলতাৰ বাবে নহ'লগৈ।

আদৰ্শবিহীন তথা লক্ষ্য বিহীন ছাত্ৰ :

ছাত্ৰ জীৱনত লক্ষ্যৰ কথা উপলব্ধি নকৰি যে কিমান ভুল কৰিছিলোঁ সেয়া স্বামী বিবেকানন্দই জীৱনৰ লক্ষ্যৰ গুৰুত্ব সম্পৰ্কে ভাষ্যকাৰে স্পষ্ট কৰিব।

"Unfortunately in this life, the vast majority of persons are groping through this dark life without any ideal at all. If a man with an ideal makes a thousand

mistakes , I'm sure that the man without an ideal makes fifty thousand. There , it is better to have an ideal. "...

লক্ষ্য থাকিলেও নহ'ব সঠিক লক্ষ্য থাকিব লাগিব।

মোৰ জীৱনত একেবাৰেই যে লক্ষ্য নাছিল তেনেকুৱাও নহয় কিন্তু সঠিক লক্ষ্য যে মই নিৰ্ধাৰণ কৰিব নাজানিছিলোঁ, সেয়া ঠিক। তাৰ কাৰণে মুখত আছিল সঠিক লক্ষ্য যে থাকিব লাগে সেয়া উপলব্ধি কৰি বই পৰা নাছিলোঁ। আমেৰিকা বিখ্যাত লেখক Zing "A goal properly set is halfway reached."

Sub goalৰ অভাৱ :

সফলতাৰ বাবে subgoals অতি প্ৰয়োজন। আমি ডাঙৰ লক্ষ্য এটাত উপনীত হ'বলৈ সৰু সৰু লক্ষ্য নিৰ্ধাৰণ কৰিব লাগিব আৰু সেই লক্ষ্যবোৰত উপনীত হ'ব পাৰিব লাগিব। (যিটো মই নকৰিলোঁ অথবা নোৱাৰিলোঁ) আৰু সেই লক্ষ্যবোৰত ভৰদিয়েই ডাঙৰ অথবা চূড়ান্ত লক্ষ্যত উপনীত হ'ব লাগিব।

সঠিক মানসিক আচৰণ :

সোঁ সিদিনালৈ মই আচৰণৰ কথা জানিছিলোঁ। খুব সম্ভৱ সঠিক আচৰণ দেখুৱাই যত্নও কৰিছিলোঁ। কিন্তু Thomas Jeffersonক পঢ়াৰ পিছতহে গম পাইছোঁ, সঠিক আচাৰ-ব্যৱহাৰ, আচৰণে যথেষ্ট নহয়; লাগে সঠিক মানসিক শৃংখলা, মানসিক আচৰণ।

"Nothing can stop the man with the right mental attitude from achieving his goal; nothing on earth can help the man with the wrong mental attitude."

কলেজ যাব লাগে গৈছিলোঁ :

আমাৰ জীৱনত স্নাতক কিয় কেতিয়া পঢ়ে তাৰ এটাই সহজ উত্তৰ আছিল। Higher Secondary পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'লে স্নাতক পঢ়িব লাগে। ইমানেই। কি বিষয়ত কিয় পঢ়িব লাগে তাৰ একো উত্তৰ নাছিল। ক'ত পঢ়িব লাগে তাৰো সহজ উত্তৰ আছিল যিকোনো এখন কলেজত। মুঠতে যিকোনো কলেজত তিনি বছৰ স্নাতক পঢ়িব লাগে সিমানই। এনে লোক যে জীৱনত একো উন্নতিৰ মুখ নেদেখে সেই বিষয়ে প্ৰখ্যাত লেখক Zig Ziglarএ কৈছে, "The great majority of people are 'wandering generalities' rather than 'meaningful specifics.'" If you don't know where you are going, you will probably end up somewhere else. ..."

Lack of concentration, attention and dedication:

মই আগৰ খণ্ডবোৰত উল্লেখ কৰিছোঁ যে মোৰ ভাল ছাত্ৰ হ'ব নোৱাৰাৰ অন্যতম কাৰণ আছিল lack of concentration,

attention and dedication। কিন্তু মোৰ অতি শেহতীয়াকৈ অনুভৱ হৈছে full attention, concentration and dedication থাকিলেও ভাল ছাত্ৰ হ'ব নোৱাৰিবও পাৰোঁ। উদাহৰণস্বৰূপে মই আৰু মোৰ বন্ধু সকলোৱে মিলি খুব সৰু সৰু পৰা আজিকোপতি ক্ৰিকেট সম্পূৰ্ণ attention, concentration and dedication দি খেলি আহিছোঁ কিন্তু আমাৰ মাজৰ পৰা কোনো এজন জিলা, ৰাজ্য বা ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ ক্ৰিকেট খেলুৱৈ নহ'লো। ইয়াৰ বাবে নিশ্চয় আটাইতকৈ জগৰীয়া লক্ষ্যৰ অভাৱ বা লক্ষ্য নিৰ্ধাৰণ কৰি দিবলৈ প্ৰশিক্ষকৰ অভাৱ। চমুকৈ ক'বলৈ গ'লে আমি খেলিছিলো মনোৰঞ্জনৰ বাবে, খেলুৱৈ হ'বৰ বাবে নহয়।

দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে আমাৰ cricket খেলা আৰু

যোৱাৰ মাজত এটাই পাৰ্থক্য আছিল- আন নালাগে Cricket খেলত থকা concentration, attention and dedication নাছিল!

Proper Planning, Proper Practice and Proper Preparation ৰ অভাৱ :

প্ৰকৃত অৰ্থত আমি যদি সফলতাৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলোৱা নাই তেন্তে বিফলতাৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাই থাকো। "Failing to plan is planning to fail." Alan Lakein কলেজত হয়তো বহু planing, practice and prepare কৰিছোঁ, কিন্তু কোনো দিন Proper বিষয়টোৰ স্থান নাছিল।

এই সম্পৰ্কে জন চৌৱে বৰ আমোদজনক এটা কথা কৈছে। "Everyone has a dream and goals. The only difference between a goal and a dream is, a goal is a dream with action."

Planningৰ বিষয়ে ছাত্ৰ পাঠকৰ বাবে Allan Lakeinএ কোৱা এটা কথা সোঁৱৰাৰ লোভ সামৰা ভাল নহ'ব। "Planning is bringing the future into the present so that you can do something about it now."

আত্মবিশ্বাসৰ অভাৱ : ০১

মোৰ আত্মবিশ্বাসৰ কথা ক'বলৈ যোৱাৰ আগতে এটা কাহিনী ক'ব মন গৈছে।

এসময়ত এজন শিক্ষার্থীয়ে গুৰুক সন্মানৰ অংশ হিচাবে সদায় ফলমূল অৰ্পণ কৰিছিল। এদিন এনে ফলমূলৰ পৰিমাণ বহুত বেছি হোৱা দেখি শিক্ষকে ৰাহি ফলখিনি তাত উপস্থিত থকা লোকসকলৰ মাজত ভগাই দিবলৈ ক'লে। তেনে কৰাৰ আগতে শিক্ষার্থী সকলে গুৰুক কাক প্ৰথমে দিম বুলি জিজ্ঞাসু কৰাত শিক্ষকে আটাইতকৈ বিশ্বাসীজনক প্ৰথমে দিবলৈ ক'লে।

সকলো শিক্ষার্থীয়ে অলপ সময় চিন্তা কৰি প্ৰথমে গুৰুজনক দি বাকী বোৰক দিলে ।

কিন্তু এজন শিক্ষার্থীয়ে প্ৰথমে নিজক দিলে তাৰ পিছত গুৰুক আৰু আটাইতকৈ শেষত বাকীসকলক । এনে কৰাৰ কাৰণ বিৱৰণ দি শিক্ষার্থীজনে ক'লে মোৰ আটাইতকৈ বিশ্বাস আৰু ভৱসা নিজৰ ওপৰত আছে ।

মোৰ কেতিয়াও এনে আত্মবিশ্বাস থকা মনত নপৰে বৰঞ্চ মই নিজতকৈ মোৰ এজন বন্ধু আৰু এজনী বান্ধৱীক মই আটাইতকৈ বেছি শক্তিশালী আৰু বিশ্বাসী বুলি ভাবিছিলো ।

বিশ্বাসৰ অভাৱ : ০২

তেণ্ডুলকাৰক ক্ৰিকেটৰ ভগৱান বুলি সকলোৱে জ্ঞান কৰে । কিন্তু তেওঁৰ খেলৰ শেষ দিনলৈ তেওঁৰ এজন গুৰু, coach আছিল । তেওঁৰ গুৰুৰ ওপৰত বিশ্বাস আছিল । গুৰুৰ সৈতে মিলি গেম প্লেণ কৰি পাকিস্তানৰ বিপক্ষে খেলিলে বেলেগকৈ, ইংলেণ্ডৰ বিৰুদ্ধে খেলিলে বেলেগকৈ । প্ৰতিজন বলাৰক অধ্যয়ন কৰি তেওঁৰ বল খেলাৰ গেম প্লেণ, প্ৰতিজন বিপক্ষ কেপ্তে ইনৰ দুৰ্বলতা-সবলতা সকলো গভীৰকৈ গুৰুৰ সৈতে মিলি অধ্যয়ন কৰিহে খেলপথাৰত অৱতীৰ্ণ হৈছিল । তথাপি কেতিয়াবা Duck out হৈছিল ।

পুথি পঢ়ি; পুথি বিছাৰি :

যোৱা খণ্ডবোৰত মোৰ কিতাপ পঢ়া নাটকখনৰ বিৱৰণ দি আহিছোঁ । তেতিয়াৰ নাটকৰ প্ৰভাৱ আজিও মোৰ জীৱনত আছে । মোৰ জীৱনত কিতাপে মোক কেনেকৈ এলেছৱা কৰি সফলতাৰ হেণ্ডাৰ হ'ল তাক বুজাবলৈ Albert Einstein ৰ "Any man who reads too much and uses his own brain too little falls into lazy habits of thinking."

দুখৰ দোষ আনক দিয়া

মোৰ দোষ আৰু দুখৰ কাৰণ আনক দিয়াৰ প্ৰৱণতা কলেজীয়া জীৱনত বৰ বেছিকৈ আছিল; আজিও আছে । কিন্তু নিশ্চয় আগতকৈ কম হৈছে বুলি আজি ন দি ক'ব পাৰোঁ । আনক দোষ দিয়াৰ বিষয়ে ক'লে মোৰ মনত পৰে ISROৰ প্ৰাক্তন Chairperson Satish Dhawan কথা ।

ড° কালাম আৰু তেওঁৰ সংগীসকলে দিন-ৰাতি এক কৰি SLV-3ৰ বাবে কাম কৰিছিল । কিন্তু প্ৰথম প্ৰচেষ্টাত ১৯৭৯ৰ ১০ আগষ্টত SLV-3ৰ উৎক্ষেপণ বিফল হৈছিল । সেই বিফলতাৰ পিছৰ Press conference দিয়া সময়ত সঞ্চালক Satish Dhawanএ সকলোকে Press conferenceৰ পৰা আঁতৰি থাকিব উপদেশ দি নিজে ক'ত ভুল হৈছিল ইয়াৰ বিৱৰণ দিছিল ।

কিন্তু একে জন সঞ্চালক SLV-3, (1980, July)

সফলভাবে উৎক্ষেপিত হোৱাৰ পিছত Press Conferenceত ড° কালামক সম্বোধন কৰিব দিছিল ।

Risk

মোৰ জীৱনত যিমানেই প্ৰত্যাহান আহিছিল সিমানেই মই ভয়ংকৰ ভয়াতুৰ আৰু কৌশলী, শক্তিশালী হৈ পৰিছিলো । যিমানেই সময় গৈ আছিল সিমানেই মই মোৰ দায়িত্ববোধ আৰু কৰ্তব্যৰ কথা অধিক গভীৰভাৱে উপলব্ধি কৰিব ল'লোঁ আৰু সিমানেই মোক চৌদিশৰ পৰা ভয়ে আঁপুৰি ধৰিছিল ! মোৰ এটাই ভয়!!!

মই যদি বিফল হওঁ !

মোৰ, মোৰ পৰিয়ালৰ কি হ'ব !

সৌ সিদিনা বুজি উঠিছোঁ ।

জীৱনত ৰিক্ত ল'ব লাগে

"Take risks in your life. If you win, You can Lead!

If you loose, You can guide!" Swami Vivekananda

মই অভিজ্ঞতাৰ অভিজ্ঞ হ'ব নোৱাৰিলোঁ :

এতিয়াও মনত পৰে মোৰ এজন শিক্ষকে মোৰ জীৱনলৈ অহা প্ৰত্যাহানবোৰলৈ লক্ষ্য কৰি কৈছিল ।

"তোমাৰ এই চুটি জীৱনত যিমান অভিজ্ঞতাৰ লাভ কৰিছা বহুতে এটা দীঘলীয়া জীৱনত সিমান লাভ নকৰে । ... অভিজ্ঞতাই তোমাক অভিজ্ঞ কৰিব ।"

কিন্তু মোক অভিজ্ঞতাই অভিজ্ঞ নকৰিলে । অৰ্থাৎ মই অভিজ্ঞতাৰে অভিজ্ঞ হ'ব নোৱাৰিলোঁ । I didn't turn an excellent with challenge.

প্ৰত্যাহান নতুনৰ আহান

মই মোৰ শিক্ষার্থী শিক্ষক হোৱাৰ পিছত সদায়েই কওঁ প্ৰত্যাহান নতুনৰ আহান । কিন্তু নিজে কলেজীয়া জীৱনত ভাবি ভাবি পাৰ কৰিছিলোঁ প্ৰত্যাহান মোৰ জীৱনক শেষ কৰাৰ আহান ।

" If you are trying to achieve, there will be roadblocks . I have had them É, everybody have had them . But obstacles don't have to stop you. If you run into a wall don't turn around and give up . Figure out how to climb it, go through it, or work around it. "

Michael Jordan

নোৱাৰোঁ :

কবি মঃ চোলেইমান খাঁৰ নোৱাৰোঁ কবিতাটো আন বহুতৰ ধৰি ময়ো পঢ়ি আহিছোঁ; কিন্তু প্ৰয়োগ হ'লে কলেজীয়া জীৱনত নোৱাৰিলোঁ ।

"নোৱাৰোঁ কথাটি হেৰা বেয়া কথা বৰ,

কদাপি নহয় সিটো কথা মানুহৰ,
 এলে ছৰা যিটো হয়, নোৱাৰোঁ সিটোৱে কয়;
 তেনে হ'লে তুমি কিয় নোৱাৰোঁ বুলিবা?
 এলেছৰা হৈ কিয় জীৱন ধৰিবা?
 ভাল নাম পাবলৈ যদি কৰা মন,
 তেনে হ'লে নুবুলিবা নোৱাৰোঁ বচন।
 দহজনে পাৰে যিটো, তুমিও পাৰিবা সিটো।
 হেন জানি সাহ কৰি প্ৰাণ টাকি কৰা,
 একেবাৰে নোৱাৰিলে এশবাৰে কৰা।”

Never Give Up

আমি সদায় কৈ থাকোঁ Never Give Up. কিন্তু মই
 সদায় নোৱাৰোঁ বা নোৱাৰিম বুলি এৰি দিওঁ। I always find
 excuses rather finding solution.

Give up ৰ কথা ক'লে টমাছ আলভা এডিচনৰ বাল্য
 আবিষ্কাৰৰ কাহিনী আমি সদায় কৈ থাকোঁ; কৈ থাকোঁ এডিচনৰ
 সেই বিশেষ উক্তি, “মই ১০০০ বাৰ অকৃতকাৰ্য হ'লো বুলি নকওঁ,
 বৰঞ্চ অকৃতকাৰ্যতাৰ ১০০০টা কাৰণ আবিষ্কাৰ কৰিলোঁ বুলিহে
 কয় ভাল পাম।” কিন্তু মই আজি কালি তাতকৈয়ো অলপ
 হ'লেও বেছি অনুপ্ৰাণিত ক'ৰে ৰাইট ভাতৃদ্বয়ৰ কাহিনীয়ে।

বহু বছৰৰ বহু কষ্টকৰ পৰিশ্ৰমৰ অন্তত ১৯০৩ চনৰ ১৭
 ডিচেম্বৰত ভাতৃদ্বয়ে প্ৰথম এয়াৰক্ৰাফট, aircraft trail ল কৰা
 সময়ত, এয়াৰক্ৰাফট মাত্ৰ ১৭ চেকেণ্ডত চলিছিল। দ্বিতীয়
 প্ৰচেষ্টাত ৫৯ চেকেণ্ডত আৰু তৃতীয় প্ৰচেষ্টাত একেবাৰেই চ'লা
 নাছিল।

এতিয়া, ভাবিলে আচৰিত লাগে। আমাক কোনোবাই
 কিতাপখন লিখি দিয়ে, কোনোবাই হওক-বিহকে বুজায়ো দিয়ে।
 আখৰবোৰ চিনি পাওঁ। পঢ়িবও পৰোঁ। লিখিবও পাৰোঁ। অথচ
 এবাৰ দুবাৰ পঢ়ি এৰি দিওঁ। টান বুজিব নোৱাৰোঁ। সময় নাই।
 ভালকৈ বুজোৱা নাই। শিক্ষক বেয়া। ইত্যাদি ইত্যাদি।

কলেজৰ ঢেঁকীয়া, বগা জলকীয়া :

আৰ্থিক অনাটনৰ বাবে যে মই স্নাতক শিক্ষা আধাতে
 সামৰিব লৈছিলোঁ সেই কথা জনা লোক আঙুলিৰ মূৰত গণিব
 পাৰি। মোৰ কলেজীয়া জীৱনত সেই ভাব বাৰে বাৰে আহিছিল
 কিন্তু এবাৰ মোৰ এক সাংঘাতিক বিপৰ্যয় আহিছিল যাৰ বাবে
 মই প্ৰায় বাধ্যত পৰিছিলোঁ আপোন কলেজখন এৰি যাবলৈ।
 কিয় মোৰ এই পানীত হাঁহ নচৰা অৱস্থা হৈছিল তাৰ বিস্তৃত
 বিৱৰণ দিবলৈ মই আজিও শক্তিশালী হোৱা নাই কিন্তু এই কথা
 ক'ব পাৰোঁ যে মোৰ বাবে এমুঠি অন্ন প্ৰথম আৰু প্ৰধান সপোন
 হৈ পৰিছিল। মোৰ বাবে পেটত গামোচা বান্ধি আঙুৰাই যোৱা

একপ্ৰকাৰ অসম্ভৱ হৈ পৰিছিল। (আগৰ খণ্ডবোৰত মই নিজকে
 কিয় ভিক্ষাৰীৰ ৰূপত দেখিছিলো আৰু দোকানৰ খাদ্য দেখি
 মোৰ জিভাৰ পানী কেনেকৈ পৰিছিল সেয়া উল্লেখ কৰি
 আহিছোঁ)। সেই সময়ত মোক কিছু লোকে নিশ্চিতঃ ৰূপত
 সহায়ৰ হাত উজান দিছিল কিন্তু মোৰ বাবে আকালৰ ভাত হৈ
 থিয় দিছিল কলেজত পোৱা ঢেঁকীয়া, বঙালাও (কলেজৰ এচুকত
 বঙালাও এজোপা আছিল) আৰু পানী ফিল্টাৰৰ ওচৰত থকা
 এজোপা জলকীয়া (বগা গুটিৰ জলকীয়া)! কোনোবাই বিশ্বাস
 কৰকেই বা নকৰক মই প্ৰায় বাৰ মাহেই জলকীয়া খাইছিলোঁ।
 মই কোনো দিন জলকীয়া কিনা নাছিলোঁ। আজিও ক'লেজলৈ
 গ'লে মই সেই জলকীয়া জোপা থকা ঠাইখন নুচোৱাকৈ নাহে।
 মনত পৰে, সেই ঠাইডখৰৰ মাটি এবাৰ মোৰ পকেটত ভৰাই
 আনিছিলোঁ। চমুকৈ ক'বলৈ মই কলেজৰ সকলো পাহৰি গ'লেও
 সেই ঢেঁকীয়া, জলকীয়া আৰু ভিন্ন বনৰীয়া শাক-পাচলিবোৰ
 পাহৰি নাযাওঁ।

বন্ধু :

ময়ো যে গোপনে গোপনে কেইজনমান বন্ধু-বান্ধৱী
 বিছাৰোঁ অথবা বিছাৰি থাকোঁ সেই কথা মোৰ আঙুলিৰ পৃথিৱীয়ে
 জানে। মোৰ বাহ্যিক পৰিবেশন দেখি মোৰ প্ৰতি এক সাধাৰণ
 ধাৰণা লয়। মই অদ্ভুত অকলশৰীয়া জীৱন উপভোগ কৰোঁ বা
 কৰি ভাল পাওঁ। মোৰ বাবে কিতাপেই একমাত্ৰ সংগ। কথাষাৰ
 একেবাৰে মিছাও নহয়। যদিও সঁচাও নহয়। আচলতে মই
 কিতাপতকৈ ভাল পাওঁ বুকু-কলিজা থকা জীৱন্ত মানৱ সংগ।
 ময়ো বিশ্বাস কৰোঁ জীৱনক জীৱন্ত কৰি তুলিবলৈ কিতাপৰ সংগ
 যিমান মানুহৰ বন্ধুত্ব তাতকৈ বেছি হ'লেও কম প্ৰয়োজন নহয়।
 আচলতে মানৱ জীৱনৰ সামাজিক জীৱনক উপভোগ কৰিবলৈ
 মানুহৰ সংগ উপভোগ কৰিব জনা উচিত আৰু অকলশৰীয়া
 সময়বোৰ উপভোগ্য কৰি তুলিবলৈ কিতাপৰ সংগৰ ল'ব জনা
 উচিত। এতেকে যিসকল লোক উপৰোক্ত দুই বন্ধুৰে চহকী
 তেওঁলোকৰ জীৱন সমৃদ্ধিশালী।

মোৰ কলেজীয়া জীৱনৰ বেছিভাগ সময় মই ওপৰোক্ত
 দুই বন্ধু উপভোগ্য কৰি তুলিব জনা নাছিলোঁ অথবা উপভোগ
 কৰিব পৰা নাছিলোঁ।

প্ৰেম (যোৱা সংখ্যাবোৰৰ পিছৰ পৰা)

কেইদিনমান আগত মই কেনেকৈ প্ৰেম কৰিছিলোঁ, অথবা
 প্ৰেম কৰি কৰি নিজকে ভাল ছাত্ৰ হোৱাৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিছিলোঁ
 তাক এটা কবিতাৰ ৰূপ দিব পাৰিলোঁ। বিশেষ বিৱৰণ নিদি
 কবিতাটিয়ে পঢ়িলেই নিশ্চয় পাঠকে ধৰিব পাৰিব।

You are there Where I'm

At midnight when the world sleeps my journey starts
Neither known to you nor others.

But I.

I paint, paint and paint you.

At the early dawn, I give a heart to the picture.

And with a firm dream, I walk into the crowd early in
the morning;

With the portrait, I paint.

Everyone says the picture is familiar to

Ow!

My words are so simple,

You don't understand

Expression is so usual

Not reach thy heart.

Someday I see

But too far to shake thy hands

Someday I face to you

But too near to exchange a word.

Last 25 years

This is what my life has been.

I paint, paint, paint, and paint thy portrait.

And start walking in the crowd early morning when no
man land...

Till the crowd disappears in the night from the street.

Believe me!

Now this picture has a heart

to talk, and to love;

and to live a life with....

And proclaim

You are there where I'm....

পৰিশিষ্ট : ০০.০০১

২৫ বছৰ বয়সত মাকৰ গৰ্ভত :

“২৫ বছৰ বয়সত আপুনি মাকৰ গৰ্ভত। কথাষাৰ শুনি আপুনি নিশ্চয় অলপো আচৰিত হোৱা নাই। নহ'বৰে কথা কাৰণ আপুনি ভালকৈ জানে যে বহু মানুহ মৃত্যু পৰ্যন্ত জন্মই নহয়। সেই দেখি মই 'টো' প্ৰত্যয়ো ব্যৱহাৰ কৰা নাই বা প্ৰশ্নসূচক দৃষ্টিৰে আপোনাৰ ফালে চোৱা নাই।”

“নিশ্চয়।”

“নিশ্চয়। নিশ্চয়ৰ বাহিৰেও আৰু কিবা ক'ব বুলি আশা কৰিব পাৰোঁ! কিন্তু আপুনি যে নকয় সেই কথা জানো। অন্ততঃ আজি নকয়, এই মূহুৰ্তত নকয়। অথবা ক'বলৈ ভাল নাপাব। কাৰণ আপুনিও জানে যে ২৫ বছৰ বয়সত আপুনি জন্ম হোৱাটো মই বিচাৰিছিলোঁ। কিন্তু মই বিচাৰিলে যে সকলো নহয় সেই কথাৰ প্ৰমাণৰ অভাৱ এই পৃথিৱীত নাই। আপোনাকো আজিৰ পৰা তাৰ এক উদাহৰণ হিচাপে ল'ব পাৰি। হয় বুলিও নক'বনে! নে মোৰ কথাষাৰ মানি ল'বলৈ টান পাইছে। যদি সঁচাকৈ খুউব বেছি টান পাইছে মই আপোনাক আৰু কিছু সময় দিব পাৰোঁ। অৰ্থাৎ মোৰ কথাৰ সাৰাংশ হ'ল : মৃত্যু নোহোৱা পৰ্যন্ত মানুহে জন্ম হোৱাৰ সুযোগ পায়। এই সুযোগ মই আপোনাকো দিব পাৰোঁ। কিন্তু মোৰ সন্দেহ হয় জানোচা আপোনাৰ জন্মই নহ'বগৈ। সন্দেহৰ কাৰণে অতি সাধাৰণ। সেই যে ২৫! অৰ্থাৎ ২৫ বছৰ বয়সতে সাধাৰণতে আপোনাৰ দৰে মানুহৰ জন্ম হয় বা হ'ব লাগে। নহ'লে পূৰ্ণাংগ মানুহ হ'বগৈ নোৱাৰি। আপোনাক আকৌ সোঁৱৰাই থোৱা ভাল হ'ব যে বহুতৰ জন্ম ২৫ ৰ আগটো হয়। সি যি কি নহওক আপোনাক সময়ৰ পৰা বঞ্চিত কৰাৰ মোৰ কোনো নৈতিক অধিকাৰ নাই। আৰু মই নকৰোঁ। কাৰণ কোনো শৰীৰ জন্ম নোহোৱাকৈ শশ্মান যাত্ৰা কৰাটো মোৰ সহ্য নহয়।”

“আপুনি, মই...”

“মই জানিছিলোঁ। মই জানিছিলোঁ যে এই প্ৰশ্ন আপুনি কৰিব। অথচ আপুনি জানে যে এই প্ৰশ্নৰ যি উত্তৰ মোৰ ওচৰত যেনেকৈ আছে আপোনাৰ ওচৰতো একেই ধৰণে আছে। অ' এই কথাও সত্য যে আপোনাৰ আৰু মোৰ মাজত থকা ব্যৱধানৰ কথা আপোনাৰ আৰু মোৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে। কাৰণ অতি কৌশলেৰে; চতুৰতাৰে আপুনি সেই কথা অদৃশ্যমান অৱস্থাত ৰাখিছে। এই ক্ষেত্ৰত আপোনাক প্ৰায় পৰিপক্বই বুলিব পাৰি। কিন্তু সেই কথা মোৰ মন গ'লেও এতিয়া কাৰোবাক কোৱাৰ সক্ষমতা নাই। আৰু মই এনে কাম নকৰোঁ। সেই মোৰ পৰিপক্বী। মই সময়ৰ কাম সময়ত কৰোঁ। আৰু বহু কথা কোৱাৰো মোৰ ইচ্ছা নাই। কিন্তু আপুনি অতি ব্যতিক্ৰমী ৰূপত এখন নতুন ধৰণৰ উপন্যাস লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰা বুলি দাবী কৰা দেখিহে মই কিছু কথা সমাজৰ আগত ক'বলৈ বাধ্যত পৰিছোঁ।”

“তেন্তে মই এইখন উপন্যাস নিলিখোঁ।”

“মই একমত হওঁনে নহওঁ একেবাৰতে ক'ব নোৱাৰিছোঁ। কাৰণ আপুনি এইখন লিখি আপুনি মোৰ পৰা আৰু আঁতৰি যাব নে মোক আগতকৈ ওচৰ চপাই আনিব সেই কথা মই এতিয়াই কৈ দিব নোৱাৰোঁ। কাৰণ ময়ো ভৱিষ্যত নাজানো।

অৱশ্যে মোৰ অতীত কঠিন হ'ব পাৰে। অতীতৰ আধাৰত মই যদি ভৱিষ্যতবাণী কৰোঁ তেন্তে দ্বিধাহীনবাবে ক'ব পাৰোঁ যে আপুনি বৰ চালাকী। আন কাৰোবাক ঠগিৰ নাজানিলেও নিজকে যে মসৃণভাবে ঠগিৰ পাৰে সেই কথা আপুনি মোতকৈ বেছি ভালকৈ জানে। সি যি কি নহওঁক কওকচোন আপুনি উপন্যাসখন লিখি শেষ কৰিবনে ইয়াতে সামৰিব?”

“মই বৰ বিবুদ্ধিত পৰিছোঁ।”

“কওকচোন আপুনি কেতিয়া বিবুদ্ধিত নাই পৰা। বিবুদ্ধিত পৰিয়েই জানো আপুনি নিজৰ সমস্ত বুদ্ধিৰ নাশ কৰা নাই। আজিৰ তাৰিখলৈ জানো আপুনি নিজৰ সমস্ত বুদ্ধি প্ৰয়োগ কৰি কাম কৰাৰ আনন্দ লাভ কৰিব পাৰিছে। বুদ্ধিতকৈ আপুনি সদায় আগস্থান দি আহিছে বিবুদ্ধিক। মই এই কথাও জানো আপুনি এতিয়াও বিবুদ্ধিতেই আছে - ভাবি আছে এইখন জানো উপন্যাস হৈছে। এইখনো কোনে পঢ়িব। মানে পঢ়ি বস পাৰ। আকৌ নতুন ষ্টাইলত লিখোঁ নেকি! ইত্যাদি। ইত্যাদি।”

“হয়। মই এইখন ফালি-চিৰি দিয়াৰ কথা ভাবি আছোঁ।”

“ফালক। ফালি পেলাওঁক। ফালি-চিৰি পেলাওঁক। আৰু সময়বোৰ পাৰ কৰক কেৱল চিন্তা কৰি। ভাল-বেয়া। গ্ৰহণ-প্ৰত্যাহাৰৰ কথা ভাবি থাকক। চাব উপন্যাসখন লিখা হ'বগৈ নে নাই! আপোনাক এটা অতি সাধাৰণ কথা মনত পেলাই দিওঁ। একেবাৰে সাধাৰণ কথা। অতি সাধাৰণ কথা। অমুকৰ দৰে হ'ম তমুকৰ দৰে হ'ম কৰি থাকি নিজৰ দৰে হোৱাৰ কথা নভবাসকলৰ ভিতৰত যে আপুনিও এজন নিশ্চয় জানে।”

“হয়। মই কেইবাখনো উপন্যাস লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলোঁ ...”

“কিন্তু শেষ কৰা নহ'ল। মানে গছ কইপ্ৰতিপালন নকৰে। গছ ৰোৱা নামত গছ হত্যা কৰে। মই কিন্তু ইয়াত আপোনাৰ এই বিষয়ে স্কুলত লিখা প্ৰসংগৰ সংগতি দৰ্শাই ব্যাখ্যা কৰা নাই।”

“বুজিছোঁ।”

“আপোনাৰ বুজি পোৱাৰ ওপৰতো মোৰ সন্দেহ হৈছে। কাৰণ আপুনি বুজি বুজি অনেক বোজাৰ সৃষ্টি কৰি বুঢ়া গাঁথ হৈ পৰে। অৱশ্যে এইবাৰৰ আপোনাৰ দৃঢ়তা দেখি অলপ ভাল লাগিছে। মোৰ অলপ আশা ওপজিছে যে আপুনি এইখন উপন্যাস সম্পূৰ্ণ কৰিব।”

“সম্পূৰ্ণ কৰিলেনোঁ ...”

“কি পাম কি হেৰুৱাম বুলি ভাবি যে কোনেও কোনো কাম কৰিব নালাগে বুলি আপুনি ভালকৈ বুজি পায়। আৰু মই কৈ আহিছোঁ যে অতীত আৰু বৰ্তমানৰ বাহিৰে ভৱিষ্যত মোৰো অজ্ঞাত। অৱশ্যে মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস এইখন উপন্যাস লিখি শেষ

কৰিলে হয়তো আপোনাৰ জন্ম হ'ব আৰু এইখন পঢ়া বহুতো পাঠকৰো ২৫ বছৰ বা তাৰ আগতেই জন্ম হ'ব। কিন্তু এটা কথা। এই যে আপুনি ভাবিছিল অলপ বেলেগ ধৰণে লিখিব লাগিব। হয় অলপ বেলেগ ধৰণেই লিখক। পাঠকে পঢ়ি ভাল পোৱাকৈ লিখক। আৰম্ভ কৰক। শুভেচ্ছা থাকিল।”

পৰিশিষ্ট : ০০.০০২

মোৰ গাঁৱৰ ভৱিষ্যত বনাম মোৰ ভৱিষ্যত

(Unthinking Compact Majority; চিন্তা-বিমুখ যুথবদ্ধ সংখ্যাগৰিষ্ঠ'ৰ বিৰুদ্ধে প্ৰত্যক্ষমণ।)

ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰে এবাৰ কৈছিল, “ভাৰতবৰ্ষ মোৰ কাৰণে এখন ভূমিখণ্ড নহয়; ই মোৰ কাৰণে এটা আইডিয়া বা ধাৰণা মাত্ৰ।”

মোৰ কাৰণেও মোৰ গাঁওখন এটা আইডিয়া বা ধাৰণা। কিন্তু কেনেকৈ? আজি নিজেই ক'ব লগাত কিয় পৰিছোঁ সেইয়া শিৰোনামাৰ তলৰ বাক্যশাৰী দেখিয়েই হয়তো বুজিব পাৰিছে। তদুপৰি ময়ো হেনৰিক ইবছনৰ দৰেই বিশ্বাস কৰোঁ, “যি মানুহে অকলে সমগ্ৰ পৃথিৱীৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিব পাৰে, তেওঁকহে মই প্ৰকৃত বীৰ বুলি কওঁ।” ময়ো এজন বীৰ বুলি নিজকে চিনাকি দি নিজৰ গাঁৱৰ ভৱিষ্যতৰ কথা ক'বলৈ ওলাইছোঁ। বা ক'বলগাত পৰিছোঁ।

ক'ৰণা বা কভিড-১৯ মহামাৰীয়ে মোলৈ আনি দিলে নিজৰ সোণালী শৈশৱ পাৰ কৰা গাঁৱত আকৌ কেইটামান মাহ পাৰ কৰাৰ সুযোগ। বাউলি নদীত, বাউলিৰ হাবিত, বাউলি মাটিত, অকলে বহি গাঁৱৰ অতীত ভৱিষ্যতৰ কথা আকৌ নতুন ৰূপত ভবা-চিন্তা কৰাৰ সুযোগ।

সৰুতে ইয়াতে বহি ভাবিছিলোঁ, কল্পনা কৰিছিলোঁ : আমাৰ গাঁও, গাঁও গুচি এদিন নগৰ হ'ব। নগৰ গুচি মহানগৰ হ'ব। বিজুলীৰ ব্যৱস্থা হ'ব। ডাঙৰ ডাঙৰ ঘৰ, অট্টালিকা হ'ব। আৰু যে ক'ত কি কল্পনা কৰা নাছিলোঁ।

প্ৰথম বাৰৰ বাবে ২০১১ চনত মেট্ৰিক পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হোৱা পিছত পোৱা সময়খিনিত পোনতে ভাবিছিলোঁ কল্পনা কৰিলেই নহ'ব; ইয়াৰ বাবে কৰিব লাগিব কৰ্ম। এককভাবে নহয় আমি ৰাইজে গঢ় দিব লাগিব আমাৰ কল্পনাৰ গাঁও। এতেকে সেই বছৰৰ পৰাই মই আৰম্ভ কৰিছিলোঁ যাত্ৰা। মেট্ৰিকৰ পিছৰ ভাগত পোৱা আজৰি সময়খিনি গাঁৱৰ উন্নয়নত বিনিয়োগ কৰিবলৈ বাউলি বালিকা মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয়ত পাঠদান আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। আৰু এই ধাৰা প্ৰায় ২০১৬ চনলৈ অব্যাহত ৰাখিছিলোঁ। অৰ্থাৎ নিজৰ আনুষ্ঠানিক শিক্ষা অফ্ সময়বোৰত শিক্ষাদান কৰিছিলোঁ। তদুপৰি যেতিয়াই ব'তাই সময়-সুযোগ

পাওঁ উঠি অহা ল'ৰা-ছোৱালীক বাট দেখুৱাৰ পুৰোষাৰ্থ কৰিছিলোঁ। উদ্দেশ্য এটাই আছিল বিদ্যা দানেৰে গাঁৱখনক মহান কৰি তোলা। আজি হয়তো কোনেও পাহৰা নাই বাঁহ বেতেৰে আমি কিমান প্ৰত্যাহান নেওচি জ্ঞানোদয় নামৰ এখন গ্ৰাম্য পুথিভঁৰাল গঢ়িছিলোঁ। স্মৰ্তব্য যে এই পুথিভঁৰাল গঢ়াৰ ধাৰণা আমাৰ এজন কনিষ্ঠ বন্ধুৰ মনলৈ আহিছিল। আমি উন্মোচন কৰিছিলোঁ হাতে লিখা “প্ৰয়াস” নামৰ এখন আলোচনী। তদুপৰি আমি কিমান গাঁৱ সভা-সমিতি গাঁৱৰ উন্নয়নৰ বাবে কৰিছিলোঁ সেইবোৰ এতিয়াও অতীত হোৱা নাই। মই যে গাঁৱৰ এখন বুৰঞ্জী প্ৰস্তুত কৰিবলৈ যত্ন কৰিছিলোঁ সেয়া হয়তো বহুতো জেষ্ঠ লোকে পাহৰি যোৱা নাই।

সি যি কি নহওক সেই আটাইবোৰ বিৱৰণ দিয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা ইয়াত আছে যদিও প্ৰাসংগিকতা নাই। কিন্তু গাঁৱৰ ভৱিষ্যতৰ কথা ক'বলৈ যোৱাৰ আগতে আৰু এটা কথা কৈ লোৱা ভাল হ'ব।

চনটো হয়তো ২০১৪ হ'ব। মই গাঁৱৰ প্ৰায়বোৰ মহিলাৰ (আটাইবোৰক একগোট কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিছিলোঁ যদিও বিফল হৈছিলোঁ) সৈতে এখন বৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ সভা কৰিছিলোঁ। বিষয় আছিল বাল্য বিবাহৰ ৰোধ কৰা। বাল্য বিবাহৰ কাৰণ তথা উপায় সম্পৰ্কীয় সকলো কথা আমি পুংখানুপুংখভাবে আলচ কৰিছিলোঁ। আৰু নিৰাময় বা ৰোধৰ বাবে এটা অতি সফল সম্ভাৱ্য কৰ্মপন্থা হাতত লোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ আমি হৈছিলোঁ। তদুপৰি এইখন সভাতে গাঁৱৰ সম্পদ আৰু ভৱিষ্যতৰ সম্পৰ্কে আমি বিস্তৃত আলোচনা কৰিছিলোঁ। সকলো ঠিকেই আছিল। সকলো পতিয়ন গৈছিল। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যজনক কথা হ'ল মই গাঁও এৰি যোৱাৰ কেইঘণ্টামানৰ পিছতেই সেই গোটে দুটা ডালত বিভক্ত হ'ল। আৰু লাহে কৈ অস্তিত্বহীন হৈ পৰিল।

আজি গাঁৱত বাল্য বিবাহৰ সোঁত। এজনক দেখি আনজনে কৰিছে। এজনৰ কোনোবাই কৰাই দিছে বুলি আনজনৰ কোনোবাই কৰাই দিছে। গাঁৱৰ বাল্য বিবাহৰ সম্পৰ্কীয় বহু কথা মই মোৰ “হাস্তাহান” আৰু “প্ৰতিটো দিনেই সুদিন” নামৰ গ্ৰন্থ দুখনত বহু কথাই লিখিছোঁ। ইয়াত মাথোঁ এটা কথাই সোঁৱৰাই দিওঁ। বাল্য বিবাহে গাঁৱবোৰত এক অনাক্ষাংকিত অন্তঃযুদ্ধ ভাই-ককাইৰ মাজত অনতিপলমে আনি দিব সেয়া গাঁৱৰ যিকোনো চিন্তাশীল মানুহে সহজে অনুমান কৰিব পাৰে। আমাৰ গাঁৱৰ আজিৰ শিক্ষা আজিৰ তাৰিখত অনুপযোগী প্ৰায় আজিৰ প্ৰতিযোগিতাত বিজয়ী দূৰৰ কথা অৱতীৰ্ণৰ বাবেও যোগ্য নহয়। বাল্য বিবাহে মানুহৰ জন্ম মৃত্যুৰ মাজৰ থকা চক্ৰ সৃষ্টি কৰা অসমতা তথা অৰ্থনৈতিক দৈন্যতাই অনাগত কেইটামান বছৰৰ ভিতৰতেই

গাঁৱখন (বোৰ) নৰকলৈ ৰূপান্তৰ কৰিব।

পৰিশিষ্ট : ০০.০০৩

প্ৰসংগ : ব্যৰ্থতাৰ আঁৰত

মাদাৰ টেৰেছাই এবাৰ কৈছিল “আমাৰ মানুহবোৰে দুখীয়াৰ কথা বৰকৈ পাতে; কিন্তু দুখীয়া মানুহৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ তেওঁলোকৰ অলপো সময় নাই” যোৱা ইং ১০ জুন, ২০২০ৰ ‘আমাৰ অসম’ কাকতৰ “ব্যৰ্থতাৰ আঁৰত” শীৰ্ষক সম্পাদকীয় পঢ়ি ‘আমাৰ অসম’ কাকতে দুখীয়া মানুহৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ অলপ সময় উলিয়াব পাৰিছে যেন বোধ হৈছে। সম্পাদকীয়ত দুখীয়া শিক্ষাৰ্থী ব্যৰ্থতাৰ আঁৰৰ যিবোৰ বাস্তৱ তথা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ শিক্ষা বিষয়ক প্ৰসংগৰ উত্থাপন কৰিছে তাৰ বাবে সম্পাদক ধন্যবাদৰ পাত্ৰ। একে সময়তে, সম্পৰ্কীয়ৰ মৰ্ম উপলব্ধি কৰি শিক্ষা প্ৰাশাসন তথা শিক্ষকে দুখীয়া শিক্ষাৰ্থীৰ মাজত শিক্ষাৰ এক নতুন বাতাবৰণ সৃষ্টি কৰিব অথবা অন্ততঃ কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিব বুলি আমি আৱদাৰ কৰিছোঁ। উক্ত সম্পৰ্কীয়ৰ আঁত ধৰি আমাৰ মনে প্ৰাসংগিক হ'ব বুলি ভবা দুখীয়া তথা গাঁৱৰ বৰ্তমানৰ শিক্ষা সম্পৰ্কীয় কিছু কথা উল্লেখ কৰিব খুজিছোঁ। যিহেতু মই এজন অতি দুখীয়া শিক্ষাৰ্থী আছিলোঁ আৰু বৰ্তমান এজন শিক্ষকক এতেকে কথা থিনি কোৱাৰ যোগ্যতা আছে অথবা কোৱা প্ৰাসংগিক হ'ব বুলি অনুভৱ কৰিছোঁ।

সম্পাদকে কোৱাৰ দৰে ই “সৰুৰে পৰাই আগৰণুৱা, বলখেলত তীব্ৰবেগে দহজন প্ৰতিপক্ষৰ ৰক্ষণবেহু দক্ষতাৰে গ'ল কৰিব পৰা, কোবাল সোঁততো সাঁতুৰি নদী পাৰ হ'ব পৰা, দেউতাক-মাকক পথাৰে সমাৰে, ঘৰে বজাৰে নিয়মিত সহায় কৰিব পৰা ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ কিয় মেধাহীন হ'ব? সামান্য এক অংশ এক ধীৰগতিৰ হ'ব পাৰে, কি ৩০ নম্বৰ পাব নোৱাৰাকৈ মানসিকভাবে কেতিয়াও পংগু হ'ব নোৱাৰে।”

সমূলক্ষেত্ৰই নোৱাৰে। অন্ততঃ ৩০ শতাংশ নম্বৰ লাভ কৰিব নোৱাৰাকৈ সম্ভৱতঃ কোনো দুখীয়া ল'ৰা-ছোৱালীয়ে মানসিকভাবে কেতিয়াও পংগু নহয়। মানসিকভাবে দুখীয়া শিক্ষাৰ্থীক পংগু কৰাও আমি শিক্ষকসকলেহে। ড° জাকিৰ হুছেইনে কোৱাৰ দৰে শিক্ষকসকলেই আমাৰ ভাগ্য নিৰ্মাতা বোলা কথাষাৰৰ মৰ্ম উপলব্ধি কৰিব পৰা যিকোনো শিক্ষকে হয়তো কথাটো সহজেই উপলব্ধি কৰিব পাৰিছে।

সম্পাদকে কোৱাৰ দৰেই আজি আমাৰ প্ৰায়বোৰ গাঁৱৰ শিক্ষকৰ প্ৰথম আশা দৰমহা আৰু শেষ আশা নিজৰ সন্তানক ব্যক্তিগত খণ্ডৰ বিদ্যালয়ত শিক্ষাগ্ৰহণ কৰাৰ সুবিধা দিয়া। আৰু তাৰ বাবে “আমি বিদ্যালয়লৈ যাওঁ, বিদ্যালয়ৰ পৰা আহোঁ” নীতিৰে বহু শিক্ষক শিক্ষকৰ নামত মানৱ জাতিৰ কলঙ্ক হৈ

আছে।

আমাৰ শিক্ষকৰ প্ৰায় অভিযোগঃ ল'ৰা-ছোৱালীৰ ঘৰত পঢ়াৰ পৰিবেশ নাই, অঞ্চলত পঢ়াৰ বাতাবৰণ নাই, অভিভাৱকসকলৰ কোনো সহযোগিতা নাই ইত্যাদি ইত্যাদি। আমি এবাৰ প্ৰশ্ন কৰিছো নে? এটা অঞ্চলত পঢ়াৰ পৰিবেশ যদি সৃষ্টি কৰিবই নোৱাৰোঁ, অভিভাৱকসকলৰ সহযোগিতা লাভ কৰিবলৈ যদি অসমৰ্থ, শিক্ষার্থী সকলক শিক্ষাৰ প্ৰতি ষাউতি জগাবলৈ যদি অপৰাগ, তেন্তে এখন বিদ্যালয় এটা অঞ্চলত সাত-আঠ বছৰ থিয় হৈ থকাৰ কাৰণ কি? শিক্ষক হিচাপে ৰাইজৰ টকা দৰমহা হিচাবে আদায় কৰাৰ যোগ্যতা ক'ত? আমি কিমান শিক্ষকে সপ্তাহত কিমান দিন শিক্ষার্থীৰ ঘৰলৈ গৈ শিক্ষার্থী তথা অভিভাৱকৰ সৈতে কথা পাঠোঁ? তেওঁৰ অৱস্থা, পৰিমাণ, দোষ-গুণৰ বিষয়ে বুজ লৈছোঁ! আমিতো বুজি পাওঁ শিক্ষা তিনি ঠেঙীয়া দৌৰৰ দৰেই। আমি যদি অভিভাৱক সভা জনশূন্য প্ৰায়, (প্ৰায় শূন্য হোৱাৰ সম্ভাৱনাই বেছি বিহেতু আমাৰ দুখীয়া শিক্ষার্থীৰ প্ৰায়বোৰ অভিভাৱক দৈনিক শ্ৰমজীৱি। তদুপৰি আমি শিক্ষকসকলে আমাৰ সুবিধা-অসুবিধা গণি পিতিকিহে অভিভাৱক সভাখন পাঠোঁ), শিক্ষার্থীৰ শিক্ষাৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ শূন্য বুলি শূন্যত ভৰি তুলি থাকোঁ তেন্তে আমাৰ তিনি ঠেঙীয়া দৌৰৰ ফলাফল শূন্য হোৱাটো কোনো অস্বাভাৱিক কথা নহয়।

আমি বাৰে শিক্ষকসকলে, এবাৰ নিজে নিজকে প্ৰশ্ন কৰোঁনে বিদ্যালয় পৰিদৰ্শকে বিদ্যালয় পৰিদৰ্শন নকৰা কথাটো যিমান দুখৰ কথা তাতকৈ আমি শিক্ষকসকলে, এ পৰিদৰ্শক এনেও ইমান ভিতৰুৱা অঞ্চললৈ নাহেই বুলি শুই, বহি, হেলেম-হেতেম কৰি দিনটো পাৰ কৰাটো তাতে কৈ বেছি দুখৰ কথা, লাজৰ কথা।

ওপৰৰ শিক্ষক সম্পৰ্কীয় কথাবোৰে কিছুমান শিক্ষকৰ মনত আঘাত দিয়াটোৱেই স্বাভাৱিক। কিন্তু তাতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা হ'ল এই কথা হৃদয়ংগম কৰাহে আমাৰ বিদ্যালয়খন সমাজ

গঢ়াৰ আলয় এইখন আলয়ৰ আমি ইতিহাস নিৰ্মাতা, ("The teacher is the real maker of History". - H.G. Well)। আমি প্ৰশ্ন কৰা উচিত অভিভাৱকৰ অশিক্ষিতা, শিক্ষার্থীৰ অমনোযোগিতা, অঞ্চলৰ পঢ়াৰ পৰিবেশহীনতা আদি কিছুমান বিভিন্ন ধৰণৰ মনতে ডাঙৰ কৰি সাজি লোৱা কাৰণ দোহাই দি যদি প্ৰকৃত শিক্ষাই দিবই নোৱাৰোঁ তেন্তে শিক্ষানুষ্ঠান কিয়, আমি শিক্ষকসকল কিয়? আমি শিক্ষক হিচাপে সন্মান বিছাৰিব লাগে; কিন্তু একে সময়তে শিক্ষার্থী তথা অবুজ সমাজ এখনক অন্যায় কৰি আদায় কৰা এনে সন্মানক পুঠোঁ কৰা উচিত।

শেহত ২০১৭ চনৰ ১৫ ছেপ্তেম্বৰত নিউজ লাইভৰ জনপ্ৰিয় অনুষ্ঠান কথা-বাৰ্তাত বিশিষ্ট লেখক চিন্তাবিদ ময়ূৰ বৰাৰ সৈতে অসমৰ অন্যতম সাহিত্য নক্ষত্ৰ হোমেন বৰগোহাঁঞি ছাৰে প্ৰসংগক্ৰমে কোৱা এবাৰ কথা উল্লেখ কৰিব খুজিছোঁ। ছাৰে কৈছিল, "অসমীয়া মাধ্যমৰ শৈক্ষিক মান ইমান তললৈ নামি গৈছে যে তাৰ পৰা পঢ়ি-শুনি শিক্ষিত হোৱা মানুহ আধুনিক জগতৰ কোনোপধ্যেই উপযোগী হ'ব নোৱাৰে।" ছাৰে অসমীয়া মাধ্যম বোলোতে নিশ্চয় অসমীয়া মাধ্যমত চলা অসমৰ চৰকাৰী বিদ্যালয়বোৰৰ কথাই বুজাইছে। উজ্জিটোৰ বিস্তৃত আলোচনাৰ বাবে ইয়াত ঠাইৰ অভাৱ কিন্তু আমি যদি প্ৰকৃত কাৰ্যকৰী শিক্ষা দিবলৈ অপৰাগ আমাৰ বিদ্যালয়বোৰ অনতিপলমে বন্ধ কৰি দিয়া উচিত। আমাৰ দুখীয়া সকলো শিক্ষার্থীয়ে হাল বোৱা শিকিব, তাঁত বোৱা শিকিব। বিদ্যালয় অহা-যোৱাৰ নামত তেওঁলোকৰ জীৱনৰ মূল্য বা ন সময় নষ্ট কৰি দিব নালাগে। শিক্ষাৰ নামত তেওঁলোকক অন্ধকাৰ ভৰিঘাতলৈ ঠেলি দিয়াৰ কাৰো অধিকাৰ নাই।

(কিয়দাংশ 'আমাৰ অসম' কাকতত প্ৰকাশিত।)

... অসমাপ্ত।

Gunjan Saxena: Reality of Women in Armies

Madhusmita Devi

Assistant Professor, Department of Political Science
Silapathar College, Silapathar

If someone randomly tells us to imagine an Indian Army soldier, then the very first picture in our mind will always be that of a male soldier – A Man . Because historically, our society has not considered women fit for this. Women were considered fit to only work in the kitchen or run the household. They do not fit into the role of protecting the country. Only very recently, the Supreme Court of India gave permission in February 2020 that female officers can occupy posts in the permanent commission and positions in command.

Story of Gunjan Saxena

Gunjan Saxena was born into an army family in 1975. Her father - Lt. Colonel Anup Saxena was also a retired army officer. She graduated from Hans Raj College, then learnt the basics of flying and having cleared the SSB exams, and took entry into the Indian Air Force. She, along with 25 other women, became India's first female Indian Air Force Trainee pilots. The

biggest height point in the story of Gunjan Saxena came during the Kargil war. When war broke out in Kashmir's Kargil district in 1999, then 9 pilots along with Gunjan Saxena were deployed. As things began to worsen in Kargil and it escalated into a huge war, then she was asked if she wanted to get out of the danger zone being a female officer, then she clearly refuse to come out of the danger zone. And thus, Gunjan Saxena became a part of the Operation Vijay in the Kargil War.

She was sent on surveillance sorties right initially. She was conducting her surveillance missions at a height of 18,000 feet. Gunjan Saxena and her comrade Shri Vidya Ji completed around 80 Sorties missions. In the last stage, Indian Air Force made use of fighter planes in place of small helicopters. But by then, Gunjan Saxena and her comrade Shri Vidya Ji and other Indian Air Force pilots had already rescued around 900 injured

soldiers and those martyred were either dropped off at hospitals or to their families. It is because of women like Gunjan Saxena that today we can discuss upon the roles of females in armed forces.

Women in Armies World Wide :

According to the National Geographic, out of 200 countries in the world there are only 16 such countries where women can be recruited in combat positions in the armed forces. Norway, Canada and Denmark were among the first countries that allowed this in the 1980s. USA gave permission to the women to join their armed forces only in 2016.

What is surprising is that women played very important role in the World Wars. For example, women had 3 regiments in Russia in World War II

Why are women not allowed in Combat Position :

This issue has raised several questions in all countries. Questions were raised in India too. One of them pertains to the fact that allowing women might have an adverse effect on the psychology of armed forces. If someday, women are captured as prisoners of war by our enemy country or some terrorists.

Apart from this there are some funny questions that are raised regarding this issue. Some years ago, the government had said that they were against recruiting women in the armed forces because of “prevailing

social norms”. Unofficially, some people say that there is an inherent fear if the women are given the post of commanders, then the people in the positions subordinate to her might not take her seriously.

It is due to this backward mindset that the progress of the female officers in the Indian Army has been observed to be so slow over the years.

History of women in Indian Forces :

Historically, prior to 1992, women were allowed only in medical roles the Indian Armed Forces. Gunjan Saxena and her female comrade officers came into armed forces under SSC (Short Service Commission) In its 2010 ruling, the Delhi High Court said that all the female officers in the Army and the Air Force who were being denied the permanent commission just because they are females, should be granted that. In October, 2015, the Air Force opened up its stream of fighter pilots for women. Having been commissioned July 2018, Avani Chaturvedi, Bhawna and Mohana Singh created history. They became India’s first three female fighter pilots.

Thus, we came to know that women had to fight long battle to get opportunity in armed forces in the matters of permanent commissions, equal pay and a equal pension.

□ □ □

মেৰী স্কলডভস্কা কুৰীৰ জীৱন আৰু বিজ্ঞানত তেওঁৰ অৱদান

টানিয়া ৰেগন

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা

মেৰী স্কলডভস্কা-কুৰী (Maria Sklodowska-Curie) চমুকৈ মেৰী কুৰী বা মেডাম কুৰী পোলেণ্ডৰ এগৰাকী পদাৰ্থবিদ তথা ৰসায়নবিদ। জীৱনৰ বেছিভাগ সময়েই ফ্ৰান্সত কৰ্মৰত এইগৰাকী মহিলা তেজস্ক্ৰিয়তা বিষয়ক অগ্ৰগামী গৱেষণাৰ বাবে বিখ্যাত। এখেত ন'বেল বঁটা লাভ কৰা প্ৰথম মহিলা, লগতে দুবাৰকৈ ন'বেল বঁটা লাভ কৰা একমাত্ৰ মহিলা, নিজস্ব কৰ্মৰ গৰিমাত পেৰিছৰ পেন্ডিয়নত সমাধি লাভ কৰাও এখেত প্ৰথম মহিলা।

মেৰী বা মেৰিয়াৰ জন্ম হয় ৭ নৱেম্বৰ, ১৮৬৭ বৰ্তমানৰ পোলেণ্ডৰ ৱাৰশ্ব' চহৰত। সেই সময়ত পোলেণ্ড ৰাছিয়াৰ শাসনাধীন আছিল। দহ বছৰ বয়সত মাৰিয়াই আৱাসিক বিদ্যালয় এখনত আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ আৰম্ভণি কৰে। ১২ জুন ১৮৮৩ চনত সোণৰ পদক লাভেৰে তেওঁ স্কুলীয়া জীৱন শেষ কৰে। ইয়াৰ পাছতে তেওঁ শাৰীৰিক অসুবিধাৰ বাবে এটা বছৰ তেওঁ পিতৃৰ লগত গাঁৱত কটায়। ইয়াৰ পাছত মাৰিয়াই গ্লাইৎ বিশ্ববিদ্যালয়ত যোগদান কৰে, আৰু ৱাৰশ্ব'ৰ ওচৰৰে 'ক্ৰাক'স্কি প্ৰেজমিচি'ত অৱস্থিত 'উদ্যোগ আৰু কৃষিৰ যাদুঘৰ'ত ব্যৱহাৰিক বিজ্ঞানৰ শিক্ষা লয়।

১৮৯১ চনত, ২৪ বছৰ বয়সত মাৰিয়া পোলেণ্ডৰ পৰা পেৰিছলৈ আহে। ১৮৯১ চনৰ পাছৰ ভাগত তেওঁ পেৰিছ বিশ্ববিদ্যালয়ত (ছ'ৰ্বন) নাম ভৰ্তি কৰে। নিজৰ খৰচ উলিয়াবলৈ

মাৰিয়াই দিনত পঢ়াৰ কাম কৰি সন্ধিয়ালৈ টিউছন কৰিছিল। ১৮৯৩ চনত তেওঁ পদাৰ্থ বিজ্ঞানত ডিগ্ৰী লাভ কৰে আৰু অধ্যাপক গেল্লিয়েল লিপমেনৰ প্ৰয়োগশালাত যোগ দিয়ে। এই সময়ত ছ'ৰ্বনতো পঢ়া-শুনা আটুট ৰাখে আৰু ১৮৯৪ চনত আন এটা ডিগ্ৰী লাভ কৰে।

মেৰীৰ বৈজ্ঞানিক কৰ্মজীৱন আৰম্ভ হয় 'ছ'চাইটি ফৰ দ্য এনকাৰেজমেণ্ট অৱ নেচনেল ইণ্ডাষ্ট্ৰি'ৰ বিভিন্ন তীখাৰ চূম্বকীয় ধৰ্মৰ গৱেষণাৰ দ্বাৰা। সেই বছৰেই তেওঁ পিয়েৰ কুৰীৰ সান্নিধ্যলৈ আহে। একে বিজ্ঞানৰ প্ৰতি থকা দুয়োজনৰ আসক্তিয়ে দুয়োকে ওচৰ চপাই আনে। মেৰিয়াই সেই সময়ত কামৰ সুবিধাৰ বাবে ডাঙৰ পৰীক্ষাগাৰ বিচাৰি আছিল আৰু পিয়েৰ কুৰীয়ে 'স্কুল অৱ ফিজিক্স এণ্ড কেমিষ্ট্ৰী'ত কৰ্মৰত আছিল। মাৰিয়াৰ কামত সুবিধা হ'ব বুলি প্ৰফেছৰ জোছেফ উইক্কজ-কোৱালস্কিয়ে দুয়োকে লগ কৰাই দিছিল। পিয়েৰৰ নিজাকৈ ডাঙৰ পৰীক্ষাগাৰ নাছিল যদিও তেওঁ মেৰীক জেগা উলিয়াই দিবলৈ সক্ষম হৈছিল। তাতেই মেৰীয়ে কামৰ শুভাৰম্ভ কৰিছিল।

বিজ্ঞানৰ প্ৰতি থকা দুয়োৰে ধাউতিয়ে পিয়েৰ আৰু মেৰীক ওচৰ চপাই আনে। অৱশ্যে পিয়েৰে মেৰীক বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ দিয়ে। প্ৰথমে মেৰীয়ে বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ মানি লোৱা নাছিল, কাৰণ তেওঁ পোলেণ্ডলৈ উভতি গৈ তাতে কাম কৰাৰ কথা ভাবিছিল। ১৮৯৪ চনত মেৰী পোলেণ্ডৰ ৱাৰশ্ব'লৈ উভতি আহিল, কিন্তু মেৰীয়ে

পোলেণ্ডত নিজৰ পছন্দৰ কাম বিচাৰি নাপালে। নাৰী হোৱা হেতুকেই পোলেণ্ডৰ ক্ৰমিক বিশ্ববিদ্যালয়ত তেখেতৰ আবেদন মঞ্জুৰ কৰা নহ'ল। পিয়েৰৰ পৰা চিঠি পাই তেওঁ আকৌ পেৰিছলৈ উভতি যায়। মেৰীৰ অনুৰোধত পিয়েৰে চূক্ষকত্বৰ ওপৰত গৱেষণা পত্ৰ লিখি ডক্টৰেট উপাধি লাভ কৰে। অৱশেষত ১৮৯৫ চনত দুয়ো আইনমত বিবাহ সম্পন্ন কৰে। পিয়েৰৰ মাজত মেৰীয়ে নিজৰ প্ৰেমিক, বন্ধু আৰু বিশ্বাসী সহকৰ্মী তিনিওটাকে লাভ কৰিছিল।

মেৰীয়ে গৱেষণা পত্ৰৰ বাবে ইউৰেনিয়ামৰপৰা ওলোৱা ৰশ্মিৰ ওপৰত কাম কৰিবলৈ মনস্থ কৰে। গৱেষণাৰ বাবে মেৰীয়ে এক অভিনৱ পন্থা প্ৰয়োগ কৰে। পিয়েৰ আৰু ভায়েকে বৈদ্যুতিক প্ৰবাহ ধৰা পেলোৱাৰ বাবে এক অতি সংবেদী ইলেক্ট্ৰ'মিটাৰৰ এটা সংস্কৰণ সাজিছিল। মেৰীয়ে সেই যন্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰি আৱিষ্কাৰ কৰে যে ইউৰেনিয়ামৰ নিৰ্গত ৰশ্মিয়ে কাষৰ বতাহক বৈদ্যুতিক প্ৰবাহ বহন কৰিব পৰা কৰি তোলে। এই পদ্ধতি মেৰীয়ে জানিবলৈ পায় যে ইউৰেনিয়ামৰ এই বিশেষ ধৰ্ম অকল ইউৰেনিয়ামৰ পৰিমাণৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। মেৰীয়ে ইয়াৰপৰা এই প্ৰাকল্পিক সিদ্ধান্তত উপনীত হয় যে এই ৰশ্মি কোনো আণৱিক আন্তঃক্ৰিয়াৰ ফলশ্ৰুতি নহয়, বৰং এই ৰশ্মিৰ নিৰ্গমন পৰমাণুৰ পৰাহে হৈছে। তেতিয়ালৈ মানি চলা হৈছিল যে পৰমাণুক বিভাজন কৰা সম্ভৱ নহয়। মেৰীৰ আৱিষ্কাৰে এই তত্ত্বক নুই কৰে।

১৮৯৭ চনত কুৰী দম্পতীৰ প্ৰথম সন্তান আইবিন জলিয়াট কুৰীৰ জন্ম হয়। বৰ্ধিত পৰিয়ালৰ চাহিদা পূৰাবলৈ মেৰীয়ে এইবাৰ শিক্ষয়িত্ৰী হিচাপে 'ইক'ল নৰ্মান ছুপেৰিউৰ'ত শিক্ষয়িত্ৰী হিচাপে যোগ দিয়ে। কুৰী দম্পতীয়ে নিজাকৈ এতিয়ালৈ এটা প্ৰয়োগশালা পোৱা নাছিল। সেয়ে দুয়োয়ে 'স্কুল অৱ ফিজিক্স এণ্ড কেমিষ্ট্ৰী'ৰ কাষৰীয়া চালি এখনতে নিজৰ প্ৰয়োগশালা সাজি লৈছিল। তেওঁলোকৰ গৱেষণাৰ বাবে স্কুলৰপৰা কোনো ভাঙা দিয়া হোৱা নাছিল। কিন্তু মেৰীয়ে নিজৰ গৱেষণাৰ বাবে ধাতুবিদ্যা আৰু খনিৰ কোম্পানী, অন্যান্য সংস্থা আৰু চৰকাৰৰ পৰা কিছু অনুদান যোগাৰ কৰিছিল।

তেজস্ক্ৰিয়তাৰ লগত গৱেষণা কৰি থকা এই দম্পতীয়ে জানিব পৰা নাছিল ভৱিষ্যতে নিজৰ স্বাস্থ্যৰ ক্ষেত্ৰত কেনে বিপত্তি আহিব পাৰে। মেৰীয়ে গৱেষণাৰ বাবে ইউৰেনিয়ামৰ দুবিধ খনিজ ব্যৱহাৰ কৰিছিল, ক্ৰমে 'পিট্চব্লেণ্ড' আৰু 'টাৰ্বন্ধনাইট'। তেওঁ দেখিছিল যে পিট্চব্লেণ্ড ইউৰেনিয়ামতকৈ চাৰিগুণ বেছি সক্ৰিয় আৰু টাৰ্বন্ধনাইট দুগুণ বেছি সক্ৰিয়। তেওঁ বুজিছিল যে এই জোখ-মাখ শুদ্ধ হ'বলৈ হ'লে পিট্চব্লেণ্ড আৰু টাৰ্বন্ধনাইটত ইউৰেনিয়ামৰ বাহিৰেও ইউৰেনিয়ামতকৈ সক্ৰিয় আন কোনো মৌল থাকিব লাগিব। ইউৰেনিয়ামৰ বাহিৰে 'তেজস্ক্ৰিয় ৰশ্মি' বিকিৰণ কৰা অন্যান্য মৌল বিচাৰি কুৰীয়ে ১৮৯৮ চনত প্ৰথমে থ'ৰিয়াম আৱিষ্কাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। পিয়েৰে মেৰীৰ কামৰ প্ৰতি লাহে লাহে আগ্ৰহান্বিত হ'বলৈ ধৰে আৰু ১৮৯৮ চনৰ মধ্য-ভাগত নিজে কৰি থকা স্ফটিকৰ

গৱেষণাৰপৰা আঁতৰি মেৰীৰ লগত তেজস্ক্ৰিয় মৌলৰ গৱেষণাত যোগ দিয়ে।

কুৰী দম্পতীয়ে চাৰি বছৰ কাল একেৰাহে গৱেষণা চলাই আৰু ৰেডিয়াম যুক্ত শ শ টন পিচব্লেণ্ড গলাই পুৰি এক অসাধ্য সাধনত ব্ৰতী হ'ল। তেওঁলোকৰ গৱেষণাৰ খৰচ যোগাবলৈ কুৰীয়ে পুনৰ এখন স্কুলত শিক্ষকতাৰ কামত সোমাল আৰু দিনটোৰ বাকীখিনি সময় ৰেডিয়ামৰ সন্ধানত কটাবলৈ ধৰিলে।

অৱশেষত ১৯০২ চনৰ এটি সন্ধিয়া তেওঁলোকৰ অবিৰাম সাধনাই সাৰ্থকতা লাভ কৰিলে। তেওঁলোকৰ গৱেষণা কুঠৰী ৰেডিয়ামৰ দ্যুতিয়ে উদ্ভাসিত কৰি তুলিলে।

১৯০৩ চনত মেৰীয়ে 'ডক্টৰ অব চায়েন্স' সন্মান লাভ কৰিলে। সেই বছৰে ডিচেম্বৰত হেনৰি বেকুৱেৰেল নামৰ আন এগৰাকী বিজ্ঞানীৰ সৈতে ভগাভাগি কৰি মেৰীয়ে ন'বেল পুৰস্কাৰ অৰ্জন কৰিলে। পুৰস্কাৰ লাভৰ পিছত স্বামী পিয়েৰ কুৰীৰ লগত তেওঁ নিৰালস্য গৱেষণাত ব্ৰতী হয়। ১৯০৪ চনত তেওঁলোকৰ আন এটি কন্যা সন্তান জন্ম হয়। এদিন হঠাতে মেৰীয়ে শুনিলে যে গৱেষণাগাৰত এক ভয়ঙ্কৰ দুৰ্ঘটনাত পিয়েৰ কুৰী মৃত্যু মুখত পৰিছে। এই খবৰ পাই মেৰী একেবাৰে ভাগি পৰিল। কণ কণ ল'ৰা-ছোৱালী হালৰ সৈতে মেৰীক সামুনা দিবলৈকো কাৰো ভাষা নাছিল। অৱশেষত মেৰীয়ে নিজেই সামুনাৰ ভাষা বিচাৰি পালে। পিয়েৰে মৃত্যুৰ কিছুদিনৰ আগতে মেৰীক কৈছিল- "বুজিছা মেৰী, আমাৰ এজন থাকিলেও যাতে গৱেষণাৰ কাম স্থবিৰ হৈ নপৰে।" পিয়েৰৰ এই কথাই মেৰীক পুনৰ গৱেষণাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰি তুলিলে। চৰবেনত পিয়েৰৰ কামটো মেৰীক দিয়া হ'ল। পিয়েৰে যিখিনি গৱেষণা আধৰুৱা কৰি ৰাখি গৈছিল, মেৰীয়ে তাৰ পৰাই গৱেষণা আৰম্ভ কৰিলে। ১৯১১ চনত তেওঁ এককভাৱে পুনৰায় ন'বেল পুৰস্কাৰ লাভ কৰিলে।

পেৰিছত নিৰ্মিত এটা নতুন পৰীক্ষাগাৰত তেতিয়া মন-প্ৰাণ সঁপি দিছে মেৰীয়ে। সেই পৰীক্ষাগাৰৰ সমুখৰ পথটোৰ নামকৰণ হৈছে পিয়েৰ কুৰীৰ নামেৰে। সেই পৰীক্ষাগাৰৰ নামকৰণ হৈছে 'ইনষ্টিটিউট অৱ ৰেডিয়াম'।

বিজ্ঞানত মেৰী কুৰীৰ অৱদানসমূহৰ ভিতৰত আছিল তেজস্ক্ৰিয়তাৰ তত্ত্ব, তেজস্ক্ৰিয় সমস্থানিকৰ পৃথিকীকৰণ, আৰু দুবিধ মৌল ক্ৰমে প'লনিয়াম আৰু ৰেডিয়ামৰ আৱিষ্কাৰ। তেখেতৰ অধীনতে তেজস্ক্ৰিয় সমস্থানিকৰ প্ৰয়োগেৰে কৰ্কট ৰোগ চিকিৎসাৰ প্ৰথম গৱেষণা কৰা হৈছিল। তেখেতে পেৰিছ আৰু ৱাৰশ্ব'ত কুৰী শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠানৰ স্থাপনা কৰে, যি কেইখন চিকিৎসা শাস্ত্ৰৰ গৱেষণাৰ বাবে পৃথিবীৰ ভিতৰতে অগ্ৰণী প্ৰতিষ্ঠান।

আজীৱন ৰেডিয়াম লৈ অহৰহ কাম কৰি যোৱা মেৰীয়ে অৱশেষত নিজেই তেজস্ক্ৰিয়তাৰ চিকাৰ হ'ল আৰু ১৯৩৮ চনত মৃত্যু হয়।

হেঁপাহৰ ঠিকনা বিচাৰি তুমাবাবৃত হিমাচল প্ৰদেশলৈ

প্ৰাঞ্জল দাস

সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ
চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়, চিলাপথাৰ

‘থ্ৰী ইডিয়টছ’ বোলছবিখন আন বহুতৰ দৰে মোৰো অতি প্ৰিয়। ‘ALL IS WELL’ বাক্যটো বোলছবিখনৰ মূল বক্তব্য। লগতে সফলতাৰ বাবে নহয় নিজকে পাৰ্গত কৰিবৰ বাবে পঢ়া-বাক্যটোৰেও বোলছবিখনৰ কাহিনীক বিশেষ গতি প্ৰদান কৰিছে। জীৱন সম্পৰ্কীয় দৃষ্টিভংগীও বোলছবিখনত বৰ সুন্দৰ। ইমানবোৰ ভাল লগা কাৰণৰ লগতে বোলছবিখন মোৰ যিটো বিশেষ কাৰণৰ বাবে ভাল লাগে সেয়া হৈছে বোলছবিখনৰ চিত্ৰগ্ৰহণ। অৰ্থাৎ লোকেশ্বন। বোলছবিখনৰ কাহিনী আৰম্ভ হৈছিল দিল্লীৰ ইণ্ডিয়া গান্ধী এয়াৰপৰ্টৰপৰা। পৰৱৰ্তী সময়ত বোলছবিখনে গতি লাভ কৰে দিল্লীৰপৰা চিমলা, চিমলাৰপৰা মানালী আৰু মানালীৰপৰা লাডাখলৈ। বোলছবিখন এতিয়ালৈকে বহুতবাৰ চাইছোঁ। কিন্তু, প্ৰথমবাৰ চাওঁতেই মনত এটা হেঁপাহ জাগিছিল। সেই হেঁপাহ আছিল থ্ৰী ইডিয়টছ বোলছবিখনত দেখুওৱা প্ৰতিটো লোকেশ্বন নিজৰ চকুৰে চোৱাৰ। সেই হেঁপাহৰে ঠিকনা বিচাৰি আমি টাপলি মেলিছিলোঁ দিল্লী, চিমলা, মানালী আৰু লাডাখলৈ বুলি। এই ভ্ৰমণ বৃত্তান্তত সেই হেঁপাহৰ তুমণ কিদৰে পূৰণ হৈছিল সেই বিষয়ে আলোকপাত কৰিম।

(১)

কোনো যাত্ৰাই কাৰো বাবে সম্পূৰ্ণ মসৃণ নহয়

- ঃ প্ৰাঞ্জল, অলপ ফুৰি আহোঁগৈ ব’লা।
- ঃ ওলাৱক ছাৰ। ক’ত যাব ?
- ঃ হিমাচল।
- ঃ হিমাচল পৰ্বত! মই একপ্ৰকাৰ আচৰিত হোৱাৰ দৰেই সুধিলোঁ।
- ঃ হিমাচল পৰ্বত নহয়, হিমাচল প্ৰদেশলৈ যাওঁ ব’লা। চিমলা, মানালী, লাডাখ চব একেবাৰতে চাই আহিম। দিল্লী আৰু চণ্ডীগড়তো কেই নিশামান থাকিম।

দিল্লী, চণ্ডীগড়ৰ প্ৰতি বিশেষ টান নাই। হিমাচল প্ৰদেশ নামটোৰ প্ৰতিও নাই বেছি আকৰ্ষণ। কিন্তু, যেতিয়াই শুনিলো চিমলা, মানালী আৰু লাডাখ আকৰ্ষিত নোহোৱাকৈ থাকিব পাৰি জানো? মই ছাৰক টিকট বুক কৰিবলৈ ক’লোৱেই।

ছাৰ মানে মোৰ শিক্ষাগুৰু লক্ষ্মীনন্দন বৰগোহাঞি ছাৰৰ ফোন আছিল। ছাৰ চাবুৱাৰ ডি ডি আৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপক। তেখেতে সাহিত্যৰ

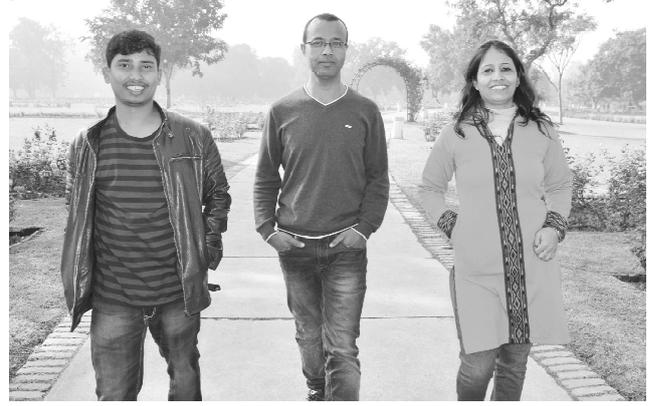
ক্ষেত্ৰখনত কৰি থকা কেইটামান ব্যতিক্ৰমী কামৰ বাবে সম্প্ৰতি অসমৰ বহুতৰে চিনাকী নাম। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বিভিন্ন ঠাইত ঘূৰি ফুৰা ব্যক্তি হিচাপেও ছাৰৰ আন এটা পৰিচয় আছে। সেয়া যিয়েই নহওক মোৰ বাবে ছাৰ সঁচা অৰ্থত দিক নিৰ্দেশক, দাৰ্শনিক আৰু বন্ধু। মোৰ জীৱনৰ প্ৰায়বোৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ কাম আৰু সিদ্ধান্তৰ সৈতে ছাৰ জড়িত।

পৰিকল্পনা অনুসৰি আমি ডিচেম্বৰৰ প্ৰথম সপ্তাহত যোৱাৰ কথা। ইয়াৰ কাৰণ মূলতঃ দুটা। - প্ৰথম, ডিচেম্বৰ মাহটো আমাৰ শীতকালীন ছুটি। দ্বিতীয়, এই সময়খিনিত হিমাচল প্ৰদেশত আটাইতকৈ বেছি বৰফ পৰে।

অৱশ্যে আমি যিটো সময়ত পৰিকল্পনা কৰি ফ্লাইটৰ টিকেট পৰ্যন্ত কাটিলোঁ, সেই সময়ৰ পৰা ডিচেম্বৰলৈ তেতিয়াও চাৰি মাহ বাকী আছিল। আমাৰ পূৰ্ব পৰিকল্পনাই এইবাৰ আমাৰ বাবে হৈ পৰিল বাখাৰ প্ৰাচীৰ। কিয়নো ২০১৭ চনৰ ১০-১৩ নৱেম্বৰৰ ভিতৰত হ'ব লগা ধেমাজি জিলাৰ গুণোৎসৱ কাৰ্যসূচী বানপানীৰ বাবে পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত সময় সলনি কৰি ডিচেম্বৰৰ প্ৰথম সপ্তাহত আয়োজন কৰাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে। ইতিমধ্যে ডিব্ৰুগড়ত প্ৰথম পৰ্যায়তে গুণোৎসৱ হৈ গ'ল। গতিকে সমস্যাটো মোৰ। বহিঃ মূল্যায়কৰ দায়িত্ব পৰিছে। কি কৰা যায় এতিয়া? শেষত ধেমাজি জিলাৰ উপায়ুক্তগৰাকীলৈ বিষয়টো উল্লেখ কৰি আবেদন জনালোঁ। মোক আচৰিত কৰি তেখেতে খুব সহজতেই যাবলৈ অনুমতি প্ৰদান কৰিলে। কেইদিনমানৰ পিছত গম পালোঁ গুণোৎসৱৰ সময় ডিচেম্বৰৰপৰা আকৌ জানুৱাৰীৰ প্ৰথম সপ্তাহলৈ সলনি কৰিলে।

অৱশেষত হিমাচল প্ৰদেশ যোৱাৰ পথ নিষ্কটক হ'ল। এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব বিচাৰোঁ যে ভ্ৰমণ যদিও বহুতৰ বাবে বিলাস, কিন্তু ইয়াৰ অন্তৰালত বহুতো তিতা-কেঁহা অভিজ্ঞতা নিহিত হৈ থাকে। মূলতঃ সময় উলিওৱাটোৱেই হৈছে প্ৰধান অন্তৰায়। চাকৰিয়ালসকলৰ সমস্যাটো অলপ বেছি বুলিয়েই কৈ ভালপাম। টকা আৰু শাৰীৰিক পৰিশ্ৰমৰ কথা নকওঁৱেই বাৰু। খাদ্যাভ্যাসো ভ্ৰমণৰ ক্ষেত্ৰত বহু সময়ত হেঙাৰ হৈ থিয় দিয়ে।

এতিয়ালৈ আমাৰ দলটোৰ কথা কোৱাই হোৱা নাই। সৰু, চাৰিজনীয়াই দল। লক্ষীন্দন ছাৰ আৰু মোৰ কথা কৈছোৱেই। আৰু আছে, জুৰি বাইদেউ আৰু গুণগুণ। জুৰি বাইদেউ মানে জুৰী বৰা বৰগোহাঁঞিঃ। বাইদেউক পৰিচয় কৰি দিয়াৰ প্ৰয়োজন অনুভৱ মই কৰা নাই। ঔপন্যাসিক, গল্পকাৰ জুৰি বৰা বৰগোহাঁঞিঃ। গুণগুণ অৰ্থাৎ ছাৰ আৰু বাইদেউৰ সন্তান। গুণগুণৰ বিষয়ে মই মাজে মাজে কৈ যাম।

(২)

হেঁপাহৰ দিশে প্ৰথম খোজ

পৰিকল্পনামতে কাম। ২০১৭ চনৰ ২ ডিচেম্বৰ। পুৱা ৪ বজাতে বিছনাৰ উঠিলোঁ। উঠিয়েই গা ধুই ভাইটিৰ সৈতে ছাৰৰ ঘৰলৈ বুলি ৰাওনা হ'লোঁ। ছাৰৰ ঘৰৰপৰাই আমি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰাৰ কথা। প্ৰচণ্ড ঠাণ্ডা। গোটেই পথচোৱাই আছিল কুঁৱলিৰে আবৰা। প্ৰায় ২০ মিনিটৰ পাছতে আমি ছাৰৰ ঘৰ পালোগৈ। ভাইটিয়ে মোক ছাৰৰ ঘৰত থৈ ঘৰলৈ ঘূৰিল। সেইদিনা পুৱাৰ আহাৰ ছাৰৰ ঘৰতে খালোঁ। গৰম ভাত। আলু পিটিকাৰ সৈতে। খাই উঠিয়েই ছাৰ, বাইদেউ, গুণগুণ আৰু মই আমি আটায়ে মিলি আমাৰ প্ৰয়োজনীয় বেগবোৰ গাড়ীত উঠালোঁ। গাড়ী মানে ছাৰৰ বলেৰ' গাড়ীখনেৰে আমি গুৱাহাটীলৈ যাম। গুৱাহাটীত গাড়ী থৈ বিমানেৰে দিল্লীলৈ যোৱাৰ কথা। ছাৰে কিছুমান সামগ্ৰী আগদিনাই গাড়ীত ভৰাই থোৱা বাবে আমাৰ বিশেষ সময় নালাগিল। আমি পুৱা ঠিক ৬ বজাত যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলোঁ। সেয়া আছিল এক বেলেগ ভাল লগা।

প্ৰায় ১ ঘণ্টামান যোৱাৰ পিছত আমি যেতিয়া ডিব্ৰুগড়ৰ ডিমৌ পাওঁ, তাত দেখোঁ মানুহৰ বৃহৎ সমাগম। এজন এজনকৈ শেষলৈ আমি চাৰিওজনেই গাড়ীৰ পৰা নামি গোটেই পৰিৱেশটো চালোঁ। গুৱাহাটীৰ পৰা অহা এখন নৈশ বাছ কাষৰ খাৱেটোত পৰিল। দুজন নে তিনিজনৰ ঘটনাস্থলীতে মৃত্যু। তিনিখন ক্ৰেনেৰে বাছখন উঠাবলৈ চেষ্টা কৰি আছে। আমি তাত প্ৰায় এক-ডেৰ ঘণ্টামান ৰ'ব লগা হ'ল। ক'ৰবালৈ ওলাই আহিলে এনেদৰে মাজবাটতে ৰ'ব লগা হ'লে বৰ আনন্দীয়ক হয়। মনবোৰো বেয়া হয়। সেয়ে পৰিৱেশটো স্বাভাৱিক কৰিবলৈয়ে চাগে জুৰি বাইদেউৱে কমেডি কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। কমেডি মানে একেবাৰে অভিনয়ৰ সৈতে।

ঃ “জানা প্ৰাঞ্জল, আমাৰ সৰু দাদাজনে যদি আজিৰ এই পৰিৱেশটো দেখা হ'লে ক'লেহেঁতেন, আমি গৈ থাকোতেই

একদম এখন বৰ প্ৰকাণ্ড বাছ এশ ফুটমান দ খাৱৈ এটাত পৰিল নহয়। দহখনমান বৰ ডাঙৰ ডাঙৰ গাড়ী আহিও উঠাব পৰা নাই। গাড়ীখন পৰা চাবলৈ গোটেই গাঁৱৰ মানুহ উবুৰি খাই পৰিলহি। ৫০ হাজাৰমান মানুহ হ'ব।” কথাখিনি এনেকুৱাকৈ কৈছিল নাইহি নোৱাৰি। ছাৰ আৰু গুণগুণেও সহযোগ কৰিলে। মই শ্ৰোতা। আমাৰ কলেজৰ সহকৰ্মী ৰাজু ছাৰে দুৰ্ঘটনাটোৰ বিষয়ে জানিবলৈ মোলৈ ফোন কৰিছিল। যিহেতু মোৰ ঘৰ ডিব্ৰুগড়ত। দুৰ্ঘটনাটোত ছাৰৰ ঘৰৰ ভিনিহীয়েকো কিছু আঘাতপ্ৰাপ্ত হৈছে বোলে।

কিছুসময়ৰ পিছত পথ মুকলি হ'ল। গাড়ী আগবাঢ়িল। দুৰ্ঘটনাটোৰ বাবে আমাৰ মনবোৰ অলপ সময়লৈ সেমেকি থাকিল। অৱশ্যে বেছি দেৰিলৈ নহয়। গান, আড্ডা, কমেডিৰ সৈতে পুনৰ আমাৰ যাত্ৰা জীপাল হৈ উঠিল। মাজতে যোৰহাটৰ কোনোবা এখন হোটেলত দুপৰীয়া আহাৰ গ্ৰহণ কৰি আবেলি প্ৰায় ৩ বজাত কাজিৰঙা পালোগৈ। সেই সময়ত কাজিৰঙাত চিৰু মহোৎসৱ হৈ আছিল। আমি চিৰু মহোৎসৱত সোমালোঁ। বিশেষ একো লোৱা নহ'ল। কিয়নো কিবা লোৱা মানেই বেগ গধুৰ কৰা। অৱসাদ দূৰ কৰিবলৈ আমি ভাপত দিয়া পিঠাৰ সৈতে চাহ খালোঁ। এই মহোৎসৱতে শিৱসাগৰৰ ল'ৰা এজনে পাট, মুগা আৰু থলুৱা শিপিনীৰদ্বাৰা বোৱা কাপোৰেৰে তৈয়াৰ কৰা চাৰ্টকেইটাই মুগ্ধ কৰিলে। আমি বেছি দেৰি নকৰি চিৰুলায়ৰপৰা ওলালোঁ। সেইদিনা আমি তেজপুৰৰ চাৰ্কিট হাটত থাকিলোঁ। পিছদিনা তেজপুৰৰ সাংবাদিক মেৰু মিথু কটকীৰ ঘৰত তেখেতৰ ছোৱালীৰ জন্ম দিনত উপস্থিত থাকি দিনৰ ১ মান বজাত গুৱাহাটীলৈ বুলি ৰাউনা হ'লোঁ। ৰাস্তাতে মোজা দুয়োৰমান লোৱাৰ কথা আছিল যদিও লোৱা নহ'ল। সন্ধীয়া ৫ বজাত গুৱাহাটীৰ জু-ৰোড পাই তাতে জুৰি বাইদেউৰ সম্পৰ্কীয় মানুহ এঘৰত গাড়ী থৈ গোপীনাথ বৰদলৈ বিমান বন্দৰলৈ বুলি ওলালোঁ। আমি গাড়ী থোৱা মানুহঘৰৰ ল'ৰাজনেই আমাক বিমান বন্দৰত থৈ আহিলগৈ। নিশা ৯ বজাত আমাৰ ফ্লাইট আছিল। বিমান বন্দৰত প্ৰয়োজনীয় কামখিনি কৰি বহু সময় ইটো-সিটো চাই পাব কৰিলোঁ। গুণগুণে লগত লৈ অহা হাস্য-ব্যংগ কিতাপ এখন পঢ়ি পঢ়ি আমাক আমোদ দিলে। সময় পালেই গুণগুণে কিতাপ উলিয়াই পঢ়া অভ্যাসটো দেখি ভাল লাগে। লাহেকৈ ভোকো লাগিল। খাবলৈ সোমালো এয়াৰপৰ্টৰ ভিতৰৰ হোটেল এখনত। সাংঘাটিক দাম। বিমান বন্দৰত বস্ত্ৰৰ কিয় ইমান বেছি দাম হয় বুজি নাপাওঁ।

নিশা ৯ বজাত আমাৰ ফ্লাইট দিল্লীলৈ বুলি উৰা মাৰিলে। সেই সময়ত খিৰিকীৰ সীপাৰে নিশাৰ আন্ধাৰত গুৱাহাটীখন

শুই আছিল। ফ্লাইট ক্ৰমশঃ উপৰলৈ উঠি গ'ল। এটা সময়ত নিশাৰ গুৱাহাটীখন চকুৰে নমনা হ'ল। ২ ঘণ্টা ২০ মিনিটৰ পাছত নিশা ১১.২০ ত আমি দিল্লী বিমান বন্দৰ পালোগৈ। বিমান বন্দৰৰপৰা পোনে পোনে আমি সেই সময়ৰ অসমৰ সাংসদ বিশ্বজিৎ দৈমাৰীৰ আবাসলৈ গলোঁ। তেতিয়ালৈ তেওঁ শুই পৰিছিল। অৱশ্যে আবাসৰ কৰ্মচাৰীয়ে আমাৰ বাবে ভাত ৰান্ধি থৈছিল। নিশা প্ৰায় ১ মান বজাত খাই বৈ বিছনাত পৰিলোঁ।

পিছদিনা পুৱাই উঠি গা-পা ধুই চিমলালৈ বুলি যাবলৈ সাজু হ'লোঁ। ৮ বজাত ট্ৰেইন আছে। গতিকে যাবতীয় সকলো কাম-কাজ, বয়-বস্ত্ৰ লৈ আমি পুনৰ দিল্লী ৰেল ষ্টেশ্বনলৈ বুলি ৰাওনা হ'লোঁ। দিল্লীৰ অন্যতম ব্যস্ত ৰেলৱে ষ্টেশ্বনটোত সেই সময়ত যাত্ৰীৰ সাংঘাটিক ভিৰ। যথা সময়ত আমি আমাৰ নিৰ্দিষ্ট ডবাটোত উঠিলোঁ।

(৩)

প্ৰথম শতাব্দী যাত্ৰাঃ দিল্লীৰ পৰা কালকালৈ

“মঞ্জিল হৈ অলগ পৰ চলনা হৈ চবকো চাখ
ট্ৰেইন মে টু কুছ ঘৰৱালে বাত”-

শতাব্দী ৰেল ভাৰতৰ দ্ৰুত যাত্ৰীবাহী ৰেলবোৰৰ ভিতৰত অন্যতম এখন। বহুতৰ বাবে আচৰ্যজনক লাগিলেও শতাব্দী ৰেলত এয়াই আছিল মোৰ প্ৰথম যাত্ৰা। ইয়াৰ পূৰ্বে কেতিয়াও শতাব্দী ৰেলত উঠাৰ সৌভাগ্য হোৱা নাছিল। আমাৰ যাত্ৰা আছিল দিল্লীৰপৰা কালকা ষ্টেশ্বনলৈ। কালকা ষ্টেশ্বন হাৰিয়ানাৰ পানচুকলা জিলাৰ অন্তৰ্গত। এই কালকা ষ্টেশ্বনৰপৰাই আমি পুতলা ৰেলেৰে চিমলালৈ যাম।

শতাব্দী ৰেলত সোমাইয়ে ৰেলখনৰ চাফ-চিকুণতা দিশটোৱে বিশেষভাৱে আকৰ্ষিত কৰিছিল। ইয়াৰ পূৰ্বে ৰেল যাত্ৰাৰ অভিজ্ঞতা মোৰ বাবে অত্যন্ত বেয়া। অৱশ্যে সেইবোৰ ইয়াত বিতংভাৱে প্ৰকাশ কৰাৰ প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰা নাই। ৰেলে গতি ল'লে। ৰেলৰ গতিৰ লগে লগে আমাৰ ডবাটোত যোৱা

যাত্ৰীসকলৰ মৃদু কথোপকথন আৰম্ভ হ'ল। মই অনুভৱ কৰিলোঁ, ডবাৰ প্ৰায়বোৰ যাত্ৰীয়ে মূলতঃ হিন্দী আৰু পাঞ্জাবীভাষী।

সেইদিনা আমি যোৱা ডবাটোত আমাৰ সৈতে এটা বেছ আমোদজনক ঘটনা ঘটিছিল। ঘটনাটো ঘটিছিল আমাৰ ডবাত আমাৰ শাৰীতে বহা এজন অচিনাকী লোকক কেন্দ্ৰ কৰি। ডবাৰ এটা শাৰীত পাঁচজনকৈ যাত্ৰী বহাৰ সুবিধা আছে। বাওঁফালে তিনিখন আসন আৰু সোঁফালে দুখন। মাজত গলিটো। বাওঁফালে আছিলোঁ লক্ষ্মীনন্দন ছাৰ, মই আৰু অচিনাকী মানুহজন। সোঁফালে আছিল জুৰি বাইদেউ আৰু গুণগুণ। মোৰ কাষত বহা অচিনাকী মানুহজন বাঠৰ উৰ্ধৰ হ'ব। মানুহজন অত্যন্ত মার্জিত, চাফ-চিকুণ আৰু আধুনিক প্ৰযুক্তিৰ সৈতে পৰিচিত লোক। মানুহজনৰ পিছনত ছয় পকেটযুক্ত এটা পেণ্ট, টুপীৰ সৈতে ছদ জেকেট। হাতত দুটা দামী মোবাইল আৰু কাণত ব্লুটুথযুক্ত য়েৰফোন। আমি নিশ্চিত যে ব্যক্তিজন যথেষ্ট সম্ভ্ৰান্ত আৰু চখীন। কিন্তু সেয়ে হ'লেও হাতত দুটাকৈ স্মাৰ্ট ফোন আৰু কাণত ব্লুটুথযুক্ত য়েৰফোন দেখি পৰিৱেশটো সৰস কৰিবলৈকে ছাৰে আৰম্ভ কৰিলে-

ঃ এই বয়সত এখেতৰ ষ্টাইল চোৱা। আমাৰ সেইফালে হ'ব লাগিছিল, ধুতি-চোলা পিন্ধাই সকাম খাবলৈ বাধ্য কৰালোহেঁতেন।

ছাৰে শৰপাট কালৈ মাৰি পঠাইছিল প্ৰথমে মই ধৰিবই পৰা নাছিলোঁ। বাইদেৱে পিছে লগে লগে প্ৰত্যুত্তৰ দিলে।

ঃ তাকেহে পাই। কোনোবা দুজনে লাভ পাইছে নেকি গুণগুণ? গোস্ক ওলাইছে কিন্তু। শিকি লোৱা দুয়োজনে। - বাইদেৱে ছাৰ আৰু মোক কামোৰ দিলে। গুণগুণেও হয়ভৰ দিলে।

মই লাহে-ধীৰেহে পাৰ পালোঁ। পিছলৈ ভদ্ৰ ব্যক্তিজনক কেন্দ্ৰ কৰি আমাৰ আড্ডা বেছ জমি থাকিল।

আচলতে ব্যক্তিজনৰ উপস্থিতিয়ে আমাৰ যাত্ৰাটোক এক বিশেষ মাত্ৰা দিলে। আমি নিশ্চিত আছিলো যে ব্যক্তিজনে অসমীয়া বুজি নাপায়। সেয়ে আমি নিজৰ মাজতে অলপ ফুৰ্তি কৰি যাত্ৰাটো উপভোগ কৰিলোঁ।

মই ভাবোঁ, সঁচা অৰ্থত জীৱন এক উজ্জীৱিত সত্ত্বা। আমি যিমান পাৰো আমাৰ জীৱনটো উপভোগ কৰিব লাগে। আমি ক'ত আছো সেয়া ডাঙৰ কথা নহয়। আমি কেনেদৰে আছোঁ সেয়াহে আচল কথা। আমাৰ প্ৰত্যেকৰে জীৱনত নিত্য-নতুন সমস্যাৰ জানো শেষ আছে? তাৰ মাজেৰেইটো আমি গৈ থাকিব লাগিব ক্ৰমশঃ আগলৈ। সমস্যালৈ ভয় কৰি জানো আমি থমকি ৰ'ম?

মোৰ এজন প্ৰিয় শিক্ষকে কৈছিল- যিখিনি বিলাই দিলে

তোমাৰ একো ক্ষতি নহয়, বৰঞ্চ কোনোবাই যদি হাঁহিব পাৰে; সেইখিনি বিলাই দিয়া। কাৰণ হাঁহিবোৰ বজাৰত কিনিবলৈ পোৱা নাযায়। এইখিনিতে উল্লেখ কৰি থওঁ যে ভদ্ৰ লোকজনে অলপো বুজি নোপোৱাকৈ আমি কথাবোৰ পাতিবলৈ যত্ন কৰিছিলোঁ। ভাষাৰ সীমাৱদ্ধতায়ো যে কেতিয়াবা কাৰোবাক উপকাৰ কৰিব পাৰে, সেয়া সেইদিনা বুজি উঠিছিলোঁ।

আড্ডাৰ মাজে মাজে টোপনিকো অলপ সময় দিলোঁ।

শতাব্দী ৰেলত এটা ভাল দিশ মন কৰিছিলোঁ। সেয়া আছিল নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ মূৰে মূৰে খাদ্য যোগান ব্যৱস্থা। এই ব্যৱস্থাটো আছিল অত্যন্ত পৰিস্কাৰ আৰু নিয়মানুৱৰ্তী। চাহ-ৰুটিৰপৰা আৰম্ভ কৰি ভাত, মাছ- মাংসলৈকে যোগান ধৰিছিল। চাহত দিয়া গুড দে বিস্কুটটো বৰ সুস্বাদু আছিল। পাঞ্জাৱত গাখীৰ বেছিকৈ উৎপাদন হোৱাৰ বাবেই চাগে বিস্কুটটোৰ সোৱাদ বেছি। অৱশ্যে সকলো সাধাৰণ কেবিনত কি হৈ আছে সেয়া জনাৰ উপায় নাছিল।

দিল্লীৰ পৰা ৯০ কিলোমিটাৰ অহাৰ পিছত ঐতিহাসিক পানিপথ ষ্টেশ্বন পালোহি। পানীপথ, য'ত কেইবাখনো গুৰুত্বপূৰ্ণ ঐতিহাসিক যুদ্ধ হৈছিল। তাৰে এখন ১৭৬১ চনৰ ১৪ জানুৱাৰীত মাৰাঠা সাম্ৰাজ্য আৰু আফগানিস্থানৰ চুলতান আহমদ শ্বাহ দুৰাণী সন্মিলিত বাহিনীৰ মাজত হৈছিল। এই যুদ্ধ পানীপথৰ তৃতীয় যুদ্ধ নামেৰে জনা যায়। এই ঐতিহাসিক ঠাইডোখৰত অলপ সময় বখাৰ মন আছিল যদিও সেয়া সম্ভৱ নাছিল।

পাঞ্জাৱত সোমোৱাৰ লগে লগে পাঞ্জাৱৰ কৃষকৰ পথাৰবোৰ দেখি মনটো ভাল লাগি গৈছিল। অৱশ্যে এই বৃহৎ খেতিৰ পথাৰবোৰ কিমান দিনলৈ কৃষকৰ হৈ থাকিব সেয়া সময়েহে ক'ব।

আমি যোৱা ডবাটোৰ অন্য এক আকৰ্ষণ আছিল এগৰাকী সৰু দুবছৰীয়া ছোৱালী। উৎপতীয়া আৰু অতি মৰমলগা ছোৱালীজনীৰ নাম আছিল পূজা। আমি মন কৰাৰপৰাই ডবাৰ যাত্ৰীসকলক তাই আমোদ দি গৈছিল। কিবা এটা লুকা- ভাকু ধৰণৰ খেল খেলিছিল। পাছলৈ গুণগুণৰ লগত খেলিবলৈ ল'লে। মাক-দেউতাকো খুব ভদ্ৰ যেন লাগিল।

পাঞ্জাৱ পাৰ হোৱাৰ পাছত হাৰিয়ানাস্থিত কুৰুক্ষেত্ৰ ষ্টেশ্বন। এই ঠাইডোখৰৰ প্ৰতিও মোৰ যথেষ্ট কৌতুহল আছিল। ইয়াতো আমি ৰখাৰ সুবিধা নাছিল।

খাদ্যৰ জুতি, পূজাৰ উৎপাত, কাষতে বহা অত্যন্ত স্মাৰ্ট যেন লগা ভদ্ৰ মানুহজনৰ ভাৱ-ভংগী আৰু ব্যক্তিজনক কেন্দ্ৰ কৰি আমাৰ মাজত হোৱা আমোদজনক কথা বতৰা আদিৰ

মাজেৰে প্ৰায় ৩০০ কিলোমিটাৰ অতিক্ৰম কৰি আমি চণ্ডীগড়ৰ শেষৰটো ব্ৰডগজ লাইনযুক্ত ৰেলৰে ষ্টেশ্বন কালকা পালোঁগৈ। সময় তেতিয়া ১১.৪৫ হৈছিল।

দিল্লীৰপৰা কালকালৈ শতাব্দী ৰেলেৰে যাওঁতে লগ পোৱা ভদ্ৰ ব্যক্তিজনৰ বিষয়ে এতিয়াও মাজে মাজে ছাৰ, বাইদেউ, গুণগুণ আৰু মই আলোচনা কৰোঁ। মানুহজনে ৰেলৰপৰা নমাৰ সময়ত সুধা এটা প্ৰশ্নই কিন্তু আজিও আমাক চিন্তিত কৰি তোলে। ৰেলৰপৰা নমাৰ আগমুহূৰ্তত আমাক সুধিছিল-

ঃ আপলোগ কলকাতাকা হে ক্যা?

(৪)

কালকা ষ্টেশ্বন, পুতলা ৰেল, জাৰ্মাণীৰ প্ৰেমিক চৰাইহাল আৰু হিমাচল প্ৰদেশৰ সৌন্দৰ্য

কালকা ৰেলৰে ষ্টেশ্বন হাৰিয়ানা ৰাজ্যৰ কালকা নামৰ ঠাইত অৱস্থিত। এই ষ্টেশ্বন বৃটিছৰ সময়তে নিৰ্মাণ হৈছিল। কালকালৈ দিল্লীৰপৰা কালকা আৰু কালকাৰপৰা চিমলালৈ ৰেল লাইন আছে। কালকালৈ কালকা মেইল নামেৰে আন এখন ৰেল আহে। বিখন কলিকতাৰ হাউৰাৰপৰা দিল্লী হৈ কালকালৈ আহে। কালকা ৰেলৰে ষ্টেশ্বনৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ বিশেষত্ব হ'ল এই ষ্টেশ্বনৰপৰা পোনে পোনে চিমলালৈ যাব পাৰি। তাকো টই ট্ৰেইনেৰে, অৰ্থাৎ পুতলা ৰেলেৰে।

শতাব্দীৰপৰা নামি আমি কালকা ষ্টেশ্বনত বিশেষ সময় অতিবাহিত কৰিব নাপালোঁ। পুতলা ৰেলত কোনো খোৱাৰ সুবিধা নাই বুলি দোকানীবোৰৰপৰা জানি আমি খৰধৰকৈ পেকেট লাঞ্চ লোঁ। খুলি দেখো সেই পেকেট লাঞ্চ একেবাৰে খোৱাৰ অনুপযোগী। খৰধৰ হোৱাত বিক্ৰেতাজনে আমি পাবলগা পইচাও উভতাই নিদি তাৰপৰা অকস্মাৎ নাইকিয়া হৈ গ'ল। কিছুসময় তেখেতক বিচাৰিবলৈ যত্ন কৰিছিলোঁ যদিও পিছমুহূৰ্তত যেতিয়া ইতিমধ্যে ঠগ খালোয়েই বুলি বুজি উঠিলোঁ তেতিয়া আৰু

তেখেতৰ কথা চিন্তা কৰি সময় অপচয় নকৰিলোঁ। ৰেল ক্ৰমশঃ আগবাঢ়িল। ঠিক তেতিয়াহে বুজি উঠিছিলোঁ কেৱল আমিহে প্ৰৱঞ্চনাৰ বলি হোৱা নাছিলোঁ।

আমাক খাবলৈ দিয়া খাদ্যৰ পেকেটবোৰ ইমানেই খোৱাৰ অনুপযোগী আছিল যে আমাৰ ডবাৰ বহুতেই নোখোৱাকৈ খিৰিকীয়েদি পেলাই দিছিল। তাকে দেখি সহ্য কৰিব নোৱাৰি জুৰি বাইদেৱে বহুতকৈ একপ্ৰকাৰৰ ধমকিয়েই দিছিল খাদ্য বস্তুবোৰ খিৰিকীয়েদি পেলাই ৰেলৰ ডবাৰ লগতে গোটেই পৰিৱেশটো লেতেৰা কৰাৰ বাবে। বাইদেউৰ লগত আন দুজনমানে সহযোগ কৰিছিল। এইখিনিতে উল্লেখ কৰি থওঁ যে আমি দিল্লীৰপৰা শতাব্দী ৰেলেৰে কিছুদূৰ অহাৰ পাছতেই পুৱা পুৰুষ-মহিলা উভয়ে হাতত বটল লৈ সম্পূৰ্ণ মুকলি ঠাইত মল ত্যাগ কৰা দেখিছিলোঁ। সেয়া আছিল একৈশ শতিকাৰ বিকশিত ভাৰতৰ সঁচা ছবি।

ৰেল ক্ৰমশঃ গৈ থাকিল। ডবাটোৰ মানুহবোৰ কিছু চিনাকী যেন লাগিল। শতাব্দী ৰেলত আমাৰ ডবাত অহা কেইজনমান যাত্ৰীও আমাৰ সৈতে একে ডবাত আহিছিল। পূজাৰ উৎপাত কমা নাই। গুণগুণৰ সৈতে তাইৰ বন্ধুত্ব বহুদিনীয়া যেন হৈ পৰিল। আমাৰ সৈতেও ধেমালি কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিলে। মাক-দেউতাকৰ সৈতে আমাৰ চিনাকী হ'ল। দেউতাক পেছাত আৰ্মী কামাণ্ডাৰ। চাকৰি সূত্ৰে কাশ্মীৰত থাকে। মাক গৃহিণী। ঘৰ উত্তৰ প্ৰদেশত। দেউতাকে চুটি পাই আটাইকৈ ফুৰাবলৈ আনিছে। কথা-বতৰা অতি মাজিত। মাক গৰাকীয়ে একেবাৰে কম কথা পাতে। আমি অহা ডবাটোত এইবাৰ অৱশ্যে স্মাৰ্ট যেন লগা মানুহজন নাই। তেখেত চাগে হাৰিয়ানাৰে আছিল। তথাপি জানো এই যাত্ৰা নিৰস আছিল?

“মঞ্জিল হে অলগ পৰ চলনা হে চবকো চাখ
ট্ৰেইন মে টু কুছ ঘৰবালে বাত”-

এইবাৰ আমাৰ ডবাত কলিকতাৰ কোনোবা এখন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এদল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী। সাংঘাটিক ছলস্থূল। গান, কমেডী, হাঁহি-খিকিন্দালি, চিঞৰ-বাখৰৰ সমাহাৰ। নহ'বইনো কিয়? বন্ধু সহপাঠীৰ সৈতে দলীয়ভাৱে শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ। পঢ়ি থকা দিনত এনেদৰে দূৰণীবটীয়া এটা শিক্ষামূলক ভ্ৰমণলৈ যোৱাৰ কিমান হেঁপাহ আছিল? সেই হেঁপাহ আৰু পূৰ্ণ হোৱাৰ কোনো সম্ভাৱনা নাই। এতিয়া যিমনেই দেশ-বিদেশ ভ্ৰমণ নকৰোঁ কিয়, এই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দলটোৱে পোৱা মজা চাগে কেতিয়াও নাপাম। মই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দলটোলৈ খুব আগ্ৰহেৰে চাই থাকিলোঁ। সিহঁতৰ মাজতে মোক বিচাৰিবলৈ যত্ন কৰিলোঁ।

আমি যোৱা ডবাটোৰ আন এক আকৰ্ষণ আছিল এহাল দম্পতি। তেওঁলোকৰ আনুমানিক বয়স সম্ভৱ কম নহ'ব। আমি আচৰিত হৈছিলোঁ আমাৰ অসমত যিটো সময়ত তেওঁলোকৰ সমবয়সৰ লোক মূলতঃ সকাম খোৱা নতুবা বাৰ্ধক্যজনিত সমস্যাত ভোগে, ঠিক তেনে সময়তে এই দম্পতি হালে সুদূৰ জাৰ্মানীৰপৰা পৰিয়ালৰ বিশেষ সহযোগিতাৰ অবিহনে ভ্ৰমণৰ সোৱাদ লবলৈ উলাই আহিছে। দুয়োজনৰে তেজস্বিতা, উদ্যম মন কৰিবলগা আছিল। দুয়োজনৰে হাতত আছিল বৃহৎ ডি.এছ.এল.লাৰ। তেওঁলোকে ফটো লোৱাত অলপো কৃপণালি কৰা নাছিল। উল্লেখযোগ্য যে কালকাৰপৰা চিমলালৈ পুতলা ৰেলৰে যাওঁতে মাজত ১৬ টা ষ্টেশ্বন এৰিব লাগে। সুৰংগ পাৰ হ'ব লাগে ১০২ টা। ষ্টেশ্বনকেইটা হৈছে- Taksal, Gumman, Koti, Sonwara, Dharampur, Kumarhatti, Barog, Solan, Kandaghat, Kanoh, Kathleeghat, Shoghi, Taradevi, Jutogh আৰু Summer Hill। Summer Hillৰ পাছতে চিমলা ষ্টেশ্বন। আমি ষ্টেশ্বনত নামি মাজে মাজে ফটো উঠিছিলোঁ, চাহ খাইছিলোঁ। ষ্টেশ্বনকেইটাৰ নামোল্লেখ কৰাৰ মূল কাৰণটো হৈছে ইমানকেইটা ষ্টেশ্বন পোৱাৰ পাছতো দম্পতিহালে ক'তো একাপ চাহ খোৱা নাছিল। তাতকৈও আচৰিত কথাটো আছিল পাহাৰৰ ওখোৰা-মোখোৰা ৰেল লাইন, দলং আৰু সুৰংগৰ মাজেৰে প্ৰায় ছয় ঘণ্টাৰ যাত্ৰাত জাৰ্মানীৰ পুৰুষ ভ্ৰমণকাৰীজন খুব কম সময়হে চিটত বহা দেখিছিলোঁ। প্ৰায় থিয় হৈ হৈয়ে তেখেতে হিমাচল প্ৰদেশৰ সেউজীয়া সৌন্দৰ্যবোৰৰ ফটো লৈ গৈছিল। মহিলা গৰাকীয়ে খিৰিকীৰ কাষৰ চিটৰপৰা বহি বহিয়েই ফটো তুলিছিল। জাৰ্মানীৰ পুৰুষ ভ্ৰমণকাৰীজনৰ আন এটা দিশ আমি মন কৰিছিলোঁ, সেয়া হৈছে তেখেতে ফটো তুলি থকাৰ মাজে মাজে তেখেতৰ শ্ৰীমতীলৈ বৰ আন্তৰিকতাৰে নয়ন জুৰাই চাইছিল। শ্ৰীমতীয়েও তেখেতৰ সেই দৃষ্টিক এটি হাঁহিৰে সঁহাৰি জনাইছিল। ইয়াকে

দেখি ফটো তুলি গৈ থকা লক্ষীন্দন ছাৰক জুৰি বাইদেৱে আন্ধাৰৰ সুৰত কৈছিল-

“হেৰা দেখিছানে নাই ? শিকা তেখেতৰপৰা কিবা এটা। এই বয়সতো দেখিছা নহয় কি প্ৰেম ? আমাৰজনে একা বেকাকৈও নাচায়।”

“প্ৰাঞ্জল তুমিও শিকি খোৱা।”

বাইদেউৰ কথাত গুণগুণেও হয়ভৰ দিলে।

হিমাচল প্ৰদেশৰ সেউজীয়া নয়নাভিৰাম দৃশ্যৰ মাজেৰে ৰেল ক্ৰমশঃ আগবাঢ়িল। জাৰ্মানীৰ সেই থ্ৰেমিক চৰাইহালৰ সেই বিশেষ হাঁহিটো আমাৰ মানস পটত চিৰদিনৰ বাবে স্থায়ী ৰূপত ৰৈ গৈছিল।

(৫)

চিমলা : সপোনৰ ৰাণী

চাৰি ডিচেম্বৰৰ সন্ধিয়া ৫ বাজি ৪৭ মিনিটত আমি গৈ চিমলাৰ ৰেলৰে ষ্টেশ্বনত উপস্থিত হৈছিলোঁগৈ। ষ্টেশ্বনত ৰেল বখোৱাৰ লগে লগেই খৰধৰকৈ আমাৰ বেগবোৰ নমালোঁ। যথেষ্ট ঠাণ্ডা। আমি গৰম কাপোৰৰ লগতে টুপীও পিন্ধি ললোঁ। কিছু ঠিকঠাক হৈ চাৰিওজনে একেলগে ফটো তুলিবলৈ যত্ন কৰিছোঁহে, ঠিক সেই সময়তে বহুকেইজন কুৰ্তি-পাঞ্জাবী পিন্ধা লোক ওচৰ চাপি গাড়ীৰ কথা সুধিলে। লগতে ক'লে যে ষ্টেশ্বনৰপৰা হোটেল থকা ঠাইলৈ বহু দূৰ। তেওঁলোকৰ মাজেৰে এজনে আমাক প্ৰায় টানি নিয়াৰ দৰে গাড়ীৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল। তাত গৈ গাড়ীৰ যি দীঘলীয়া শাৰী দেখিলোঁ আমাৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল যে গাড়ী উলিয়াবলৈয়ে বহুত সময় লাগিব। তেনেতে এজন বৃদ্ধ চেৰ্পা আহি আমাক কিছু আছুতীয়াকৈ নি আমি ক'লে যাম সেই সম্পৰ্কে সুধিলে। আমি পূৰ্বে কথা পাতি খোৱা হোটেলৰ ঠিকনা দিয়াত সেই হোটেলখন যে বিশেষ দূৰত নহয় সেই কথা জনালে। আমি শেষত তেখেতৰ কথামতেই তেখেতৰ লগত হোটেললৈ বুলি ৰাওনা হ'লোঁ। আমাৰ বেগবোৰ তেখেতে বিশেষ কায়দাৰে

এডাল ৰচীৰে পিছফালে ওলোমাই ল'লে। অৱশ্যে আমি তেখেতক আটাইকেইটা বেগ নিদিলাই।

হোটেলখনৰ ওচৰ পাই গাড়ীত নহাৰ সিদ্ধান্তটো যে শুদ্ধই আছিল সেয়া বুজি উঠিছিলোঁ। আমি পূৰ্বে ঠিক কৰি থোৱা হোটেলখনলৈ গ'লোঁ। কিন্তু দাম-দৰ কিছু নিমিলাত চেৰ্ভাৰজনৰ সৈতে হোটেল বিচাৰি গ'লোঁ। আমি ঠিক কৰি থোৱা হোটেলখন যথেষ্ট ওপৰত আছিল। চেৰ্ভাৰজনৰ সৈতে আমি হোটেল বিচাৰি যথেষ্ট তললৈ নামি গৈছিলোঁ। তাতো দৰদাম নিমিলাত পুনৰ ওপৰলৈ উঠি আহিলোঁ। শেষত হোটেল দালজিয়েলত থকাৰ ঠিক কৰিলোঁ। ডাঙৰ ডাঙৰ দুটা কোঠা। সংলগ্ন দুটা বাথৰুম। বাথৰুম দুটাও ডাঙৰ। গোটেই হোটেলখন বৃটিছৰ দিনৰে।

কিছুসময় জিৰণী লোৱাৰ পিছত পৰিস্কাৰ হওঁ বুলি মই যেতিয়া বাথ ৰুমত সোমোঁ আন এটা সমস্যাই ধৰা দিয়ে। গিজাৰৰ পানী গৰম নহয়হে নহয়। প্ৰথমে গিজাৰটো বেয়া হৈ আছে বুলিয়েই ভাবি লৈছিলোঁ। পিছতহে গম পাইছোঁ গিজাৰে বৰফ গলাই পানী গৰম কৰিব লগা হৈছে।

পৰিস্কাৰ হৈ সকলোৱে একাপ ফিকা চাহ খাই চিমলাৰ মল ৰ'ডলৈ বুলি উলাই গ'লোঁ। সময় তেতিয়া নিশা প্ৰায় আঠ বাজিছিল। বিজুলী চাকিৰে হিমাচল প্ৰদেশৰ ৰাজধানী চহৰখন সম্পূৰ্ণভাৱে জাতিস্কাৰ কৰি ৰাখিছিল। যেন আমি তৰাৰ চহৰতহে আছোঁ। চিমলালৈ আহি এটা কথা কিন্তু ভালকৈয়ে উপলব্ধি কৰিছিলোঁ, পাহাৰেৰে আৱৰা চিমলা প্ৰকৃতিৰ ৰম্যভূমি হৈ থকা নাই। চিমলা হৈ পৰিছে এখন ভাৰুৱেল পৃথিৱী।

মল ৰ'ডত প্ৰৱেশ কৰাৰ লগে লগে এক বেলেগ আমেজ অনুভৱ কৰিলোঁ। মল ৰ'ডত থকা সময়খিনি এনে লাগিছিল যেন আমি ভাৰতত নহয় লণ্ডনত আছোঁগৈ। লণ্ডনলৈ যোৱা নাই যদিও ফটো, বোলছবি আদিত লণ্ডন দেখি দেখি লণ্ডন সম্পৰ্কে এটা স্থায়ী ধাৰণা গঢ় লৈছে। এই মল ৰ'ডত দেখা প্ৰায়বোৰ দোকান, মল, ৰেষ্টুৰা, হোটেলৰ ভাস্কৰ্য লণ্ডনৰ কাৰুকাৰ্যৰ সৈতে একেই। এইখিনিতে উল্লেখ্য যে বৰ্তমানৰ হিমাচল প্ৰদেশৰ ৰাজধানী চিমলা এসময়ত বৃটিছৰ অংশকালীন ৰাজধানী আছিল। বৃটিছে ভাৰতত ঔপনিৱেশিক শাসন চলোৱাৰ সময়ত জুলাই, আগষ্ট মাহত যেতিয়া অতিপাত গৰম হয়, তেতিয়া তেওঁলোক গৰমৰপৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ চিমলালৈ আহিছিল। বৃটিছসকলৰ চিমলালৈ সঘন অহা-যোৱাৰ সুবিধাৰ বাবেই ১৯০৩ চনতেই অত্যন্ত বাধা-বিঘিনিৰ মাজেৰে কালকাৰপৰা চিমলালৈ ৰেল পথৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। বৃটিছে ৰেল লাইন নিৰ্মাণ নকৰা হ'লে হয়তো আজি পৰ্যন্ত চিমলালৈ ৰেল নচলিলেহেঁতেন। আচৰিত যেন

লাগিলেও ভাৰত স্বাধীন হোৱা ৭০ বছৰ পিছতো মানালীক আজিও ৰেলেৰে সংযোগ কৰিব পৰা নাই।

মল ৰ'ড চিমলাৰ আড্ডাৰ থলী আৰু স্বপিং কেন্দ্ৰ। মল ৰ'ডৰ ওচৰতে পৌৰ নিগম, অগ্নি নিৰ্বাপক আৰু পুলিচ প্ৰশাসনৰ কাৰ্যালয়। মল ৰ'ডৰ এটা বিশেষত্ব হৈছে, মল ৰ'ডে সামৰি লোৱা সীমাৰ ভিতৰত অত্যন্ত জৰুৰী সেৱাৰ গাড়ী যেনে- এম্বুলেঞ্চ, অগ্নি নিৰ্বাপক গাড়ী আদিৰ বাহিৰে আন গাড়ীৰ প্ৰৱেশ নিষেধ। সোমালেই ফাইন আৰু বেল বিহীন জেইল। মল ৰ'ডৰ এই নিষেধাজ্ঞাৰ বাবেই ঠাইখনে এক বিশেষ মাত্ৰা লাভ কৰিছে।

দিনটো ভ্ৰমণৰ ভাগৰ আৰু পিছদিনা পুৱাই ফুৰিবলৈ থকা আঁচনিৰ বাবে আমি বেছি নিশালৈ সময় ব্যয় নকৰি ৰেষ্টুৰেণ্টতে নিশাৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰি ৰুমলৈ আহি শুই পৰিলোঁ। তেতিয়ালৈ বৰফ পৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল।

(৬)

শ্ৰী ইডিয়টছ বোলছবিৰ লোকেস্ব'ন চোৱাৰ হেঁপাহেৰে

পিছদিনা পুৱা ৪ বজাতে উঠি গিজাৰৰ ছুইট্ছ অন কৰি এক ঘণ্টামান এনেই বিছনাত পৰি থাকিলোঁ। ৬ বাজি ৩০ মিনিটত গা-পা ধুই আজৰি হ'লোঁ। চাহৰ কাপত চুমুক দি আটাইকেইজনে ফটো উঠিলোঁ। হোটেল দালজিয়েলৰ পিছফালৰপৰা চিমলা চহৰৰ একাংশ বৰ সুন্দৰকৈ দেখি। দূৰৰ পাহাৰবোৰ বৰফেৰে ঢাকি পেলাইছে। হেলিপেডটো আমি কেমেৰাতহে ধৰা পেলাইছিলোঁ। দালজিয়েলৰ চৌহদত থকা এজোপা প্ৰকাণ্ড গছে আমাৰ প্ৰত্যেকৰে দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছিল। হোটেল কৰ্তৃপক্ষই টিন কাটি কোনো ক্ষতি নোহোৱাকৈ গছজোপাক বিশেষভাৱে ৰক্ষণাবেক্ষণ দিছে।

আমি ফটো তুলি চিমলাৰ পুৱাৰ আমেজ লৈ থাকোতেই এটা হাঁহি উঠা ঘটনা ঘটিল। ইতিমধ্যে আমাৰ পুৱাৰ আহাৰ আমাৰ ৰুমত আহি দি গৈছিল। আমি ফিকা চাহ কাপ খাই খাই ফটো

উঠিছিলোঁ। আমাৰ পুৰাৰ আহাৰত দিয়া ৰুটি ভালকৈ ঢাকোন দি আহিছিলোঁ। কিন্তু বান্দৰে আহি দৰ্জা খুলি আমাৰ আগতে আমাৰে ৰুটি খাই আছিল। বান্দৰামি নকৰিবি বুলি আগতে শুনিহে আছিলোঁ। আজি দেখিলোঁ।

আমি পূৰ্বে ঠিক কৰি থোৱা টেৰেৰাখন ৯ বজাত পালেহি। আজি আমি চিমলা চাম। আমি আজি ৰেঞ্চৰ চিমলাত থকা ঘৰটো চাম। যিটো ঘৰত থাকি ৰেঞ্চৰে নিজৰ প্ৰকৃত নাম লুকুৱাই আনৰ নামেৰে শৈক্ষিক জীৱন আগুৱাই নিছিল।

আমি আগবাঢ়িলোঁ। প্ৰথমেই গ'লো গ্ৰীন ভেলী। চিমলাৰ সেউজীয়া উপত্যকালৈ। চিমলাৰপৰা কুফ্ৰিলৈ যাওঁতে পথৰ দাঁতিতে গ্ৰীন ভেলী। যথেষ্ট মানুহৰ ভীৰ। পথৰ একাষে দীঘলীয়া গাড়ীৰ শাৰী আৰু আনফালে সেউজীয়া, সেউজীয়া আৰু কেৱল সেউজীয়া। আমি গাড়ীৰপৰা নামাৰ লগে লগে কিবা ভাল লাগি গ'ল। বহু দিনৰ মূৰত অসমৰ বিশুদ্ধ বায়ু সেৱন কৰা যেন লাগিল। উপত্যকাটো প্ৰকাণ্ড প্ৰকাণ্ড পাইন আৰু দেৱদাৰু গছেৰে আৱৰা। আমাৰ ফটো চেষ্টন আৰম্ভ হ'ল। পাপ্ৰিচাট খালোঁ। গ্ৰীন ভেলী উপভোগ কৰি থাকোতে এটা কথা অনুভৱ কৰিলোঁ কেনেবাকৈ যদি ভৰি পিছলি খহি পৰা হয়, আমাৰ হাড়ো বিচাৰি পোৱা নাযাব চাগে।

গ্ৰীন ভেলীৰপৰা আমি পোনে পোনে কুফ্ৰিলৈ গ'লো। মূল চিমলাৰপৰা কুফ্ৰিলৈ ১৬ কিলোমিটাৰ। সাগৰ পৃষ্ঠৰপৰা কুফ্ৰিৰ উচ্চতা প্ৰায় ৮০০০ ফুট। কুফ্ৰিলৈ যোঁৱাৰে যোৱাৰ ব্যৱস্থা আছে। স্কিং কুফ্ৰিৰ বিশেষ আকৰ্ষণ। অৱশ্যে বৰফ নাই বুলি জানি আমাৰ কুফ্ৰিৰ শীৰ্ষলৈ যোৱা নহ'ল।

চিমলাত থকা সময়খিনিত আমি খুব ভাললগা এখিনি সময় পাৰ কৰিলোঁ হিপ হিপ হাৰি এমিউজমেণ্ট পাৰ্কত (Hip Hip Hurray Amusement Park)। এই পাৰ্কত বিভিন্ন খেল যেনে- Bumper Cars, Gondola wheel, Kiddies helicopter, Virtual reality games, flying fox, Burma

bridge crossing, valley crossing, commando net climbing আদিৰ ব্যৱস্থা আছে। আমি ইয়াৰে কেইটামান খেলত অংশগ্ৰহণ কৰিলোঁ। ওলাই অহাৰ সময়ত আমি পাৰ্কতে কিছু লঘু আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ।

ইয়াৰ পাছত আমি আহিলোঁ Jakhu Temple। জখু পাহাৰত অৱস্থিত জখু মন্দিৰ চিমলাৰ জনপ্ৰিয় পৰ্যটনৰ ঠাইসমূহৰ ভিতৰত অন্যতম এখন। ঠাইখন চিমলাৰ তেনেই ওচৰত। জখু মন্দিৰক লৈ বিভিন্ন পৌৰাণিক আখ্যান প্ৰচলিত হৈ আহিছে। হনুমাণে সঞ্জীৱনী ঔষধ অনিবলৈ যাওঁতে এই জখু পাহাৰত ক্ষুণ্ণক জিৰাইছিল বুলিও বহুতে কয়। সেয়া যিয়েই নহওক জখু মন্দিৰৰ মূল আকৰ্ষণ ১০৮ ফুট উচ্চতাৰ হনুমানৰ মূৰ্তি। মূৰ্তিটো চিমলা চহৰৰ প্ৰায়বোৰ মূল ঠাইৰপৰা দেখি। মন্দিৰটোত যথেষ্ট পৰ্যটকৰ ভিৰ। বান্দৰ বহুত। সেয়ে আমি মন্দিৰত প্ৰৱেশ কৰাৰ লগে লগে আমাক সাৱধান কৰি দিছিল যাতে আমাৰ পাৰ্চ, টুপি, খোৱা বস্তু, চচমা আদি ভালকৈ সাৱধানে ৰাখোঁ। জখো মন্দিৰলৈ খটখটিৰে যথেষ্ট ওপৰলৈ উঠি যাব লাগে। ঘূৰি আহোতে ৰ'প ৱেবত অহাৰ সুবিধা আছে। আমি জখো মন্দিৰত বেছি দৰি নকৰি

বাহিৰে বাহিৰে চিমলা টাউনলৈ অৰ্থাৎ মল ৰ'ডলৈ আহিলোঁ। যিহেতু কালি আমি ইয়াত বেছি সময় কটাব নোৱাৰিলোঁ।

The Ridge- Mall Road চিমলাৰ অন্যতম বিখ্যাত আৰু জন সমাগম ঠাই। মল ৰ'ডৰ বিশেষত্ব ই চিমলাৰ মূল বাণিজ্যিক কেন্দ্ৰ। কিন্তু ইয়াত গাড়ী মটৰৰ কোনো ভীৰ-ভাৰ নাই। এইক্ষেত্ৰত চিমলাৰ প্ৰশাসন সঁচাকৈয়ে ধন্যবাদৰ পাত্ৰ। মল ৰ'ডত অতি প্ৰয়োজন হ'লেহে পুলিচ প্ৰশাসনৰ গাড়ী অথবা অগ্নি নিৰ্বাপক বাহিনীৰ গাড়ী সোমাব পাৰে। আন গাড়ী বিনা অনুমতিত সোমালে জৰিমণাৰ লগতে জেইলো খাটিব লগা হ'ব পাৰে। মল ৰ'ডৰ ট্ৰেফিক পইণ্টৰ দুয়োকাষ বহু লোকৰ বাবে আড্ডাৰ থলী। কিয়নো দুয়ো কাষত যাত্ৰী বহিবলৈ স্থায়ী আসনৰ ব্যৱস্থা আছে। ইয়াত বহি থাকোতেই মই ছাৰ বাইদেউক কোৱা এমাৰ কথাৰ বাবে আজিও মই মাজে মাজে কামোৰ খাই থাকোঁ। ছাৰ বাইদেউক কোৱা কথাষাৰ আছিল, বিয়াৰ পাছত মই মানুহগৰাকীৰ সৈতে ইয়ালৈয়ে প্ৰথম ফুৰিবলৈ আহিম আৰু ইয়াত থকা কোনোবা এখন চকীতে বহি দুয়োটাই এই পৰ্বত, পাহাৰ আৰু মল ৰ'ডৰ সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰিম। পিছে বিয়াৰ পিছৰপৰাই গোটেই বিশ্বতে কৰ'না কাল চলি আছে।

মল ৰ'ডৰ স্কেণ্ডেল পইণ্টৰ ওচৰতে পথৰ সোঁ-মাজত উৰি থকা পতাকাখন মল ৰ'ডৰ বিশেষ আকৰ্ষণ। গায়েত্ৰী থিয়েটাৰ, কালি বাৰী মন্দিৰ, টাউন হল মল ৰ'ডৰ ওচৰে-পাজৰেই আছে। মই কিন্তু থ্ৰী ইডিয়টছ বোলছবিৰ চিত্ৰগ্ৰহণ ঠাইডোখৰ চোৱাতহে অধিক আগ্ৰহী আছিলোঁ। খ্ৰীষ্ট চাৰ্চটো দেখাৰ লগে লগেই আমি ঠাই ডোখৰ চিনাক্ত কৰিছিলোঁ। য'ত ৰাজু আৰু ফাৰহানে চতুৰ আৰু প্ৰিয়াৰ লগত লগ লাগি ৰেঞ্চৰদাস চেঞ্চৰক বিচাৰি ফুৰাৰ দৃশ্য চিত্ৰ গ্ৰহণ কৰা হৈছিল। লগে লগে ফটো উঠা পৰ্ব আৰম্ভ

হৈছিল। অন্যান্য পৰ্যটকসকলে এই ঠাইডোখৰত অধিক বাস্ত হৈ পৰা দৃষ্টিগোচৰ কৰিছিলোঁ।

নিশা ১১ মান বজাত লক্ষ্মীনন্দন ছাৰ আৰু মই পুনৰ আমি থকা হোটেলৰপৰা ওলাই আহিলোঁ নিশাৰ চিমলা চাবলৈ। বাইদেউ আৰু গুণগুণ আহিবলৈ মন নকৰিলে। যথেষ্ট ঠাণ্ডা হৈছিল তেতিয়া। কিছু লোকে ৰাস্তাৰ কাষতে বহি কয়লা জুইৰ সেক লৈ থকা দেখিলোঁ। নিশাৰ নিস্তন্ধ পৰিৱেশ। চিমলা মূলতঃ পৰ্যটনৰ ঠাইহোৱাৰ বাবে ইয়াত চুৰ-ডকাইতৰ বিশেষ ভয় নাই। মানুহবোৰো যথেষ্ট ভদ্ৰ যেনেই লাগিল। এইক্ষেত্ৰত অসমৰ পৰ্যটন উদ্যোগটোক আগুৱাই নিয়াৰ স্বাৰ্থত চৰকাৰৰ লগতে অসম, অৰুণাচল আদি উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ জনসাধাৰণেও কিছু শিকিব লগা আছে বুলি ভাবোঁ।

ৰেঞ্চৰক বিছৰাৰ দিশেৰে কাইলৈ পুৱাই আমাৰ যাত্ৰা মানালীলৈ।

(৭)

যাত্ৰাতেই আছে প্ৰকৃত সুখ, প্ৰাপ্তিত নহয়

মনত অনেক কৌতুহল লৈ পিছদিনা পুৱাই চিমলাৰপৰা মানালীলৈবুলি ৰাওনা হ'লোঁ। সময় তেতিয়া পুৱাৰ ছয় বাজিছিল। চিমলাৰপৰা মানালীলৈ দূৰত্ব প্ৰায় ২৫০ কিলো মিটাৰ। সময় প্ৰায় আঠ ঘণ্টা লাগিব বুলি আমাক ড্ৰাইভাৰজনে জনালে। যাত্ৰা পথত ভালেকেইটা চাব লগা ঠাই আছে বাবে আমাৰ সময় আৰু অধিক লগাৰ সম্ভাৱনা। কুলু মানালীত ৰাফটিং কৰাৰো মন আছে। গতিকে আমি বিশেষ দেৰি নকৰি ৰাওনা হ'লোঁ। আজি আমাৰ ড্ৰাইভাৰজন সলনি হ'ল। আজিৰজন পাঞ্জাৱৰ। গান শুনাৰ খুব চখ।

আগলৈ ...

অনেশ্বৰ পাতিৰ
স্নাতক তৃতীয় বাণ্যাসিক
প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

বৰ্তমান সময়ত যুৱ উশৃংখলতা বিষয়টো অতি স্পৰ্শকাতৰ বিষয় হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। এই সময় হৈছে আধুনিকতাৰ সময়, তথ্য প্ৰযুক্তিৰ সময়। কিন্তু এনে এক যান্ত্ৰিকতাৰ সময়তো কেতিয়াবা এনে বোধ হয় যে, আমি দিনক দিনে এক অন্ধকাৰ সময় আৰু অনিশ্চয়তাৰ দিশলৈহে যেন গতি কৰিছো। তাৰ কাৰণ হৈছে ক্ৰমাৎ বৃদ্ধি পায় অহা যুৱ উশৃংখলতা।

এই যুৱ উশৃংখলতাত অৰিহণা আগবঢ়োৱা প্ৰধান দুটা ইন্ধন হৈছে বাইক আৰু সুৰা। সাম্প্ৰতিক সময়ত যদি মৃত্যুৰ হাৰ চাবলৈ যাওঁ তেন্তে আমি দেখা পাম মৃত্যু হোৱা যুৱকৰ অধিকাংশই ১৪ ৰ পৰা ১৮ বছৰ বয়সৰ যুৱক আৰু তাৰ একমাত্ৰ কাৰণ হৈছে বাইক। আজিৰ ছাত্ৰই অষ্টম শ্ৰেণীৰ পৰাই বাইক চলায় য'ত অনুজ্ঞাপত্ৰ লাভ কৰে ১৮ বছৰ বয়সতহে। দেখা পোৱা গৈছে যে ঘৰত পইচা নাথাকিলেও বন্ধনগোটৰ পৰা হ'লেও ঋণ লৈ যুৱচামে বাইক কিনিবলৈ লৈছে। এফালে বাইকৰ ইনষ্টলমেণ্ট দি শেষ নহয় আনফালে বাইক গৈ কোনোবা থানা নতুবা কোনোবা গেৰেজত পৰি ৰয়গৈ।

অন্যহাতে আজিৰ যুৱচামৰ অধিকাংশই ১২, ১৩ বছৰ বয়সৰ পৰাই মাদক দ্ৰব্য সেৱন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। পাৰ্টিৰ নামত কেৱল কোনোবা ধাৰা নতুবা বন্ধুৰ ৰোমত গৈ সুৰাৰ পাৰ্টি। সেই সুৰা সেৱন কৰি অতিমাত্ৰা বেগত বাইক চলায় আৰু কেতিয়াবা হয়ত ঘৰত আহি মাক-দেউতাকৰ লগত কাৰ্জিয়া কৰিব নতুবা ঘৰৰ আচ-বাচ ধ্বংস কৰাত লাগে। অন্য বহুতো কাৰণ থাকিলেও কিন্তু এই সুৰা আৰু বাইক সাম্প্ৰতিক যুৱ সমাজৰ বাবে কাল ৰূপে নামি আহিছে।

চোৰ ডকাইত-ঠগ-প্ৰৱঞ্চকৰ দৰে ঘটনাবোৰটো আছেই। উচ্চ শিক্ষিত হৈও চাকৰিৰ সন্ধানত চৰকাৰী-বেচৰকাৰী কাৰ্যালয়ৰ দুৱাৰে দুৱাৰে ঘূৰি ফুৰিব লগা হৈছে আৰু চাকৰি নাপাই এচামে মানসিক ভাৱে ভাগি পৰি মাদক দ্ৰব্য সেৱন কৰিবলৈ লৈছে।

যুৱ উশৃংখলতাৰ আন এক কাৰক হৈছে এচাম নিবনুৱাই ইজিমাণি কালেকচনৰ দৰে উপায় অৱলম্বন কৰি নিজৰ প্ৰয়োজন

পূৰণ কৰিছে। এনেদৰে এচামে ইজি মাণি কালেকচনৰ দৰে উপায় অৱলম্বন কৰাটো দেশ আৰু দেহৰ বাবে চৰম দুৰ্ভাগ্যৰ কথা। এনেকৈয়ে আজি শিক্ষিত যুৱ প্ৰজন্মই অনিশ্চয়তাৰে অন্ধকাৰচ্ছন্ন গহুৰলৈ ধাৰমান হ'ব লগা হৈছে আৰু ইয়াৰ লগে লগে বাঢ়িছে যুৱ উশৃংখলতা।

বিশেষকৈ যুৱ সমাজ, সমাজ ব্যৱস্থাৰ পৰা আঁতৰি থকাৰ ফলতেই বাঢ়ি গৈছে যুৱ উশৃংখলতা। এজন ব্যক্তি যদি সামাজিক আৰু ধাৰ্মিক জ্ঞানেৰে পূৰ্ণ হৈ থাকে তেওঁৰ মনত ভয়, অহিংসা, ন্যায় আদি ভাৱে ক্ৰিয়া কৰি থাকে ফলত তেওঁ সমাজ বিৰোধী কাৰ্যকলাপৰ পৰা বিৰত থাকি নিজকে কাম, ত্ৰেণ্ড, মোহৰ পৰা আতৰাই ৰাখি এক স্বাভাৱিক জীৱন-যাপন কৰিব পাৰে। কিন্তু বৰ্তমান আমাৰ সমাজত ইয়াৰ অভাৱ দেখা গৈছে। বিশেষকৈ বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়ৰ আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ বাহিৰে নৈতিক, মানবীয় মূল্যবোধৰ, সমাজ-চেতনা আৰু ধৰ্ম জ্ঞানৰ অভাৱ দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। সেয়ে আজিৰ যুৱ প্ৰজন্মই সমাজ-মানবীয় মূল্যবোধ কি বস্তু বুজি নোপোৱা হৈছে আৰু এইবোৰ আচহুৱা কথা বুলি ভাৱে। এনেবোৰ কাৰণতে আজিৰ যুৱচাম কোনদিশলৈ ধাৰমান হৈছে সহজেই অনুমান কৰিব পাৰি। সেয়ে প্ৰতিদিন বাতৰি কাকতখন মেলি, নতুবা ফেচবুকতো খুলিলেই দেখা পাওঁ হত্যা, ধৰ্ষণ, প্ৰতাৰণা, ৰাজপথত সুৰামন্ত যুৱক-যুৱতীৰ তাণ্ডৰ ইত্যাদি।

গতিকে আমাৰ যুৱ প্ৰজন্মক সমাজমুখী কৰি গঢ়ি তুলিব লাগিব। সামাজিক, নৈতিক মূল্যবোধ আদি শিক্ষাৰে যুৱ প্ৰজন্মক শিক্ষিত কৰি তুলিব লাগিব। যাৰ দ্বাৰা আমাৰ দৰে যুৱ প্ৰজন্মই সমাজখনৰ প্ৰতি, নিজৰ সংস্কৃতিৰ প্ৰতি ধাৰিত হৈ সমাজখনক এটা নতুন মাত্ৰা দিব পাৰিব। ইয়াৰ দ্বাৰাই সামাজিক ব্যাধিবোৰ নোহোৱা কৰিব পাৰিম। সমাজত নতুন দিগন্তৰ উদয় হ'ব। সমাজৰ পৰা আঁতৰাব লাগিব দুৰ্নীতি আৰু স্বার্থকেন্দ্ৰিক ভাৱ। তেতিয়াই গঢ়ি উঠিব এখন সংস্কাৰিত আৰু আদৰ্শ যুক্ত সমাজআৰু য'ত সবলভাৱে প্ৰতিনিধিত্ব কৰিব যুৱ প্ৰজন্মই।

❖❖❖

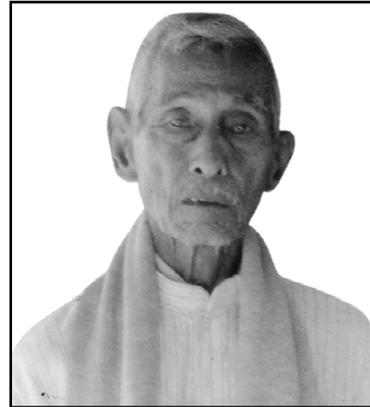
বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত নিজস্ব প্ৰতিভাৰে উজ্জ্বলি উঠা চিলাপথাৰৰ কেইগৰাকীমান ব্যক্তি (৪)

ডাঙৰ মানুহ হ'লেও অনবৰতে মাকো মাৰি থকা বা ঢপলিয়াই থকা তেওঁ সামান্য মানুহহে। গতিকে তুমিও চেষ্টা কৰি থাকা।

— ড' এ. পি. জে. আব্দুল কালাম

চিলাপথাৰ, সৰু হ'লেও এখন ব্যৱসায়িক চহৰ। বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰে পৰিপূৰ্ণ চিলাপথাৰ বৈচিত্ৰ্যৰ মাজত ঐক্যৰ চহৰ। অঞ্চলটোত শিল্পী, সাহিত্যিক, খেলুৱৈ, সমাজকৰ্মী, সাংস্কৃতিক কৰ্মী, শিক্ষাবিদ, বিশিষ্ট সমাজকৰ্মী লোকৰ সংখ্যাও কম নহয়। তেওঁলোকৰ আশাসুধীয়া প্ৰচেষ্টাৰ বাবেই চিলাপথাৰবাসীৰ মাজত শান্তি-সম্প্ৰীতি বহুসময়ত দুগুণে বৃদ্ধি পাইছে। তেওঁলোকৰ বাবেই চিলাপথাৰবাসীয়ে বহুসময়ত চিলাপথাৰবাসী হিচাপে গৌৰৱ কৰিবলৈ সুবিধা পাইছে। উঠি অহা প্ৰজন্মৰ বাবে তেওঁলোক প্ৰেৰণাৰ উৎস। আমি চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী সম্পাদনা সমিতিৰ ফালৰপৰা বৃহত্তৰ চিলাপথাৰ অঞ্চলটোৰ যিসকল ব্যক্তিয়ে সমাজ সু-শৃংখল কৰাত, চিলাপথাৰবাসীক গৌৰৱ কৰাত বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছে, তেওঁলোকৰ বিষয়ে ২০১৬-১৭ বৰ্ষৰ পৰা মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখনত তথ্য সহকাৰে ধাৰাবাহিকভাৱে প্ৰকাশ কৰি আহিছোঁ। সেই ধাৰা অক্ষুণ্ণ ৰাখি এই সংখ্যাত চিলাপথাৰৰ তিনিগৰাকী বিশিষ্ট ব্যক্তিকে এই সংখ্যাটো সজাইছোঁ —

চিলাপথাৰ নগৰৰ প্ৰতিষ্ঠাপক স্বৰ্গীয় শিৱনাথ পেগুদেৱ

যুগ্মতকৰোঁতা
— যুদ্ধাধৰ পেগু
পৰিয়ালৰ জ্যেষ্ঠ ভাতৃ
চিলাপথাৰ

জন্ম-মৃত্যুঃ

স্বাধীনোত্তৰ প্ৰাক কালতে ১৯২৬ খ্ৰীষ্টাব্দত অবিভক্ত লক্ষ্মীমপুৰ জিলাৰ মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ উত্তৰ পশ্চিম দিশত বৈ থকা বুঢ়ীসূতি নদীৰ কাষত থকা বুঢ়ীসূতি গাঁৱত স্বৰ্গীয় হলিৰাম পেগু আৰু স্বৰ্গীয়া পাঁটালীং পেগুৰ গুৰুত শিৱনাথ পেগুদেৱে জন্ম গ্ৰহণ কৰে। তেখেতৰ পাঁচজন ভাই-ককাইৰ ভিতৰত তেওঁ তৃতীয় জন। স্নানামধ্য ব্যক্তি শিৱনাথ পেগুদেৱ (মোৰ মাজু দদাইদেউ) বাৰ্ধক্যজনিত ৰোগত ভোগী ইং ১০/০৫/২০১৫ তাৰিখে গুৱাহাটীস্থিত মিডলেণ্ড হস্পিটেলত ঘৰৰ সকলোকে কন্দুৱাই ইহলীলা সম্বৰণ কৰে।

ছাত্ৰ-জীৱনঃ

তেওঁ ডিব্ৰুগড়স্থিত জৰ্জ হাই স্কুলত মধ্য ইংৰাজী পৰ্যায়লৈকে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁ ছাত্ৰ জীৱন ইমানতে সাং কৰি চাবুৱাস্থিত মেলেটেৰী প্ৰশিক্ষণ শিবিৰত যোগদান কৰিছিল। প্ৰশিক্ষণ চলি থকা অৱস্থাত তেওঁৰ মাতৃ অৰ্থাৎ আমাৰ

বুঢ়ী আইতাৰ কান্দোনৰ ফলত ঘৰত কাৰোৰেই পেটত ভাত পানী নোযোৱা হৈছিল। উপায়স্বৰ হৈ তেওঁৰ দেউতাই বৰপুত্ৰ বাংকচিং পেগুক চাবুৱালৈ পঠাইছিল। তেওঁ গৈ মাতৃৰ টান অসুখ বুলি মেলেটেৰী কেম্পত জনাই শিৱনাথ পেগুদেৱক ঘূৰাই আনিছিল।

চাকৰি জীৱনঃ

সামৰিক প্ৰশিক্ষণ শিবিৰৰ পৰা ঘূৰি অহা কেই বছৰমানৰ পিছত ধেমাজি মহকুমাৰ খণ্ড উন্নয়ন বিষয়াৰ অধীনত কুলাজান গাঁও পঞ্চায়তৰ সম্পাদক পদত প্ৰায় দুবছৰ কাৰ্য নিৰ্বাহ কৰি থকাৰ সময়ত তেখেতে শিৱসাগৰত পঞ্চায়ত সম্পাদক প্ৰশিক্ষণ গ্ৰহণ কৰি সুখ্যাতিৰে সম্পাদক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ ঘূৰি আহিছিল। সম্পাদক পদত অধিস্থিত হৈ থাকোতে তেখেতৰ নুমলীয়া ভাত কৰফুল চন্দ্ৰ পেগুৱে কুলাজান গাঁও পঞ্চায়তৰ সভাপতি পদত নিৰ্বাচিত হোৱাত তেওঁৰ সৰু ভাতৃৰ তলত কাম কৰিবলৈ অসুবিধা পাই চাকৰি ইস্তফা দি তেওঁ সমাজ সেৱা উদ্দেশ্যে কুলাজান মণ্ডল কংগ্ৰেছৰ সভাপতি পদত দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিছিল। তেখেতে দুবাৰকৈ মণ্ডল কংগ্ৰেছৰ সভাপতি হৈছিল। কুলাজান মণ্ডল কংগ্ৰেছৰ সভাপতি হৈ থকা সময়তে ১৯৭৯ চনত কুলাজান সমবায় সমিতিত সভাপতি হিচাপেও নিৰ্বাচিত হৈছিল। কুলাজান সমবায় সমিতিৰ প্ৰথম সভাপতি স্বৰ্গীয় পৰমানন্দ দলে আৰু তেওঁ সমবায় আন্দোলনৰ গুৰি ধৰোতা আছিল। সেয়েহে কুলাজান গাঁও পঞ্চায়তৰ ৰাইজে শিৱনাথ পেগুদেৱক সমবায় সমিতিৰ সভাপতি পদত নিৰ্বাচিত কৰিছিল। তেখেতৰ দিনতেই কুলাজান সমবায় সমিতিৰ কাৰ্যালয় নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। তেখেতে গাঁও পঞ্চায়তৰ সভাপতি হৈ পাঁচ বছৰ কাল সম্পূৰ্ণ কৰিছিল। তেখেত চিলাপথাৰ নগৰৰ প্ৰতিষ্ঠা কালৰ পৰাই চিলাপথাৰ চেম্বাৰচ অৱ কমাৰ্চৰ সভাপতিৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি ব্যৱসায়ী সত্ৰাক শান্তি-সম্প্ৰতিৰে ব্যৱসায়-বাণিজ্য কৰিবলৈ উৎসাহ ও উদ্দীপনা দিছিল। তাৰ পিছত চিলাপথাৰ নগৰ উন্নয়ন সমিতিৰ সভাপতি হিচাপে দায়িত্ব ভাৰ গ্ৰহণ কৰি নিজে নিজে গঢ়ি উঠা চিলাপথাৰক নগৰ হিচাপে চৰকাৰী অধিসূচনা হাই কৰ্টৰ যোগেদি জাৰি কৰাই নগৰ সমিতি নিৰ্বাচন অনুষ্ঠিত কৰাইছিল। সেই ক্ষেত্ৰত নগৰ সমিতিৰ সম্পাদক স্বৰ্গীয় পৰিমল দত্তই প্ৰভূত বৰঙণি যোগাইছিল। এনে মহৎ কাম কৰাৰ সুবাদত তেখেতক ধেমাজি জিলাৰ কংগ্ৰেছ সেৱা দলৰ এসপ্তাহ জোৰা প্ৰশিক্ষণ শিবিৰৰ অভ্যৰ্থনা সমিতিৰ সভাপতি হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ চিলাপথাৰ মণ্ডল কংগ্ৰেছ (ই) কমিটিৰ কৰ্মকৰ্তাসকলে অনুৰোধ জনোৱাত তেখেতে অতি উৎসাহ আৰু আগ্ৰহেৰে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিল। উক্ত শিবিৰত অসম চৰকাৰৰ দুজন কেবিনেট মন্ত্ৰী,

দুজন বিধায়ক আৰু পাঁচজন প্ৰদেশ কংগ্ৰেছ সেৱা দলৰ জ্যেষ্ঠ প্ৰশিক্ষকে প্ৰশিক্ষণ প্ৰদান কৰিছিল কাৰণে এই শিবিৰ অসমৰ ভিতৰত অন্যতম শিবিৰ হিচাপে পৰিগণিত হৈছিল। এই শিবিৰটো ১৯৮৪ চনত চিলাপথাৰ পাব্লিক ইংলিচ উচ্চ ইংৰাজী বিদ্যালয় প্ৰাঙ্গণত অনুষ্ঠিত হৈছিল। উক্ত শিবিৰৰ মই নিজেই প্ৰদেশ কংগ্ৰেছৰ সেৱাদলৰ অধ্যক্ষৰ অনুমতিত শিবিৰাধিপতি (Camp Commandant) হৈছিলোঁ। বিশেষকৈ অসমৰ মাননীয় মুখ্য মন্ত্ৰী স্বৰ্গীয় হিতেশ্বৰ শইকীয়াৰ সুপৰামৰ্শত এই প্ৰশিক্ষণ অনুষ্ঠিত হৈছিল। স্বৰ্গীয় পেগুদেৱে বহু কষ্ট আৰু ত্যাগেৰে এই গুৰু দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি সফল সামৰণি মাৰিবলৈ সামৰ্থ হৈছিল। সেই সময়ত মই কংগ্ৰেছ দলৰ মুখ্য সংগঠকৰ দায়িত্বত আছিলোঁ। মোৰ অনুৰোধত অসমৰ ৰাজহ মন্ত্ৰী মুকুট শৰ্মাদেৱে শিৱনাথ পেগুদেৱক ধেমাজি জিলাৰ চিচি ৰাজহ চক্ৰৰ ভূমি উপদেষ্টা পৰিষদৰ সদস্য হিচাপে মনোনীত কৰিছিল।

কৰ্ম জীৱনৰ উল্লেখনীয় কামঃ-

উপৰোক্ত ৰাজহুৱা কৰ্মৰাজিৰ পূৰ্বতে তেখেতে তেখেতৰ কৰ্ম জীৱনত বহুখিনি ৰাজহুৱা কাম সুকলমে সমাধান কৰিছিল। ১৯৫০ চনৰ প্ৰলয়ংকাৰী ভূমিকম্পৰ পিছত বুঢ়ীসুতী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়খন ঠান-থিত নোহোৱা হৈছিল। তেতিয়া সেই গাঁৱৰ পৰা বিদ্যালয়খন দীঘলী চাপৰি গাঁৱলৈ উঠাই অনা হৈছিল আৰু বিদ্যালয়খন পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি সেই সময়ৰ প্ৰধান শিক্ষক স্বৰ্গীয় প্ৰেমনাথ দলেদেৱক পুনৰ প্ৰধান শিক্ষক হিচাপে স্থানীয় ৰাইজে কাৰ্যভাৰ অৰ্পণ কৰিছিল। স্বৰ্গীয় শিৱনাথ পেগুদেৱে সংলিষ্ট শিক্ষা বিভাগৰ লগত যোগাযোগ কৰি প্ৰেমনাথ দলেদেৱকে বুঢ়ীসুতী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত প্ৰধান শিক্ষক হিচাপে বাহাল ৰাখিছিল। কিছু দিনৰ পিছত দীঘলী গাঁৱৰ পৰা উঠি অহা কেইজনমান লোকে বিদ্যালয়খন কুলামোৱালৈ লৈ আনিব লাগে বুলি স্বৰ্গীয় পেগুদেৱক জোৰদাৰ অনুৰোধ জনাইছিল। কিন্তু তেখেতে অতি কৌশলেৰে সাপও মাৰিলে লাঠিও নভঙাৰ দৰে বুঢ়ীসুতী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়খন দীঘলীতে ৰাখি নতুনকৈ এখন প্ৰাথমিক বিদ্যালয় কুলামুৱাত প্ৰতিষ্ঠা কৰি চৰকাৰীকৰণ কৰাত পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছিল। এনেকৈ তেখেতে বহু প্ৰাথমিক বিদ্যালয়, মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয়, উচ্চ ইংৰাজী বিদ্যালয়, উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয় আৰু মহাবিদ্যালয়লৈ অভূত বৰঙণি যোগাইছিল। বিভিন্ন সময়ত অকাজান উচ্চ ইংৰাজী বিদ্যালয়ত সদস্য তথা সভাপতি হিচাপে থাকি বিদ্যালয়খন উত্তৰণৰ দিশত অন্যতম ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছিল। তেখেতে চিলাপথাৰস্থিত প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মকুমাৰী ঈশ্বৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দ্বিতীয়জন লেখত লবলগীয়া অন্যতম প্ৰতিষ্ঠাপক

অৱসৰী শিক্ষক আৰু সাহিত্যিক শ্ৰীযুত শুভকান্ত ৰেগন

সদস্য আছিল। সেইসময় তেখেত অসম সাহিত্য সভাৰ আজীৱন সদস্য হৈ অসমীয়া ভাষা সাহিত্যলৈ অশেষ বৰঙণি দি গৈছে। তাৰোপৰি তেখেতে ১৯৬৬ চনত কুলাজান গাঁৱত অনুষ্ঠিত হোৱা ২৩ সংখ্যক বাঙালী কবিগোষ্ঠীৰ অভ্যর্থনা সমিতিৰ সদস্য আছিল। সেই সময়ৰ অসম চৰকাৰৰ বন বিভাগৰ উপ মন্ত্ৰী ললিত কুমাৰ দলেৰ নেতৃত্বত অনুষ্ঠিত হোৱা সদৌ অসম বাঙালী কবিগোষ্ঠীৰ সহকাৰী সম্পাদক হিচাপে মনোনীত হৈছিল। অতি সুন্দৰভাৱে বাঙালী কবিগোষ্ঠীৰ কাৰ্যসূচীবোৰ ৰূপায়ণ কৰিছিল। উক্ত বাঙালী কবিগোষ্ঠী মহা সভালৈ ভাৰতৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী জৱাহৰলাল নেহেৰুৰ দুহিতা প্ৰিয়দৰ্শিনী ইন্দিৰা গান্ধীক নিমন্ত্ৰণ কৰা হৈছিল আৰু তেখেতৰ উপস্থিতিয়ে সদৌ ভাৰত তথা বিশ্ব দৰবাৰত মিচিং বাঙালী কবিগোষ্ঠীৰ নাম উজ্জলাবলৈ সমৰ্থ হৈছিল।

সাংস্কৃতিক দিশতঃ-

সাংস্কৃতিক দিশত বাস্তৱিকতে তেখেতে সক্ৰিয়ভাৱে নালাগিছিল যদিও উঠি অহা যুৱক-যুৱতীসকলক কৃষ্টি-সংস্কৃতি জীয়াই ৰাখিবলৈ গঠনমূলক পৰামৰ্শ দিছিল। বিশেষকৈ মিচিং জনজাতি সাংস্কৃতিক দিশত অতিকৈ পিছ পৰা হ'লেও মিচিং সংস্কৃতি এটা আদৰ্শীয় আৰু উৰ্বৰ সংস্কৃতি বুলি তেখেতে কথা প্ৰসংগত উল্লেখ কৰিছিল।

দুঃসাহসিক কাৰ্যঃ-

স্বৰ্গীয় শিৱনাথ পেগুদেৱে বৰ ভালকৈ সাঁতুৰিব জানিছিল। ১৯৫০ চনত বৰ ভুইকপত ঘৰ-বাৰী ভাঙি-চিঙি গৈছিল আৰু মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ কোবাল পানীয়ে বুঢ়ীসুঁতী নৈৰে গাঁৱলৈ তীব্ৰ বেগেৰে সোমাই আহি ঘৰ-বাৰী উটাই লৈ গৈছিল। সেই সময়ত তেখেতে এখন হাতেৰে তিনি বেটেৰীয়া ট'ৰ্চ লাইট লৈ আৰু অন্য এখন হাতেৰে সাঁতুৰি নদীৰ পাৰত বান্ধি থোৱা ডাঙৰ শলখ কাঠৰ নাওখন লৈ আনি ঘৰৰ আৰু গাঁৱৰ ৰাইজক নাওত উঠাই ওখ ঠাইত নিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰি জীৱন ৰক্ষা কৰিছিল। তাৰোপৰি এখন দা লৈ বান্ধি থোৱা গৰু-ম'হবোৰৰ ৰচী কাটি মেলি দিছিল।

প্ৰকৃত সত্যবাদী মানুহে কাৰো প্ৰতি সমৰ্থনৰ বাবে যুক্তি নিদিয়ৈ বা বিৰুদ্ধাচৰণ নকৰে। সেই গুণটো তেখেতৰ চৰিত্ৰত ফুটি উঠিছিল। মহাভাৰত কাব্যত গীতাৰ শ্লোক ফাঁকিৰে অৰ্জুনক কৃষ্ণই বুজাই কৈছিল যে প্ৰকৃত সত্যবাদী জ্ঞানীলোকৰ কৰ্মই ধৰ্ম। সেয়ে সত্যৰ সদায় জয় হয়। এনে গুঢ়াৰ্থ কথাবিলাক গাঁৱৰ বুঢ়া ও আদৰ্শীয়াসকলক মহাকাব্যখন পাঠ কৰি অৰ্থ বুজাই দিছিল। মই নিজে তেখেতৰ শুৱলা ভাষাৰে মহাকাব্য পাঠকৰা আৰু তাৰ তাৎপৰ্যৰ বৰ্ণনা শুনি আপ্ত হৈছিলোঁ। □

জন্ম : শ্ৰীশুভকান্ত ৰেগনদেৱৰ জন্ম হয় ইং ১৯৫৬ চনৰ মে' মাহৰ ১ তাৰিখে (মেট্ৰিকৰ প্ৰমাণ পত্ৰ মতে) ধেমাজি জিলাৰ চিচি মৌজাৰ অন্তৰ্গত লহৰাম খুটি গাঁৱত। দেউতাকৰ নাম স্বৰ্গীয় মঙলা ৰেগন আৰু মাকৰ নাম আছিল স্বৰ্গীয়া অলিতি ৰেগন।

শিক্ষা : কেবাৰাংগ প্ৰাইমাৰী বিদ্যালয়ৰ পৰা নিম্ন প্ৰাথমিক শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি উচ্চ প্ৰাথমিকৰ শিক্ষা ডিব্ৰুগড় মিচিং এম.ই. স্কুলত গ্ৰহণ কৰে। ডিব্ৰুগড় মিচিং উচ্চ মাধ্যমিক (বৰ্তমান উচ্চতৰ) বিদ্যালয়ৰ পৰা ১৯৭৩ চনত প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষা পাছ কৰে। ইয়াৰ পিছত ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ (DHSK) মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ দ্বিতীয় বৰ্ষলৈ অধ্যয়ন কৰে। এনে সময়তে শিক্ষকৰ চাকৰিত নিযুক্তি লাভ কৰে ইং ১৯৭৫ চনত। পিছলৈ গ্ৰামাঞ্চলত চিকিৎসা সেৱাৰ অভাৱ দেখি গুৱাহাটীত থকা দিছপুৰ হোমিওপেথিক কলেজৰ পৰা correspondence course ৰ জৰিয়তে Dr. MD (H) আৰু D.D. (H) উপাধি (১৯৮২) গ্ৰহণ কৰি শিক্ষকতাৰ লগতে কিছু বছৰৰ বাবে জনসাধাৰণৰ মাজত হোমিও পদ্ধতিৰে চিকিৎসা সেৱা আগবঢ়ায়।

শিক্ষকতা : ইং ১৯৭৫ চনত ভলুকাগুৰি প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত প্ৰথমে নিযুক্তি পোৱাৰ পিছত পিছলৈ কেইবাখনো বিদ্যালয়লৈ চৰকাৰী নিৰ্দেশানুসৰি বদলি হৈ শিক্ষকতাৰ গুৰু দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে পালন কৰে। এই বিদ্যালয়সমূহ (২) ভাস্কোৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয় (২) মেছাকি টঙানী প্ৰাথমিক বিদ্যালয় (৩) আমগুৰি আহোম প্ৰাথমিক বিদ্যালয় (৪) মালিনীপুৰ

প্ৰাথমিক আৰু (৫) চিলাফুলবাৰী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়। শিক্ষকতাৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য নিষ্ঠাসহকাৰে পালন কৰাৰ উপৰিও সমাজ-সংস্কৃতি, সাহিত্য-কৃষ্টি আৰু বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানৰ সৈতে জড়িত থাকি সমাজ তথা শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অন্যতম অৰিহণা যোগোৱাৰ ফলস্বৰূপে ২০১০ বৰ্ষত ধেমাজি জিলা কৰ্তৃপক্ষই পাঁচ ছেপ্টেম্বৰ দিনটোত তেখেতক জিলা কৃতি শিক্ষকৰ বাঁচৰে সন্মানিত কৰে।

বিভিন্ন সামাজিক, সাংস্কৃতিক আৰু শৈক্ষিক অনুষ্ঠানৰ সৈতে জড়িত কৰ্মৰাজি : তেখেত বৃহত্তৰ অবিভক্ত চিচি-টঙানী মিচিং দূৰবু কীবাঙৰ একালৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে দায়িত্বত থাকি মিচিং সংস্কৃতিৰ উদ্ভৱণৰ বাবে কাম কৰি গৈছে (১৯৮৬-৮৯)। বৃহত্তৰ চিচি-টঙানী অঞ্চলস্থ 'কুলি গাঁও প্ৰাথমিক শিক্ষক কেন্দ্ৰ' সভাৰ দুই-তিনিটা কাৰ্যকালৰ বাবে কেন্দ্ৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব পালন কৰি গৈছে। একালত বৃহত্তৰ চিচি-টঙানী বাংকে আগম কীবাঙৰ মুখপাত্ৰ সম্পাদকৰ পদো অলংকৃত কৰিছিল। এই সময়তে উক্ত অঞ্চলৰ পৰা প্ৰথম প্ৰকাশিত দগনী (Dogne) প্ৰকাশ পায় ১৯৮৬ চনত। তেখেত ২০০০-২০০৪ লৈ চিলাপথাৰ মিচিং বাংকে আগম কীবাঙ (মিচিং শাখা সাহিত্য সভা)ৰ সভাপতি আৰু চিলাপথাৰস্থিত সমলয় গোষ্ঠী আৰু চিলাপথাৰ শাখা সাহিত্য সভাৰো একালৰ সদস্য ৰূপে কাম কৰি গৈছে। স্মৃতিগ্ৰন্থ AGOM NANEৰ এখেত সম্পাদক আছিল। ইং ২০১০-২০১২ বৰ্ষৰ বাবে মিচিং আগম কীবাঙ (MAK)ৰ কেন্দ্ৰীয় কমিটীৰ সন্মানীয় সদস্য ৰূপেও বিশেষ ভূমিকা পালন কৰি গৈছে। তেখেত MAK ৰ আজীৱন সদস্য। বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান আৰু জাতীয় অৰাজনৈতিক সংগঠনৰ সৈতেও তেখেত জড়িত। ধেমাজি জিলা প্ৰাথমিক শিক্ষক সন্মিলনীৰ সৈতে ইংৰাজী ১৯৮৪-৮৫ চনৰ অবিৰতভাৱে জড়িত থাকি ২০০৮-২০১৪ চনলৈ জিলা সন্মিলনীৰ হিচাপ পৰীক্ষকৰ গুৰু দায়িত্বও নিঃস্বার্থ ৰূপত পালন কৰি গৈছে। তেখেত পূৰ চিলাপথাৰ শিক্ষক কেন্দ্ৰৰো কেইবা বছৰৰ বাবে সম্পাদকৰ দায়িত্ব পালন কৰি গৈছে। শিক্ষকৰ কল্যাণৰ স্বার্থত শিক্ষক কল্যাণ পুঁজি গঠন কৰি সম্পাদকৰ দায়িত্বও পালন কৰে। জীৱন বীমা নিগমত সংযোগ ৰাখি শিক্ষকৰ ভৱিষ্যত স্বার্থ সুৰক্ষিত কৰা আদি কামতো আত্মনিয়োগ কৰিছিল। সাংস্কৃতিক ভাল পোৱাৰ বাবে বিভিন্ন অনুষ্ঠান পৰ্বৰ সাংস্কৃতিক প্ৰতিযোগিতাসমূহত তেখেতক বিচাৰকৰ আসনত বহুৱাইছিল। তেখেত আছিল সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰখনৰ এগৰাকী পৰ্যালোচক।

তেখেত মিচিং জনজাতিৰ এটি বংশ পৰিয়ালৰ REGON OPIN KEBANGৰ একালৰ সম্পাদক আছিল। শ্ৰীযুত নবীনচন্দ্ৰ কাৰ্দঙৰ দ্বাৰা প্ৰযোজিত 'মিচিং ভিডিঅ' ফিল্ম 'OPAN MIKSI'ৰ তেখেত সহকাৰী নিৰ্দেশক। তেখেত আংশিক অভিনয়ো কৰিছিল। ইতিমধ্যে চিলাপথাৰ চহৰখনত গঢ় লৈ উঠা কেইবাখনো শিক্ষা আৰু সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ সৈতে তেখেত ওতঃপ্ৰোত জড়িত। প্ৰতিষ্ঠা লগ্নৰ সময়ত চিলাপথাৰ পূৰ্বাঞ্চল কলেজ আৰু চিলাপথাৰ টাউন মহাবিদ্যালয়ৰ সৈতে ওতঃপ্ৰোত জড়িত আছিল। চিলাপথাৰ নগৰ উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়, ৰবাদ গাঁও প্ৰাথমিক বিদ্যালয় আৰু চিলাপথাৰ নগৰ মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয়ৰ সৈতে প্ৰতিষ্ঠা লগ্নৰে পৰা জড়িত থাকি বিদ্যালয়সমূহে প্ৰাদেশীকৰণৰ দিশত সমাজৰ সৈতে প্ৰচেষ্টা হাতত লৈছিল। তেখেতৰ সভাপতিত্বৰ সময়তে ইং ২০১৩ চনত চিলাপথাৰ নগৰ হাইস্কুলখন চৰকাৰে প্ৰাদেশীকৰণ কৰে। চিলাপথাৰ নগৰ এম.ই. স্কুলখনৰ তেখেত পৰিচালনা কমিটীৰ প্ৰতিষ্ঠাপক সভাপতি আছিল আৰু বৰ্তমানৰ সভাপতি পদটি অলংকৃত কৰি আছে। ইয়াৰ লগতে বৰ্তমান তেওঁ চিলাপথাৰ মিচিং বাংকে আগম কীবাঙ (মিচিং শাখা সাহিত্য সভা)ৰ সভাপতিৰ আসনত থাকি স্বকীয় ভাষা সাহিত্যৰ উদ্ভৱণৰ দিশত কাম কৰি আছে। চিলাপথাৰ অঞ্চলৰ পৰা প্ৰকাশিত সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ গ্ৰন্থ-আলোচনী আদিৰ সৈতে তেখেত জড়িত। বিশেষকৈ মিচিং সমাজৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত গ্ৰন্থ, স্মৃতিগ্ৰন্থ, আলোচনী আদিত তেওঁ ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত হৈ প্ৰকাশৰ দিশত সমল যোগাই আহিছে।

মিচিং আৰু অসমীয়া ভাষাত তেখেতে সাহিত্য চৰ্চা কৰি গল্প, কবিতা, প্ৰবন্ধ আদি প্ৰকাশ কৰি এগৰাকী পৰিচিত লেখক হিচাপেও স্বীকৃতি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। তেখেতে বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ লগতে বিভিন্ন ব্যক্তিৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত ১৬ খনতকৈও অধিক আলোচনী, গ্ৰন্থ আৰু ব্যক্তিগত স্মৃতিগ্ৰন্থ সফলভাৱে সম্পাদনা কৰি সমাজৰ পৰা প্ৰশংসা তথা সাদৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। তেখেতৰ স্বৰচিত গ্ৰন্থসমূহ হৈছে (১) বৈচিত্ৰময় মিচিং সংস্কৃতিৰ ধাৰা (২) ৰঙা-নীলা পখিলা (কবিতা পুথি) দ্বি-ভাষিক তথা এককভাৱে সমন্বিত দ্বিভাষিক (মিচিং, অসমীয়া আৰু ইংৰাজী) ভাষাৰ গ্ৰন্থ, আলোচনী আৰু স্মৃতিগ্ৰন্থসমূহ হৈছে—

- (১) 'Dogne' - দগনা (১৯৮৬) একক।
 (২) 'Ligang' - লুগাং যুটীয়া।
 (৩) 'Agom Na:ne' - আগম নাংনৌ (ভাষা জননী) একক (২০০৭)।
 (৪) 'Po:rag' - পঃৰাগ (যুটীয়া) (২০১১)।
 (৫) 'Kangkin' - কাংকিন (ঐ) (২০১২)।
 (৬) 'Ligang' - লুগাং (ঐ) (২০১৩)।
 (৭) 'Migun' - মিগুনমিমাং (ঐ) (২০১৩)।
 (৮) 'Yelam' - য়ীলাম গামিগ (ঐ) (২০১৫)।
 (৯) 'মিলন তীৰ্থ' (যুটীয়া) (২০১৮)।

(১০) 'জনজাতি কণ্ঠ' (সহ সম্পাদকৰূপে)।

ইয়াৰ উপৰিও চিলাপথাৰ অঞ্চলস্থ বিশেষ বিশেষ ব্যক্তিৰ মৃত্যু তিথি, শ্রাদ্ধ, দহা আদিত প্ৰকাশ কৰা স্মৃতি বা স্মাৰক গ্ৰন্থ ছখন সফলতাৰে আটকধুনীয়াকৈ সম্পাদনা কৰি ৰাইজৰ প্ৰশংসা বুটলিছে। কৃতী শিক্ষক, সাহিত্যানুৰাগী সংস্কৃতিপ্ৰেমী, সমাজপ্ৰিয় শ্ৰীযুত শুভকান্ত বেগনৰ আমি চিলাপথাৰ কলেজ কৰ্তৃপক্ষ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা সু-স্বাস্থ্য ও দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিছোঁ।

আশা কৰিছোঁ তেখেতৰ মনুষ্য জীৱন সাৰ্থক হওক, উত্তৰ প্ৰজন্মৰ বাবে অনুপ্ৰেৰণা হওক, ভগৱানৰ ওচৰত এয়ে কামনা।

চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীসমূহৰ ক্ৰম

বৰ্ষ	সম্পাদক	তত্ত্বাবধায়ক
১৯৮৪-৮৫	ৰিংকু দাস	ডিম্বেশ্বৰ গগৈ
১৯৮৮-৮৯	ৰিণু দাস	বসন্ত কুমাৰ দলে
১৯৯১-৯২	দেৱকান্ত দেউৰী	বিস্টুৰাম কোঁৱৰ
২০০০-০১	ইন্দ্ৰকান্ত ভঁৰালী	নন্দেশ্বৰ কছাৰী
২০০১-০২	ৰত্না সৰকাৰ	বিস্টুৰাম কোঁৱৰ
২০০৪-০৫	ভৱানী পেগু	ড° বসন্ত কুমাৰ দলে
২০০৮-০৯	চন্দ্ৰপ্ৰভা পেগু	বীণা দেৱী
২০১০-১১	ৰাধীৰাণী দলে	ড° বেবী মৰাং দলে
২০১১-১২	জেমছু দলে	ড° বসন্ত কুমাৰ দলে
২০১৩-১৪	দিব্য কুলি	ড° বেবী মৰাং দলে
২০১৪-১৫	প্ৰাঞ্জল বুঢ়াগোহাঁই	ড° বেবী মৰাং দলে
২০১৫-১৬	কৃষ্ণ বৰগোহাঁই	প্ৰাঞ্জল দাস
২০১৬-১৭	মৰমী দিহিঙ্গীয়া	প্ৰাঞ্জল দাস
২০১৭-১৮	পৰেশ পাইত	প্ৰাঞ্জল দাস
২০১৯-২০	সঞ্জীৱ ৰাজবংশী	প্ৰাঞ্জল দাস
২০২১-২২	মনোৰঞ্জন কুলি	ড° জোনালী চেতিয়া

বিঃদ্ৰঃ— কিছু বছৰৰ আলোচনী প্ৰকাশ কৰিব পৰা নগৈছিল আৰু প্ৰকাশিত কিছু সংখ্যক আলোচনীৰ তথ্য সংগ্ৰহ কৰিব পৰা নগল। ২০২০-২১ বৰ্ষত ক'ৰণা মহামাৰীৰ বাবে ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচন অনুষ্ঠিত হোৱা নাছিল। তাৰ বাবে আমি দুঃখিত।

Turtle

(কল্‌তুৰা)

‘TURTLE’ মৰুৰ দেশত অমৃতৰ সন্ধান

ড° শ্ৰীময়ী ফুকন

সহকাৰী অধ্যাপিকা, বসান বিজ্ঞান বিভাগ, চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়

অসমীয়াত এযাৰ কথা আছে— ‘পানীয়েই প্ৰাণীৰ প্ৰাণ।’ এই পানীৰ বাবেই ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন ৰাজ্যত মানুহে হাহাকাৰ কৰিব লগা হৈছে। জলবায়ুৰ পৰিৱৰ্তনৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধি আৰু বৰষুণৰ মাত্ৰা কমি যোৱাৰ ফলত ৰাজস্থান, গুজৰাটৰ দৰে ৰাজ্যত ভূ-গৰ্ভৰ পানীৰ স্তৰ ক্ৰমাগত হ্রাস পোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। এই পানীৰ সংকটক পটভূমি হিচাপে লৈ ২০১৮ চনত নিৰ্মাণ কৰি উলিওৱা হ’ল এখন বোলছবি—‘TURTLE’। ৰাজস্থানৰ এখন ভিতৰুৱা গাঁৱৰ ৰামকৰণ চৌধুৰী নামৰ এজন কৃষকৰ জীৱনত ঘটা এটি সত্য ঘটনাৰ আলমত ছবিখন নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। বলিউডৰ এজন জ্যেষ্ঠ, নিপুণ অভিনেতা সঞ্জয় মিশ্ৰই মুখ্য চৰিত্ৰত অভিনয় কৰা ছবিখনৰ পৰিচালক দিনেশ যাদৱ আৰু প্ৰযোজক অশোক এইচ চৌধুৰী। ছবিখনে ২০১৯ চনত শ্ৰেষ্ঠ ৰাজস্থানী চিনেমাৰ ৰাষ্ট্ৰীয় পুৰস্কাৰ বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছে।

ছবিখনৰ আৰম্ভণিতে পৰিচালকে ৰাজস্থানৰ এনে এক অঞ্চল দেখুওৱাইছে য’ত চাৰিওফালে কেৱল ধূলি আৰু বালি। বালি আৰু ধূলি ফালি কান্ধত নাঙলসদৃশ মাটিখন্দা এবিধ সঁজুলি লৈ আঙুৰাই আহিছে ধূতি পৰিহিত এজন ব্যক্তি।

তেৱেঁই হৈছে ৰামকৰণ চৌধুৰী। অৰ্থাৎ মুখ্য চৰিত্ৰত অভিনয় কৰা সঞ্জয় মিশ্ৰ। কাহিনীৰ মতে ৰামকৰণ চৌধুৰীৰ নিজাকৈ এটা কুঁৱা আছিল যিটো অতিপাত খৰাঙৰ ফলত শুকাই গ’ল। সেই কুঁৱাৰ বহু বছৰৰ পৰাই গাঁওবাসীয়ে পানী ব্যৱহাৰ কৰি আছিল। কিন্তু কুঁৱাটো শুকাই যোৱাত গাঁৱৰে অন্য এজন ব্যক্তি সমুৰ কুঁৱাৰ পৰা পানী কিনিবলগীয়া হৈছিল। সেই কুঁৱাতে ৰামকৰণ চৌধুৰীৰ আঠ বছৰীয়া নাতি অশোকে এটা কাঁছ এৰিবলৈ যাওঁতে সমুয়ে দুৰ্বাৱহাৰ কৰে। সেই সময়তে ৰামকৰণ সেই ঠাইত উপস্থিত হয়গৈ। সমুয়ে ৰামকৰণৰ কুঁৱাটো শুকাই যোৱাৰ বাবে অশোককে দোষাৰোপ কৰে। কাৰণ অশোকৰ জন্মৰ পিছতেই কুঁৱাটো শুকাই থাকিল। এইখিনিতে ছবিখনৰ জৰিয়তে সমাজলৈ এটি বাৰ্তা প্ৰেৰণ কৰিব বিচাৰিছে যে ভাৰতবৰ্ষত এতিয়াও কিছুমান অন্ধবিশ্বাস মানুহৰ মাজত প্ৰচলিত আছে। গাঁওবাসীৰ পানীৰ সমস্যা দূৰ কৰিবৰ বাবে ৰামকৰণ চৌধুৰীয়ে এটা কুঁৱা খান্দিবলৈ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰে। তেওঁ গাঁওবাসীক কয় যে তেওঁৰ ঘৰৰ চৌহদত তেওঁৰ উপৰিপুৰুষে সোণৰ আ-অলংকাৰৰ টোপোলা এটা পুতি থৈ যায়। সেই টোপোলাটো খান্দি উলিয়ালে পানীৰ সমস্যা নিৰ্মূল

হ'ব বুলি বামকৰণে আশ্বাস দিয়ে। কাৰণ, সেই টোপোলাত থকা গহণা বিক্ৰী কৰি পোৱা টকাৰে তেওঁলোকে কুঁৱা খান্দিব পাৰিব আৰু ৰাইজে বিনামূল্যে পানী ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰিব। বামকৰণৰ আশ্বাসত বিশ্বাস ৰাখি গাঁওবাসীয়ে গাঁত খান্দি গৈ থাকিল, কিন্তু সেই সোণৰ টোপোলাটো বিচাৰি পালেনে? বামকৰণে পানীৰ সমস্যাৰ সমাধানৰ কিবা বাট বিচাৰি উলিয়াব পাৰিলেনে? এই গোটেই কাহিনীভাগ দৰ্শকে এশ মিনিটৰ বোলছবিখনৰ জৰিয়তে দেখিবলৈ পাব।

মুখ্য কাহিনীৰ উপৰিও অন্য কিছু সমস্যা বোলছবিখনত দেখুওৱা হৈছে। অন্ধবিশ্বাস, কু-সংস্কাৰৰ উপৰিও বাল্যবিবাহৰ দৰে ঘটনা এতিয়াও যে আমাৰ সমাজত প্ৰচলিত সেয়া দেখুৱাইছে।

বোলছবিখনৰ নামকৰণ ৰূপকভাৱে কৰা হৈছে। আমি সকলোৱে জানো যে কাছই কণী পাৰিবৰ বাবে পানীৰ পৰা বালিচৰলৈ উঠি আহে আৰু কণী পৰাৰ পিছত কাছবোৰ পুনৰ গভীৰ পানীলৈ ঢাপলি মেলে। 'TURTLE' ছবিখনত বামকৰণ চৌধুৰীক এটি পিয়াহত আতুৰ কাছৰ লগত ৰিজোৱা হৈছে, যিয়ে প্ৰচণ্ড তাপ আৰু ধূলি-বালিৰ মাজত পানী বিচাৰি হাহাকাৰ কৰি ফুৰিছে। ছবিখনৰ দৃশ্যগ্ৰহণ ৰাজস্থানৰ জয়পুৰ, ফাগে আদি গাঁৱত কৰা হৈছে বাবে দৃশ্যবোৰ অতি বাস্তৱ

ৰূপত দৰ্শকৰ আগত তুলি ধৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এটুপি পানীৰ বাবে মানুহে কেনেধৰণৰ অৱস্থাৰ সন্মুখীন হয় সেয়া পৰিচালকে সম্পূৰ্ণৰূপে ফুটাই তুলিবলৈ সক্ষম হৈছে। সঞ্জয় মিশ্ৰৰ নিখুঁট অভিনয় আৰু কথনভংগীয়ে বোলছবিখনক অনন্য মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে। চিত্ৰনাট্য আৰু ব্যৱস্থাপনা যথাযথ হৈছে বুলি ক'ব পাৰি। ৰাজস্থানী লোকসংগীতৰ সুৰ এটি ছবিখনৰ মাজে মাজে বাজি থকা দেখা হৈছে। অন্যান্য চৰিত্ৰসমূহৰো অভিনয় অতি সুন্দৰভাৱে ফুটাই তুলিবলৈ সক্ষম হৈছে। সামগ্ৰিকভাৱে, এখন সামাজিক বোলছবি হিচাপে দৰ্শকৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে আৰু কাহিনীৰ জৰিয়তে সমাজলৈ যি বাৰ্তা প্ৰেৰণ কৰিব বিচাৰিছে সেয়া সফল হৈছে।

পানীৰ সমস্যাসমূহ দূৰ কৰিবলৈ হ'লে আমি পানী সংৰক্ষণৰ প্ৰতি সচেতন হোৱাৰ সময় আহি পৰিছে। বৰ্তমান ভাৰতৰ ৬৮.২ শতাংশ পৰিয়ালেহে নিৰাপদ খোৱাপানীৰ ব্যৱস্থা লাভ কৰি আহিছে। সেয়েহে, আমি পানীৰ অপচয় ৰোধ কৰিব লাগে। তাৰোপৰি বিজ্ঞানসন্মতভাৱে বৰষুণৰ পানীৰ সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। জলাশয়সমূহৰ সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে যাতে ভূ-গৰ্ভৰ পানীৰ স্তৰ হ্রাস নাপায়। এনে ধৰণৰ ব্যৱস্থাসমূহ গ্ৰহণ নকৰিলে ভৱিষ্যত প্ৰজন্মই ভয়ংকৰ পানীৰ সংকটৰ সন্মুখীন হ'ব। ❖

অতি কম বয়সতে নিজৰ লক্ষ্য নিৰ্ধাৰণ কৰি সেই লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ সকলো প্ৰকাৰে চেষ্টা কৰা দুজন কিশোৰ-কিশোৰীৰ বিষয়ে অলপ চমুকৈ প্ৰকাশ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে। লক্ষ্য ঠিৰাং কৰি সেই লক্ষ্যত উপনীত হ'বৰ বাবে বহুত বেছি সময়ৰ যে প্ৰয়োজন নাই, সেই কথা তেওঁলোকে দুজনৰ পৰা গ'ম পাব পাৰি। লাগে মাথোঁ ধৈৰ্য্য আৰু একাগ্ৰতা। আমি আশা কৰিছোঁ যাতে তেওঁলোকৰ পৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ তৃতীয় এজনে যদি সেই পথেৰে অগ্ৰসৰ হয় ।

Loving Blooms (Nursery)

Proprietor : Sumitra Gogoi
Dibrugarh

“In a planted sapling two things grow- a tree and humanity”.

I began my business because of my utter love for plants and I wanted to spread that love to everyone

around me. My wish is that every household has abundance of plants and greenery. I want houses and minds of people to be green and fresh, just like my plants.

There is so much to learn about planting and gardening and I'd like to help other people learn.

I've always been eager to know more and more about gardening ever since I was young. Thanks to my mother who is also a plant lover. As I was growing up I watched her and found my inspiration to do more in this line of business. I remember how I would visit all the nurseries with my mother and think about how we can also do something similar at our own house. During 2020's unfortunate events, there was a complete lockdown.

The world needed more hope and that is when I decided to begin this business. There is just so much happiness that plants can bring. My family and friends all were so supportive and kind to me, for that I'd always be grateful.

There is a message I would like to convey through this opportunity that one should always try to do something with the things they love. Be it plantation or painting, if it brings you happiness you should try to spread that happiness around you. Sharing hobbies with other people who might not know they love that too yet. In these difficult times, spreading awareness about things that can bring happiness has become a very important and necessary task.

I hope the world can become a greener and healthier place for the generations to come. □

Beanstalk of Assam: A Young Entrepreneur Soaring Heights

Amrit Daimary
Proprietor - Daily Bazar, Silapathar

Every day, I find a new entrepreneur with a new story to tell. Every story has a lot more to tell than what a reader can contemplate. And so, here is my story of becoming an entrepreneur, who never gives up and has caught on to the habit of multi-tasking his way through life.

The Dawn of Daimary

My story begins on 26 May 1995, the day when my mother, Karabi Daimary gave birth to Amrit Daimary -me. From the start, my mother taught me humility and that is what kept me going.

My journey began just like other boys of my age. I passed my 10th from Suvidya Residential School, Dhemaaji, in 2012. However, I faced a major roadblock when I was in class 6. I had to shift schools, both of which were of different mediums. My new school was in English medium, making language a huge barrier. I failed multiple exams in class 6 yet emerged strong and turned my failure into a pillar of my academics, ranking at the top in my class 10.

For my 12th, I went to the National Public School in Guwahati. During my higher secondary studies, I struggled again with English as I came from a traditional background where English language and education were the least of their worries. Additionally, the board change

from SEBA in 10th to CBSE in 12th gave me a hard time. Nonetheless, my zeal and hard work outweighed my struggles. Considering my passion for education and inclination towards technology, I researched to choose the right field of study for my other academics.

To accomplish my goal to dive into the world of technology, I appeared for JEE Mains. Passing the competitive exam with flying colors, I joined IITa for a 5-year dual degree program of BTech + MTech in 2014. Even at IITa, the competitive environment and peer pressure were a tough row to hoe. Yet, I completed my degree and tried to prove that determination is the greatest weapon one can have.

After acquiring my degree in 2019, I was interviewed at an American MNC through campus placement for the position of Software Development Engineer in Bangalore and hit home with one of the best packages from the college. This job was just a stepping stone for my future endeavors. I was ready to face the world with my dedication, knowledge, and enthusiasm.

Stepping Into Entrepreneurship

A stable job that one is passionate about is always a win-win. I worked ambitiously for the American MNC but had to embark on the work-from-home phase when

the pandemic struck. In August 2020, I returned to my hometown due to the lockdown. I did not let the stressful events of the world stop me from exploring and experimenting.

In October 2020, I started offering rental services for agricultural machinery. This organization was my first attempt at entrepreneurship. I wanted to utilize my knowledge and experience to create better opportunities for the people of my town. Instead of offering my expertise on a plate to metropolitan cities and foreign countries, I wanted to uplift the town that was my roots.

The rental venture of agricultural machinery became a seasonal occupation i.e. from the end of October to mid-January as my entrepreneurial instincts took a new route. The previous venture had led me to explore the startup sector in-depth. Experience and knowledge about work processes, marketing, and profit-making were in place for the next project I was trying to develop.

A new turn

In September 2021, I along with my business partner launched a new startup. We started a departmental store aided with the latest technologies and software. The store had multiple beneficial elements that make it easier to buy and sell. The departmental store has a small café as well, where people can enjoy beverages with a balcony view. Although I was triumphant in establishing our startup, I did face struggles

that made the job significantly difficult.

Unlike the town's support, I did not have the support of my father. My father was not on board with the idea of opening a departmental store in a town like theirs. The concept was quite foreign, so my father was not supportive in the beginning but gradually understood my cause. My father was a gaon panchayat employee and now runs a small construction firm, and he wished my son would follow an ordinary career path.

Be that as it may, the startup runs in full power with a team of 6 dedicated individuals, prepared to put towns like theirs on the map. This departmental store was the first one in my town and thus got a lot of buzzes. Throughout these ventures, I kept on working with an American MNC with equal passion and commitment. I believe that there is much room to learn from MNCs, developed countries, and foreign cultures. I aim to use principles and learnings that popular and successful organizations use to better their country.

A new promise

My mission is to help the towns and villages of my country that lack resources and brainpower. Making an impact in cities with thousands of scholars will not be as fruitful as bringing a change in the ignored part of the country. In this fast-paced world, having entrepreneurs, who want to grow through compassion, will help ensure that pure ambition and diligence take our country to its peak of success.

India at the 2020 Summer Olympics

Nabajyoti Missong

B.A. 3rd Semester, Political Science Department

India completed at the 2020 Summer Olympics in Tokyo, Japan. Originally scheduled to take place from 24 July to 9 August 2020, the games were postponed to be held from 23 July to 8 August 2021, due to the Covid - 19 pandemic India sent to largest ever contingent of 126 competitors to the 2020 games. The 2020 Summer Olympics are the most successful games for India since its first regular Olympics appearance in 1920, with Indian Olympians winning 7 medal (1 Gold, 2 Silver and 4 Bronze). In the men's javelin throw, Neeraj Chopra won India first ever gold medal in athletics.

Mirabai Chanu won India first ever silver in women's weight lifting (49kg), Ravi Kumar Dahiya won Silver in Wrestling (57), P.V. Sindhu won Bronze in Badminton, Bajrang Purnia won bronze in wrestling (65). Lovelina Buragohain won bronze in welter weight boxing, Indian Hockey team won bronze in Hockey. The potential of India has not reached to its maximum height. The success of India in Tokyo Olympics is only a small portion of greater success. It is only the beginning and many more success are on the path of appearance in the near future.

Physical Exercise

Jharnima Kaman

H.S 1st Year, Science Stream

Introduction: Health is wealth. No one can be happy without good health. Physical exercise guards our health. To be healthy physical exercise is necessary. Physical exercise keeps the body fit and free from disease.

It's use : It is said that a sound mind lives in a sound body. It improves both our body and mind. Physical exercise strengthens our immune system. So, various disease can not attack us easily. In the long run physical exercise can increase our longevity and happiness.

It's value to students : Students should be very cautious of their health. If their health is not sound, they

cannot study hard. They will find it difficult to concentrate on studies. As a result, their performance will degrade. So they should take proper care of health through physical exercise. They should take active part in the games and sports at college and join N.C.C and N.S.S.

Conclusion : Physical exercise makes our body strong and healthy thus makes our life stronger and longer. At present students are busy in preparing for competitive exam and hence they pay less attention to their health. Which is not good health wise, exercise should be done but too much exercise is injurious to health. There should be balance between work and rest. ❖

প্ৰত্নতাত্ত্বিক সম্পদৰাজিৰ সংৰক্ষণত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অংশগ্ৰহণ -২০১৬

জুৰাটিক কুটুম

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

সেইদিনা আমি বৰ আনন্দিত হৈছিলোঁ। ইং ২৯-১৯-২০১৬ তাৰিখে বৃহস্পতিবাৰ। আয়ে ৰাতিপুৱা সোনকালে উঠি প্ৰয়োজনীয় সমল যেনে— বিচনা, আঁঠুৰা, পানীৰ বটলৰ সৈতে নেমু আৰু বিভিন্ন বয়-বস্তু ক্ৰয় কৰিবলৈ টকা-পইচা আদি বেগত ভৰাই দিয়াৰ পাছত 'প্ৰত্নতাত্ত্বিক সম্পদৰাজিৰ সংৰক্ষণত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অংশগ্ৰহণ' শীৰ্ষক যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলোঁ। ডিব্ৰুগড় মিচিং উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ মই আৰু একে শ্ৰেণীৰে আৰু বান্ধৱী এজনী এই ভ্ৰমণত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ সুযোগ পাইছিলোঁ। আমাৰ শ্ৰেণী শিক্ষক শ্ৰীযুত ধৰণী কুটুম ছাৰে আমাক আগবঢ়াই দিছিল। আমি পুৱা প্ৰায় ৭ বজাত ধেমাজি জিলা বিদ্যালয়সমূহৰ পৰিদৰ্শকৰ কাৰ্যালয়ত উপস্থিত হৈছিলোঁ। কাৰ্যালয়ত ধেমাজি বিদ্যালয়সমূহৰ পৰিদৰ্শক বিষয়া মহোদয়ে বিভিন্ন বক্তব্য ৰাখিছিল আৰু আন আন সন্মানীয় ব্যক্তিসকলে বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শ দিছিল। আমাৰ গাইড হিচাপে মাননীয় প্ৰধান শিক্ষক শ্ৰীযুত উপেন বৰা আৰু শ্ৰীমতী পল্লৱী বাইদেউ (শ্ৰেণী শিক্ষয়িত্ৰী) আছিল। প্ৰায় আঠ-ন বজাত ল'ৰা আৰু ছোৱালী পৃথকে পৃথকে এটাৰ পিছত এটাকৈ বাহুত উঠিবলৈ ধৰিলো। যেতিয়া বাহুত উঠি বাহিৰলৈ চালো তেতিয়া ভাবিব নোৱাৰা আনন্দৰে আৰু মনটো ভৰি পৰিছিল। সেয়া মোৰ প্ৰথম গুৱাহাটী যাত্ৰা। প্ৰায় ৮-৩০ বজাত বাহুবোৰ যাবলৈ সাজু হ'ল। বাহুখনৰ থিৰিকীৰে বাহিৰলৈ চাওঁতে বিভিন্ন ধৰণৰ সৌন্দৰ্যপূৰ্ণ পৰিৱেশ, মনোৰম দৃশ্য দেখিবলৈ পাই মনত স্ফূৰ্তি লাগিছিল। প্ৰায় ৯-২০ বজাত লখিমপুৰ জিলাত উপস্থিত হৈ সেই জিলাখনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে ভৰা এখন বাহু লগ পালো। তাৰ পিছতে বিভিন্ন জিলা অতিক্ৰম কৰি ৰাতি ১০ বজাত গুৱাহাটীত উপস্থিত হৈছিলো।

শুকুৰবাৰ ৩০-০৯-২০১৬

সেইদিনা আছিল শুকুৰবাৰ। ৰাতিপুৱা উঠি স্নান কৰি ব্ৰেকফাষ্ট খাই প্ৰথমে পুৱা ন বজাত গুৱাহাটীৰ শ্ৰীশ্ৰী মাধৱদেৱ প্ৰেক্ষাগৃহলৈ যাত্ৰাৰম্ভ কৰিলোঁ। প্ৰেক্ষাগৃহত এখন সভা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। 'প্ৰত্নতাত্ত্বিক সম্পদৰাজি সংৰক্ষণত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ

অংশগ্ৰহণ' বিষয়ক এই সভাত অসম চৰকাৰৰ সাংস্কৃতিক পৰিক্ৰমা বিভাগৰ মাননীয় মন্ত্ৰী নৱকুমাৰ দলে মহোদয়, সঞ্চালিকা মহোদয়া, প্ৰত্নতাত্ত্বিকবিদ, সাংবাদিক, বিশিষ্ট অতিথি আদি উপস্থিত আছিল। সেই সভাৰ মূল উদ্দেশ্য আছিল শোভাযাত্ৰাৰ শোভাৰস্তু আৰু প্ৰত্নতাত্ত্বিক সম্পদৰাজি সংৰক্ষণ কৰিবৰ বাবে প্ৰত্যেক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দায়বদ্ধতাৰ বিষয়ে দিহা-পৰামৰ্শ দিয়া। সভাত অসম চৰকাৰৰ মাননীয় মন্ত্ৰী নৱকুমাৰ দলে মহোদয় আৰু আন আন সন্মানীয় ব্যক্তিসকলে আমাক সম্ভাষণ জনাইছিল। তদুপৰি আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ফালৰ কৰাত চমু বক্তব্য ৰখা হৈছিল। দিনৰ প্ৰায় ১২-২৩ বজাত সভাখন সমাপ্ত হয়।

তাৰ পিছত অসম চৰকাৰৰ পৰিক্ৰমা বিভাগৰ মাননীয় মন্ত্ৰী নৱকুমাৰ দলে ছাৰৰ কথা সুঁৱৰি যাত্ৰাৰম্ভ কৰিলো। বাহুত উঠি আমি প্ৰায় ১২.৪৫ বজাত আমবাৰী প্ৰত্নতাত্ত্বিক সংগ্ৰহালয়ত উপস্থিত হ'লো। তাৰ প্ৰাক্ মুহূৰ্ততে দুপৰীয়া আহাৰ খাই ল'লো। তাত দেখা পালো আহোম স্বৰ্গদেউসকলৰ দ্বাৰা নিৰ্মিত শিলৰ ভাস্কৰ্য, স্থাপত্য, চিত্ৰ আদি। এইবোৰ দেখি আমি বহুত আনন্দ লাভ কৰিলো। এনে খনন কাৰ্যৰ যোগেদি উদ্ধাৰ কৰা প্ৰত্নতাত্ত্বিক সম্পদৰাজি যেনে— শিৱ লিংগ, যোনী পীঠ, শিলৰ বেদী, সূৰ্য, বিষ্ণুৰ মূৰ্তি, শিলৰ খুন্দনা, শিলৰ বাতি, ইটাৰ ভগ্নাংশ, মাটিৰ চাকি, অলংকাৰ শিলত খোদিত লিপি আৰু নানা ধৰণৰ লিপি চাই আমি বিস্ময় হ'লোঁ। উল্লেখযোগ্য যে ২০০৪-০৭ চনত খনন কাৰ্য চলোৱা সম্পদৰাজি বিৰাজমান। তাৰ কিছু সময়ৰ পিছত প্ৰায় ৩ বজাত পেনেটেৰিয়াম (তাৰকাগৃহ, গুৱাহাটী)লৈ আগবাঢ়িলো। তাতে আমি ক্ৰমানুসাৰে এটাৰ পিছত এটাকৈ টিকেট কাটি প্ৰবেশ কৰিলোঁ। ভিতৰত প্ৰবেশ কৰি দেখিলোঁ ঘৰটোৰ ওপৰৰ অংশ অৰ্ধ গোলাকৃতিৰ। আচলতে ই তাৰকাগৃহ তাত আমাক প্ৰদৰ্শন কৰিছিল বিভিন্ন কথা আৰু ছবি যেনে— গুৱাহাটী নগৰৰ উৎপত্তি, জীৱৰ উৎপত্তি, বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ কথা, পৃথিৱীখন এসময়ত খণ্ড-বিখণ্ড হৈ যোৱা ও পুনৰ উৎপত্তি। ডবাৰ খেল,

সৌৰজগতৰ নানা ধৰণৰ গ্ৰহ, উপগ্ৰহ আৰু নক্ষত্ৰ আদিৰ বিষয়ে স্পষ্টকৈ দেখুৱাইছিল। বিয়লি প্ৰায় ৩.৪০ বজাত আমি ৰাজ্যিক সংগ্ৰাহলয়লৈ আগবাঢ়িলো। যেতিয়া আমি সংগ্ৰাহলয়ত সোমালোহি তেতিয়া তাত থকা ছবি আৰু আ-অলংকাৰবোৰে আমাক আকৰ্ষণ কৰি বৰকৈ মোহিত কৰিছিল। তাত অসমৰ বিভিন্ন ধৰণৰ জাতি-জনজাতি সংস্কৃতিৰ বিষয়ে খোদিত আছিল। তেনে খোদিত থকা শিল্পবোৰ হ'ল—

- (১) চিত্ৰ বৌথিকা, যেনে— কুৰুক্ষেত্ৰ, শিল্পী, অসমীয়া শিপিনী।
- (২) জনজাতীয় সংস্কৃতিৰ বৌথিকা।
- (৩) উত্তৰ-পূব ভাৰতীয় বৌথিকা।
- (৪) বস্ত্ৰ শাখা
- (৫) অসমৰ গাঁৱলীয়া জীৱনৰ বৈথিকা
- (৬) অস্ত্ৰশাস্ত্ৰ বৌথিকা
- (৭) খাতৰ ভাস্কৰ্য্য ও মুদ্ৰা বৌথিকা
- (৮) পাতলিপি বেংথিকা ইত্যাদি।

বিয়লি প্ৰায় ৫.৫০ বজাত শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ কলাক্ষেত্ৰ (পাঞ্জাবাৰী, গুৱাহাটী)ত উপস্থিত হৈ দেখিলো যে, তাতে বিচিত্ৰ ধৰণৰ শংকৰদেৱৰ যুগৰ আ-অলংকাৰ, বাদ্যযন্ত্ৰ আদি আয়নাৰে ঢাকি সংৰক্ষণ কৰা হৈছে। তাত থকা সময়খিনি নীৰৱতাৰে পাৰ কৰিছিলো কিয়নো, তাত নীৰৱতা বাঞ্ছনীয়। তাৰ উপৰিও অসংখ্য যন্ত্ৰপাতিও দেখিবলৈ পালো।

শনিবাৰ ০১-১০-২০১৬

সেইদিনা আমাৰ ভ্ৰমণৰ তৃতীয় দিন। সেইদিনাৰ মুখ্য উদ্দেশ্য কাজিৰঙা ভ্ৰমণ কৰা (গোলাঘাট, নগাঁও) নুমলীগড়। এই শুভ দিনটোত আমি ৰাতিপুৱা সোনকালে উঠি গা-পা ধুই বাছত উঠি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো প্ৰায় ৯ বজাত। যাত্ৰাপথৰ পাৰ হ'বলগীয়া বিভিন্ন জিলা যেনে— মৰিগাঁও, নগাঁও আদি পাৰ হওঁতে বিভিন্ন ধৰণৰ পশু-পক্ষী, জীৱ-জন্তু আৰু মনোৰম দৃশ্য দেখিলো। বিয়লি ২.৩৪ বজাত কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানত উপস্থিত হ'লো। কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান যে এশিঙীয়া গঁড়ৰ বাবে বিখ্যাত সেইটো সকলোৱে জানে। তাতে আমি গঁড়ৰ উপৰিও নানা ধৰণৰ জীৱ-জন্তু যেনে— বনৰীয়া ম'হ, দল হৰিণ, বান্দৰ আদি দেখি আমি সেই ঠাইখনৰ পৰা গুচি আহিলো। তাৰ পাছত দেওপৰ্বতলৈ যাবলৈ আগবাঢ়িলো। দেওপাহাৰত শিলেৰে নিৰ্মিত এক শিৱ মন্দিৰৰ ভগ্নাংশেষ আছে। মন্দিৰৰ ভগ্নাংশেষবোৰত শিৱ, বিষ্ণু, লক্ষ্মী আদি

দেৱ-দেৱীৰ মূৰ্তি দ্বাৰপাল, উৰন্ত অপ্সৰা, বক্ষ, ঋষি, মৎস্য কন্যা, নৃত্য-গীত-বাদ্যত মগ্ন স্ত্ৰী পুৰুষ, যুদ্ধ-বিগ্ৰহৰ দৃশ্য, সামাজিক জীৱনৰ দৃশ্য, জীৱ-জন্তু আদি সুন্দৰ ৰূপত খোদিত কৰা আছে।

দেওবাৰ ০২-১০-২০১৬

আমাৰ লক্ষ্যস্থান হ'ল— শিৱসাগৰ জিলাৰ পুৰণি কীৰ্তি চিহ্নসমূহ যেনে — ৰংঘৰ চৰাইদেউৰ মৈদাম, কাৰেংঘৰ, শিৱদৌল, তলাতল ঘৰ, জয়সাগৰ পুখুৰী, ৰুদ্ৰসাগৰ আৰু বিষ্ণু মন্দিৰ। সেইদিনা আমি ৰাতিপুৱা সোনকালে স্নান কৰি ৰাতিপুৱাৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰি পুৱা প্ৰায় ৭.২০ বজাত যাত্ৰাৰম্ভ কৰিবলৈ সাজু হৈছিলো। আমি সকলোৱে আমাৰ গাইড উপেন বৰা ছাৰ আৰু পল্লৱী বাইদেউৰ সৈতে আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত পুৰণি কীৰ্তি চিহ্নৰ বিষয়ে আলোচনা হৈছিল। তাৰ মাজতে আমাৰ বহুতো প্ৰশ্ন উদয় হৈছিল। বুৰঞ্জীত খোদিত অনুসৰি অসমৰ কীৰ্তিচিহ্নৰ আভাস তলত দিয়া ধৰণে পাওঁ।

ৰংঘৰ : আমি প্ৰায় পুৱা ৮ বজাত ৰংঘৰত উপস্থিত হৈছিলো। বুৰঞ্জী মতে ১৭৪৬ খ্ৰীঃত আহোম ৰজা প্ৰমত্ত সিংহই এই ঘৰটো সজাইছিল। ডিম্বাকৃতিৰ এই দুমহলীয়া ঘৰটো মূলত তলৰ খেলপথাৰত হোৱা খেল-ধেমালি আদি উপভোগ কৰিবলৈ ব্যৱহৃত হৈছিল। ৰংঘৰৰ ভিতৰতো বিভিন্ন পৰ্ব আয়োজন কৰা হৈছিল।

চৰাইদেউ মৈদাম : ৰংঘৰৰ পৰা আহি প্ৰায় দহ বজাত চৰাইদেউ মৈদামত উপস্থিত হৈছিলো। আহোম ৰাজবংশৰ প্ৰতিষ্ঠাপত

চুকাফাই এই চৰাইদেউত ৰাজধানী পাতিছিল। ইয়াত আহোম ৰজাসকলৰ সমাধি আছে আৰু এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা যে ইজিপ্তৰ পিৰামিডৰ লগত মৈদামৰ সাদৃশ্য থকা দেখা যায় বুলি কোৱা হয়।

কাৰেংঘৰ : পুৱা প্ৰায় ১১.৩০ বজাত চৰাইদেউ মৈদামৰ পৰা ওলাই এই ঐতিহাসিক স্মাৰকটো শিৱসাগৰ চহৰত, প্ৰায় ১৩ কিলোমিটাৰ দূৰত থকা গড়গাঁৱত অৱস্থিত কাৰেং ঘৰত প্ৰবেশ কৰিলো। ই স্বৰ্গদেউ ৰাজেশ্বৰ সিংহই ১৭৫১ চনত ইয়াক নিৰ্মাণ কৰিছিল আৰু ই এক আকৰ্ষণীয় পৰ্যটনস্থল।

শিৱদৌল : বুৰঞ্জী অনুসৰি বৰৰজা অম্বিকাই (আহোম ৰজা শিৱসিংহৰ ৰাণী) শিৱসাগৰ চহৰৰ অৱস্থিত ১০৪ ফুট (প্ৰায় ৩২ মিটাৰ) উচ্চতাৰ এই শিৱ মন্দিৰটো নিৰ্মাণ কৰিছিল বুলি জনা যায়। ইয়াত মহাসমাবেহ শিৱৰাত্ৰি মেলাৰ আয়োজন কৰা হয়।

তলাতল ঘৰ : তলাতল ঘৰটোত উপস্থিত হোৱাৰ সময় আছিল প্ৰায় ২.৩০ বজা। মহাৰাজ ৰাজেশ্বৰ সিংহই ১৭৬৫ চনত নিৰ্মাণ কৰিছিল। ইটাৰে নিৰ্মিত এই সাত খলপীয়া অট্টালিকাটোৰ তিনি মহলাৰ মাটিৰ তলত আৰু চাৰিমহলা মাটিৰ ওপৰত অৱস্থিত।

জয়সাগৰ পুখুৰী : তলাতল ঘৰটো দৰ্শন কৰিয়েই প্ৰায় ৩.৩০ বজাত জয়সাগৰ পুখুৰীলৈ আহিলো। ইয়েই আমাৰ দৰ্শন কৰিবলগীয়া শেষৰটো কীৰ্তিচিহ্ন। ইয়াত বুৰঞ্জীয়ে কোৱামতে ই ৰংপুৰ নামৰ ঠাইত অৱস্থিত এটা বৃহত্তম পুখুৰী আৰু প্ৰায় ৩১৮ একৰ ঠাই বিয়পি আছে। মহাৰাজ ৰুদ্ৰসিংহৰ দ্বাৰা তেওঁৰ মাতৃ সতী জয়মতীৰ স্মৃতি ৰক্ষার্থে এই পুখুৰাটো খন্দা হৈছিল। পুখুৰীৰ পাৰত বিখ্যাত জয়দল অৱস্থিত।

সামৰণি : চাৰিদিনৰ এই সুন্দৰ যাত্ৰাটোৰ সামৰণি পেলাই আমি উভতনি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো। মনত সাঁচি লৈ আছিলো প্ৰতিটো দিনৰ মধুৰ স্মৃতি। এই স্মৃতি চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব। এই ভ্ৰমণত আমাক সুযোগ দিয়াৰ বাবে বিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকললৈ ধন্যবাদ যাচিলো। □

আমাৰ গাঁওবোৰৰ বিষয়ে যৎকিঞ্চিৎ

(৪)

চিলাপথাৰ অসমৰ ধেমাজি জিলাত অৱস্থিত এখন ব্যৱসায়িক নগৰ। ধেমাজিৰ পাছতে চিলাপথাৰ নগৰখন ধেমাজি জিলাৰ প্ৰধান ঠাই। ই অসমৰ প্ৰধান নদী ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ পাৰত অৱস্থিত। নগৰখন ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ দিশে ১৬কি. মি. আঁতৰত অৱস্থিত। নগৰখনৰ কেন্দ্ৰৰ পৰা অসম অৰুশাচল সীমান্তত অৱস্থিত লিকাৱালি নগৰলৈ দূৰত্ব ৭ কি. মি.। গুৱাহাটীৰপৰা কলীয়া ভোমোৰা হৈ প্ৰায় ৫০০ কি. মি. বাট। ধেমাজি জিলা সদৰৰ পৰা নগৰখনলৈ দূৰত্ব প্ৰায় ৩৫ কি. মি.। জিলাখনৰ আন এখন প্ৰধান ঠাই জোনাই। চিলাপথাৰ জোনাই বিধান সভা সমষ্টিৰ অন্তৰ্গত। এই জোনাইলৈ চিলাপথাৰৰ পৰা দূৰত্ব ৭২ কি. মি.। চিলাপথাৰৰ মাজ-মজিয়াতে অৱস্থিত মহাবিদ্যালয়খনেই হৈছে চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়। মহাবিদ্যালয়খনলৈ বৃহত্তৰ চিলাপথাৰ অঞ্চলটোৰ উপৰিও ধেমাজি জিলাৰ বিভিন্ন ঠাইৰপৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী পঢ়িবলৈ আহে। আমাৰ এই সমীক্ষাসূচক প্ৰবন্ধটোত মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰ যিসমূহ গাঁৱৰ পৰা আহিছে, সেই গাঁওসমূহৰ ভিতৰৰ ৪ খন গাঁৱৰ বিষয়ে এটা খুল মূল ধাৰণা দিবলৈ যত্ন কৰা হৈছে।

দিঘলী চাপৰী গাঁও

শ্ৰীমতী মৃদুলা পেণ্ড

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

আমাৰ গাঁওখনৰ নাম দিঘলী চাপৰী গাঁও। আমাৰ গাঁওখন ধেমাজি জিলাৰ চিলাপথাৰ পৰা প্ৰায় ২০-২৫ কিলোমিটাৰমান দূৰত্বত অৱস্থিত। ডাকঘৰ-কুলাজান, জিলা - ধেমাজি (অসম)।

আমাৰ গাঁওখনত প্ৰধানকৈ মিচিং সম্প্ৰদায়ৰ লোক বসবাস কৰে। আমাৰ গাঁও খনৰ পূৰ্ব পুৰুষ সকলে বান পানী সমস্যাৰ বাবে সোণাৰীঘাটৰ পৰা জীৱিকা সন্ধানত হাবি-জংগল কাটি ইয়াত নিগাজীকৈ বসবাস কৰিবলৈ ল'লে। পূৰ্ব পুৰুষসকলে

এইখন ঠাইৰ নাম সেই কাৰণে দিঘলী চাপৰী গাঁও বুলি ৰাখিছে। জীৱিকাৰ সন্ধানত দীঘলীয়া পৰিশ্ৰম কৰাৰ বাবেই এই গাঁওখনৰ নাম দিঘলী চাপৰী।

আমাৰ গাঁওখনৰ জনসাধাৰণৰ প্ৰধান জীৱিকা হ'ল কৃষি। কৃষিজীৱি জনসমাজত জীৱন ধাৰণৰ পদ্ধতি আৰু কৃষ্টি-সংস্কৃতি মূলতঃ কৃষি ভিত্তিক হোৱাই স্বাভাৱিক। আমাৰ গাঁওখনৰ প্ৰধান উৎসৱ হ'ল মিচিং সম্প্ৰদায়ৰ 'আংলি আংয়ে লুগাং'। আমাৰ গাঁওখনৰ লোকসকলে বছৰৰ কৃষি কৰ্ম উদযাপন কৰাৰ আগে আগে নৃত্য-গীতৰ সমন্বয় আৰু উলহ মালহেৰে আংলি আংয়ে লুগাং উদযাপন কৰে।

আমাৰ গাঁওখনৰ যোগাযোগ ব্যৱস্থা ক'বলৈ গ'লে ভালেই। খোৱাপানীৰ কাৰণে ঘৰে ঘৰে টিউৱেলৰ ব্যৱস্থা আছে। গাঁৱৰ প্ৰায় ৮০ শতাংশ লোকেই কৃষি জীৱি। অৱশ্যে গাঁৱৰ বহু

লোকে ব্যৱসায় কৰি জীৱন যাপন কৰি আছে। আমাৰ গাঁওখনৰ প্ৰায় লোকসকলৰ কাৰণে কৃষিয়ে জীয়াই থকাৰ প্ৰধান পথ। গাঁওখনৰ শিক্ষিতৰ হাৰ ক'বলৈ গ'লে ভালেই। আমাৰ গাঁৱৰ প্ৰধান সমস্যা হ'ল নিবনুৱা সমস্যা। গাঁৱত বহু সংখ্যক ডিগ্ৰী ধাৰী লোক আছে, যদিও চৰকাৰী চাকৰি কৰা লোকৰ সংখ্যা কম।

আমাৰ গাঁওখনত “বুঁটীসুটি প্ৰাথমিক বিদ্যালয়” নামেৰে এখনি প্ৰাথমিক বিদ্যালয় আৰু “দিঘলী চাপৰী মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয়” নামেৰে এখন মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয় আছে।

তলত আমাৰ গাঁওখনৰ সম্পূৰ্ণ ঠিকনা উল্লেখ কৰা হ'ল:

- (১) আমাৰ গাঁওখনৰ নাম : দিঘলী চাপৰী গাঁও
- (২) জিলা : ধেমাজি
- (৩) ৰাজ্য : অসম
- (৪) পিন : ৭৮৭১১০
- (৫) থানা : চিলাপথাৰ
- (৬) পৰিয়ালৰ ঘৰৰ সংখ্যা : ২০০ ঘৰ (প্ৰায়)
- (৭) জন সংখ্যা : ১৮০০ জন
- (৮) প্ৰধান বৃত্তি : কৃষি
- (৯) প্ৰধান খেতি : ধান।

□ □ □

১ নং মাজুলীপুৰ গাঁও

কাশ্মীৰী দলে

স্নাতক তৃতীয় বাণাসিক, ৰসায়ন বিজ্ঞান

আমাৰ গাঁওখনৰ নাম ১ নং মাজুলীপুৰ গাঁও। আমাৰ গাঁওখন ধেমাজি জিলাৰ চিলাপথাৰৰ পৰা ৪৬.৬ কিলোমিটাৰ নিলগত অৱস্থিত।

আমাৰ গাঁওখন প্ৰধানকৈ মিছিং জনজাতিৰে পৰিপূৰ্ণ এখন সৰু গাঁও। সৰু গাঁওখনত সকলোৱে মিলাপ্ৰীতিৰে বসবাস কৰা দেখা যায়। গাঁওখন ঘাইপথৰ কাষত অৱস্থিত হোৱাৰ বাবে যাতায়াত ব্যৱস্থা সুচল। গাঁৱৰ প্ৰধান উৎসৱ হ'ল আলি আয়ে লুগাং। আলি-আয়ে-লুগাং অতি উলহ-মালহেৰে উদ্‌যাপন কৰা দেখা যায় গাঁওখনত। গাঁৱৰ লোকসকলৰ জীৱিকাৰ প্ৰধান উৎস হ'ল কৃষি। খেতিৰ বাবে মাটিবোৰ সাৰুৱা হোৱাৰ বাবে খেতিয়কসকল লাভৱান হোৱা দেখা যায়। তাৰোপৰি আমাৰ গাঁৱত ৰবৰৰ খেতিও কৰা দেখা পোৱা গৈছে। আনহাতে গাঁৱৰ লোকসকলে বেপাৰ-বাণিজ্য কৰিও

জীৱন নিৰ্বাহ কৰি আহিছে। খোৱাপানী বীজাণুমুক্ত আৰু ঘৰে ঘৰে দমকলৰ ব্যৱস্থা আছে। গাঁওখনৰ শিক্ষিতৰ হাৰো যথেষ্ট। উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণৰ বাবে গাঁৱৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ অন্য ঠাইলৈ যায়। আমাৰ গাঁৱত এল পি স্কুল এখন আছে। স্কুলখনৰ নাম আদি টাক প্ৰাথমিক বিদ্যালয়। সেইখন প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ পৰাই শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি গাঁওখনৰ বহুতো লোকে জীৱনৰ সফলতাৰ দিশত আগবাঢ়ি গৈ আছে।

তলত আমাৰ গাঁওখনৰ সম্পূৰ্ণ ঠিকনা উল্লেখ কৰা হ'ল—

- ১। গাঁওখনৰ নাম : ১ নং মাজুলীপুৰ
- ২। পিন : ৭৮৭০৬০
- ৩। ডাকঘৰ : লাইমেকুৰী
- ৪। ৱাৰ্ড নং : ২
- ৫। থানা : জেনাই
- ৬। ঘৰৰ সংখ্যা : ১২০ ঘৰ (প্ৰায়)
- ৭। জনসংখ্যা : ১৩০০ জন
- ৮। প্ৰধান বৃত্তি : কৃষি
- ৯। প্ৰধান খেতি : ধান

□ □ □

গড়মৰা গাঁও

ৰাখীৰাণী ভূঞা

স্নাতক তৃতীয় বাণাসিক, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

আমাৰ গাঁওখনৰ নাম গড়মৰা। ‘জননী জন্মভূমি স্বৰ্গাদপী গৰীয়সী’। এইখনেই আমাৰ গাঁও গড়মৰা, যিখন আমাৰ কাৰণে চিৰ নমস্য কবিয়ে কোৱাৰ দৰে— মৰিলে পুনৰ আহি তোমাৰ কোলাতেই লওঁ যেন পুনৰ জনম। বহুতৰ দৰে ময়ো এই গাঁওতেই জন্মলাভ কৰিছোঁ। এক ব্যতিক্ৰমী নাম গড়মৰা। এই শব্দটি বহু তাৎপৰ্যমূলক শব্দ। ইয়াৰ অৰ্থ বহুজন পুৰণিকলীয়া মানুহৰ মতামত অনুসৰি কোনোৱে কয়— এই ঠাইত এটি গড় হত্যা কৰা হৈছিল সেই কাৰণে ‘গড়মৰা’ বুলি কয়। অন্যহাতে আকৌ কোনোৱে কয় ইয়াত হেনো বাহিৰা শত্ৰুৰ পৰা নিৰাপদে ৰাখিবলৈ গাঁওখনৰ এমূৰত এটি ‘গড়’ নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল সেই কাৰণেই এই গাঁওখনৰ নাম গড়মৰা ৰখা হৈছিল।

এই গড়মৰা গাঁওখন ধেমাজি জিলাৰ অন্তৰ্গত চিলাপথাৰ থানাৰ চিচিবৰগাঁও মৌজাৰ চিচিবৰগাঁও ৰাজহ চক্ৰৰ আমগুৰি গাঁও পঞ্চায়তৰ অতি পুৰণি গাঁও। আমাৰ গাঁৱৰ পূবে বৰচেলক মিচিং গাঁও, পশ্চিমে ধেমাজি গোঁহাই গাঁও, উত্তৰে ভেবেলী

তথা গাইনদী দলং আৰু দক্ষিণে আমগুৰি গাঁও অৱস্থিত।

আমাৰ এই গাঁওখনৰ বিশেষত্বত চুতীয়া, ভূঞা, গগৈ, বৰা, দত্ত আদি বিভিন্ন উপাধিৰ লোকৰ সংমিশ্ৰণ থকা এখন গাঁও। এই গাঁওখনৰ অধিকেই কৃষিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। গাঁওখনৰ শিক্ষিত হাৰ প্ৰায় ৬৫ শতাংশ হ'ব। আৰ্থিকভাৱে পিছ পৰা আমাৰ গাঁৱৰ ৪০ শতাংশ কৃষিজীৱি। গাইনদীৰ প্ৰৱল বানে প্ৰতি বছৰে কৃষকৰ ধান খেতি বহু নষ্ট কৰে। ধান খেতি অনিষ্ট কৰা বাবেই বৰ্তমান খেতিয়কসকলে বেলেগ বেলেগ খেতি কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। মূলত আমাৰ গাঁওখনক বহুত সমস্যাই জুৰুলা কৰি ৰাখিছে। যেনে— নিবনুৱা সমস্যা, মথাউৰিৰ সমস্যা, বাগিয়াল বস্তু সেৱনৰ সমস্যা ইত্যাদি।

বৰ্তমান চৰকাৰৰ বিভিন্ন উন্নয়নমূলক কাৰ্যপন্থাৰ দ্বাৰা গাঁওখনত চৰকাৰী চাকৰি কিছু বাঢ়িছে। গড়মৰা গাঁৱত বৰ্তমান চৰকাৰী বিদ্যালয় কেইবাখনো আছে। তাৰ ভিতৰত গড়মৰা বহুচলা হাইস্কুল, এম ই এখন, এল পি এখন, এম ভি এখন আৰু চাৰিটামান অংগনৱাড়ী কেন্দ্ৰ আছে। আমাৰ গাঁৱৰ অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানসমূহ হ'ল— এটা যুৱক সংঘ আছে, এখন সাপ্তাহিক বজাৰো আছে। এটি কৃষ্টি ভৱন আছে আৰু দুটাকৈ নামঘৰ আছে। খেলা-ধূলাৰ বাবে এখনি ডাঙৰ খেলপথাৰ গাঁৱৰ মধ্যকেন্দ্ৰত আছে।

গাঁৱৰ যাতায়াত ব্যৱস্থা বৰ উন্নত নহয়। চিচিবৰগাঁও আৰু চিলাপথাৰ নগৰতেই বিভিন্ন প্ৰশাসনিক কাম-কাজৰ লগতে বেপাৰ-বাণিজ্য আমাৰ গাঁৱৰ লোকসকলে কৰিবলগীয়া হয়। চিচিবৰগাঁও সংলগ্ন ৰাষ্ট্ৰীয় ঘাইপথৰ পৰা চিচিবৰগাঁও আমগুৰি হৈ ধেমাজিলৈ এটি পি ডব্লিউ ডি ৰাস্তা আছে। সেই ৰাস্তাইদি কোনো চৰকাৰী যান-বাহন চলাচল নকৰে। সেয়েহে যাতায়াতৰ ক্ষেত্ৰত আমি বহুত অসুবিধাৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হয়। স্বাস্থ্য, যোগাযোগ, সংবাদ মাধ্যম আদি অনেক সমস্যা আছে যদিও এইখনেই আমাৰ গাঁও গড়মৰা।

□ □ □

বৰমোৰিয়া বোকাৰ্জান

ধনেশ্বৰ পেণ্ডু

স্নাতক তৃতীয় বাণাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

কুলাৰ্জান তিনিআলিৰ পৰা প্ৰায় ৯.১ কিলোমিটাৰ দূৰত্বত আমাৰ গাঁওখন অৱস্থিত। আমাৰ অঞ্চলটো বিশেষকৈ বৰমোৰিয়া বুলি জনাজাত। গাঁওখনৰ ডাকঘৰ অকাৰ্জান, পিন-

৭৮৭০৫৯, থানা- চিলাপথাৰ, জিলা - ধেমাজি। গাঁওখনৰ জনসংখ্যাৰ ফালৰ পৰা চাবলৈ গ'লে বৃহত্তৰ বুলি ক'ব পাৰি। গাঁৱত প্ৰায় ১১৫ ঘৰ মানুহে বসবাস কৰে। আমাৰ গাঁওখনৰ কেৱল মিছিং বুলিয়েই নহয় অন্য জাতিৰ লোকেও বাস কৰে। যেনে— দেউৰী, বিহাৰী আদি।

গাঁৱৰ ভৌগোলিক অৱস্থান পৰিচয় আৰু জীৱিকাৰ উপায় : গাঁওখনৰ উত্তৰে ৰেলপথ, দক্ষিণে কুলাৰ্জান, পূৱে চিলাপথাৰ আৰু পশ্চিমে চিয়াং নদী বৈ আছে। আমাৰ গাঁৱত বসবাস কৰা সকলো লোকৰে জীৱিকাৰ প্ৰধান উপায় হ'ল কৃষি। গাঁৱৰ প্ৰত্যেক ব্যক্তি খেতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। ইয়াত ধান, মাটিমাহ, সৰিয়হ, আলু, ৰঙালাউ, শাক-পাচলিৰ লগতে বেপাৰ-বাণিজ্যৰ কামো কৰে। গাঁওখনৰ শিক্ষাৰ দিশতো চাবলৈ গ'লে এখন চৰকাৰী প্ৰাথমিক বিদ্যালয় আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয় আছে। গাঁৱৰ ভিতৰতে থকা অকাৰ্জান উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়তে আমাৰ অঞ্চলৰ প্ৰায়বোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে। আমাৰ গাঁৱৰ ৭৫ শতাংশ লোকে শিক্ষিত।

বানপানীৰ সংখ্যা : বাৰিষাৰ বতৰত আমাৰ গাঁওখন প্ৰায় অধিকাংশ খেতি-বাতিৰ লগতে পশুধনৰো বিস্তৰ ক্ষতি হয়। ফলত বিভিন্ন ধৰণৰ সমস্যাৰ উদ্ভৱ হয়।

ধৰ্ম : ধৰ্মৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ গাঁৱত প্ৰায়বোৰ ব্যক্তিয়ে হিন্দু ধৰ্মৰ অন্তৰ্গত। আমাৰ গাঁৱত হিন্দু ধৰ্মৰ লোকৰ সংখ্যা বেছি যদিও খ্ৰীষ্টান ধৰ্মাৱলম্বী লোক কেইঘৰমান আছে। ধৰ্ম বেলেগ বেলেগ হ'লেও আমাৰ গাঁৱৰ লোকসকল আত্মীয়তাৰ হাত আগবঢ়াই সকলো কাম একেলগে সমাধান কৰে।

সংস্কৃতি : আমাৰ পৰম্পৰাগত উৎসৱ আলি-আয়ে-লুগাং প্ৰতি বছৰে গাঁৱৰ সকলো ব্যক্তিয়ে উলহ-মালহেৰে উদ্‌যাপন কৰে। তাৰ উপৰিও বিভিন্ন ধৰণৰ সংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ লগতে পূজা-পাৰ্বনে পতা হয়। আলি-আয়ে-লুগাং উদ্‌যাপনৰ বাবে গাঁৱৰ ভিতৰত এটা ৰংঘৰ আছে।

যাতায়াত ব্যৱস্থা : যাতায়াতৰ ব্যৱস্থাৰ ক্ষেত্ৰত গাঁওখনৰ ব্যৱস্থা সুচল। পূৰ্বতকৈ বৰ্তমান বহুত উন্নত হৈছে। আলি-পদূলি ভালকৈ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে।

সমাজ ব্যৱস্থা : এখন সমাজ গঢ়ি উঠিবলৈ আত্মীয়তা মানৱীয়তাৰ আৰু একতাৰ প্ৰয়োজন। এই ক্ষেত্ৰত আমাৰ গাঁওখনো ব্যতিক্ৰম নহয়। যিকোনো ৰাজহুৱা কামত গাঁৱৰ সকলো লোক একত্ৰিত হৈ সম্পাদন কৰে।

শেষত আমাৰ গাঁওখন সকলো ফালৰ পৰা আওঁৰাই বোৱাটো বিচাৰো।

□ □ □

Tantari Village

Kaushik Kutum

B.Sc. 3rd Semester, Botany Department

Introduction :

Our country is full of villages, There are more than 600 thousand villages in India. Now we can understand that the biggest number of people live in villages.

In this article I will share about my village. Village are a perfect place for living peacefully without any pollution, noise, or traffic. It is possible it get all the advantages of cities like better electricity, better roads and other facilities in village.

My Village :

My village name in Tantari. It's a small village near silapathar, India about 28 km away from Dhemaji District. There are around 300 people living here in this beautiful village. We have a highway near our village and that's why the communication is very good here. It is possible to visit the nearest cities easily. Most of the people here are farmers. They depend on agriculture to make a living. They grow a hug amount of crops every gear. There are people from other professions too like Doctors, Businessmen, Politicians, teacher etc. Fishermen catch fish and sell them in the village market we have two primary schools, a high school and a village

in the village. That's why we are pretty good at education. Most of the kids in the village go to school. The parents are also aware of education.

My village market :

Village market is a very interesting part of our village. It is the biggest market in this area. People from about 10 villages come here to buy and shell there productions. Friday a market day. A huge amount of people gather in this place on Friday.

Most people come here to buy food, rice, fishes and other daily needed. This market is popular for fish pork. And sometimes people come from the cities to buy pork here.

Advantage of living in a village :

There are so many advantages to living in a village. Personally, I think it's the best place to live in. Things are not limited like the cities. You will find fresh, air and room around any where. Village farmers don't use insecticide to grow their vegetables. That's why they are healthy and fresh. The environment is good for our health.

Conclusion :

Over all my village the best place for me to live in. I have all my friends and family members living here. I full so much peace when I am with them village life gives me a lot of inspiration and peace in mind. I want to spend the rest of my life here in this village peacefully and happily. □

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলৰ প্ৰতিবেদন

President's Report

At the very beginning of my report I would like to convey my profound sense of gratefulness to the Principal, Vice-Principal, the members of the teaching staff and non-teaching staff and all the students of Silapathar College. Along with this, I would like to convey my sincere gratitude and also thankful to those great persons who had established Silapathar College with their hard labour and sacrifice.

Secondly I would like to give my heartiest thanks to all who had elected me as the President of SCSU in the session 2021-22. This year my experience in the annual college week and Saraswati Puja especially, as well as in every events I was able to give in my presence and that was so great. The cooperation of every students and all the union members helped me grow as a leader. The participation of the students and cooperation from all was so encouraging. In fact it was a great pleasure to see all students taking part in every field.

At last but not the least, I cannot say how much successful I have been as president, but I made effort to serve my fellow members and students. I wish best of luck to all the new union who will get the opportunity to serve for the college and I strongly hope that they will complete those which we left incomplete for the betterment of the college. I am sincerely grateful and thankful to all those who helped me in this path and in every step of journey.

Hoping bright future of my Silapathar College and Silapathar College Student's Union. Long live Silapathar College.

Polo Pegu

President

Silapathar College Students' Union

Session 2021-22

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ কৰিছোঁ চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সমন্বয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালবৰ্গক সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত নিবেদিছোঁ, যিসকলৰ ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টাত মানৱ সম্পদ বিকাশ সাধনৰ বাটকটীয়াৰূপে পৰিগণিত হৈছে আজিৰ এই মহাবিদ্যালয়।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ কৰিছোঁ প্ৰত্যেকজন চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধুৰ ওচৰত যিসকলে আমাক চিলাপথাৰ কলেজ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০২১-২০২২ বৰ্ষৰ উপ-সভাপতিৰ পদটিৰ বাবে মনোনীত কৰি দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে ছাত্ৰ একতা সভা তথা কলেজখনক সেৱা আগবঢ়াবৰ বাবে মৰম-স্নেহ, আশীৰ্বাদ আৰু বিশ্বাসেৰে আগবঢ়াই দিলে। তাৰ বাবে প্ৰত্যেকজন চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সদস্যক মই পুনৰ এবাৰ কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জনালোঁ।

গণতান্ত্ৰিকভাৱে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত নিৰ্বাচিত হৈ ২০২১ বৰ্ষৰ নৱেম্বৰ মাহত শপত গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সংবিধান ভংগ হোৱা কোনো কামৰ পৰা বিৰত থকাৰ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়নৰ প্ৰাসংগিকতাক গুৰুত্ব দি কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন বিকাশৰ বাবে প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ হওঁ।

কাৰ্যকলাপৰ বিৱৰণী : আমি কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই সকলোবোৰ দিশ সুচাৰুৰূপে কৰিবলৈ যত্ন কৰিছিলোঁ।

শ্ৰীশ্ৰীসৰস্বতী পূজা : অতীজৰ পৰম্পৰা ৰক্ষা কৰি আমাৰ কাৰ্যকলাপৰ প্ৰথমটি অনুষ্ঠান সকলোৰে সহযোগিতাত উদ্‌যাপন কৰা হয়।

পৰিৱেশ দিৱস : ৫ জুন, ২০২২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ত 'বিশ্ব পৰিৱেশ দিৱস' উদ্‌যাপন কৰা হয় আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত এখনি ৰচনা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

ক্ৰীড়া সপ্তাহ উদ্‌যাপন : মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহটি ডিচেম্বৰ মাহত অতি সুন্দৰকৈ উদ্‌যাপন কৰা হয়।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা ভুল-ত্রুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনাৰে উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

। জয়তু চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়।

।। জয়তু চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।।

আব্ৰাহাম কাৰ্দং

উপ-সভাপতি,

চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই, শ্ৰী পৰন দলে, সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু সেৱা নিবেদন কৰিছোঁ সেইসকল মহান ব্যক্তি তথা পৰিয়ালবৰ্গলৈ যিসকলৰ একান্ত প্ৰচেষ্টা আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত উওৰ অসমৰ এখন লেখত লবলগীয়া শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে আজিৰ চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়খনে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিলে। মোৰ সৰুৰ পৰাই হেঁপাহ আছিল সমাজৰ বাবে কাম কৰাৰ। হয়তো এই ক্ষেত্ৰত মা-দেউতাৰ পৰা পোৱা প্ৰেৰণা, ভগৱানৰ আশীৰ্বাদ, বন্ধু সমাজৰ নিঃস্বার্থ মৰমবোৰে মোক এদিন ছাত্ৰ জীৱনত ৰাজনীতিৰ এই ক্ষেত্ৰ খনত ভৰি দিবলৈ উদগনি যোগাইছিল। এইখন মহাবিদ্যালয়ত উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ পৰা অধ্যয়ন কৰাৰ সুযোগতে যিখিনি অভিজ্ঞতা লাভ কৰিছিলোঁ সেইখিনিৰ সাহসতে চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন ঐতিহ্য মণ্ডিত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক পদত প্ৰতিদ্বন্দিতা আগবঢ়াবলৈ সিদ্ধান্ত লৈছিলোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ মোৰ প্ৰতি থকা আস্থা বিশ্বাসবোৰৰ মাজেৰেই সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে এদিন নিৰ্বাচনত বিজয়ী হ'বলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। সম্মুখত বহুতো কাৰ্য প্ৰত্যাহান হৈ থিয় দিছিল, মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মোৰ প্ৰতি থকা বিশ্বাস আৰু আস্থাৰেই সেই প্ৰত্যাহান নেওচি সমস্যাবোৰ সমাধান কৰি যাবলৈ উৎসাহিত কৰি তুলিছিল। তথাপিও কিছু কিছু ক্ষেত্ৰত বিফলতাৰো মুখামুখি হৈছিলোঁ। যদিও পাৰ্যমানে চেষ্টাৰ ক্ৰটি নকৰাকৈ সকলোবোৰ কাম এবছৰীয়া কাৰ্যকালত সমাধান কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ।

কাৰ্য বিৱৰণী :

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নেতৃত্বৰ দায়িত্বভাৰ নিজ কান্ধত পাতি এবছৰ কাল মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়নৰ হকে কাম কৰি যোৱাৰ শপত লৈ এক নতুন উদ্যমেৰে আগবাঢ়ি যাবলৈ দৃঢ় সংকল্প লৈছিলোঁ। দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণৰ পিছতেই প্ৰথম প্ৰত্যাহান হিচাপে আছিল নৱাগত আদৰ্শী সভাখন সফলভাৱে পালন কৰা। নৱাগত আদৰ্শী সভাখন আয়োজন কৰা হৈছিল ইংৰাজী ২৯/১১/২০২১ তাৰিখে। ইয়াত মুখ্য অতিথি হিচাপে আমন্ত্ৰণ জনাইছিলো জেনাই বিধানসভা সমষ্টিৰ সন্মানীয় বিধায়ক শ্ৰীযুত ভূৱন পেণ্ড ডাঙৰীয়া আৰু ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় যুটীয়া শৈক্ষিক পঞ্জীয়ক শ্ৰীযুত বিনোদ চন্দ্ৰ বড়া ডাঙৰীয়া। এই ক্ষেত্ৰত আগভাগ লৈ দিহা পৰামৰ্শ দিয়া উপাধ্যক্ষ মহোদয় শ্ৰীযুত ললিত চন্দ্ৰ দলে ছাৰ, নবীন চন্দ্ৰ কাৰ্দং ছাৰ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্য-সদস্যক শ্ৰদ্ধাৰে কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰথমটো কাৰ্যসূচী সফলভাৱে আয়োজন কৰাত সহায় কৰা সকলোকে আন্তৰিকতাৰে অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ইয়াৰ পিছতে মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ৮ ডিচেম্বৰ, ২০২১ ৰ পৰা অনুষ্ঠিত কৰাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হয়। এইবাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ছয় দিনীয়াকৈ অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। আমি

সাধ্য অনুসাৰে যিমান পাৰো যেনে - ক্ৰিকেট, ফুটবল, তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা, আকস্মিক বক্তৃতা, আধুনিক গীত, ঐনিঃতম, ৰচনা ইত্যাদি বহুতো শিতান ক্ৰীড়া, সাহিত্য, সাংস্কৃতিক বিভাগত অনুষ্ঠিত কৰাৰ লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় শিক্ষাগুৰু সকলৰ মাজতো Musical Chairs প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ। চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আমি অতি ধুমধামেৰে আয়োজন কৰিছিলোঁ আৰু মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাটোৱে সকলোৰে দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শেষৰ মুকলিসভা আৰু বট্টা বিতৰণী অনুষ্ঠানত বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে ধেমাজি জিলাৰ সন্মানীয় অতিৰিক্ত উপায়ুক্ত শ্ৰীযুত উৎপল দলে দেৱ।

ইয়াৰোপৰি ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলৰ মাজত মহাবিদ্যালয়ৰ নানান সমস্যাজিৰি ওপৰত বহুতো আলোচনা কৰা হয়। পৰৱৰ্তী সময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী নিবাস, বিশুদ্ধ খোৱা পানী, মহাবিদ্যালয়ৰ খেলপথাৰ আৰু মহাবিদ্যালয়খনত NCC গোটৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ ওপৰত আলোচনা কৰা হয় আৰু সমস্যাবোৰ লিপিবদ্ধ কৰি অধ্যক্ষ মহোদয়লৈ এই সমস্যাবোৰৰ স্থায়ী সমাধানৰ ব্যৱস্থা কৰিবৰ বাবে আবেদন প্ৰেৰণ কৰা হয়। মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ত বহু কেইটা নতুন নতুন আন্তঃগাঁথনি নিৰ্মাণৰ বাবে কৰ্তৃপক্ষক আবেদন জনোৱা হয়। বিশেষকৈ Bike Parkingৰ বাবে স্থায়ী ব্যৱস্থা কৰা, মহাবিদ্যালয়ত নতুনকৈ সংযুক্ত হোৱা বিজ্ঞান শাখাৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ সুবিধাৰ্থে শৌচালয় ব্যৱস্থা কৰা ইত্যাদি সমস্যাবোৰ সমাধানৰ বাবে অধ্যক্ষলৈ আবেদন প্ৰেৰণ কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয়ত Career Counselling আৰু Soft Skills আদি অনুষ্ঠানবোৰত বিশিষ্ট বক্তাসকলক নিমন্ত্ৰণ কৰি ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলক উৎসাহ উদ্দীপনা যোগোৱাৰ লক্ষ্যৰে সভা আয়োজন কৰা হৈছিল। সন্মানীয় অধ্যক্ষক ছাত্ৰ ছাত্ৰীয়ে সমস্যা সমূহৰ সমাধানৰ উদ্দেশ্যে পোনপটীয়াকৈ আলোচনাৰ সুবিধাৰ্থে প্ৰতি মাহৰ শেষৰ শনিবাৰে Students Adalatৰ আয়োজন কৰিছিলোঁ। এনেধৰণৰ গঠনমূলক কাৰ্যত দিহা পৰামৰ্শৰে সহায় কৰা সন্মানীয় শিক্ষক ৰাজু পেণ্ড ছাৰ, মানস প্ৰতিম দত্ত ছাৰ লগতে সন্মানীয় বাইদেউ আনন্দিতা চক্ৰৱৰ্তী, মধুস্মিতা দেৱী, শ্ৰীময়ী ফুকন, নৱনীতা বৰুৱাৰ লগতে সকলো শিক্ষাগুৰুক সহায়তাৰে অশেষ ধন্যবাদ জনালোঁ।

মই মোৰ কাৰ্যকালৰ খুলমূল এটা বিৱৰণ দাঙি ধৰিলোঁ। আপোনালোকে মোৰ পৰা যিমান আশা কৰি সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰিছিল সেই সকলো আশা হয়তো পূৰণ কৰিব নোৱাৰিলোঁ ইয়াৰ বাবে দুঃখিত। তথাপিও মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়নৰ হকে সকলো ক্ষেত্ৰতে বিভিন্ন কাৰ্যসূচী ৰূপায়ণৰ চেষ্টা কৰি আছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্ব লোৱাৰ পিছৰে পৰা মোক সহায় কৰা অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

তদুপৰি এই সময়ছোৱাত মোক সকলো ক্ষেত্ৰতে দিহা-পৰামৰ্শ তথা আশীৰ্বাদ দি আগবাঢ়ি যোৱাত সহায় কৰা উপাধ্যক্ষ মহোদয়ৰ সহিতে শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু নবীন চন্দ্ৰ কাৰ্দং ছাৰ, শিৱনাথ পাইত ছাৰ, ৰাজীৱ বিশ্বকৰ্মা ছাৰ, প্ৰাঞ্জল দাস ছাৰ, আব্দুল মোটালিৰ ছাৰ, অনিমা দলে মেম, দেৱীনা পামেগাম পেণ্ড মেম, নৱনীতা বৰুৱা মেম, দেৱজিত হাজৰিকা ছাৰ, ৰাজু পেণ্ড ছাৰ, দিলিপ শইকীয়া ছাৰ, অনিন্দিতা চক্ৰৱৰ্তী মেম, তুলতুল ফুকন মেম, মধুস্মিতা দেৱী মেম, শ্ৰীময়ী ফুকন মেমৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো শিক্ষাগুৰু আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰী লৈ হিয়া উজাৰি ধন্যবাদ জনালোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত সকলো ক্ষেত্ৰতে সহায় কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো পৰিয়ালটিৰ সকলো সদস্য বৃন্দলৈ অশেষ ধন্যবাদ জনাইছোঁ। এই চেগতে ধন্যবাদ জনাইছোঁ মোৰ

সকলো ক্ষেত্ৰত ছাঁটোৰ দৰে লাগি থাকি সহায় তথা সমৰ্থন কৰা বন্ধু - মনজয়, নিউটন, মন্দিৰা আৰু পূৰ্ণিমালৈ।

মোৰ সকলো বন্ধু-বান্ধৱী হেমন্ত, জন্ম, ৰাখল, ওম, চুৰেন, নেৰিচ, লিকন, টিংকু, মৃদুলা, মনীচা, ৰাশি, পল্লৱী, নাইনা তথা বৰ্তমান নাম মনত নপৰা সকলো দাদা-বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱী আৰু ভাইটি- ভগ্নীক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

শ্ৰী পৰন দলে

সাধাৰণ সম্পাদক

চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০২১-২০২২

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাৰম্ভণিতে যিসকল চিৰ নমস্যা ব্যক্তিৰ অক্লান্ত প্ৰসেপ্টা আৰু ত্যাগৰ ফলত চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়খনিয়ে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিলে, সেইসকল ব্যক্তিক মই মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ আৰু উপাধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমুখ্য কৰি চিৰ সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকল আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াৰ লগতে দাদা-বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱী, ভাইটি-ভগ্নী আৰু মোক এই পদটিত মনোনীত কৰি মহাবিদ্যালয়খনিলৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ যি সুযোগ দিলে, সেই সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মহাবাহুব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ পৰাৰে থকা এক ঐতিহ্যমণ্ডিত আৰু ভাৰতবৰ্ষৰ কলা মহাবিদ্যালয়ৰ ভিতৰত সৰ্বাতোকৈ অৰ্থাৎ ৯৯ স্থান দখল কৰা মহাবিদ্যালয়খনেই হৈছে চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰি শপত নামা দাখিল কৰিলোঁ।

চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়খন অতি ধুনীয়া আৰু সুৰনি। ইয়াৰ চাৰিওফালে বিভিন্ন ধৰণৰ গছ-গছনিৰে ভৰা এক মনোমোহা দৃশ্য পৰিবেশ। এই মহাবিদ্যালয়খনতে মই বিগত ২০২১ বৰ্ষৰ জুন মাহত নামভৰ্তি কৰি ভৰি দিছোঁ। নামভৰ্তি কৰাৰ কিছু মাহ পিছৰ পৰাই বিশ্ব মহামাৰী কৰ'ণাই সমগ্ৰ বিশ্বতে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰি কলেজীয়া শিতানটো মছ মাহ ধৰি স্থগিত ৰাখিব লগীয়া হয়। সেই সময়তে আমাৰ বহুতো ক্ষেত্ৰত যেনে - মানসিক আৰু শাৰীৰিক দিশত লোকচানৰ সন্মুখীন হ'লো। তাৰ পিছৰ পৰ্যায়ৰ পৰা অৰ্থাৎ ২০২১ বৰ্ষৰ নৱেম্বৰ মাহত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মই দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়খনত আছুতীয়াকৈ ছাত্ৰ একতা সভাৰ এখন সংবিধান প্ৰস্তুত কৰা আছে। এই সংবিধান মতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাফ-চিকুনতাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি নীতি-নিয়ম আৰু শিক্ষাৰ্থীৰ শাৰীৰিক আৰু মানসিক উৎকৰ্ষসাধনৰ হকে বিভিন্ন ধৰণৰ কৰ্তব্য সনিবিষ্ট আছে। সংবিধানৰ মতে মই মোৰ

অন্য পদৰ নিচিনাকৈ ইমানো স্বাধীনভাৱে দায়িত্ব নপৰিলেও সাধাৰণ সম্পাদকৰ যিবিলাক কৰণীয় কামৰ প্ৰতি সদায় সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াও। তাৰোপৰি বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত অংশগ্ৰহণ কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কল্যাণৰ হকে কাম কৰোঁ।

প্ৰথম পৰ্যায়ত মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীৰ বাবে সুস্থ মন আৰু সুস্থ শৰীৰ গঢ়াৰ উদ্দেশ্যে মৰাগত আদৰ্শ সভা আৰু বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহ উদ্‌যাপন কৰিলোঁ। আৰু তাৰোপৰিও 'ৰাস্তা সুৰক্ষা আইন', 'Voter's day', 'National Girl Child Day', 'National Women's Day' আদি আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় দিৱসবিলাকত অংশগ্ৰহণ কৰি অলেখ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিলোঁ।

মই যি সংকল্প লৈ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক পদত কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছোঁ আৰু প্ৰতিশ্ৰুতি দিছোঁ, এই প্ৰতিশ্ৰুতি আখৰে আখৰে হয়তো আগন্তুক দিনত পালন কৰোঁতে ব্যৰ্থ হ'ব পাৰে, তাৰ প্ৰতি সকলোলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ। আপোনালোকে যেন আৰু ভৱিষ্যতে সুপথত বা কল্যাণৰ হকে কাম কৰিব পাৰে তাৰ প্ৰতি আশা ৰাখিছোঁ।

শেষত চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় তথা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

। জয়তু চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়।

।। জয়তু চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।।

শ্ৰী জুৰাটিক কুটুম

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক

চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০২১-২০২২

Report from the Major Games Secretary

At the very beginning of my report, I would like to convey my profound sense of gratitude to the Principal, Vice-Principal, the teaching staff and the students of Silapathar.

The "COLLEGE WEEK" of our college was held on December 2021, wherein various indoor and outdoor activities were conducted like football and cricket etc. for both girls and boys.

For the first time this year we include football for girls. And I am very much sure that it was definitely a cherry on the cake of the entire event. I would like to express my deepest sense of thankfulness and gratitude to my teacher in-charge Mr. Nabin Chandra Kardong Sir for his continuous support. Last but not the least I would also like to thank all the students for their constant love and support for "COLLEGE WEEK" The sports event reach great heights.

With regards

Rubul Pait

Major Games Secretary

Silapathar College Students' Union

Session 2021-22

Report from the Minor Games Secretary

Physical Education is an integral part of the total education system. It helps in the attainment of the ultimate aim of education i.e. the achievement of holistic development. Games and Sports play a vital role in the student's life. A student should study hard to be successful in competitive examinations. But, he should also play games and sports to enjoy the health and vigour of life. Along with bookish learning, a student should spend his time on games and sports also.

Either study or work alone makes us exhaust. We remain no longer efficient to do any work. Sports remove our mental exhaustion. Education without sports is incomplete. The Department of Physical Education and Sports marks itself as one amongst the most efficacious Department of Silapathar College. It strives to excel at all levels and bring laurels to the college. With the help of college faculty we are continuously improving in sports field.

Considering the concept of "SPORTS FOR ALL" throughout the entire session we organized Inter-class tournaments for students as well as some sports activities for staff (teaching and non-teaching). It is one of the largest co-curricular activity programs that offer an extensive opportunity to all the students and staff. This venture shall enable the students and staff to have fun, learn new sports, enhance social interaction and tests one's physical capability. These competitions also offer a break from the routine tasks and recreate or re-energize them.

The following events have been organized for the inter-class sports tournaments for students: Badminton, Volleyball, Kabaddi etc. (for both boys and girls)

I would like to express my deepest senses of gratitude to my teacher-in-charge Dr. Rajiv Biswakarma for his continuous support .

With regards

Divyo Pegu

Minor Games Secretary

Silapathar College Students' Union

Session 2021-22

Report from the General Sports Secretary

At the very beginning of my report, I would like to convey my profound sense of gratefulness to the principal, Vice-Principal, the teaching staff and the students of silapathar college. Along with this I would like to convey my thanks and sincere gratitude to those great persons who had established silapathar college with hard labour and sacrifices.

I would like to extend my heartiest thanks to all who had elected me as a General sports secretary, in session 2021-22. During my session I have successfully completed the terms with flying colours.

During my tenure, I organized various competition in the annual college week 2021-22. Many of the students have participated in the college week. And lastly I would like to thank my sincere gratitude to my professor-in-charge Dr. Abdul Mutalib Sir for his active support throughout the entire college week and also all the members of the student union of the college for their cooperation in every field.

Hoping bright future of our Silapathar College and Silapathar College Students' Union.

With regards

Mohan Pegu

General Sports Secretary

Silapathar College Students' Union

Session 2021-22

সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকা ৰূপে মোক নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে সকলোলৈকে আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদিত্তোঁ। সীমিত জ্ঞান আৰু অভিজ্ঞতা, ব্যক্তিগত অসুবিধা আৰু পাঠ্যক্ৰমৰ ব্যস্ততাৰ মাজতো বন্ধু-বান্ধৱৰ উৎসাহ আৰু সহায় -সহযোগত মই এই গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়ৰ সম্পাদিকা হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈ কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি আছোঁ। সেয়ে সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা পুনৰবাৰ জ্ঞাপন কৰিত্তোঁ। সীমিত সুযোগ-সুবিধা আৰু জ্ঞান আৰু অভিজ্ঞতাৰ কাৰণে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহ আয়োজন কৰাত কিমানদূৰ সফল হ'ব পাৰিলো সেয়া বিচাৰ কৰাৰ দায়িত্ব আপোনালোকৰ।

সাংস্কৃতিকৰ দৰে সৰ্বগ্ৰহণীয় শাখাৰ প্ৰতিটো প্ৰতিযোগিতা সময় আৰু সুশুংখলিতভাৱে

আৰু সততাৰে কৰাৰ যথেষ্ট দিহা পৰামৰ্শ দি সাফল্যমণ্ডিত কৰা মোৰ শাখাৰ তত্ত্বাবধায়ক দেৱজিৎ হাজৰিকা ছাৰক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তথাপিও জ্ঞাতে বা অজ্ঞাতে হোৱা ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা ভিক্ষা মাগিছোঁ।

সদৌ শেষত পুনৰ বাৰ আপোনালোকৰ ওচৰত ভুল ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ লগতে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সকলো বন্ধু বান্ধৱীলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

ভৱানী মিলি

সাংস্কৃতিক শাখাৰ সম্পাদিকা

২০২১-২২ ছাত্ৰ একতা সভা

Report from the Literary Secretary

I shower my gratitude towards the founder of Silapathar college for laying the foundation of knowledge and wisdom in Silapathar area. I have been flattered to serve the college for the session 2021-2022. And I am immensely thankful to the authority of Silapathar College for incorporating Science departments into Silapalhar College.

During my tenure 2021-2022, various activities were held, such as On the Spot Poem & Essay writing; Poem writing, Newspaper Reading (English & Assamese), Essay writing competition (Assamese English and Hindi), Art Competition, Memory test and Poem Recitation (Assamese, English, Hind and Mising). The results of the various competitions conducted under literary section is as follows.

1. On the spot Poem Writing : 1st Mandira Pegu (B.A 3rd sem)
2nd Sujan Badya
3rd Lohit Pame (B.A 1st Sem Arts)
Rahul Saikia
2. On the Spot Essay Writing : 1st Nishi Deori(B.Sc. 3rd sem)
2nd Julie Gupta(B.A 5th sem)
3rd Rahul Pahunungi
3. Poem Writing : 1st Mondira Pegu(B.A. 3rd sem)
Manuranjan Kuli(B.Sc.. 3rd sem)
2nd Lakhan Dutta(H.S. 2nd year Arts)
3rd Ranuj Kuli (B.Sc. 1st sem)
4. Newspaper Reading : 1st Nishi Deori (B.Sc. 3rd sem)
2nd Junior Bori (B.Sc. 3rd sem)
3rd Tania Regon (H.S. 1st year Science)

5. Essay Writing	:	1 st	Bishal Upadhyay (B.A 3 rd sem)
Tania Regon (H.S. 1 st year science)
		2 nd	Ranuj Kuli (B.Sc. 1 st sem)
		3 rd	Lipi Chutia (B.Sc. 3 rd sem)
6. Art	:	1 st	Lohit Pame (B.A 1 st Sem)
		2 nd	Tulumoni Boruah (B.A 3 rd Sem)
		3 rd	Lipi Chutia (B.Sc. 3 rd Sem)
7. Memory Test	:	1 st	Nabajyoti Missong (B.A. 3 rd Sem)
		2 nd	Nishi Deori (B.Sc. 3 rd Sem)
		3 rd	Lohit Pame (B.A. 1 st Sem)
8. Mising Poem Recitation	:	1 st	Lohit Pame (B.A 1 st Sem)
		2 nd	Tania Regon (H.S. 1 st Year Science)
		3 rd	Purnima Kuli (B.A 3 rd Sem)
9. Assamese Poem Recitation	:	1 st	Jagadish DIhingia (H.S. 2 nd Year)
		2 nd	Himanta Newar
		3 rd	Lakhindra Borpatra Gohain
10. English Poem Recitation	:	1 st	Lohit Pame (B.A 1 st Sem)
		2 nd	Nishi Deori (B.Sc. 3 rd Sem)
		3 rd	Sayanika Nandi
11. Hindi Poem Recitation	:	1 st	Surya Bahadur Chetry
		2 nd	Bishal Upadhyay (B.A. 3 rd Sem)
		3 rd	Lohit Pame (B.A. 1 st Sem)

The success of the aforementioned events, the help of Professor In-charge Dr. Shreemoyee Phukan of Chemistry Dept. was immense. And I am highly thankful to the Prof. in-charge. Many students participated in the events, and I thank everyone for their active support and participation for the success of all the events.

Long live Silapathar College
Long live Silapathar College Students' Union

Bhobesh Boruah
Literary Secretary
Silapathar College Students' Union
Session 2021-22

আলোচনী শাখাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ব্ৰহ্মপুত্ৰ উত্তৰ পাৰৰ এক অন্যতম ঐতিহ্যমণ্ডিত মহাবিদ্যালয় হৈছে আমাৰ চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়, চিলাপথাৰ। য'ৰ প্ৰাণোচ্ছলতাত জিৰাইহি হাজাৰ সপোন। মোৰো সপোনবোৰ এদিন টানি আনিছিল ভাৰতবৰ্ষৰ ভিতৰত ৯৯ স্থান দখল কৰা চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়খনলৈ। এদিন সম্পূৰ্ণ অকস্মাতে আৰু অনিচ্ছাকৃতভাৱে বন্ধু দুগুস্ত দলে, কাশ্মীৰী দলে, ৰাখীৰাণী ভূঞা আৰু মিনালী চুতিয়া, হিৰণময় শইকীয়াৰ তাগিদাত তথা মোৰ ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ সকলো সদস্যৰ দাবীত মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী সম্পাদক পদত বিনাপ্ৰতিদ্বন্দিতাৰে নিৰ্বাচিত হ'লোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে এবছৰ সক্ৰিয় আৰু সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুবিধা দিয়াৰ বাবে প্ৰথমেই মই মোক উৎসাহ, অনুপ্ৰেৰণা আৰু সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সকলোকে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মোক প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে উৎসাহ, অনুপ্ৰেৰণা আৰু সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মোৰ দ্বৈত তত্ত্বাৱধায়িকা দেৱীনা পামেগাম পেণ্ড মে'ম আৰু ড° জোনালী চেতিয়া মে'মক এই ছেগতে আন্তৰিকতাৰে অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। দেৱীনা মে'ম আৰু জোনালী মে'মৰ নীতি নিৰ্দেশনাসমূহে মোক কাৰ্যসমূহ সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাত যথেষ্ট সহায় কৰিছিল। তেওঁলোক দুয়োগৰাকীৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ :

এক বৰ্ণাঢ়া কাৰ্যসূচীৰে ০৮/১২/২০২১ ৰ পৰা ১৩/১২/২০২১ তাৰিখৰ লৈকে ৪৩ তম মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আয়োজিত কৰা হয়। আলোচনী শাখাৰ উদ্যোগত ১২/০১/২০২২ বৰ্ষত বাৰ্ষিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ ফলাফল :

প্ৰথম - ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, দ্বিতীয় - অসমীয়া বিভাগ, তৃতীয় - প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

ভাৰতবৰ্ষৰ ৯৯ স্থান আসন দখল কৰা অসমৰ ধেমাজি জিলাত অৱস্থিত চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী সম্পাদক হিচাপে সেৱা আগবঢ়াবলৈ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তদুপৰি বিশেষ জ্ঞাপন কৰিছোঁ ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ সমূহ শিক্ষাগুৰুবৃন্দক তথা অগ্ৰজ অনুজ আৰু সহপাঠী বন্ধুবৰ্গক। কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ পৱন দলে, মন্দিৰা পেণ্ড, পূৰ্ণিমা কুলি, আৰু জুৰাটিক কুটুম তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যবৃন্দক আৰু এইসময়ত মনলৈ নহ'ব সতীৰ্থক। প্ৰতিটো খোজতে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা প্ৰাঞ্জল দাস ছাৰক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আলোচনী শাখাৰ দ্বৈত তত্ত্বাৱধায়িকা দেৱীনা পামেগাম পেণ্ড মে'ম আৰু ড° জোনালী চেতিয়া মে'মক পুনৰ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তেওঁলোকৰ সহযোগিতাৰ অবিহনে কাৰ্যসমূহ সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাটো মোৰ বাবে অসম্ভৱ আছিল।

শেষত, মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত অনিচ্ছাকৃতভাৱে হৈ যোৱা ভুলৰ মাজৰ্না বিচাৰি ঐতিহ্যমণ্ডিত চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰিলোঁ।

মনোৰঞ্জন কুলি
আলোচনী শাখাৰ সম্পাদক,
২০২১-২২ বৰ্ষ

Report from Debate and Symposium Secretary

In order to serve the college, I filled a nomination for 2021-22, General Election for the post of Debating Secretary and with the support of everyone, I was declared as winner without contesting in the election. To maintain the dignity of the college, I try my best efforts to create an environment for debate and quiz. With the leadership of Student Union's President Polo Pegu and General Secretary Powan Doley, I used to give my best participation in the events which are organised by them as a general member. We as a team also tried to solve the problems of our college with in a given period of time.

Achievement of students of Silapathar College under Debate and Symposium Secretary:

1. On 20th November 2001; Dhemaji Commerce College organised All-Assam Quiz Competition in which Nabajyoti Missong and Surya Bahadur Chetry as a team secured 5th position.
2. On 6th December, 2021 Dhemaji District National Kalamansho organised All-Assam Quiz Competition on the occasion of death anniversary of Dr. B.R. Ambedkar in which Nabajyoti Missong and Surya Bahadur Chetry as a team secured 3rd position.
3. On 3rd January, 2022 Sivasagar college organized All-Assam Debate Competition on the occasion of Platinum Jubilee in which Jagadish Dihingia and Sujan Baidya represented Silapathar College.

During College Week, the number of participants in the Debate, Quiz and Extempore Speech events increases in un-imaginary extents. The students had performed outstanding and have given their best.

Result of the events during college week under Debate and Symposium Secretary.

1. Quiz

- 1st prize : Nabajyoti Missong and Bhubesh Boruah
2nd prize : Lohit Pame and Surya Bahadur Chetry
3rd prize : Padmaraj Doley and Louish Gogoi

2. Debate

- 1st Prize : Nabajyoti Missong
2nd Prize : Jagadish Dihingia
3rd Prize : Sujan Baidya

3. Extempore Speech

- 1st Prize : Surya Bahadur Chetry
2nd Prize : Taniya Regon
3rd Prize : Lakhindia Barpatra Gobain

Lastly, I would like to convey my profound sense of gratefulness to the Principal, Vice Principal, the member of the teaching staff and non-teaching staff.

And also my Teacher-In-charge Madhusmita Maam for helping and guiding me in every possible way. The bonding between us was amiable and supportive towards each other. We cooperate with each other to make our events successful and fruitful. But still "Miles to go before we sleep."

Nabajyoti Missong

Debating Secretary

Silapathar College Students' Union

Session 2021-22

Report from the Gymnasium Secretary

I would like to pay my respect and convey my profound sense of gratefulness to all the individual including the Principal, Vice-Principal, the Teaching Staff and the Non-Teaching staff and all the students who have helped to make Silapathar College a success in its endeavors. It is a privilege for me to be and have the opportunity to be member of the Silapathar College Students' Union, which represents the students of this College. During the election for the session of 2021-22, I was privileged to be elected as the Gymnasium Secretary of Silapathar College. I would like to express my gratitude towards all the student for believing in me and electing me as one of the representatives of the students.

After being elected as a member of the Student Union body on 8th November 2021, during the oath taking ceremony and transfer of power of attorney or the responsibility, we, the Student Union Members, swear on God and the constitution of College that, we will be working for the success of the College and the students and that we wouldn't do anything that would hurt the college in any way.

Upon receiving the appointment letter, I and my professor in-charge Mr. Manash Pratim Dutta, took care to ensure the everything went smoothly, although there were rough patches along the way.

During my tenure, I am really honoured to have the Principal. Dr. L.N. Pegu to have faith in me and my instructor, Asst. Prof. Manash P. Dutta to let the Silapathar College Multipurpose Gym finally be opened to all the students of this college since the beginning of December, 2021. I would also like to express my gratitude to all the student without whom the opening and smooth running of the Gymnasium wouldn't have been successful.

We also held various types of competition during Annual College week. In addition to that Harish Gogoi, a student of this college got the opportunity participate and win the Silver Medal for our college in the Intercollege Competition Wushu Tournament which was held at in Furkating College. There are also some other students who will be given the opportunity to participate in the Inter college

Competition Karate Tournament which will be held at Dibrugarh University Campus.

Lastly, I would like to thank all the individuals, the students and the student representative bodies for their well wishes and supporting all the way.

Leena Doley

Gymnasium Secretary

Silapathar College Students' Union

Session 2021-22

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ যিসকল চিৰ নমস্য ব্যক্তিৰ অক্লান্ত প্ৰচেষ্টাত চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়খনিয়ে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিলে, সেইসকলক মই বিশেষ ক্ষণত শ্ৰদ্ধাৰে সোৱৰিছোঁ।

মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় তথা চিৰ সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমাজ সেৱক অৰ্থাৎ Social service সম্পাদিকাৰ পদটো মোক নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে সদৌ চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ জ্যেষ্ঠ আৰু কনিষ্ঠ ছাত্ৰ ছাত্ৰীলৈ মোৰ ধন্যবাদ থাকিল।

২০২১-২২ বৰ্ষৰ সমাজ সেৱকৰ দায়িত্ব তাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত তত্ত্বাধায়িকা হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা উপাসনা বৰঠাকুৰ মে'মক বাছি লওঁ। তেখেতে দেহে-কেহে লাগি মোক যিখিনি সহায় কৰিলে তাৰ বাবে তেখেতৰ ওচৰত মই চিৰ ঋণী হৈ ৰ'ম। লগতে মোক সকলো সময়তে সহায় সহযোগিতা কৰা মোৰ বান্ধৱী শ্ৰীমতী পূৰ্ণিমা কুলিলৈ অশেষ ধন্যবাদ থাকিল। বিগত বছৰৰ দৰে এই বছৰো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত ক্ৰীড়া সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। মোৰ বিভাগৰ খেলসমূহ আছিল চাফাই অভিযান, Dustbin making আদি। যথেষ্টসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে খেলসমূহত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। প্ৰতিযোগিতাত যোগদান কৰা সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ ধন্যবাদ থাকিল। আনহাতে যিসকল প্ৰতিযোগীয়ে মোৰ বিভাগৰ খেলসমূহত অংশগ্ৰহণ কৰি পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাবলৈ সক্ষম হৈছিল, তেওঁলোক সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা থাকিল।

শেষত অজানিতে হৈ যোৱা ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। লগতে চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় তথা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছোঁ।

জয়তু চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয়

জয়তু চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সুমিত্ৰা পেগু

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকা

চিলাপথাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা,

২০২১-২২ বৰ্ষ

Report from the Boys' Common Room Secretary

At the outset of the report, I would like to express my sincere gratitude to those who have contributed to the development of Silapathar College. I would like to convey my profound sense of gratefulness to the Principal, the Vice-Principal, members of the teaching faculty and non-teaching staff and all the students of Silapathar College.

Secondly, I would like to give my heartiest thanks to all the students who had elected me as the boys' Common Room Secretary.

My experience as a member of the Students' Union is memorable. We took responsibility of the overall improvement of the college as well as the implementation of the promises by maintaining the academic environment.

By taking charge, we tried our best to make every programme success those were held. In addition to the college week, various competitions were organized by the Boys' Common Room such as Chess, Carom and Ludo.

I would like to thank my in-charge Mr. Satyajit Gayan Sir for his guidance. Without him it was really impossible for me to handle the programme and to make them successful.

At last, once again, I thank each and everyone for their support and I wish good luck to the upcoming students' union who will get the opportunity to serve this college.

Hoping bright future of Silapathar College, with these words I conclude.

Arnab Sonowal
Boys' Common Room Secretary
Silapathar College Students' Union,
Session : 2021-22

Report from the Girls; Common Room Secretary

At the very outset, I would like to convey my sincere gratitude to the Principal, Vice-Principal, the members of the teaching and non-teaching staff and all the students of Silpathar college, Silapathar. I would also like to thank and acknowledge all the significant persons who had contributed to the establishment of Silapathar College with their hard toil.

I would like to offer my profound gratitude to all who have considered me eligible for the post of “Girl’s common room secretary” of Silapathar College student union 2021-22. The Girl’s common room is a very essential space in an institution where the girls can interact with each other and utilize their leisure time in the best way possible. The Girl’s common room of our college has these facilities with a seating capacity of around 50. It has the facilities of several indoor games for refreshment and also to identify the hidden talents. Pad Vending Machine and Pad Incinerator are also available near to the common room for feminine hygiene essentials. I would like to thank the organization “YOUTH WILL: A hope to a new beginning” for providing free sanitary pads for our girls.

I would also like to convey my deepest sense of gratitude to Dr. Happy Borgohain, Assistant Professor, Department of Physics for being my advisor and teacher in-charge and for her constant support throughout my tenure.

In the annual College week of 2021-22, amidst several indoor and outdoor games, the Girl’s common room has hosted some competitions like Chess, Ludo, Carom, Salad making, Mehendi, Rangoli and traditional fashion show competition in which the students participated with great enthusiasm.

And last but not the least, I am thankful to entire Silapathar College fraternity. I have tried my best to serve my tenure as Girl’s common room secretary. Offering my best wishes to the new students union of Silpathar College, I would like to conclude.

Jyothika Taid

Girls' Common Room Secretary
Silapathar College Students' Union, 2021-22

Academic performance of the college during the year 2022

1st Division holders in the H.S. Final Examination (Arts)

Migom Tawa, Jerifa Kumbang, Nidhi Verma, Shivangi Debnath, Nitu Das

1st Class Holders in the BA 6th Semester

Name of the Students	Department	Percentage
Nilim Kumar Moran	Education	76.43
Anjali Sonowal	Education	74.21
Deepsikha Paul	Political Science	72.21
Anupama Borpatra Gohain	Education	69.29
Sabita Debnath	Education	68.07
Nabanita Bharali	Political Science	67.36
Amiya Pandit	Education	66.07
Anamika Deb	Sociology	65.50
Monusha Kumbang	Education	64.50
Minal Kumari	English	64.29
Lipi Bhowal	Economics	63.86
Shova Devi	Education	63.14
Bhugeswar Doley	Philosophy	63.07
Smita Pegu	Assamese	62.57
Dipu Hazarika	History	65.57
Puja Kar	Sociology	62.50
Kedar Chetry	Sociology	62.21
Nisha Sharma	English	62.00
Kiran Sahani	Economics	61.86
Sapna Sahani	English	61.43
Rani Prasad	Economics	61.36
Sangeeta Mahato	Economics	60.79
Kabita Devi	English	60.71
Jan Moni Saikia	Assamese	60.57
Neha Rathore	English	60.57
Daijee Sarmah	Assamese	60.43
Niru Chetia	Political Science	60.43
Priyanka Doley	Philosophy	60.43
Renuka Chetry	Political Science	60.43
Abhishek Kumar Patel	English	60.07
Pinki Kutum	History	60.07